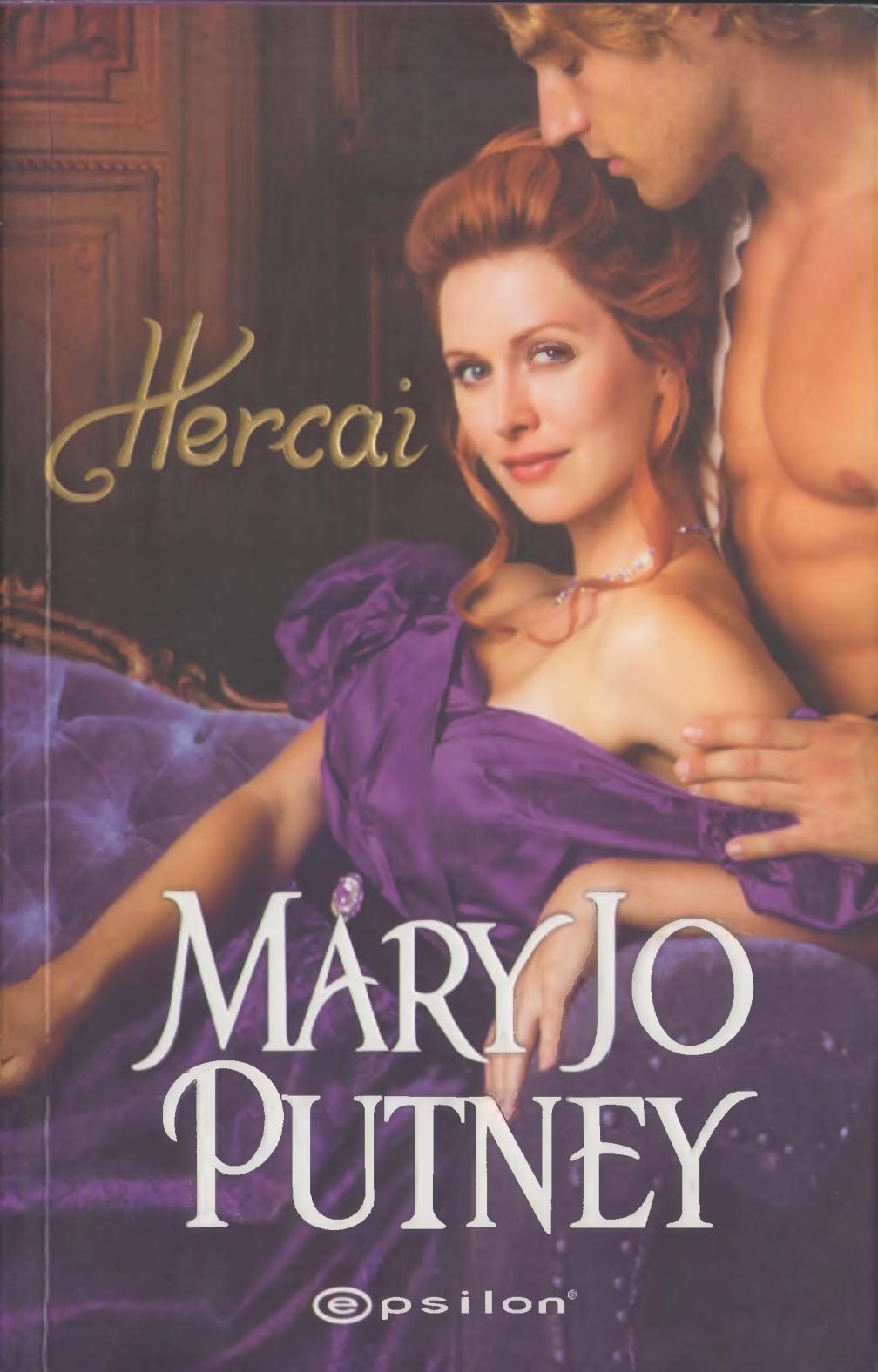
Hercai
MARY JO
PUTNEY
epsilon

Bir centilmen borcunu ödemek için gerekirse hayatını bile verir…

Grey Sommers, asıl adıyla Lord Wyndham, çekiciliği sayesinde çözemediği bir sorunla hiç karşılaşmamıştır. Fakat Fransa'da casusluk yaparken bir hükümet görevlisinin karısıyla olan randevusu, on yıl boyunca tutsak edilmesine sebep olur. Bir daha o eski hercai genç adam olmayacaktır. Ancak Grey'in asıl meydan okuması, gizemli bir kadın onu kurtarmak için ortaya çıktığında gerçekleşecektir.

Cassie Fox, Fransız İhtilali kaosunda her şeyini kaybeder ve bu onu, Napolyon'un imparatorluğunun yıkılmasına yardım etmeye kararlı hale getirir. Grey'i kurtarmak onun için yalnızca bir başka görevdir. Düşmüş bir meleğin çarpıcı yakışıklılığına sahip bu erkeğe güvenmese de onun cesareti ve savunmasızlığı Cassie'nin donmuş kalbini yumuşatacaktır.
Her ikisi de korkunç bir görevde hayatta kalmaya çalışsalar bile bir ajan ve lord arasında aşılmaz bir uçurum vardır…

ISBN 978-9944-82-699-0

₺22,5

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa

HERCAİ

Orijinal Adı: No Longer A Gentleman
Yazarı: Mary Jo Putney
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Hatice Nur Altuntop
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2013

ISBN: 978 9944 82-699-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Mary Jo Putney

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Hercai

Mary Jo Putney

Çeviri
Hatice Nur Altuntop

Epsilon®

1

Londra, Ocak 1813

Bir kez daha şeytanla dans zamanı. Cassie, kendisini bu sefer nasıl bir görev beklediğini merak ederek Kirkland Malikânesi'nin ejderha başlı kapı tokmağını vurdu.

Kapı açıldı. Kendisini tanıyan kâhya eğilerek onu içeri aldı. "Lord hazretleri çalışma odasında Bayan Fox."

"Yolu göstermenize gerek yok." Cassie, Kirkland'in onu Fransa'ya geri göndermesinin zamanının çoktan geldiğini düşünerek evin arka kısmına doğru yöneldi. Yıllarca, İngiltere ve Fransa arasında gizlice gidip gelmiş, Kirkland'in emrinde bir ajan ve kurye gibi çalışmıştı. İş tehlikeli ve inanılmaz şekilde tatmin ediciydi.

Dışarıdan bakıldığında zevk düşkünü, havai bir beyefendi gibi görünen Kirkland, gizliden gizliye bir bilgi toplama ve analiz ustasıydı. Kraliyet ailesine karşı bir planı ortaya çıkartmak için durmaksızın çalışan bir takımın parçası olarak, bu kez Cassie'yi her zamankinden uzun süre Londra'da tutmuştu. Başarılı olmuşlar, bir düğün ve Noel

kutlaması yapılmıştı ve şimdi Cassie yerinde duramıyordu. Napolyon'un kuyusunu kazmak ona bir yaşam amacı veriyordu.

Çalışma odasının kapısını çaldı ve çağrılınca içeri girdi. Kirkland her zamanki gibi masasında, kusursuzca dikilmiş kıyafetleriyle oturuyordu. Cassie içeri girerken nazikçe yerinden kalktı.

Koyu renk saçları, geniş omuzları ve klasik yüz hatlarıyla Kirkland her zaman yakışıklıydı, fakat bugün gülümsemesine rağmen yüzü gergindi. "Her zamankinden daha görünmezsin Cassie. Bu kadar kolay unutulabilir olmayı nasıl başarıyorsun?"

"Yetenek ve pratik, sonuçta bir ajan için görünmez olmak işe yarıyor," diye cevapladı oturmak için tam karşısındaki koltuğu seçerken. "Ama efendim siz pek de iyi görünmüyorsunuz. Kendinize daha iyi bakmazsanız yine ateşe yenik düşeceksiniz ve o zaman sizin vazgeçilmez olup olmadığınızı göreceğiz."

"Kimse vazgeçilmez değildir," dedi Kirkland yerine geri otururken. "Gerekli olursa Rob Carmichael benim işimi yapabilir."

"Yapabilir ama yapmak istemeyecektir. Rob sokaklarda kavga etmeyi çok daha fazla tercih eder." Bunu Cassie'ye bizzat Rob söylemişti - yakın arkadaştılar, bazen arkadaştan da fazla.

"Ve bunda çok iyi," diye onayladı Kirkland, "ama yakın zamanda ölecek falan değilim." Tüy kalemiyle oynamaya başladı.

"Huzursuzluk sizden beklenecek bir şey değil," dedi Cassie. "Yoksa benim için her zamankinden daha tehlikeli bir görev mi buldunuz?"

Lordun dudakları keyifsizce kıvrıldı. "Fransa'ya ajan göndermek her zaman tehlikelidir. Görev Britanya için hayati önem taşımaktan ziyade kişisel olduğunda endişelerim de artıyor."

"Arkadaşınız Wyndham," dedi Cassie hemen. "Endişelerinizi unutun. Costain Kontu'nun varisi olarak, sizin arkadaşınız olmasa bile biraz riske değer."

"Senin tahmin edebileceğini bilmeliydim." Tüyü düzgünce yerine bıraktı. "Kaç defa Wyndham'la ilgili olası ipuçlarını takip ettin?"

"İki ya da üç ama bir kez bile başarılı olamadım." Cassie, uzun zaman önce ortadan kaybolan Wyndham'ın ölü mü sağ mı olduğuna dair kanıt arayan tek ajan değildi. Kirkland cevaba dair kanıt bulmadan asla vazgeçmezdi.

"Kabul etmek istemedim, ancak Amiens Ateşkesi sona erdiğinde ve İngiltere'ye dönmemeleri için tüm İngiliz erkekleri esir alındığında öldürüldüğünden korktum." Kirkland iç çekti. "Wyndham'ın uslu duracağını sanmam, tutuklamaya direndiği için öldürülmüş olabilir. 1803 yılının mayıs ayında savaş yeniden başladığından beri ondan haber alınamadı."

"Diğer tutsaklarla birlikte Verdun'da olmadığı ve onunla ilgili başka bir ize de rastlanmadığı için, en olası açıklama bu," diye onayladı Cassie. "Ama bu ihtimali kabul ettiğinizi ilk defa duyuyorum."

"Wyndham her zaman hayat doluydu," dedi Kirkland dalgınca. "Kolayca öldürülmüş olması mümkün gelmiyordu. Tabii ki durumun farkındayım ama sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek, onların gerçekleşmesine neden olacakmış gibi geliyordu."

Bu, zekâsının keskinliği ve objektifliğiyle ünlü olan

Kirkland'den beklenmeyecek bir itiraftı. "Bana Wyndham'dan bahsedin," dedi Cassie. "Makamından ya da servetinden değil, nasıl bir insan olduğundan."

Kirkland'in ifadesi yumuşadı. "Altın rengi saçlarıyla bir yılanı bile büyüleyebilirdi. Muzipti ve içinde hiç kötülük yoktu. Lord Costain, Leydi Agnes'ın onun büyüleyiciliğine yenik düşmeden Wyndham'la başa çıkabileceğini umarak oğlunu Westerfield Akademisi'ne gönderdi."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Cassie. Dişli müdireyle tanışmıştı ve onun herkesle başa çıkabileceğini düşünüyordu.

"Oldukça. Leydi Agnes ona düşkündü, tıpkı herkes gibi. Ancak taşkın hareketlerinin yanına kalmasına izin vermezdi."

"Bir ipucu yakalamış olmalısınız, yoksa bunları şimdi bana anlatmazdınız."

Kirkland yine tüy kalemiyle oynamaya başladı. "Kraliyet ailesine karşı hazırlanan kumpası araştırırken ele geçirdiğimiz Fransız ajanı hatırlıyor musun?"

"Paul Clement." Cassie, Fransız göçmen topluluğuyla olan bağları sayesinde adamı kısmen de olsa tanıyordu. "Size Wyndham ile ilgili bilgi mi verdi?"

"Clement ateşkes sona erdiğinde, genç bir İngiliz asilzadesinin Claude Durand isimli bir devlet görevlisiyle çekiştiğine dair dedikodular duymuş," diye cevapladı Kirkland. "Bu ismi duydum fakat daha fazlasını bilmiyorum. Sen hakkında bir şeyler duydun mu?"

Cassie başıyla onayladı. "Asil bir Fransız ailesinin küçük bir kolundan. İhtilal olduğunda, radikallerin tarafına geçti, kont olan kuzenini ihbar etti ve adam giyotinle idam edilirken izledi. Ödül olarak aileye ait kale ve servetin iyi bö-

lümü Durand'e kaldı. Şimdi Savunma Bakanlığı'nda yüksek bir makamda görevli. Gaddar ve Bonaparte'a ölümüne sadık olmasıyla meşhur, dolayısıyla düşman edinmek için tehlikeli bir adam."

"Wyndham böyle bir adamı kızdırdığı için ölmüş olabilir. Ancak Clement, Durand'in İngiliz lordunu kendi özel zindanında hapsettiğini duymuş. Bahsedilen Wyndham ise hâlâ hayatta olma ihtimali var."

Cassie bunun çok küçük bir ihtimal olduğunu belirtmeye gerek görmedi. "Clement'in verdiği bilgiyi araştırmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet ama risk alma." Kirkland onu sertçe süzdü. "Senin için endişeleniyorum. Ölümden yeterince korkmuyorsun."

Cassie omuz silkti. "Aranmıyorum. İçgüdülerim beni ahmakça bir hareket yapmaktan alıkoyuyor. Durand'in kalesinin yerini bulmak ve yerli halktan zindanında sarışın bir İngiliz mahkûmun olup olmadığını öğrenmek zor olmamalı."

Kirkland başıyla onayladı. "Zindanlar uzun süre hayatta kalmak için tasarlanmış yerler değil, ancak şansın yaver giderse, Wyndham'ın orada tutulduğunu -ya da bir zamanlar tutulmuş olduğunu- öğrenebilirsin."

"Yıllar sürecek bir esaretten sağ çıkmasına yetecek kadar güçlü müydü?" diye sordu Cassie. "Sadece fiziki değil, aynı zamanda akıl sağlığı olarak. Zindanlar insanı çıldırtabilir, özellikle de tek başına bir hücredeyse."

"Wyndham'ın nasıl bir iç güce sahip olduğunu bilmiyorum. Her şeyi kolayca elde etti; spor, dersler, arkadaşlıklar, ona hayran kadınlar. Hiçbir şeyle mücadele etmesi gerekmedi. Beklenmeyen bir dirayet göstermiş ya da kar-

şılaştığı ilk gerçek zorluğun altında ezilmiş olabilir." Uzun bir suskunluktan sonra Kirkland sessizce, "Esaretle kolayca baş edebileceğini sanmıyorum. Hızlıca öldürülmüş olması daha iyi bile olabilir," dedi.

"Gerçekle yüzleşmek zor olabilir fakat bu korkunç şüpheyle sonsuza dek yaşamaktansa neler olduğunu bilip kaybı kabullenmek daha iyi," diye hatırlattı Cassie. "Nüfuzlu görevlileri kızdırıp özel zindanlara kapatılan çok fazla İngiliz asilzadesi olamaz. Durand Kalesi'ndeyse ya da orada bulunmuşsa, kaderini öğrenmek zor olmamalı."

"Kısa sürede bir cevap alacağımıza inanmak zor," dedi Kirkland dalgınca. "Gerçekten oradaysa ve hayattaysa, kurtarmak için ne yapmamız gerektiğini öğren."

"Hafta sonuna doğru yola çıkarım." Cassie, yapması gereken hazırlıkları düşünerek ayağa kalktı. "Bir mucize sonucu hayattaysa ve onu eve getirebilsen bile, bunca yıldan sonra çok değişmiş olacaktır."

Kirkland yorgunca göğüs geçirdi. "Hepimiz değişmedik mi?"

2

Paris, Mayıs 1803

"Uyanma zamanı altın çocuk," diye mırıldandı kısık, baştan çıkarıcı bir kadın sesi. "Kocam biraz sonra geri gelecek."

Grey Sommers gözlerini açtı ve yatak arkadaşına gülümsedi. Ajanlık hep böyle eğlenceliyse, bunu ara sıra yaptığı bir şey olmaktan çıkarıp kariyer haline getirmeliydi. "Çocuk mu Camille? Aksini ispatladığımı sanıyordum."

Güldü ve bir tutam siyah saçını geriye doğru attı. "Gerçekten ispatladın. Sana altın adam demeliyim. Ne yazık ki gitmen gerek."

Kadının elinin okşayışı sağduyusunu köreltmese, Grey bunu yapabilirdi. Şimdiye kadar baştan çıkarıcı Madam Camille Durand'den çok az bilgi koparabilmiş ama şehvet sanatı konusunda bilgisini epeyce arttırmıştı.

Kocası Savunma Bakanlığı'nda yüksek bir makamdaydı ve Grey, adamın gizli meselelerden karısına bahsetmiş olmasını ummuştu. Durand'in bilhassa Amiens Ateşkesi'nin biteceğinden ve savaşın yeniden başlayacağından bahsedip

bahsetmediğini merak etmişti. Ama Camille'in politikayla hiç ilgisi yoktu. Onun yetenekleri farklı alanlardaydı ve Grey o yetenekleri yeniden görmeye çoktan hazırdı.

Bir kez daha şehvete hızla dalması devamında uykuyu getirdi. Kapı çarparak açılıp, kızgın bir adam elinde bir tabanca ve ardında iki silahlı korumayla odaya daldığında uyandı. Camille çığlık attı ve yatakta doğruldu. "Durand!"

Grey, kayarak kızgın kocanın karşı tarafında yataktan indi, durum tıpkı tiyatral bir komedi gibiydi. Ama o tabanca fazlasıyla gerçekti.

"Onu öldürme!" diye yalvardı Camille, koyu renk saçları göğüslerine dökülmüştü. "O bir İngiliz lordu ve onu vurmak başına bela açar!"

"Bir İngiliz lordu mu? Bu, ahmak Lord Wyndham olmalı. Fransa'ya vardığınız andan itibaren yaptıklarınız hakkındaki polis raporlarını okudum. Pek de ajan sayılmazsın evlat." Durand tabancanın horozunu kaldırırken ince dudakları ölümcül bir biçimde kıvrıldı. "İngilizlerin ne düşündüğü artık mühim değil."

Hayatını kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark eden Grey, tam olarak doğruldu. Ölümle, başka bir adamın karısının yatak odasında ve çıplak halde buluştuğunu arkadaşları duysa gülerlerdi.

Hayır. Gülmezlerdi.

Üstüne ürkütücü bir sakinlik çöktü. Ölüm kaçınılmaz olduğunda herkesin böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Neyse ki kontluk ünvanını miras bırakabileceği bir erkek kardeşi vardı. "Size karşı yanlış yaptım Yurttaş Durand." Sesindeki metanetten gurur duydu. "Beni vurmak için yeterince geçerli bir nedeniniz olduğunu kimse inkâr edemez."

Durand'in koyu gözlerindeki bakış kızgınlıktan soğuk bir zalimliğe dönüştü. "Ah hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Seni öldürmek fazla merhametli olur."

3

Londra 1813

Cassie, Kirkland'in ajanları için Covent Garden yakınlarında tuttuğu özel pansiyona döndü. Londra'ya ne zaman gelse Exeter Sokağı numara 11'de kalırdı ve burası, sahip olabildiği bir eve en yakın şeydi.

Toplanmak çok zamanını almadı, çünkü ne zaman Fransa'dan dönse kıyafetlerini yıkatıp ütületerek bir sonraki görevi beklemeleri için elbise dolabına kaldırtırdı. Mevsim kıştı, bu yüzden sıcak tutacak kıyafetlerini ve yarım çizmelerini seçti. Hepsi iyi dikilmiş fakat sıkıcı şeylerdi, çünkü amacı dikkat çekmemekti.

Kapı vurulup bir kadın sesi duyulduğunda seçimlerini bitiriyordu. "Çay servisi hanımım."

Sesi tanıyan Cassie, elinde bir tepside demliği, çay fincanlarını ve bir kurabiye tabağını dengeleyen Leydi Kiri Mackenzie'ye kapıyı açtı. Leydi Kiri uzun boylu, güzel, soylu, zengin ve iliklerine kadar kendinden emin biriydi. Arkadaş olmaları inanılmazdı.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu Cassie. "Sen ve yeni şövalyemiz Sör Damian hâlâ Wiltshire'da balayındasınız sanıyordum."

"Mackenzie ile şehre dün döndük. Ben de Covent Garden'ın yakınlarındayken şansımı deneyip burada mısın bakayım dedim." Kiri tepsiyi masaya bıraktı. "Bayan Powell burada olduğunu söyledi, ben de çaylarla geldim."

Cassie fincana bir miktar çay döktü ve biraz daha demlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. "Görüşmek için zamanında gelmene sevindim. Bu haftanın sonunda ayrılıyorum."

Kiri'nin yüzü durgunlaştı. "Fransa mı?"

"İşe yaradığım yer orası."

"Dikkatli ol," dedi Kiri endişeyle. "Ajanlıkla olan kısa tecrübem bana bu işin ne kadar tehlikeli olabileceğini gösterdi."

Cassie çayı bir kez daha test etti ve hazır olduğuna karar verdi. "O olağan dışı bir durumdu. Benim yaptıklarım çoğunlukla oldukça sıradan şeyler."

Kiri ikna olmuş görünmüyordu. "Ne kadar süreyle gideceksin?"

"Emin değilim. İki ay, belki daha fazla." Cassie fincanına şeker atarak karıştırdı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hatırlatırım ben yarı Fransızım, bu yüzden yabancı bir ülkeye gitmiyorum. Sen de yarı Hintlisin, dolayısıyla beni anladığına eminim."

Kiri düşündü. "Ne demek istediğini anladım. Ama ben yarı Hintli de olsam, Hindistan tehlikeli bir yer olabilir. Aynı şey Fransa için de geçerli. Hatta savaşta olduğumuz için daha da olası."

Cassie bir kurabiye seçti. "Bu benim işim. Benim tut-

kum, gerçekten." Kekin içinde fındık ve frenk üzümü vardı ve çok lezzetliydi.

"Gördüğüm kadarıyla, ajanlıkta çok iyisin." Kiri tuzlu bir kurabiye seçti. Başarılı bir yemek konusunda Bayan Powell'ın mutfağına her zaman güvenilebilirdi. "Bu uzun süreli gidişlerin Rob Carmichael'ı kaygılandırıyor mu?"

Cassie'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Pardon?"

Kiri kızardı. "Özür dilerim. Aranızdaki... ilişkiyi bilmiyor olmam mı gerekiyordu?"

Kiri, Rob ve Cassie'yi birlikte görmüş olmalıydı. Beraber haftalarca aynı çatı altında yaşadıkları düşünülürse şaşırtıcı değildi. "Bizim aramızdaki arkadaşlık ilişkisi," dedi Cassie acı bir şekilde.

"Ve ben kendi işime bakmalıyım," dedi Kiri, sesi hüzünlüydü. "Ama o iyi bir adam. Ben... ben aranızdakinin arkadaşlıktan fazlası olduğunu sanmıştım."

Cassie, Kiri'nin aşka inanabilmesi karşısında keskin bir... kıskançlık hissetti. Arkadaşının üstesinden gelmesi gereken problemleri olmuştu. Babası o doğmadan ölmüş ve Hindistan'da yetiştiği için ailesi İngiltere'ye geldiğinde önyargıyla karşılaşmıştı.

Ancak Kiri'nin parası, mevkisi ve çoğu zaman zalim olan dünyaya karşı onu koruyacak güzelliği bir yana, onu seven bir annesi ve üvey babası vardı. Cassie de bu ayrıcalıkların bazılarıyla doğmuş ama bunları erken kaybetmişti, mutlu sonlara olan inancı da yitip gitmişti.

Yeni evli ve onu hak eden bir erkeğe çılgıncasına âşık Kiri, bir kadın ve bir erkek arasındaki birlikteliğin çeşitli yollarını bilecek tecrübeye sahip olamazdı. Sıcaklığa duyulan özlem, aşk olmadan da insanları bir araya getirebilirdi.

Bunu açıklamak istemeyen Cassie sadece, "Arkadaşlık

hayatın lütuflarından biridir. Daha fazlasının olmasına gerek yok," dedi.

"Hatamı kabul ediyorum." Kiri suratını buruşturdu. "Beni dünyevi konularda sabırla eğittiğin için minnettarım."

"Çabuk öğrendin." Cassie kıkırdadı. "Kirkland, bir aristokrat olmasaydın seni anında ajan olarak tutacağını söyledi." Duraksadı. "Muhtemelen senden Damien'ın yerinde neler konuşulduğunu dinlemeni istemiştir, neticede birçok görevli ve yabancı diplomat kumar oynamak için orayı tercih ediyor."

"O ihtimale değinilmiş olabilir," dedi Kiri gözlerinde bir pırıltıyla. Bir kurabiye daha yedikten sonra el çantasını açtı. "Taşradayken, vaktimin bir kısmını faydalı bulabileceğin bir kokuyla oynamaya ayırdım." Kiri çantasından küçük bir şişe çıkarttı ve uzattı. "Buna Antika diyorum."

"Faydalı mı?" Cassie hevesle şişeyi aldı. Kiri, parfüm üreten köklü bir Hint soyundan geliyordu ve fevkalade kokular yaratırdı. "Kokuların büyülemek ve ayartmak için olduğunu sanırdım."

"Bir kez kokla ve gör," dedi gizemlice.

Cassie şişenin kapağını açtı, gözlerini kapadı ve kokladı. Sonra bir kez daha. "Biraz... küflenmiş gibi kokuyor ama temiz bir küf kokusu, eğer bunun bir anlamı varsa. Topraksı ve... çok durgun? Yorgun? Kötü değil ama çiçeksi ve baharatlı parfümlerinden de değil."

"Bu kokuyu geçerken duysan, ne düşünürsün?"

"Yaşlı bir kadın," dedi Cassie anında.

"Mükemmel!" dedi Kiri neşeyle. "Koku güçlüdür. Dikkat çekmemek ya da kaale alınmamak istediğinde bir damla Antika sür. İnsanlar neden olduğunu bilmeden senin yaşlı ve güçsüz olduğunu düşünecek."

"Bu harika!" Cassie bir kez daha kokladı. "Bir parça lavanta kokusu alıyorum ama diğer hiçbir şeyi tanımıyorum."

"Genelde kullanmadığım, kullandığımda da daha hoş kokularla gizlediğim yağları tercih ettim," diye açıkladı Kiri.

"Fransa'dayken, genelde kadın eşyaları satan bir işportacı olarak at arabasında geziyorum. Kurdeleler, dantel gibi şeyler. Kendimi dümdüz, sıkıcı ve unutulabilir hale getiriyorum ve bu etkiyi arttıracaktır. Teşekkürler Kiri." Cassie şişenin kapağını kapattı. "Ben gitmeden önce daha fazlasını yapacak zamanın olur mu?"

Kiri iki şişe daha çıkarttı. "Kokunun işe yaradığını görünce, daha fazlasını yaptım." Kıkırdadı. "Bundan biraz sürdüm ve Mackenzie'ye sokuldum. Oldukça uygunsuz bir şekilde dikkatini çekene kadar beni tanımadı."

Cassie güldü. "Sen fark edilmeden Mackenzie'ye sokulabiliyorsan, bu koku beni görünmez yapar."

Kiri dudaklarını büzdü. "Satıcı olarak gezeceksen, taşımanın iyi olabileceği bir karışımım var."

"Güzel kokan ama alt sınıftan insanlar için uygun parfümler mi? Bu harika olur," dedi Cassie.

"Bu aklıma gelmemişti," dedi Kiri, "ama iyi bir fikir. İstediğim gibi olmayan ama atılamayacak kadar da pahalı malzemelerle yapılmış birkaç tane var elimde. Onları alabilirsin. Ancak benim aklıma gelen hırsız yağıydı."

"O da neyin nesi? Hem herhangi bir dürüst taşra kadını neden onu istesin ki?"

Kiri gülümsedi. "Eski Avrupa kokularını araştırırken buldum. Kara Veba sırasında, bazı hırsızlar ölmek üzere olanları ve ölüleri soyarken yakalanmış. Canları karşılığın-

da, hastalığa yakalanmadan hırsızlık yapmalarını sağlayan formülü teklif etmişler. Farklı tarifler var, ama çoğunlukla limon, karanfil ve biberiye gibi bitkilerle demlendirilmiş bir bitki sirkesi. Bitki sirkeleri geleneksel tariflerdir, bu yüzden bu iyi bir başlangıç."

"Büyüleyici," dedi Cassie. "İşe yarıyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen öksürük ve soğuk algınlığı gibi daha sıradan hastalıkları engelleyebilir. Ben normalde de sağlıklı olduğum için hırsız yağı bir fark yaratıyor mu bilemiyorum. Benim üzerinde karar kıldığım versiyonun tadı keskin ama kötü değil ve işe yarayacak gibi kokuyor. İşe yaramazsa ortada olmayacak bir seyyar satıcı için mükemmel."

"Biraz almak isterim," dedi Cassie. "Kendim kullanırım. Kışın ortasında at arabasıyla Fransa'nın taşralarında dolaşmak soğuk algınlığı için birebirdir. Hırsız yağının beni sağlıklı tutup tutmadığını sana söylerim."

"Yarın bir miktar gönderirim, ihtiyaç fazlası parfümlerimle birlikte." Kiri çantasını tekrar karıştırdı ve dönerek açılan zarif kapağıyla kırmızı enfes bir cam şişe çıkarttı. "Son bir şey. İngiltere'ye döndüğün ve yeniden kendin olabildiğin zaman için."

Cassie tedbirle şişeyi açtı ve bileğine bir damla sürdü. Bir kez kokladı ve taş kesildi. Koku leylak ve güllerin, tütsü ve mehtabın, batan güneşin ve kayıp hayallerin seçkin bir birleşimiydi. Ve hepsinin altında, en karanlık gecenin gölgeleri vardı. Kalbini acı verici bir yoğunlukla sardı.

"Artık seni daha iyi tanıdığıma göre, sana özel bir parfüm yaratmaya karar verdim," diye açıkladı Kiri. "Ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem." Cassie kapağı gerekenden daha sertçe

yerleştirdi. "Ama böyle bir şeyi sürecek ortamı ne zaman bulurum bilmiyorum."

"Nefret ettin," dedi üzüntüyle. "Bu ihtimali düşünmüştüm."

Cassie avucunda duran küçük, güzel şişeye göz attı. "Nefret etmedim. Ben... sadece bu kadar çok gerçeği üzerimde taşımak istemiyorum."

"Belki bir gün istersin."

"Belki." Ama Cassie bundan şüpheliydi.

4

Durand Kalesi, 1803 Yazı

Durand'in kendisinin ölmesini istemediğini fark ettikten sonra, Grey her fırsatta savaştı. Direnişi bol miktarda morluk ve yaralanma kazandırsa da onu öldürmedi.

Onu neyin beklediğini bilseydi, öldürülmek için daha çok uğraşabilirdi.

Durand'in adamları iyi eğitilmişlerdi ve zalimce etkililerdi. Grey yakalanır yakalanmaz, korumalardan bir tanesi onun terzi elinden çıkmış kıyafetlerine el koydu, ona köylü kıyafetleri verdi ve giymesini emretti.

Giyindikten sonra Grey bağlandı, ağzı tıkandı, gözleri bağlandı ve pis kokulu bir arabaya kondu. Üzerine çürümüş saman atıldı. Araba parke taşlı Paris sokaklarında sallanarak hareket etmeye başladığında nefes alabilmek için çılgıncasına debelendi. Acı dolu bir bilinçsizliğe sürüklendiğinde, bir daha uyanmayacağından emindi.

Ama uyandı. Duyularını geri kazandığında, çok fazla hareket etmezse ya da paniğin zihnini ele geçirmesine izin vermezse nefes alabildiğini öğrendi.

Parke taşları önce yollara, sonra tekerlek izli toprak yollara dönüştüğünde korkudan ve ıstıraptan çıldıracağını düşündü. Grey her zaman gün ışığını, parlak ışıkları ve muhabbeti sevmişti. Şimdi ise göremiyor, konuşamıyor, acıyla haykıramıyordu bile.

Arabada ne kadar zamandır sallandığını unuttu. Birkaç gün olmuştu ama sürekli karanlıktayken ne kadar zaman geçtiğini söylemek çok zordu.

Sabah akşam yemek ve su veriliyor, tuvalete gitmesine izin veriliyordu. Bağlarından dolayı o kadar tutulmuştu ki yürümekte zorluk çekiyordu. Bazen dondurucu bahar yağmurları yağıyordu ama güçlü bedeni sayesinde hastalanmıyordu.

En sonunda kâbus bitti. Araba takırdayarak taşlı bir avluya girdi, bileklerini tutan ipler çözüldü ve bir binaya götürüldü.

Gözlerinin bağlanması duyularını keskinleştirmişti. Binanın büyük, eski ve taştan olduğunu fark etti. Bir kaleydi muhtemelen. Bu teoriyi destekleyen dengesiz taş basamaklı dar merdivenlerden aşağı tökezleyerek indi.

Kokularından ve seslerinden tanıdığı gardiyanlara kısık sesli, tuhaf yürüyen ve ekşi sarımsak kokulu bir başka adam katıldı. Bir kapı gıcırdadı ve Grey ileri doğru itildi. Taş zemine çarpmaktan son anda kurtuldu.

Ağzındaki tıkaç ve gözündeki bant çıkartıldı. Günlerce süren karanlıktan sonra gözlerini acıtan meşale alevinden geri kaçtı. Zalim yüz hatlı ve tahta bacaklı iri bir adam tam önünde durduğunda Grey'i getiren gardiyanlar kapıda sessizce dikiliyorlardı. Adam, pirinç topuzundan deri kayışlar sarkan bir bastona dayanıyordu.

"Adım Gaspard, senin zindancınım," dedi alçak sesle.

Paris'in en kötü genelevlerinin Fransızcasıyla konuşuyordu. "Durand seni hayatta tutmamı söyledi." Yılışıkça güldü. "Korkarım alışık olduğun konaklamayı bulamayacaksın, kahrolası küçük lordcuğum."

Grey onu anlayabilmek için uğraşmak zorunda kaldı. Çocukken soyluların Fransızcasını öğrenmişti, ancak ona fakirlerin ve taşralıların lehçeleri öğretilmemişti. Tabii bu hızla değişiyordu. Bir daha İngilizce konuşulduğunu duyup duyamayacağını merak etti.

Fransızların, en azından Jeanne D'Arc'ın zamanından bu yana, İngilizlere "kahrolası" diye hitap ettiklerini hatırladı. Bu isim, İngiliz ordusu askerlerinin kabalığından geliyordu. Umursamayarak, "Beni hayatta tutmak istiyorsan yemek ve su versen iyi olur," dedi.

Gaspard kahkaha attı. "Sabaha evlat. Şimdi başka dertlerim var." Gardiyanlara baktı. "Çıkartın kahrolasının ceketiyle gömleğini."

İki gardiyan sessizce öne gelerek itaat ettiler. Grey karşı koymak için fazla güçsüzdü ve yaralıydı, kendisine büyük gelen hırpalanmış ceketini ve gömleğini çıkartmalarına engel olamadı. Hayatında kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Başına gelecek daha kötüleri de vardı. İki gardiyan onu hareketsiz tutarken Gaspard, Grey'in sırtını kırbaçlamaya başladı. Grey, bulanık bir şekilde bastonun ucundaki şeritlerin kırbacın kayışları, bastonun kendisininse kırbacın tutma yeri olduğunu idrak etti.

Bir ya da iki düzine acı verici vuruştan sonra, Grey gardiyanların arasında yere yığıldı. "Bırakın düşsün," dedi Gaspard küçümseyerek. "Zincirleri çıkarın. Gerek yok artık. Kahrolasının bu hücreden kaçmasının hiçbir yolu yok."

Grey yerde yattı, bileklerindeki kelepçelerin açıldığını belli belirsiz fark etti. Gardiyanlar ayağa kalktılar ve tahta bacağı uğursuzca takırdayan Gaspard topallayarak hücreden çıkarken onu takip ettiler. Meşaleyi de yanlarında götürdüler.

Ağır kapı kapanıp kilitlendikten sonra, Grey karanlıkta kaldı. Diğerleri uzaklaşırken, kapının altından gelen incecik ışık da kayboldu.

Çığlıklar atarak ölene dek karanlıkta hapsolma düşüncesiyle paniğe kapıldığını hissetti. Fransızlar en üst düzey hapishaneye ne isim veriyordu, yeraltı zindanı mı? Giyotinin bundan daha iyi olduğuna dair delicesine bir düşünce geçti aklından. En azından, çirkin olsa bile ölüm açık havada ve hızlı olurdu.

Ama henüz ölmemişti. Ağız tıkacından, göz bağından ve zincirlerinden kurtulduğu için serbestçe hareket edebiliyor ve nefes alabiliyordu. Karanlık konusunda ise - buraya kadarki yolculuğunda onu yok etmemişti, şimdi de yok etmesine izin vermeyecekti.

Dizlerinin üzerine kalktı ve yakınlarda bir yere atılmış gömlek ve ceketi için el yordamıyla arandı. Ağır kumaş, yaralı sırtında yeni bir acı dalgası yarattı, ancak ısıran soğuğa karşı korumaya ihtiyacı vardı.

Sonra dinledi. Oldukça yakında bir yerlerden gelen belli belirsiz su damlama sesi hariç tam bir sessizlik hâkimdi. Etrafındaki ıslaklığa bakınca bu şaşırtıcı değildi.

Gaspard gitmeden önce hücresinde neler görmüştü? Taş duvarlar, taş zemin, içerisi nemli ve sertti. Oda çok büyük değildi ama çok küçük de değildi. Belki sekiz adımdı ama yüksek tavanlıydı. Solundaki köşede bir şey vardı. Şilte belki?

Sallanarak ayağa kalktı, sonra çarpmayı engellemek için kollarını uzatarak soluna doğru yürümeye başladı. Ama bir duvara yandan çarptı, neyse ki fazladan birkaç morluk bir şey değiştirmezdi.

Yumuşak bir şeye takılarak tökezledi. Dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle yokladı ve samandan bir şilte ve bir çift kalın battaniye buldu. Ele geçirildiğinden bu yana katlandıklarına kıyasla lüks sayılırlardı.

Ayağa kalkarak hücresinin boyutlarını keşfedebilmek için elini duvar boyunca gezdirdi. Yan duvar boyunca gitti. Duvarın orta noktası olduğunu tahmin ettiği bir noktada, taştan bir engele takıldı ve sertçe düştü.

Bir çürük daha, üstelik lanet şekilde acılı olanlardan ama nefes alıp verişini toparladıktan ve yeni yaralarını kontrol ettikten sonra kırığı olmadığına karar verdi. Elleriyle yokladı ve iki tuhaf kaya bloğu tespit etti.

Bloklardan bir tanesi sandalye yüksekliğindeydi, böylece kendisini kaldırıp yaralarından dolayı sırtını duvara dayayamasa da oturdu. Dizlerindeki zonklama azalırken, sandalyelerin kıymetini hiçbir zaman tam olarak anlayamamış olduğunu fark etti.

İkinci kaya bloğu yarım metre kadar ilerisinde, kabaca dikdörtgen ve masa yüksekliğindeydi. Kendini ciddi biçimde medeni hissetti.

Acısı geçtikten sonra, daha da yavaş hareket ederek keşfine devam etti. Uzaktaki köşede, taşların arasından ince bir su sızıntısı hissetti. Çok değildi ama içecek bir şey vermezlerse susuzluktan ölmesine engel olmaya yetebilirdi belki.

Başka taş blok yoktu. Tespit ettiği başka tek eşya büyük ahşap kapı ve onun çerçevesiydi. Bir kez daha, daha da ya-

vaşça tur attı. Bu kez arka köşede, suyun damladığı yerde, bir hava akımı hissetti. Diz çöktü ve iki yumruk büyüklüğünde bir delik buldu. Deliğe su akıyordu ve hafif bir insan dışkısı kokusu geliyordu.

Demek tutsaklar burada rahatlıyorlardı. Daha kötüsü de olabilirdi. Şilteye geri döndü ve sırtını korumak için yan yatarak kendini battaniyelere sardı.

Yorgunluğuna rağmen, kendisini gözlerini karanlığa dikmiş halde onu nelerin beklediğini düşünürken buldu. Durand'in İngilizlerin ne düşündüğünün artık bir önemi olmadığı yorumu, bir yıllık ateşkesten sonra savaşın yeniden başlamak üzere olduğunu akla getiriyordu.

Grey bu bilgiye şaşırmamıştı. Fransızların ateşkesi yeni bir fetih turu için hazırlanmak amacıyla kullandığına dair belirtilerle karşılaşmıştı. Ateşkes başladığında Paris'e akın eden Britanyalılara katıldığı için arkadaşı Kirkland ona gözünü dört açmasını ve gördüklerini iletmesini rica etmişti.

Grey bunu evli bir kadını baştan çıkarmak için bir bahane olarak kullanmıştı ve bu hareketi onu buraya getirmişti. Camille'in baştan çıkartılmaya çok da ihtiyacı yoktu gerçi. Düşününce, kimin kimi baştan çıkarttığından emin değildi.

Yüce Tanrım, başına neler gelecekti? Durand onu fidye karşılığında satar mıydı? Ailesi onu geri alabilmek için her şeyi verirdi. Ama Durand onun ıstırap çekmesini istiyordu. Bu da burada karanlıkta sonsuza dek tutsak olması anlamına gelebilirdi.

Sonsuza kadar değil, ölene kadar. Ne kadar zaman sonra ölmek için dua etmeye başlardı? Burada karanlıkta, bir başına ve yas tutulmadan ölmesinin yüksek bir ihtimal olduğu düşüncesi kalbinin panikle çarpmasına neden oldu. Korkusunu sert biçimde bastırdı.

Zayıflığını küçümseyecek kimse olmadığı için ruhen yıkılması önemli olmamalıydı. Ama onun için önemliydi. Hayatındaki her şeyi kolayca elde etmişti, haylazlık yaparken yakalandığında bile çok sorunla karşılaşmamıştı. Şimdiye kadar. Karanlıkta yaşamaya teslim olarak, korkusu silikleşip ölü gibi uyuyakalana dek şeytanlarıyla mücadele etti.

Ertesi sabah, hücrenin yüksek tavanına yakın bir noktadaki yatay pencereden hücresine giren ışıkla uyandı.

Bu güzel görüntü karşısında gözyaşlarını tutamadı.

5

Fransa, 1813

Öğleden sonra güneşinin altında St. Just du Sarthe köyü, yukarıda yükselen orta çağa özgü kale dışında, Fransa'nın kuzeyindeki herhangi bir köyden farksız görünüyordu. Cassie kalenin karşısındaki tepede at arabasını sürerken, hedefini incelemek için durdu.

Durand'in ailesinin topraklarına ulaşmak zor olmamıştı. Kuru, soğuk hava onu karda ya da çamurda saplanıp kalmaktan koruduğu için şanslıydı. Geçtiği köylerde kurdelelerini, düğmelerini, dantellerini, Kiri'nin parfümlerini ve birkaç ilacı satmak için durarak telaşsız bir hızla yol almıştı.

Sattığı kadar da satın almış, her yerde satılabilecek kıyafetler ya da el işleri toplamıştı. Kısacası, tam bir seyyar satıcı gibi hareket etmişti.

Dizginlerini güçlü midillisinin sırtında şaklatarak köye doğru yola düştü. Köy küçük bir hana, La Liberté'ye sahip olacak kadar büyüktü. Cassie, hem sıcak yemek hem de bilgi bulma umuduyla burada mola verdi.

Han, bir köşede şaraplarını yudumlayan üç yaşlı adam dışında boştu. Orta yaşlı, gürbüz bir kadın barın arkasında bir şeylerle meşguldü ama Cassie içeri girdiğinde ilgiyle başını kaldırdı. Bir başına yemek yiyen yabancı bir kadın buralarda çok yaygın olmamalıydı ve Cassie yaşlı bir kadının ihtiyatıyla hareket ediyordu.

"*Bonjour*," dedi Cassie. "Ben Madam Renard. Umarım gece için biraz yemek ve bir oda bulabilirim."

"Doğru yere geldiniz." Kadın kıkırdadı. "Aslında tek yere. Ben Madam Leroux, buranın sahibesiyim ve ilgilenirseniz sade bir odam, koyun güvecim ve taze ekmeğim var."

"Bunlar ve bir kadeh kırmızı şarap bana uyar." Cassie pansiyon sahibesinin iyi bir bilgi kaynağı olabileceğini tahmin ediyordu. "Önce bineğimi ahırınıza bağlayayım."

Madam Leroux başıyla onayladı. "Döndüğünüzde yemeğiniz hazır olur."

Midilli, kapalı alanda olmaktan ve yiyecek bir şeyler bulmaktan Cassie kadar mutluydu. Cassie meyhaneye geri döndü ve sıcaklığa minnet duyarak ateşin yanında bir sandalyeye yerleşti.

Pansiyon sahibesi mutfaktan yahni, ekmek, peynir ve şarabı taşıyan bir tepsiyle çıkageldiğinde Cassie pelerinini çıkarıyordu. Cassie, "Teşekkür ederim madam. Bir kadeh şarapla bana katılmaz mısınız? Ben gezgin bir satıcıyım ve eminim yörede mallarımın nerelerde ilgi çekebileceğini biliyorsunuzdur."

"*Merci*." Madam Leroux bir kadeh şarap koydu ve ateşin diğer tarafına rahatça kuruldu. Meraklı bir ifadeyle sordu "Tek başına seyahat etmek tehlikeli değil mi?"

Yavaş hareket etmesinin yanı sıra, büründüğü kimliğe

uygun olarak Cassie saçlarını grileştirmişti ve Antika kokusunu da sürmüştü, dolayısıyla endişe verici derecede kırılgan görünüyor olmalıydı. "Dikkatliyimdir ve sorun yaşamadım."

"Ne satıyorsunuz?"

Cassie leziz yahni lokmaları arasında ürünlerini listeledi. Bitirdiğinde, han sahibesi, "Haftalık pazarımız yarın. Kış ortasında yeni ürünler memnuniyetle karşılanır. Bence çektiğiniz sıkıntıya değecektir," dedi.

Cassie şarabını yudumladı. "Peki kasabanın yukarısındaki kale? Orada müşteri bulabilir miyim? Hintli bir prenses tarafından yapılmış gerçekten güzel parfümlerim var."

Diğer kadın takdirle gülümsedi. "İlgi uyandırıcı ama Durand Kalesi sessiz bir yerdir. Sahibi nadiren gelir, karısı daha da az. Hiçbir misafiri olmaz, tabii zindandaki bir-iki tutsağı saymazsanız ve onların da satın alacak parası olduğunu sanmıyorum."

"Zindan mı?" Cassie uygun bir şekilde şaşırmış göründü. "Modern Fransa'da mı?"

"Güç sahibi adamlar bundan kolay kolay vazgeçmezler," dedi han sahibesi alaycı biçimde. "Durandlar ezelden beri kalenin sahibiler. Onlara Durand'in Kurtları derler. Son Durand'in soylu olduğu için başı vuruldu ama şimdi kalede Durand kuzenlerden biri var, kendisinden Kont yerine Yurttaş diye bahsetmek dışında sonuncudan hiçbir farkı yok. Bu Durand'in zindanda bir İngiliz lordunu kilitli tuttuğu söylenir ama şüpheliyim. İngiliz lordunu nereden bulmuş olabilir ki?"

"Pek mümkün görünmüyor," diye onayladı Cassie, heyecanını gizleyerek. "Herhalde kadın hizmetçileri vardır? Pazardan sonra oraya tırmanıp mallarımı gösterebilirim."

"Dikkatli olun," dedi Madam Leroux. "Köyün yarısı gripten yatıyor - bu yüzden burası bu kadar boş. Kalede çalışanların da çoğu hastaymış diye duydum. Genelde öldüren cinsten değil ama epeyce perişan ediyor. Uzak durmak en iyisi."

"Bunun için bir şeyim olabilir," dedi Cassie. "Parfümleri yapan Hintli kadın bana ayrıca hırsız yağı dediği bir şey de verdi. Efsaneye göre, veba zamanlarında hırsızlar bunu ölüleri soyarken kendilerini korumak için kullanırlarmış. Bu yolculuk sırasında ben de test ettim ve bu havaya rağmen hastalanmadım."

Han sahibesinin bakışları keskinleşti. "Bu benim de ilgimi çekebilir."

Cassie numune için çantasını karıştırdı. "Bunu deneyin. Avucunuza birkaç damla damlatın, ellerinizi birbirine sürtün ve kokuyu içinize çekin."

Madam Leroux talimatları uyguladı, keskin karışımı koklarken burun delikleri genişledi. "İşe yarayacak gibi kokuyor! Gerçekten işe yarıyor mu?"

"Bir iş kadınından diğerine bir itiraf edeyim; emin değilim," diye cevapladı Cassie. "Ama kullanmaya başladığımdan bu yana bir kez olsun öksürmedim bile."

Madam Leroux bir kez daha kokladı. "Konaklamana karşılık yağınla takas yapabiliriz belki?"

Hararetli bir pazarlıktan sonra anlaşmaya varıldı ve Cassie büyükçe bir şişe hırsız yağı verdi. Madam Leroux kıkırdadı. "Eğer kaleye gidersen ve gribe yenik düşersen, en azından işe yaramadığını öğrenmiş olursun."

"Umarım yarar," diye cevapladı Cassie gülümseyerek. Şimdi, Kirkland'in uzun zamandır kayıp olan arkadaşının Durand'in zindanında olup olmadığını öğrenebileceği ka-

leye gitmek için geçerli bir sebebi vardı. "Ama belki de bir sonraki köye geçerim. Buralar benim için yeni. Kalacak bir yeri olan en yakın köy ne kadar uzakta? Yazın midillimle dışarda seve seve kamp kurarım, ama Şubat'ta değil!"

"Hava açık olursa üç ya da dört saatlik bir sürüş mesafesinde."

"O zaman pazardan sonra yola düşerim." Cassie tabağındaki güvecin sonunu ekmeğin köşesiyle silip süpürdü. "Ama bir daha bu tarafa gelirsem kesinlikle burada kalacağım."

6

Durand Kalesi, 1803 Yazı

Günışığıyla birlikte, Grey hücresinin kapısında biri baş hizasında, diğeri yere yakın dışarıdan açılabilen iki küçük kapak olduğunu gördü. "Kahvaltınız lord hazretleri," dedi alaycı bir ses, alçaktaki kapaktan bir yarım ekmek ve bir maşrapa ılık nane çayı itildi. "Maşrapayı daha sonra geri ver, yoksa sana akşam yemeği yok."

Aç olduğu için, itaat etti. Kahvaltılar genellikle üstüne yağ sürülmüş ekmek ve bitki çayıydı. Tutsaklara pahalı porselenler yoktu.

Akşam yemekleri seyrek ama daha çeşitliydi. Bazen bir kâse yahni ya da sebze ve üstünde et olan bir kemik olabiliyordu. Ara sıra haşlanmış yumurta. En güzel kısmı ise kalaylı bardakta şaraptı. Gelen hep bayağı sofra şarabıydı ama ona bekleyecek bir şey veriyordu. Burası Fransa olduğundan, hapishane yemeğinin o kadar korkunç olmadığı düşüncesiyle ara sıra eğleniyordu.

Yemekler dışında, Grey'in hayatı bunaltıcı derece monotondu. Sürekli hücresine sızan ince ışık huzmesin-

de oturuyordu. O ışık onu delirmekten kurtarıyor ama umutsuzluğuna çare olmuyordu. Her daim insanlarla çevrili yaşadığından, insan temasının hayatı için ne kadar temel bir gereklilik olduğunu fark etmemişti. Şimdi kimseyi görmüyordu, zindancılarını bile, bu yüzden durumunu düzeltmek için efsanevi çekiciliğini kullanamıyordu.

Kendisini, küçük bir odada kapana kısılmış, çılgıncasına duvarlara çarpan bir kuş gibi hissediyordu. Ama kaçmak için yapabileceği hiçbir şey, *hiçbir şey* yoktu. Duvardaki taşların arasındaki harç yeni, sert ve dayanıklıydı. Mutluluk verici ışığın geldiği yatay pencere, kenarını yakalamak için zıpladığında bile yetişemeyeceği kadar yüksekteydi.

Tüm dünyası gri taştan duvarlardı. Hücredeki eşyaları saman şilte, battaniyeler ve kaba saba taş sandalyeyle masaydı. Bazen yere yemeği bırakıp, boş kâse ve maşrapayı alan şişman bir el görüyordu. Ara sıra Gaspard hakaret yağdırmak için kapıdaki üst pencereyi açardı.

Mevsim bahardan yaza dönerken hücre biraz ısındı. Yağmur yağdığında, duvardan sızan su sayesinde Grey kendini biraz temizleyebildi. Babasının Summerhill'deki aile evinde yeni yaptırdığı muhteşem banyoları düşünmemeye çalıştı. Bir adamın çenesine kadar gömülebileceği büyüklükte, sıcak su dolu küvetler...

Hayır. Evi düşünmeye cesaret edemezdi. Kış uykusuna yatan bir hayvan gibi, günlerinin ve gecelerinin çoğunda melankoliyle sarmaş dolaş halde şiltesinde uykuya sığındı. Sadece yemekler onu sarhoşluğundan çıkartıyordu.

Bu durum, Durand'in ziyarete geldiği gün değişti. Uyku ve istenmeyen uyanıklık arasında gezinirken, Grey kapının açıldığını algılamakta yavaş kaldı. Durand büyük adımlarla hücreye girdiğinde hâlâ yatıyordu.

"Şu haline bak Wyndham," dedi Durand aşağılarcasına. "Üç aylık tutsaklık seni pis, kalın kafalı bir domuza çevirdi. Şimdi hangi kadın ona dokunmana izin verir?"

Öfke, Grey'in uyuşukluğunu bıçak gibi kesti ve Grey yerden fırlayarak Durand'e doğru atıldı. Westerfield Akademi'deki sınıf arkadaşları gibi o da Ashton isimli yarı Hintli sınıf arkadaşından Kalarippayattu adı verilen Hint dövüş sanatını öğrenmişti. Muhakkak orta yaşlı bir politikacıyı haklayabilirdi...

Durand aşağılayıcı bir kolaylıkla kaydı, ardından Grey'i kendi etrafında çevirip bir kolunu arkasında acı verici şekilde bükerek dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Sen sadece toy bir çocuksun, üstelik güçsüz bir çocuk." Grey'i yere itti, tuttuğu kolu bıraktı ve karnına bir tekme attıktan sonra geri adım attı. "İngilizler zayıf bir millet. Bu yüzden Fransız zaferi kaçınılmaz."

Acıdan nefesi kesilerek hızlı hızlı soludu Grey. "Savaş yeniden mi başladı?"

"Doğal olarak. Amiens Ateşkesi sadece daha çok adam toplamak ve daha çok silah üretmek için bir molaydı. Önümüzdeki birkaç ay içinde İngiltere'yi ele geçirecek ve Avrupa'nın efendileri olacağız."

Grey buna inanmak istemedi ama doğru olabilirdi. Paris'te, Fransızların gemiler inşa ettiğini ve Boulogne'de bir ordu topladığını duymuştu. "Napolyon'un önce Kraliyet Donanması'nı aşması gerekir," dedi tükürürcesine, ince, paslı sesiyle.

"Donanmanızın icabına bakmak için planlarımız var," dedi Durand kendinden emin bir şekilde. İfadesi değişti. "İşgalden sonra, ailen ölecek ve servetlerine el konulacak. Acaba şimdi seni fidye karşılığında onlara sunmak uyanık-

lık olur mu? Oğulları ve varisleri için ne kadar öderler Wyndham? Yüz bin pound? İki yüz bin pound?"

Grey'in kalbi sıkıştı. Yüce Tanrım, bu yerden kurtulmak! Ailesi onu geri almak için her şeyi verirdi. Onlar...

Bu yüzden ailesi sefalete sürüklenirdi. Anne babası, küçük erkek kardeşi ve kız kardeşi - hepsi Grey'in aptallığının cezasını çekerdi. Bunu onlara yapamazdı.

Kendisi de küçümseyici bir tavır takınmayı başararak, "Kesin çoktan öldüğümü düşünüp şükrediyorlardır. Niye aylardır Fransa'daydım sanıyorsun? Masraflı, işe yaramaz bir evlattım. Babam bana sinirlendi ve gözünün önünden kaybolmamın iyi olacağını düşündüm. Yapabilse beni evlatlıktan reddederdi," dedi. Omuz silkti. "Her yönden benden daha iyi olan bir erkek kardeşim var. Mükemmel bir kont olacaktır. Beni ne istiyorlar, ne de bana ihtiyaçları var."

"Yazık," dedi Durand, sesinde bir miktar pişmanlıkla. "Ama tümüyle inandırıcı. Benim oğlum olsan, ben de seni geri istemezdim. O zaman çürüyene kadar burada kalmalısın."

Topukları üzerinde döndü ve gitti. Grey sendeleyerek ayağa kalkamadan kapının kilitleri takılmıştı.

Zindandan sağ kurtulmak için tek şansını tepmiş miydi? Söylemek zordu. Durand dengesiz biriydi ve fidyeyi alıp yine de esirini bırakmayabilirdi. Ya da İngiltere'ye Grey'in ölü bedenini yollayabilirdi.

Ama Durand küçümsemekte haklıydı. Grey kendine acıma ve umutsuzluk içindeydi, ruhen ve bedenen zayıflıyor olmasına göz yumuyordu. Daha iyi bir durumda olsaydı, Durand'in boynunu kırmayı başarabilirdi. Kaleden kaçmayı asla başaramazdı ama o alaycı piçi öldürmek tatmin edici olurdu.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Üç ay, demişti Durand. Üç yıldır buradaymış gibi hissediyordu ama sakalının uzunluğuna bakılırsa üç ay doğru bir süreydi. Mevsimlerden yazdı, muhtemelen Ağustos. Yirmi birinci yaş günü yeni geçmişti.

İngiltere'de evinde olsaydı, ebeveynleri aristokrat arkadaşlarını ve aile dostlarını davet ederek evinde büyük bir kutlama düzenlerdi. Grey muhtemelen muazzam eğlenirdi.

Bunun yerine, ortadan kayboluşunun ve muhtemel ölümünün yasını tutuyorlardı. Ailesini severdi ama istese de daha iyi ebeveynler bulamayacağı halde onların kıymetini bilememişti. Hep onu örnek alan erkek ve kız kardeşine çok düşkündü. Hepsini yarı yolda bırakmıştı. Gurur duyabileceği tek şey, Durand'i fidye hevesinden vazgeçirmiş olmasıydı.

Grey bu omurgasız tutuma devam etmeyecekti - edemezdi. Öncelikle, gücünü geri kazanmak için bir egzersiz programına başlamalıydı.

Bu alanda ne yapabileceğini düşünürken hücresini gözden geçirdi. Dayanıklılığını arttırmak için olduğu yerde koşabilirdi. Bu çirkin duvarları zihnen terk edebilmek için gittiği ve gördüğü yerleri hayal ederek gergin bir şekilde başladı.

Yan tarafında bir acı hissedene kadar koştu, ardından yere düştü ve sadece kollarını kullanarak kendini kaldırdı. Bir zamanlar bunu yapmak çok kolay gelirdi. Şimdi nefes nefese yığılmadan önce ancak yarım düzine kaldırışı başarabilmişti.

Kas geliştirmenin bir başka yolu, masa ve sandalye olarak iş gören kayaları kaldırmaktı. Küçük olanı kaldırmak

için eğildi. Beklediğinden daha ağırdı. Elinden kurtulmadan önce ancak on beş santimetre kaldırabildi. Kaya yere düştü ve alt köşesinden bir parça koparak parçalandı.

Yorgunluktan nefes nefese, hücrede bir tur taşıyabilecek kadar güçlenene dek her gün o lanet olası kayayı tekrar tekrar kaldırmaya yemin etti. Sonra da masa işlevi gören daha büyük kayayı alt edecekti.

Her gün egzersiz yapabilirdi ve yapacaktı. Yapacak başka neyi vardı ki?

Belki de daha önemlisi, zihnini onarmalıydı. Okulda hep tembeldi, az çalışma ve harika bir hafızanın yardımıyla idare edebilmişti. Leydi Agnes, Westerfield Akademi'deki eğitimini yakından takip etmişti ama Oxford'daki yılları neredeyse boşa geçmişti. Centilmenlerin oğulları, sosyal eğlenceler arasında derslere uğradığı Christchurch Kolej'e devam ederdi. Kirkland ve Ashton ise, karakterlerine uygun olarak, zeki öğrencileriyle anılan Balliol'a gitmişlerdi.

Farklı öğretmenler tarafından gerekli görülen ezber dersleri düşündü. Sezar'ın *Galya Savaşı Üzerine Yorumları*'nın ne kadarını Latince alıntılayabilirdi?

"*Gallia est omnis divisa in partes tres.*" Bütün Galya üç parçaya bölünmüştü. Latince'yi ve İngilizce'yi biliyordu ve pasajı Fransızca'ya çevirdi. Sesi kullanmadığı için güçsüzleştiğinden, egzersiz yaparken daha fazla devam edemeyecek kadar yorulana dek pasajı yüksek sesle okudu.

Shakespeare. Şair üzerine çalışmıştı ve arkadaşlarının evinde oyunlarda da rol almıştı. Her defasında başrollerden birine seçilir ve konuşmaları kolayca öğrenirdi. "Yarın ve yarın ve yarın, günden güne bu zavallı yüze süzülüyor..."

Hayır, *Macbeth* olmaz, şimdi ve burada değil. *On İkinci*

Gece'den ne hatırlıyordu? Evet, bu daha iyi bir seçimdi. Şarkı söylemeyi de severdi ve idare eder bir sesi vardı, dolayısıyla istediği kadar şarkı söyleyebilirdi. Hem ruhuna hem de konuşma kabiliyetini korumasına iyi gelirdi.

Geçen zamanı takip etmeli, günlerin fark etmeden akıp gitmesine izin vermemeliydi. Taştan sandalyeyi düşürdüğünde, küçük bir parçası kopmuştu. Bugünü 15 Ağustos 1803 olarak tayin etti. Taş parçasını kullanarak, bunu kapının yakınında baş hizasında bir taşa kazıdı. Her geçen gün bir çizikle işaretlenecekti.

Köyden gelen kilise çanlarının seslerini duyabiliyordu. Dikkatlice dinlemek ona hangi günlerin pazar olduğunu söylerdi ve belli tatilleri de saptayabilirdi.

Bundan sonra, hayatının bir amacı olacaktı. Bir daha kendini kurtarmak için bir şansı olmayabilirdi. Ama karşısına bir fırsat çıkarsa, ne kadar küçük olursa olsun, hazır olacaktı.

Zamanla, Grey'in zayıflamış vücudu güçlenmeye başladı. Zihni de öyle. Derslerinin ne kadar büyük bir kısmını hatırlayabildiğine şaşırmıştı. Her zaman okumaktan zevk almıştı, bu yüzden her gün zihin kütüphanesinden bir kitap seçerek mümkün olduğu kadarını hatırlamaya çalışıyordu.

Kendi kendine yüksek sesle konuşmuyordu, çünkü bu ona kendisini, boş kafalı arkadaşlarından biri onu Bedlam Hastanesi'ne götürdüğünde gördüğü deli adama fazla benzer hissettiriyordu. Arkadaşı, akli dengesini yitirmiş hastaları izlemenin eğlenceli olduğunu düşünmüştü. Grey ise bunu fazla huzursuz edici bulmuştu. O acı çeken ruhların hatırası hâlâ yakasını bırakmıyordu, özellikle de deliliğe doğru gidip gitmediğini merak ettiği günlerde.

Ancak Durand'in ziyaretinin ardından çok geçmeden, beklenmedik bir şans karşısına çıktı. Yüksek sesle konuşmasa da şarkı söylemek konusunda hiç çekincesi yoktu. Her gün çeşitli şarkılar söylüyor ve hem müziğin hem de üç ay kullanılmadıktan sonra sesinin normale dönüşünün tadını çıkartıyordu.

Bir İngiliz içki âlemi şarkısının hareketli bir yorumunu söylemeyi bitirmişti ki yukarıdaki yatay pencereden genç bir kadın sesi Fransızca fısıldadı: "*Bonjour* mösyö. Bir İngiliz lordu olduğunuz doğru mu?"

Grey heyecanla ayağa fırladı. Başka bir insan! Üstelik bir kadın. "Bir zamanlar öyleydim matmazel ama şimdi hiçbir önemi olmayan bir tutsağım."

Kız kıkırdadı. "Gerçek bir lord! Daha önce bir kahrolası ile hiç tanışmamıştım. Nasıl oldu da buraya geldiniz?"

"Haylazlık yaptım," dedi ciddiyetle. Kız tekrar kıkırdadı ve kısa bir süre yukarıdaki pencereden konuşmaya başladılar. Kız, kale hizmetçilerinden biriydi ve adının Nicolette olduğunu söyledi fakat Grey bunun gerçek adı olduğundan şüpheliydi.

Kız uzun süre kalamadı, çünkü kâhya sinirli bir kadındı ve Nicolette yakalanırsa işini kaybetmekten korkuyordu. Fakat o günden sonra haftada bir ya da iki kez ziyarete geldi, sık sık bir arkadaşıyla birlikte.

Kızlardan bazıları esir bir İngiliz lorduyla konuşma fırsatı karşısında hoşça utangaçlaşıyordu. Nicolette, onunla biraz şahsi olarak ilgilenen nazik bir kızdı. Ara sıra parmaklıklar arasından bir elma ya da başka meyveler atıyordu. Grey, bir zamanlar elmanın kıymetini bilmemiş olmasına şaşırarak verdiklerini yalayıp yuttu.

Nicolette ona sevdiği adamdan bahsetti ve evlenmek

için kaleden ayrılırken ona sevgi dolu bir veda etti. Grey, verebileceği başka hiçbir şeyi olmadığı için, ona mutluluk dileklerini sundu.

Diğer hizmetçilerin hiçbiri bu kadar çok ziyaret etmedi ama yine de ara ara ziyaretçisi oldu. Bir ara ona fazlasıyla müstehcen Fransızca şarkılar öğreten, ahırdan bir seyis vardı, bu da adam içki problemi yüzünden kovulana dek sürdü.

Grey bu anlık normalliklerin değerini biliyordu, aklını korumasına yardım ediyorlardı.

7

Fransa, 1813

Madam Leroux haklı çıktı ve Cassie köy pazarında oldukça iş yaptı. Seyyar satıcı olmayı sevdiği söylenebilirdi. Hayatını idame ettirmesi yaptığı satışlara bağlı olmadığından, fiyatlarda esnek olabiliyordu. Daha önce hiç güzel bir şeyi olmamış bir kıza rengârenk bir kurdele satmak mutluluk vericiydi.

Hırsız yağı da popülerdi. Kış hastalıkları yaygın olduğundan, insanlar yardımcı olabilecek her şeyi deniyordu. İnsanlar aynı zamanda dışarıdan gelen haberlerle de ilgiliydi. Evet, Rusya'dan gelen haberler kötüydü fakat imparator güvenle kaçmayı başarmıştı ama bu uzunluktaki dantel kızınızın gelinliğinde harika durmaz mıydı?

Öğlen itibariyle daha fazla müşteri yoktu, dolayısıyla kaleye gitme zamanı gelmişti. Cassie, La Liberté'de bir kâse koyu kıvamlı bezelye çorbası içti. Madam Leroux'a yardımları için teşekkür etti ve St. Just du Sarthe'tan ayrıldı. Bir sonraki köye doğru yönelmek yerine, kaleye doğru tırmandı. Dar yol kasvetli ve rüzgârlıydı, ulaştığında kale de aynı şekilde kasvetliydi.

Kale yığma taştan bir duvarla çevriliydi. Devasa kapılar insanlar ve araçlar kolayca gelip gidebilsinler diye açık duruyordu ama acil durumda kapatılabilir görünüyorlardı.

Bir engelle karşılaşmadan kapılardan geçti. İçeri girdiğinde duvarlar acı rüzgârı kesti. Kimseyi görmeden, kalenin arkasına doğru sürdü ve midillisiyle arabasını büyük oranda boş olan ahırların korumasına bıraktı. Ardından heybesini bir omzuna attı ve hizmetçi alanının girişini aramaya koyuldu.

İki kilitli kapıdan sonra, kalenin mutfağına giden kısa geçide açılan bir kapı buldu. Uzun oda sıcaktı ve güzel kokuyordu ama görünürde kimse yoktu. "Merhaba! Kimse yok mu?" diye seslendi Cassie.

Boğuk bir kadın sesi cevapladı. "Ne istiyorsun?"

Tıknaz bir kadın, ateşin yanındaki ahşap sandalyede doğruldu ve Cassie'ye doğru topalladı. Yuvarlak yüzü gülmek için hazır gibiydi ama şallara sarınmıştı ve birkaç adımda bir öksürüyordu.

"Adım Madam Renard, seyyar satıcıyım ve görüyorum ki boğaz pastillerimden birazını kullanmaya hazırsınız. Buyurun, bir numune." Cassie çantasından bir paket ballı ve limonlu pastil çıkardı. Tadı güzeldi ve öksürük için birebirdi.

"Alıyorum, kusura bakmayın." Kadın paketten bir pastil çıkarttı ve banka çöktü. "*Merci*. Ben aşçıyım, adım Madam Bertin."

"Kaledeki insanların çoğunun hasta olduğunu duydum." Cassie mutfağa göz attı. Köz haline gelmiş ateşin yanındaki çıkıntıda bir tencere asılıydı. "Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor. Sizin için ateşi yakayım mı?"

"Minnettar kalırım," dedi aşçı. "Oradaki tencerede ta-

vuk suyu var. Bana biraz getirebilir misiniz?" İç burkarcasına öksürdü. "Herkes hasta yatıyor, merdivenleri bile çıkamıyorlar. İsteyene sıcak yemeğim var ama kimse buraya ulaşmayı başaramadı ve diğer hizmetçilere hizmet etmek benim işim değil." Daha fazla öksürdü.

"Umarım kimse tehlikeli derecede hasta değildir?" Ateşin yanında bir kepçe asılıydı, Cassie yakındaki masanın üstündeki kâseye sıcak tavuk suyu doldurdu.

"Kâhya kadın ilk zamanlarda öldü ama zaten yaşlı ve hastaydı. Başka kimsenin hayati tehlikesi olduğunu sanmıyorum fakat bu kışın gribi insanın vücudunu kedi yavrusu gibi güçsüz düşürüyor." Madam Bertin sıcak tavuk suyunu memnuniyetle yudumladı. "Ateşin sönmesini engelledim ve bu tavuk suyunu yapmayı başardım ama şimdi de başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum."

Bir fırsat gören Cassie sordu: "Biraz yardım karşılığında para ödemeyi düşünür müsünüz madam? Hasta hizmetçilere ekmek ve tavuk suyu tepsileri taşıyabilirim, hatta mutfakta bile bir takım işler yapabilirim."

"Bu gerçek bir lütuf olur. Bakalım, kimler var..." Aşçı düşündü. "Tavan arasında altı hizmetçi ve ahırlarda iki seyis var. Merdivenler hemen şu kapının ardında ama çatıya kadar beş uzun merdiven var. O kadarına gücün yeter mi?"

"Göründüğümden daha çeviğimdir. Seve seve yardım ederim. İnsanlar hastayken sıcak şeylere ihtiyaç duyarlar." Kepçeyle tavuk suyunu karıştırdı. "Biraz para kazanmaktan da mutlu olurum. Ekmeği nerede saklıyorsunuz? Peynir de iyi olur. Güç verir."

"Kiler şu tarafta." Madam Bertin işaret etti. "Yurttaş Durand'in burada olmaması büyük şans. Ayakta duramayacak kadar hasta bile olsalar, işlerini yapsınlar diye insanlara bağırıp kırbaçlıyor olurdu. Ama kışın ortasında böyle

sessiz bir yerde ne olabilir ki? Hepimiz tekrar çalışabilecek hale gelene kadar bir-iki gün dinlenebiliriz."

"Şans," diye onayladı Cassie. Kupaları doldurdu, ekmekleri ve peyniri kesti, minnetle karşılandığı ahırlara bir tepsi götürdü. Mutfağa döndükten sonra, hizmetçilere tepsiler hazırladı. Altı hizmetçi için, dar taş merdivenlerde iki tur yapması gerekti. Madam Bertin'in denemeye bile yeltenmemesine şaşırmamak gerekirdi.

Aşçının dediği gibi, kimse ölüm döşeğinde gibi görünmüyordu ancak bütün çalışanlar yataklarında zayıf, yorgun ve yemek buldukları için memnun halde pelte gibi yatıyorlardı. Cassie içinden hırsız yağının kendisini koruması için dua etti. Seyahat ederken böyle hastalanmak fena olurdu.

Aşçının, ateşin yanındaki sandalyesinde uyukladığı mutfağa döndü. Bir diz örtüsünü kadının etrafına sardı. Tutsakların bulunduğu zindanın gerçekten olup olmadığını öğrenme zamanı gelmişti. "Yemek götürmem gereken başka kimse var mı?"

Madam Bertin kaşlarını çattı. "Zindanda gardiyanlar ve tutsaklar var. Baş zindancı Gaspard, normalde yemekler için bir adam gönderirdi yukarıya ama bir tanesi hasta, Gaspard bir yerlerde ve şimdi zindandaki adamı da yerinden ayrılmaya cesaret edemez."

"Yani gardiyanın ve tutsakların beslenmesi mi gerekiyor? Kaç tutsak var?"

"Sadece iki. Herkes hasta olunca, tutsaklar da ihmal ediliyor." Aşçı istavroz çıkardı. "Tutsaklardan biri papaz. Bir papazı zindana kapatmak çok yanlış ama biri ona böyle bir şeyi söylemeye kalksa Durand küstahlığına çok öfkelenir."

"Korkunç!" diye onayladı Cassie. "Diğer tutsak kim?"

"Bir İngiliz lordu olduğunu söylüyorlar, ama ben onu hiç görmedim, o yüzden emin değilim." Başını üzüntüyle salladı. "Bir İngiliz'in zindanı hak ettiğine şüphe yok ama papaz kesinlikle hak etmiş olamaz. Yaşlı ve zayıf, bu havada sıcak yemeğe ihtiyacı var."

"Hepsine yemek götüreceğim." Cassie bir tepsi hazırlamaya başladı. "Tutsakları hiç görmediğinizi söylediniz. Hiç egzersiz yapmaları için bahçeye çıkartılmıyorlar mı?"

"Ah, hayır. Yurttaş Durand tutsaklar konusunda çok katıdır. Asla hücrelerinden dışarı çıkartılmazlar ve gardiyanlar da asla içeri girmez. Yemekleri bir kapaktan içeriye verilir." Madam Bertin bir kez daha istavroz çıkardı. "Zavallılar şimdiye kadar yarı delirmiş olmalılar."

Yiyecekleri hazırlarken Cassie'nin dudakları gerginleşti. On yıllık belirsizlikten sonra, Kirkland'in arayışı sona eriyor olabilirdi. Ama uzun süredir kayıp olan adam, dönüşü olmayacak şekilde çökmüş olabilirdi.

8

Durand Kalesi, 1805

Grey, pervazına tüneyen serçeyi süzdü. "Girin, Mösyö L'Oiseau. Size bir parça ekmek ayırdım. Umarım bunun nasıl bir fedakârlık olduğunu fark edersin." Kuş kafasını kararsızca eğdi, bu yüzden Grey ıslıkla elinden gelen en iyi serçe ötüşü taklidini yaptı. Güveni yerine gelen kuş, pervazdan yere doğru süzüldü ve Grey'in ayırdığı ekmeği gagaladı.

Grey kuşlarla konuşmayı seviyordu. Asla karşı çıkmıyorlardı, ayrıca korkusuzca yaklaşma eğilimleriyle eğleniyordu. "Çıkar sevgisi," diye mırıldandı, bir kırıntı daha atarak. "Evlilik pazarında seçkin bir av olmaktan pek de farklı değil."

Felaketi olan Paris'i ziyaret etme kararından önce Londra'dayken bunu tecrübe etmişti. Politikayla daha ilgili olan Kirkland ve Ashton, ziyaretini kısa tutması gerektiği, çünkü barışın sürmeyeceği konusunda onu uyarmışlardı ama o her zamanki gibi kulak arkası etmişti. O, başına kötü bir

şeyin gelmesi mümkün olmayan altın çocuktu, Costain varisiydi.

İki yıl sonra, işte buradaydı, sıkıntıdan yavaş yavaş deliriyor ve bir serçenin uçarı arkadaşlığından minnet duyuyordu. Ama en azından artık daha güçlü ve eskisinden daha zindeydi, şarkı söylerken daha da iyiydi.

Bir kırıntı daha attı. Serçe kırıntıyı yakaladı, ardından başını kısa bir an yana eğip havalanarak dışarı uçtu. Grey, kuşun gidişini, içini acıtacak kadar derin bir kıskançlıkla izledi. Ah, özgürce uçabilmek! Kanalın üzerinden kanatlanıp, Summerhill'in güzel tepeleri ve tarlalarına doğru evine uçardı.

Arkadaşı gittiği için, kalktı ve çocukken yaşadığı eve ait görüntüleri hatırlayarak yerinde koşmaya başladı. Orta güney kıyı iklimiyle kutsanmış Summerhill'de nasıl da mutluydu. Bereketli topraklar ve besili, mutlu hayvanlar. Babasıyla birlikte arazide ata binmeye, fark etmeden çiftçiliği öğrenmeye bayılırdı. Babası iyi bir öğretmendi, varisinin zihnini ve merakını zorlardı.

Kont aynı zamanda hükümetten, Lordlar Kamarası'ndan ve bir gün Costain Kontu olduğunda Grey'den neler bekleneceğinden bahsederdi. Ama bu hayal edilemeyecek kadar uzak bir gelecekti. Ebeveynleri genç ve zindeydi, durulmadan önce gününü gün etmek için Grey'in önünde uzun yıllar vardı.

Onu buraya düşüren tutumu da buydu. Yorularak, hızını yürüyüşe düşürdü, ardından taştan sandalyesine oturdu. Sandalyeyi, güneş ışığı üzerine düşecek şekilde yerleştirdi. Bugün hangi konuya kafa yormalıydı? Doğa tarihi, diye karar verdi. Dorsetshire'da gördüğü her kuşu hatırlamaya çalışacaktı.

Geçitte sesler duyduğunda yirmi üçüncü kuşa gelmişti. Akşam yemeği için çok erkendi. Durand'in kısa ziyaretlerinden biri için mi geldiğini merak ederek kapıya gözlerini dikti. Grey'i yere firlattığı ve neredeyse ölümcül zarar verdiği günden beri, artık tutsağıyla yüz yüze gelmiyordu.

Durand'in yanında koruması olmasaydı aslında başarabilirdi. Grey vahşice dövülmüştü ama buna değmişti. O zamandan bu yana, Durand kendisini kapıdaki pencereden küçümsemekle yetiniyordu. Korkak.

Grey kendini yaklaşmakta olana hazırladı ama adımlar hücresine ulaşmadan durdu. Hırıltılı sesler geldi ve yandaki hücrenin kapısı çarparak kapandı. Ardından ayak sesleri uzaklaştı ve sessizliğe dönüştü. Tanrım, sadece bir duvar ileride başka bir tutsak olabilir miydi? Keşke Grey onunla konuşabilseydi!

Ama duvar sesin işlemeyeceği kadar kalındı. Belki kapıda durup bağırmak mümkündü ama kapı da çok kalındı ve üzerindeki iki delik dışarıdan kapatılmıştı. Grey bağırsa, yeni tutsak tarafından anlaşılamadan Gaspard'ın şeytani dikkatini çekerdi.

Ortak duvarın önünde içi kıpır kıpır volta attı, sert yüzeyde ellerini gezdirerek. Keşke iletişim kurmanın bir yolu olsaydı, diye geçirdi içinden. Hüsranla haykırmak istedi.

Yere çöktü, kafasını kayaya vurma isteğiyle savaşarak sırtını ortak duvara dayadı. Ve bir ses duydu, yumuşak, alçak ve düzenli. Aklını mı kaybediyor olduğunu düşünerek dondu kaldı.

Hayır! Ses, hücresinin köşesindeki lağım deliğinden geliyordu. Artan bir heyecanla kenarına diz çöktü ve dinledi. Evet! Şimdi kelimeler anlaşılıyordu. Latince. Dua mı? Bitişik hücrede kendisininkiyle birleşen ve atıkların

bir yeraltı deliğine düşmesini sağlayan benzer bir delik olmalıydı.

Umutla heyecanlanarak seslendi: "Mösyö! Mösyö, beni duyabiliyor musunuz?"

Latince kelimeler kesildi ve yumuşak, eğitimli bir ses Fransızca cevapladı: "Duyabiliyorum. Siz başka bir tutuklu musunuz?"

"Evet! Bitişik hücrede!" Grey gözyaşlarına yenik düşmekten korkarak zorlukla yutkundu. "Adım Grey Sommers ve İngilizim. İki yıldan uzun süredir buradayım. Siz kimsiniz?"

"Laurent Saville. Bana *Père* Laurent derler."

Rahip Lawrence? "Rahip misiniz?"

"Evet." Sakin sese bir parça kuruluk karıştı. "Suçum, Tanrı'yı imparatordan fazla sevmek. Sizin?"

"Durand..." Grey, günahını bir rahibe itiraf etmekten rahatsızlık duyarak duraksadı. Ama rahiplerin affedici olmaları gerekiyordu, değil mi? "Durand beni karısıyla yakaladı."

"Ve hayatta mısın?" dedi Laurent hayretle.

"Ölümün fazla merhametli olduğunu düşündü." Grey konuşamayarak yutkundu. "Bana kendinizden bahsedin. Neredensiniz? Nerede okudunuz, hangi konuları biliyorsunuz? Lütfen, herhangi bir şey anlatın!" Yumrukları sıkılı, kendini susmaya zorladı. "Üzgünüm. Bir insanla normal bir şekilde konuşmayalı çok uzun zaman oldu."

Kısık sesli gülüş sakinleştiriciydi. "Buraya yakın bir yerde doğdum ve büyüdüm. Eminim istediğimiz kadar çok zamanımız olacak. Durand'in zindanında hayatın nasıl olduğunu anlatın bana."

Rahip haklıydı. Konuşacak çok zamanları vardı, ta ki ikisinden biri ölene dek.

Grey görevlilerle ara sıra iletişim kuruyor olsa da düzenli bir arkadaşının olması büyük değişiklik yarattı. Kibar, bilge, okumuş, bildiklerini paylaşmaya Grey'in öğrenmeye hevesli olduğu kadar hevesli olan *Père* Laurent'ten daha iyisini bulamazdı. Bazen beraber şarkı bile söylüyorlardı.

Yemekler de düzeldi. Grey, mutfakta birilerinin bir rahibin düzgün yemeği hak ettiğini düşünecek kadar iyi bir Katolik olduğunu tahmin ediyordu ve Grey de bundan faydalanıyordu.

Laurent daha yaşlıydı ve sağlığı daha hassastı. Kötü bir kış geçirdiklerinde, zatürreeden dolayı ölümün kıyısında gibiydi. Grey bu sırada dua etmeyi öğrendi.

Rahip Laurent hayatta kaldı. Ve birlikte, birbirlerinin akıl sağlığını korudular.

9

Fransa, 1813

Gardiyan ve tutsakların hasta olmadığı bilindiği için, Madam Bertin tavuk suyu yerine doyurucu sucuk yahnisi hazırladı. Cassie üç kabı taşıyarak tehlikeli taş merdivenlerden dikkatlice indi. Bir cevap bulmaya bu kadar yakınken boynunu kırmak istemiyordu.

Merdivenler, diğer ucunda bir kapı olan kısa bir koridorda bitti. Kilitli bir kapı. Elleri boş olmadığı için, Cassie kapıyı tekmeledi. "Mösyö? Yemeğinizi getirdim!"

Kilitte bir anahtar şakırdadı ve kapı iriyarı bir adam tarafından açıldı. "Gel, gel! Ben de unutuldum mu diye merak ediyordum." Şöyle bir baktıktan sonra, şüpheyle, "Seni tanımıyorum," dedi.

"Diğer herkes hasta, bu yüzden yardım ediyorum," diye açıkladı Cassie. "Tepsiyi masanıza mı koyayım?"

Gardiyan başıyla onayladı ve ziyaretçisinin çelimsiz yaşlı bir kadın olduğunu görünce rahatlayarak geri çekildi. "Gaspard yakında döner ama tutsakları asla korumasız bırakmama emrimiz var, o yüzden mutfağa gelemedim."

Kendisi yüz altmış kilometre uzaktayken ve gardiyanı açken bile itaatkâr olması **Durand**'in siniri hakkında çok şey belli ediyordu. Tepsiyi masaya yerleştirirken, gizlice gardiyan odasını inceledi. Birkaç sandalye ve gardiyanın bir tür kâğıt oyunu oynadığı masanın diğer ucunda oyun kartları vardı. Bu iş çıldırtıcı derecede sıkıcı olmalıydı.

Cassie dumanı tüten kâseyi koyar koymaz, gardiyan oturdu ve yahniye gömüldü. Getirdiği sürahiden şarap koydu. "Tutsaklara da yemek getirdim. Kapının ardındalar mı?"

Gardiyan başıyla onayladı ve bir miktar şarabı höpürdeterek içti. "Hücreler orada ama merak etme. Tepsiyi bırak, ben yedikten sonra yemeklerini götürürüm." Ağzını elinin tersiyle sildi. "Ben yedikten sonra geriye bir şey kalırsa! O kadar açım ki."

Yani açgözlülük yaparsa, tutsaklar aç mı kalacaktı? Öfkesini gizleyerek, tatlılıkla, "Onlar için daha fazla yiyecek gerekiyorsa, kâseleri almaya geldiğimde getireyim. Hem belki sizin için de biraz daha şarap getiririm, ne dersiniz?" dedi.

Gardiyan, ona eksik dişli bir gülücük verdi. "Bir adamın neye ihtiyacı olduğunu anlıyorsun nine." Bir parça ekmek kopardı ve yahniye bandı.

Hücrelere giden kapının yanındaki çivide bir dizi anahtar asılıydı. Her ne kadar Kirkland onu sadece bu bilgiyi doğrulamaya göndermiş olsa da eğer buradaysa Wyndham'ı kurtarmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Değilse bile, Cassie bu cehennem deliğinde çürüyüp giden bir başka zavallı ruhu serbest bırakırdı.

Gardiyan ona dikkat etmiyordu, böylece Cassie arkasına geçti ve kalın boynunda dikkatle seçilmiş iki noktaya sertçe bastırdı.

"Kahretsin!" Kan akışı kesilirken, gardiyan sarsıldı ve karşı çıkmaya başladı, ardından akşam yemeğine doğru devrildi. Cassie, tam olarak bilincini kaybettiğinden emin olana kadar basınç uygulamaya devam etti.

Bastırmayı kestikten sonra, adamın kol ve ayak bileklerini sıkıca bağladı ve ağzını tıkadı. Biri içeri girecek olursa hemen görülmemesi için adamı masanın arkasına sakladı ve anahtar halkasını kaptı. Gaspard kısa sürede dönecekse hızlı davranmalıydı.

Doğru anahtarı bulmak biraz zaman aldı. Kapı savrularak açıldı ve geçidin diğer tarafındaki koku neredeyse onu altüst etti. Yüce Tanrım, on yıl banyosuz yaşamak nasıl bir şeydi!

Yıkanmamış bedenlerin kokuşmuşluğuna aldırış etmemeye çalışarak kötü aydınlatılmış geçitte ilerlemeye başladı. Sağ duvar yekpare kayaydı, soldaysa dört kapı vardı. Burnu, dolu hücrelerin sondakiler olduğunu ona haber verdi. Aradığı adam hangisindeydi?

Duraksarken, sondaki kapının ardından bir erkek sesi duydu. Gözlerini kırpıştırdı. Adam şarkı söylüyordu! Güzel bir bariton sesi vardı.

Sözleri dinledi ve adamın Fransızca kaba bir şarkı söylediğini ki kendisinin bile küfürlerin çoğunu anlamadığını fark ettiğinde istemsizce gülümsedi. Bu durumda, muhtemelen rahip değildi.

Şimdi sıra Wyndham olup olmadığını bulmaktaydı. Adamın delirmemiş olduğunu umarak, uygun görünen bir anahtar buldu ve en sondaki hücrenin kapısını açmayı denedi. Doğru anahtarı üçüncü denemede buldu. Kapıyı açtı ve kendisini, perişan kıyafetlerine dökülen kirli saçları ve sakalıyla kâbustan fırlamış bir canavarla yüz yüze buldu.

İkisi de hayretle birbirlerine bakarak donakaldılar. Kirkland'in altın çocuğu bu muydu? Karşısındaki tutsak geniş omuzluydu ve aç bir kurt gibi sıskaydı. Kalın kir tabakasının altında saçının ne renk olduğunu söylemek zordu. Tam siyah değil ama kesinlikle sarı da değildi. Tek ayırt edici özelliği, ürkütücü derecede keskin, siyah hareli gri gözleriydi.

Şaşkınlık anı sona erdi ve adam gri gözlerinde vahşi bir ifadeyle ona doğru atıldı

10

Sonu gelmeyen monoton bir dünyada, ufak değişiklikler bile anında dikkat çeker. Kilitteki anahtar onu alarma geçirdiğinde Grey olduğu yerde koşuyordu. Durand'i öldürmeye yaklaştığı zamandan bu yana kapı hiç açılmamıştı. O zamandan bu yana Durand, muhteşem Fransız zaferleri ve eli kulağında İngiliz yenilgilerinin hikâyeleri ile Grey'e sataşmaya geldiğinde küçük pencereden konuşmuştu.

Ama ziyaret eden Durand ya da Gaspard olsa, hangi anahtarı kullanacaklarını bilirlerdi. Bir gardiyan? Başka kimsenin buraya inmesine izin yoktu. Grey, vücudundaki her kas gergin halde kapıya yaklaştı. Kapının yanında, geçen günleri işaretlemek için on yıllık çizikler vardı. Sonsuz günleri sayan binlerce işaret. Kaçması için ufacık da olsa bir şans varsa, saldıracaktı.

Kapı, ardındaki kadını ortaya çıkartarak açıldı. Şok onu kısa süreliğine felç etti. Yüce Tanrım, bir kadın, on yıldır gördüğü ilk kadın! Kadın yaşlı, sıkıcı ve kolayca unutu-

lacak cinstendi ama kesinlikle bir kadındı. Bu şaşkınlık Grey'i hareketsiz bırakmıştı.

Bunun lanet hücresinden kurtulma şansı olduğunu fark ettiğinde şaşkınlığından sıyrıldı. Kadın onu durdurmayı asla başaramazdı, özellikle de elinde silah yokken. Yaşlı kadına doğru atıldı.

Kadın onu sendeleterek ileri uzanmış kolunu yakaladı ve kolunu kıvırarak yere fırlattı. Karnının üstünde soluk soluğa düşmüştü Grey. Yıllarca düzenli egzersiz yapmıştı ve yaşlı bir kadın onu yere mi sermişti?

"Lord Wyndham mısınız?" dedi yaşlı kadın hızlı, alçak bir sesle. "Size yardım etmem için Kirkland yolladı."

İngilizce konuşmuştu. Bu dili duymayalı o kadar zaman olmuştu ki sözcükleri algılayabilmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekti. Wyndham. Kirkland. Yardım?

Kadın Fransızca, "Demek Wyndham değilsiniz. Önemli değil, eğer kaçmak isterseniz, tekrar saldırmayacağınıza söz verirseniz size yardım edeceğim," dedi.

Aynı dilde yanıt verdi. "Ben Wyndham'ım. Yıllardır İngilizce konuşmadım. Saldırmadım, sadece kaçmaya çalışıyordum. Kalkmama izin ver?"

Kadın kolunu bıraktı, Grey sendeleyerek ayağa kalktı. Karşısındaki temiz, normal bir kadındı. İçgüdüsel olarak kollarını kadının etrafına sardı ve kalbi hızla atarken onun sıcak vücudunu sertçe kendine bastırdı.

Kadın küfretti ve onu itti.

"Lütfen," dedi Grey, sesi titreyerek. "Çok... çok hasretim dokunmaya. Sadece bir an. Lütfen!"

Kadın rahatladı ve sarılmasına izin verdi. Yüce Tanrım, harika bir histi bu. Ona büyükannesini hatırlatan lavantalı tatlı yaşlı kadın kokusuyla sıcak, nefes alan bir kadın. Onu hiç bırakmak istemiyordu.

Çok kısa gelen bir süre sonra, kadın onu itti. "Yeter," dedi, şefkatle. "Gitmeliyiz. Kaledeki neredeyse herkes gripten hasta, o yüzden dikkatli olursak buradan yürüyerek çıkabiliriz diye düşünüyorum. Uzaklaşana kadar saklanabileceğin bir midilli arabam var. Yanında alacağın bir şeyin var mı?"

Acı bir kahkaha attı. "Yan hücredeki Rahip Laurent haricinde hiçbir şeyim yok." Anahtarları kapıdan aldı.

"Bunu deneyelim." Anahtar yığını arasından birini gösterdi. "Senin hücreni açana benziyor. Rahip hızlı hareket edebilir mi?"

"Hasta. Bu korkunç yerde ne kadar daha dayanabilir bilmiyorum."

Kadın kaşlarını çattı. "Bu bizim kaçışımızı tehlikeye atabilir."

"Onsuz ayrılmam," dedi Grey anahtarı kilide sokarken, düz bir ses tonuyla.

"Pekâlâ o zaman." Kadın yaşlı ve sıkıcı olabilirdi ama tartışarak zaman kaybetmemesi gerektiğini biliyordu.

Kapının kilidini açmaya çalışırken Grey'in elleri titriyordu. Basit bir hareket ama on yıl boyunca bu kadar normal ve basit hiçbir şey yapmadıktan sonra fazlasıyla gerçek dışı geliyordu. Ama elindeki soğuk demir anahtar ve yere fırlatılışı oldukça gerçekti.

"Kimsin sen?" diye sordu Grey, anahtarı sert kilitte çevirirken.

Kadın omuz silkti. "Bir sürü adım var. Cassie ya da Renard* de."

Tilki Cassie. Kaleye girip onu serbest bırakmayı başardığı düşünülürse, uygun bir isimdi.

* Fr. Tilki.

Kapı savrularak açıldı ve Grey sonunda onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyan adamla tanıştı. Rahip Laurent şiltesinde yatıyordu. Başının üzerindeki duvara kahverengi, çarpık bir haç kanla çizilmişti. Burası rahibin özel mabediydi.

Kapı açıldığında Rahip Laurent tek kolu üzerinde doğruldu. Zayıftı, beyaz saçlı ve pejmürdeydi ama Grey onu yüzündeki sakin bilgelik sayesinde her yerde tanıyabilirdi.

"Grey." Rahip elini uzatırken ışıldayarak gülümsedi. "Sonunda bizzat tanışıyoruz."

"Tanışma ve kaçış, bu hanımın sayesinde." Grey arkadaşının elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Çabuk hareket etmeliyiz. Başarabilir misin?"

Rahip sallandı, Grey'in desteği olmasa düşerdi. Sertçe nefes verdi. "Korkarım hayır. Bensiz gitmelisiniz. Hepimizin yakalanmasındansa sizin kaçmanız daha iyi."

"Hayır!" Grey kolunu Laurent'in beline doladı. Yaşlı adam bir deri bir kemikti, kırılacak kadar zayıf duruyordu fakat bir kez daha insan teması kelimelerin ifade edemeyeceği kadar büyük bir zevk vermişti. "Ya seninle giderim ya da hiç gitmem."

Cassie kaşlarını çattı. "Rahip Laurent haklı. Kaleden kaçmalı, Fransa boyunca takipten kaçınmalı ve İngiltere'ye gitmeliyiz. İyi yürekli rahip merdivenleri bile çıkabilecek gibi görünmüyor."

"Ben onu taşırım!" dedi Grey hırsla.

"Çok inatçı," dedi rahip Cassie'ye yumuşakça. "Ama kaleden uzaklaşabilirsek, siz ikiniz hayatınızı kurtarmak için kaçarken beni güven içinde yeğenime bırakabilirsiniz."

"Pekâlâ." Kadının gözleri endişeliydi. "Ama hızlı hareket etmeliyiz. "Gaspard her an dönebilir."

Rahip Laurent veda etmek için kanlı haça uzanıp dokunurken, Grey alçak sesle, "Umarım döner o şeytan," diye fısıldadı.

Neyse ki Tilki Cassie onu duymadı.

11

Geçit boyunca yola rehberlik ederken Cassie'nin içgüdüleri daha hızlı hareket etmeleri gerektiğini haykırıyordu ve bu içgüdüler birçok kez hayatını kurtarmıştı. Ama Wyndham rahibi neredeyse taşıdığı için yavaş ilerliyorlardı. Adamın, yıllar süren kötü muamele ve yiyecek yetersizliğinden sonra *Père* Laurent'i taşımaya yetecek kadar güçlü olmadığından endişeleniyordu.

İleriden gelen düzensiz ayak seslerini duyduğunda huzursuzluğu arttı. Yanılmıyorsa, bir adam gardiyan odasına iniyordu. "Biri geliyor," dedi kısık sesle.

Wyndham buz gibi bir kinle, "Gaspard. Tahta bacağının sesi bu. Al, *Père* Laurent'i tut," derken Cassie gizlediği bıçağına uzandı.

Wyndham, Cassie'ye yetişti ve rahibin ağırlığını ona verdi. Kadın otomatik olarak düşmemesi için rahibi diğer kolundan tuttu. Bu da bıçak tutan elinin serbest olmaması demekti.

O itiraz edemeden, Wyndham yüzünde sessiz olmasına

neden olacak vahşi bir ifadeyle yanından geçip gitti. Uzun adımları onu saniyeler içinde gardiyan odasına ulaştırırken kafesinden salınmış vahşi bir hayvan gibi hareket ediyordu.

Tahta bacaklı adam, merdivenin sonundaki kapıda belirdi. Tutsaklardan birinin kendisine doğru koştuğunu görünce ağzı açık kaldı. "Kahretsin!"

Gaspard, küfürler ederek ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı. Horozu çekip nişan alamadan, Wyndham tuhaf bir hırıltıyla üzerine atıldı.

Wyndham Gaspard'ın boynunu kırdığında gürültülü bir ses çıktı. Adam ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Sonu o kadar çabuk gelmişti ki buna dövüş bile denemezdi.

Cassie bir ses çıkarmış olmalıydı ki *Père* Laurent sessizce, "Vahşi bir adam değilimdir. Ama Gaspard'ın hak ettiğinden daha azını bulduğunu söyleyebilirim," dedi.

Cassie, Wyndham'ın Westerfield Akademi'de Hint dövüş sanatları öğrenmiş olduğunu kendine hatırlatarak şaşkınlığını bastırdı. Ama rahibi geçidin sonlarına doğru desteklerken, vahşi bir kurdu serbest bırakmış olmaktan endişelendi.

Gardiyan odasına ulaştıklarında, Wyndham ölü adamı merdivenden uzaklaştırmış ve hızla kıyafetlerini çıkarmakla meşguldü. "*Père* Laurent, bu kıyafetler sizi daha sıcak tutar," dedi kısaca.

Wyndham pratik bir zekâya sahipti. Cassie, "Gardiyanı masanın arkasına saklamıştım. Hâlâ bilinçsiz olmalı. O daha uzundu, kıyafetleri size daha iyi olur. Yeter ki onu öldürmeyin, lütfen," dedi.

Wyndham, Gaspard'ın kıyafetlerini sandalyeye yığdı,

ardından hâlâ pelte haldeki gardiyanı sürükledi. "İyi iş çıkartmışsın," diye onayladı. "*Père* Laurent'in giyinmesine yardım edeceğim."

Cassie, yaşlı bir rahibin bir kadının yardımını istemeyebileceğini anlıyordu. Gardiyanın üzerine eğildi ve onun da kıyafetlerini çıkartabilmek için bağlarını çözdü.

Adam kıpırdanmaya başladığında Cassie onu yeniden bayılttı. Kan akışını, beyni zarar görecek kadar uzun süre kesmemeye dikkat ediyordu. Geçerli bir nedeni olmadan birine zarar vermekten ya da öldürmekten kaçınmak için elinden geleni yapardı.

Adam ağırdı ama Cassie göründüğünden daha güçlüydü. Kıyafetleri çıkarmayı bitirdiğinde, rahip giyinmiş, masaya oturmuştu ve bir kâse yahniyi mideye indiriyordu. Yaşlı adam şarabını yudumlarken özür dilercesine, "Dünden beri yemek verilmedi," dedi.

"Kaledeki neredeyse herkes hasta," diye açıkladı Cassie. "Tepsileri taşımaya gönüllü oldum, sizi de bu sayede bulabildim."

"Sanırım Grey ve ben kimsenin bizim yakınımıza gelmemesine memnun olmalıyız, bizi hastalıktan bu korumuş gibi görünüyor." Laurent, bir ekmek parçasıyla yahninin sonunu sıyırdı. "Tanrı'nın işine akıl ermez."

Cassie bunun kanıtına birçok kez şahit olmuştu, buna Tanrı'nın görünürde kötü bir espri anlayışı olması da dâhildi. "Grey?" diye sordu.

"Vaftiz adım Greydon Sommers," dedi Wyndham kısaca. "Uzun zamandır kendimi vikont gibi hissetmiyorum, o yüzden Grey diye hitap etmenizi tercih ederim."

Bunu gayet iyi anlıyordu. O kıyafetlerini çıkartırken bakmamaya dikkat ederek Grey için bir kadehe şarap dol-

durdu. Üzerindeki kir katmanı olmasa eskimiş, ince bir kumaş gibi şeffaf olurdu.

"Hazırım," dedi adam.

Cassie döndü ve gardiyan kıyafetlerinin Grey'in belini iki kez dolanacak kadar bol olduğunu gördü fakat boyu uygundu. Eski kıyafetlerine kıyasla bunlar temiz ve sıcaktı. Yarı beline uzanan matlaşmış saçı ve sakalı olmasa, normal görünürdü. Tabii bir de gözlerindeki şüpheli pırıltı vardı.

"Dışarı çıkıp midilli arabamı girişe getireceğim," dedi. "Basamakların üstünde bir boşluk var. Sizi almaya gelene kadar orada bekleyin. Görülmeden uzaklaşabileceğimizi umuyorum."

Wyndham bir kâse yahniyi kaldırdı ve bir vahşi gibi parmaklarıyla yemeye başladı. "Arabanın gelmesi birkaç dakika alır, o yüzden önce karnımı doyurayım."

"Yeter ki yola çıkışımızı geciktirme." Merdivenlerden hızlı adımlarla çıktı. Adamların, yemekleri kendilerini hasta edecek kadar hızlı yememelerini umuyordu.

Merdivenlerin sonundaki boşlukta, Cassie kapıyı açtı ve dikkatle dışarı göz attı. Sessizdi. Yavaşça yürüyerek arka kapıya doğru yöneldi. Dışarı çıkmak için mutfağın bir ucundan geçmesi gerekti. Madam Bertin uzaktaki köşede, ateşin yanındaki sandalyesinde yüksek sesle horluyordu.

Bunun devam edeceğini umarak kaleden çıktı ve ahırlara doğru devam etti. Dışarıda rüzgâr kaleye vardığı zamankinden daha keskin ve soğuktu. Fırtına yaklaşıyordu; bunu havada hissedebiliyordu.

Cassie, önüne koyduğu samanları yemekte olan midillisini sabırla bekledi. Midillinin battaniyesini kaldırdı. Sıcaktı ve ağır kokuyordu ama tutsakların kokusuyla kıyaslandığında bu önemsizdi.

Arabaya, gerekli eşyaları ve gerektiğinde insanları taşıyabilecek sahte bir taban yaptırmıştı. Bu kısma, yan taraftan açılan bir panelden ulaşılabiliyordu. Battaniyeyi içeri tıktı. Bölme rahat değildi ama içinde temiz saman vardı, hem battaniye sıcak ve yumuşak olmasını sağlardı. İki adam ucu ucuna sığardı.

Avludan geri gittikten sonra, midilliyi arka kapıya bağladı ve tekrar içeri girdi. Madam Bertin hâlâ horluyordu.

Wyndham -Grey- ve rahip merdivenlerin oradaki boşlukta bekliyorlardı, rahip genç arkadaşı tarafından tutuluyordu. Sessiz olmalarını işaret etmek için parmaklarını dudaklarına götürdü.

Père Laurent'in yürüyerek arabaya ulaşması imkansız gibi görünüyordu. Kadın dudaklarını ısırdı ama endişelenmesine gerek yoktu. Grey, yaşlı adamı ağırlıksızmışçasına kaldırdı ve mutfak boyunca hızla ve sessizce taşıdı. Karakterlerin görünmeden sahne boyunca parmak uçlarında yürüdüğü bir dönem komedisi gibiydi.

Hapishane koşullarında Grey'in böyle bir gücü nasıl muhafaza ettiğini merak ederek kapıyı açtı ve etrafa bakındı. Avlu hâlâ boştu. Soğuk rüzgâra ve gribe şükranlarını sunarak Grey rahibi dışarı taşıyabilsin diye kapıyı açık tuttu.

Adam dışarı adımını attı ve bakışları göğe dönerek donup kaldı. Kalbi hızla atıyordu. "Gökyüzünü bir kez daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı.

"Burada seni bekliyordu." Paneli kaldırdı ve sahte tabanı açtı. "Ve ne kadar erken buradan gidersek, tadını çıkarabilme ihtimalin o kadar fazla olur."

Grey bölmeye gözlerini dikti. Fırlayıp kaçmaya hazır bir tay gibi görünüyordu. Cassie problemi tahmin ederek,

"Bölmenin dar olduğunun farkındayım ama böyle olmak zorundaydı."

Grey titrek bir nefes alarak kendini dikleştirdi. Ardından rahibi dikkatlice bölmeye yatırdı. Rahip Cassie'ye, "Köyden güneye giden ana yolu takip edin. Yeğenimin çiftliği o yönde," dedi tiz bir sesle.

"Pekâlâ. Güvende olacak kadar uzaklaştığımızda bana daha detaylı tarif edersiniz." Grey'e göz attı. "Sıra sende. Kilitli olmayacağını bilmek içini rahatlatmanda işe yarar mı? Bölme içeriden açılabiliyor."

"İşe yarar," dedi kısaca, arabaya tırmanmadan önce. "Hep buradan bir tabutta çıkacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Görünen o ki haklıymışım."

Cassie az kalsın kahkaha atıyordu. Görünüşe göre adam espri anlayışını korumayı başarmıştı, demek ki onun için hâlâ umut vardı. "Bu tabutta temiz hava var ve çok uzun süreli olmayacak."

Cassie tabanı kapattı ve koltuğa atladı. Arabayı hareket ettirdiğinde karın ilk tanecikleri yavaşça düşmeye başlamıştı.

Kale kapılarından geçtiler, Cassie kar ciddileşmeden bir barınak bulabileceklerini umuyordu. Elbette rahibin yeğeninin hâlâ sağ, iyi durumda olduğunu ve rahibin düşündüğü gibi onları güleryüzle karşılayacağını da umuyordu.

Operasyonun kaleden kurtarma kısmı başarıya ulaşmıştı.

Şimdi sıra zor kısımdaydı.

12

Araba, Durand Kalesi'nden aşağı takırdayarak inerken Grey ve Laurent arabanın önüne doğru kaydılar. Hâlâ takip ya da silah sesi yoktu. Yoklukları ne kadar zamanda fark edilirdi acaba? Birkaç saat, belki bir gün sonra.

Père Laurent mırıldandı, "O yerden sağ çıkacağıma inanmazdım."

"Ben de. Hele de Tilki Cassie tarafından kurtarılacağıma."

"Adı bu mu? Ona uyuyor. Tilki gibi kurnaz."

Öyleydi. Grey, Tilki Cassie'nin şimdiye dek olduğu kadar yetenekli olmaya devam etmesini umuyordu. Gardiyanı bayıltıp hareketsiz hale getirişi etkileyiciydi. Bölmenin darlığını görmezden gelmek için gözlerini yumdu. Özgür kalıp şu anda bayılması utanç verici olurdu.

Araba durduğunda şükretti. Başlarının üstünden karıştırma sesleri duyuldu, ardından Cassie yan paneli açtı. Siyah pelerini kar taneleriyle bezenmişti.

Grey rahatlamayla dışarı çıktı. Kar, demir sertliğindeki

zeminde birikmeye başlamıştı ve daha fazlası da yağıyordu. Havanın hali. Gerçekti bu! Sadece minik penceresinden seyrettiği ışık değişimleri değildi bu.

Grey arkadaşının bölmeden çıkmasına yardım ederken, Cassie, "Şimdi yönlendirmenize ihtiyacım var, *Père* Laurent. Kar artacak gibi görünüyor ve yollar geçilmez hale gelmeden bir barınak bulmak istiyorum. Eğer yeğeniniz çok uzaktaysa, fırtınanın geçmesini beklemek için ıssız bir barınak bulmamız gerek," dedi.

Laurent, Durand Kalesi'nin bulanık şeklinin yağan karda hâlâ görülebildiği ufka göz attı. "Şu anda durduğumuz yere göre, yollar kapanmadan Viole'nın çiftliğine ulaşabilmemiz gerek. Bir yabancıyla evlendi." Dudaklarından uçarcasına bir gülümseme geçti. "Yarım saatlik yolculuktan daha uzakta yaşayan bir adam. Romain Boyer'in çiftliği tepelerin iyice ardında gizlenmiş, lüks bir yer."

"Yeğeninizin başına bir şey geldiyse, kocası da bizi güler yüzle karşılar mı?" diye sordu Cassie. "Son yıllarda Fransa'da çok şey değişti."

"Orada barınak bulacağız," dedi Laurent güvenle. "Senin yanında yola devam etmeliyim, Tilki Cassie. Yol kafa karıştırıcı ve sana yolu tarif etmeliyim."

"Pekâlâ." Cassie yanında tuttuğu makası havaya kaldırdı. "Ama önce saçını ve sakalını keseceğim ki daha az dikkat çekesin."

Laurent'in seyrek beyaz saçlarını hızlıca kesmeye başladı. Omuzlarına düşen düğümleri kesince, deli bir münzeviden, ikinci kez bakma ihtiyacı hissettirmeyecek yaşlı bir adama dönüştü.

İşi bittiğinde, Grey arkadaşını sürücü koltuğuna oturttu ve etrafına bir battaniye sardı. Cassie'ye, "Sıra benim.

Makası bana verirsen ben kendim kesebilirim, böylece daha fazla gecikmeden yola koyulabiliriz," dedi.

"Arka kısımlarda zorlanabilirsin." Cassie onun sol kulağının altından kesmeye başladı. Grey'in saçları Laurent'inkinden çok daha gürdü, bu yüzden tutam tutam kesiyordu. "Sadece birkaç dakika sürer."

Keskin makasın uçlarına rağmen Grey kıpırdamadan durdu. Bu korkunç, pis saç yığınından kurtulmak için kafasını kel kalacak şekilde tıraşlayabilse, Grey buna da ses çıkarmazdı. Tutsak kaldığı süre boyunca bazen oturup saçlarını tek tek koparark kesmişti. Bunu yapmamış olsaydı, bu kördüğüm olmuş yumak şimdi belini geçmiş olurdu.

Ne kadar dolaşmış olsa da kısa sürede saçını omuzlarının üzerinde olacak şekilde kesmeyi başardı, ardından sakalını kısalttı. Başını donmaktan koruyacak kadar saç bırakmıştı ama ağırlıktan kurtulmak Grey'e kendisini daha hafif ve daha özgür hissettirdi. Daha temiz değil fakat ona da sıra gelecekti.

Yeniden bir kadına bu kadar yakın olmak garipti. Kollarını etrafına sarmak, yatırıp öpmek istiyordu. Annesinden daha yaşlı bir kadına böyle yoğun bir istek hissettiği için utanç duydu. Tanrım, istekli bir fahişeye kavuşmasına ne kadar kalmıştı?

Şehvetli düşüncelerini bastırarak, karlara gözünü dikti. Artık bir centilmen olmayabilirdi ama en azından onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atan kadına karşı canavarlık etmeyecek kadar iradeye sahipti.

"İşte." Sakallarını, çenesinin birkaç santim altında olacak şekilde kısaltmayı bitirdi, ardından düşen avuç dolusu saçları toplamak için eğildi. "Arkamızda saçlardan bir iz bırakarak gittiğimiz yönü belli etmemeliyiz." Yağlı tutamları

topladı ve arabanın bir köşesine sıkıştırdı. "Artık bölmeye dönme vakti."

"Hayır!" Sözcük boğazını yırtarcasına çıktı. "Kapalı kalmaya dayanamıyorum. Bu havada etrafta neredeyse kimse olmaz. Örtünün altında, arabanın arka kısmına uzanacağım."

Cassie, Grey'in yüzünü inceledi. Gözleri maviydi ve kurnazca bakıyordu, beklemediği bir derinlik barındırıyordu. "Pekâlâ," dedi. "Başka arabaların ya da binicilerin yanından geçersek görünmediğinden emin ol."

Tanrı'ya şükürler olsun ki mantıklı bir kadındı. Rahatlayarak iç çekti ve arabaya tırmandı. Kadının hem onu hem de iri yarı gardiyanı nasıl etkisiz hale getirdiği düşünülürse, onunla çatışmamak en iyisiydi. Küçük yaşlı kadınların bu kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordu. Şey, büyükannesi, dul Costain Kontesi vardı ama onun silahları sözcüklerdi. İçi sızlayarak, hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti.

Kutuların ve sepetlerin arasına yerleşti. Boşluk aşağıdaki bölmeden daha dardı ve kutulardan birinin köşesi yan tarafına batıyordu ama açık havada olduğu sürece umurunda değildi.

Père Laurent'in battaniyesinden, kendisine evi hatırlatan, at harası gibi bir koku geldi. Grey için koku sorun değildi, ata binmeyi hep sevmişti. Tekrar at sırtında olmak nasıl bir his olurdu?

Muhtemelen düşerdi. Hayatının ne kadarını yeniden öğrenmesi gerekecekti?

Bu düşünce, onu soğuğa rağmen terletti. Adım adım ilerlemeliydi. Şimdilik, artık tutsak olmaması yeterliydi.

Yorgunluğa yenik düşerek, on yıl sonra ilk kez özgür bir adam olarak uykuya daldı.

Kar arttıkça Cassie'nin ağzı gerginleşti. Altı santimetreyi geçmişti, tekerlek izlerini gizliyor, yolculuğu sarsıntılı hale getiriyordu. Daha önce kötü havalarda arabasında uyumuş, hatta bir defasında midillisinin sıcaklığına şükrederek bir kar fırtınasını sağ salim atlatmıştı. Ama şimdi birinin sağlığı hassas yanında iki adamla aynı şeyi tekrarlamamayı tercih ederdi.

Havanın getirdiği avantaj insanları kapalı alanlarda tutmasıydı. Bir defasında kambur bir binici karşı yönden gelerek yanlarından geçmişti, bir defasında da bir çiftçi küçük bir koyun sürüsünü yoldan geçirirken arabayı durdurmuştu. Çiftçi arabayı ve yolcularını da görünmezlermiş gibi umursamamıştı.

İkindi akşamüstüne döndü ve kar, ilerleyişlerini yavaşlatacak kadar yoğunlaştı. Gidecekleri yere kısa sürede varmazlarsa, kırsalda batağa saplanma ihtimalleri vardı.

Père Laurent, "Şu yoldan sola dönün. Viole'nın çiftliğine gider," dediğinde neredeyse hava kararmıştı.

Çiftliğin ve yeğeninin pederin inandığı gibi var olduğunu umarak gösterilen yöne döndü. Bölge gerçekten de ana yolun dışındaydı. Burada, en azından bir süreliğine güvende olurlardı.

Yol dikleşti ve midilli kaygan karda batmaya başladı. Cassie arabayı durdurdu ve dizginleri *Père* Laurent'e uzattı. "Şunları tutun lütfen."

Arabadan indi ve midillinin başına yaklaştı. Gemi tutarak midilliyi ileri doğru çekti. "Bunun için üzgünüm Thistle," diye mırıldandı. "Sen çok güçlü, cesur bir midillisin. Yakında dinlenebileceksin ve sana arabanın arkasındaki yulaflardan vereceğim. Sadece biraz daha dayan, küçük lahanam."

Başı aşağıda, midilli tekrar ilerlemeye çabaladı. Önce araba belli belirsiz hareket etti, sonra Thistle yavaşça ilerlemeye başladı. Cassie arkaya doğru baktı ve Grey'in dışarı çıkmış, arabayı arkadan itiyor olduğunu gördü. Adam güçlüydü ve bir İngiliz lorduna göre, oldukça işe yarardı.

Yolun son kısmı hiç bitmeyecek gibiydi. Cassie soğuktan uyuşmuştu ve sürekli kayıyordu. Bitkindi, sadece bugün yaşananlar yüzünden değil, aynı zamanda İngiltere'den ayrıldığından bu yana kendisini zorladığı için. Midillinin gemine tutunarak Yürümeye devam etti, bir ayağını diğerinin önüne atıyordu. Teslim olmanın kötü bir seçim olduğunu erken öğrenmişti.

Père Laurent, "Geldik," diyene kadar yolun düzleşmiş olduğunu fark etmedi. Adamın sesi sıcaktı. "Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor."

Cassie, o zaman da mı fırtınanın ortasındaydı diye merak etti. Çiftlik evini net olarak göremiyordu ama en yakındaki bacadan duman çıkıyordu ve pencerelerde ışık vardı. Rahibin yeğeni Viole artık burada değilse bile, herhalde yaşayanlar böyle bir fırtınada yabancıları geri çevirmezlerdi.

Cassie titreyerek kapıya doğru gitti ve sertçe vurdu. Kapı kısa bir süre sonra, orta yaşlı bir kadının endişeli yüzünü ortaya çıkararak aralandı. Evinin önünde bir başka kadın olduğunu görünce biraz rahatladı. "Kimsiniz?"

"Adım Madam Renard. Üç kişiyiz ve fırtınadan korunmaya ihtiyacımız var." Kadın başıyla onaylayınca, Cassie devam etti. "Eğer siz Madam Boyer'seniz, Laurent isminde bir amcanız var mı?"

Kadının yüzü bulutlandı ve istavroz çıkardı. "Vardı, Tanrı ruhunu korusun."

Yorgun ama eğlenmiş bir ses, "Ölüm haberim biraz abartılmış, sevgili Viole'm." dedi.

Cassie döndü ve *Père* Laurent'in karanlık siluetinin Grey'in yardımıyla arabadan çıktığını gördü. Viole şaşkınlıkla bakakaldı. "Amca!"

Kapıyı ardına kadar açtı ve karda koşarak rahibi kucakladı. Grey'in desteği olmasa, o ve amcası yere yuvarlanırlardı.

Père Laurent'in umurunda değildi. Gözyaşlarıyla, "Sevgili yeğenim, seni bir kez daha görebileceğimi hiç düşünmezdim," dedi.

Rüzgâr iliklerine işleyerek sertçe esti. Cassie, "Bu buluşma kapalı mekânda daha da iyi olacaktır," diye işaret etti.

"Evet, evet!" Madam Boyer amcasının koluna girdi ve onu eve yöneltti.

Cassie, "Midillim için bir ahır var mı?" diye sordu.

Sesleri duyup gelen yapılı bir adam göründü, Romain Boyer olmalıydı. "*Père* Laurent, gerçekten de sensin!" Yaşlı adamın elini kısa bir süre sıkıca tuttuktan sonra, Cassie'ye, "Midillinizi ahıra götürüp yatacağı bir yer sağlarım madam. Siz ve arkadaşlarınız ateşin yanında biraz ısınmalısınız," dedi.

Normalde, Cassie atıyla kendisi ilgilenirdi ama bu akşam Thistle'la başkasının ilgilenmesine hazırdı. "Arabanın arkasında biraz yulaf var," dedi yorgunlukla. "Thistle onları hak etti."

"Gerçekten etti." Romain Boyer fırtınaya doğru ilerledi ve midillinin gemini tuttu. "İyi bakılacağına söz veriyorum."

Kapı, baharatlarla dolu rafları ve kirişlerden sarkan sa-

rımsak ve soğan dizileriyle büyük, sıcak bir mutfağa açılıyordu. Ocakta ateş yanıyordu ve sıcaklık neredeyse Cassie'yi kendinden geçiriyordu. Sallanarak durdu, düşünemeyecek kadar yorgundu.

Küçük bir kız ve daha da küçük bir oğlan çocuğu ortaya çıktı. Cassie'nin durumunu gören Madam Boyer, "Dinlenmelisiniz Madam Renard," dedi. Kızına dönerek, "Ateşi yak ve odandaki diğer yatağı ısıt. Bu hanım, amcamı bize geri getirdi!" dedi ve oğluna döndü. "Üç kâseye sıcak çorba doldur André."

Cassie'ye, "Bana pelerininizi verin. Ateşin yanında kurutayım. Lütfen, üçünüz de bayılmadan önce oturun!" dedi.

Cassie, atlar gibi emanetindeki insanlara da göz kulak olmaya alışıktı ama ateşin yanındaki bir sandalyeye doğru ilerletilmesine ses çıkartmadı. *Père* Laurent sağına oturdu ve Grey köşeye, konuşan insanlardan mümkün olduğunca uzağa çekildi.

André, dumanı tüten çorbayı tencereden kepçeyle alarak tahta kâseye doldurdu, ardından önce kime ikram etmesi gerektiğini düşünerek duraksadı. Cassie, *Père* Laurent'i işaret etti. "Bir rahip, seyyar satıcı bir kadından önce gelir."

Durumun netleşmesinden memnun olan çocuk, kâseyi büyük amcasına uzattı ve ardından bir tane daha doldurarak Cassie'ye verdi. Cassie kâseyi avuçlarında tuttu, parmakları ısınırken rahatsızca karıncalandı. Genç kız döndüğünde, çorbasını bitirmek üzereydi. "Adım Yvette. Gelin madam. Yatağınız sıcak ve hazır."

"*Merci.*" Cassie boş kâseyi bıraktı ve sıcak mutfaktan çıkarak soğuk, esintili bir koridora, ardından karşılıklı du-

varlarında birer tek kişilik yatak bulunan küçük, sıcak odaya doğru kızı takip etti.

"Kız kardeşim Jeanne evlendi, bu yüzden boş bir yatak var," diye açıkladı Yvette. "Sağdaki sizin. Soyunmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Teşekkür ederim ama kendim yapabilirim." Cassie yatağın kenarına oturdu, botlarını çıkardı ve saçlarını açtı. Kalın elbisesini çıkartmak için ayağa kalktı, ardından dar ama rahat yatağa girdi.

Genellikle Fransa'da, bir kulağı tehlikede uyurdu. Fakat bu misafirperver aile ve çiftlik evi, camları titreten ve yolcuların yolunu gizleyen fırtınanın yardımıyla gerçek bir sığınaktı.

Yvette odadan çıkmadan uyumuştu bile.

13

Cassie uyandığında, buz desenli camların dışarısı hâlâ karanlıktı. İçinden bir ses sadece birkaç saat ama yorgunluğunu geçirmeye yetecek kadar uyumuş olduğunu söylüyordu.

Yeni özgür kalmış adamların ne durumda olduğunu merak ederek, yeniden giyindi. Yvette botlarını küçük ateşin yakınına koymuştu, böylece sıcak ve büyük oranda kuruydular. Botlarını giydikten sonra, çoğu çiftlik evinde hayatın merkezi olan mutfağa döndü.

Uzun oda, ateşle ilgilenen Madam Boyer dışında boştu. Başını kaldırdı, amcasına yeniden kavuşmanın mutluluğu hâlâ görülebiliyordu. "Ah, öncekinden çok daha iyi görünüyorsunuz madam. Ateşin yanında bana katılın. Yiyecek bir şeyler daha ister misiniz? İçecek? Belki biraz elma konyağı? Çiftliğimizin mahsulüdür."

Cassie, ateşin diğer tarafında duran kurutma rafını fark ettiğinde elma konyağının kulağa güzel geldiğini söylemek üzereydi. Rafın bir tarafında kendisinin pelerini asılıydı, ağır kumaştan ince buharlar tütüyordu. Diğer ucunda, ka-

ledeki gardiyandan alınmış kıyafetler asılıydı. "Wyndham uyuyor mu?" diye sordu.

Viole suratını astı. "*Père* Laurent ve ailem yattılar ama diğer adamınız -sanırım adı Mösyö Sommers'tı- dönmeden yatmaya gidemem. Çiftliğin göletinde banyo yapıyor."

"Ne?" Dehşete düşen Cassie, ev sahibesine bakakaldı. "Donarak ölecek! Çiftlik göleti donmuştur muhakkak. Böyle çılgınca bir şey yapmasına nasıl izin verirsiniz?"

"Bir ucundaki kaynaktan su akıyor, bu yüzden donmaz." Viole gözlerini devirdi. "Ayrıca ona deli olduğunu söyledim ama o sadece kibarca sabun, havlu ve banyo fırçası rica etti. Laurent Amca onun İngiliz olduğunu söylüyor. Bu çok şeyi açıklıyor." Alevi azalmış ateşi gösterdi. "Ona, kütük yanıp bitene kadar dönmezse ardından kocamı göndereceğimi söyledim."

Kütük tükenmek üzereydi, Cassie pelerinine uzandı. "Gölet nerede?"

"Evin arkasında, ahırların yanında. Görülmemesi mümkün değil." Violet ateşi karıştırmayı bıraktı ve kapının yanındaki askılardan bir pelerin aldı. "Benimkini alın. Kurudur."

Cassie pelerini dikkatle giydi. "O aptalın bedenini göletten çekip çıkarmam ve yeniden canlandırmam gerekirse diye biraz konyak ve bir battaniye alabilir miyim?"

Viole dolaptan küçük, bodur bir şişe, ardından farklı bir dolaptan bir battaniye çıkarttı. Battaniye, ateşin yanında durmaktan güzelce ısınmıştı. "Cesedi sudan çıkartırken yardıma ihtiyacınız olursa içeri gelin, Romain'i uyandırırım."

Cassie konyağı aldı ve kapıya doğru yöneldi. "Erkekler! İnsan neslinin hayatta kalmış olması hayret verici."

"İnsan nesli hayatta kaldı çünkü kadınlar daha fazla sağduyuya sahip," dedi diğer kadın.

"Çok, çok doğru." Cassie başlığı kafasına geçirdi. "Siz yatabilirsiniz. Eğer Mösyö Sommers hayatta ve makul derecede sağlıklıysa, içeri gelmeye hazır olana kadar onunla bekleyeceğim. Eğer suda donarak ölmüşse de onu sabaha kadar orada bırakırım."

Viole'nın kahkahası eşliğinde, geceye daldı. Yerdeki kar otuz santimetreye ulaşmıştı, yürümeyi zorlaştırıyordu ama fırtına büyük oranda geçmişti. Rüzgâr azalmış ve kar iri taneler halinde yağmaya başlamıştı, bu da fırtınanın sonunun yakın olduğunu gösteriyordu.

Öfkeyle köpürerek, aptal Lord Wyndham tarafından oluşturulmuş, karda yarı donmuş izleri takip etti. Gece tamamen sessizdi ve çevre tüm ışığı yakalayarak karanlığı parlatan bir beyazlıkla ışıldıyordu.

Ahır, evin arkasında alçak, taş bir binaydı. Sağ taraftan su sesleri geldi. Mantık sahibi her hayvan saklanmış olacağı için, sesi çıkartan Grey olmalıydı.

Göletin bir ucu açık ve karanlıktı. Yaklaştıkça avını gördü. Büyük oranda suyun içindeydi, hızlı hızlı saçını yıkarken sadece başı ve omuzları suyun dışındaydı.

Adamın donarak ölmemiş olması karşısında hissettiği rahatlama hissi, öfkeye dönüştü. Bir kadının derin karda yürüyebileceği kadar hızla yürüyerek ona yaklaştı. "Sizi kurtarma zorluğuna, siz kendinizi öldüresiniz diye katlanmadım Lord Wyndham!"

"Açık havaya nazır bir hücrede on yıl geçirdikten sonra, sıcaklığı pek hissetmiyorum." Sabundan arınmak için suya daldı, ardından su yüzüne çıktı ve iki eliyle ıslak saçlarını geriye itti. Gece karanlığında bile saçlarının, öncekinden

dikkat çekici biçimde açık renk olduğu görülüyordu. "Tamamen suya dalabilmek nasıl bir lüks! Hayal edemezsiniz."

"Gerçekten banyo yapmaya bayılırım," diye cevap verdi Cassie. "Ama buna banyo yaptığımda bir buz küpüne dönmek dâhil değil."

"Su çok da rahatsız edici değil. Acı soğuk olan hava." Sesi küçümseyici bir hal aldı. "Kıymetli parçalarım donarak kopmasın diye çıktığımda hızlı hareket etmeliyim."

Cassie gülümsemesini bastırdı. "Kendinizi sarabilmeniz için battaniye getirdim." Bir kütük bank görevi görüyordu; bir ucundaki karı temizledi, katladığı battaniyeyi temizlediği alana koydu ve oturdu. "Madam Boyer'e dinlenmeye çekilebileceğini, zira sudan sağ salim çıkana ya da suyun derinliklerinde kaybolana kadar sizi burada bekleyeceğimi söyledim."

"Kalp krizinden düşüp ölsem bile, tekrar temiz olmak için değer." Grey sırtını temizlemek için uzun saplı fırçayı kullandı, o kadar sert fırçalıyordu ki derisi soyuluyor olmalıydı. "Buz gibi suyun kaynayan kan üzerindeki etkisinden bahsetmiyorum bile."

Cassie gözlerini kırpıştırdı. "Tutkularınızın kontrole mi ihtiyacı var?"

Adamın elleri hareketsizleşti. "İlk iki yıl, sürekli kadınları düşündüm. Rüyalarımda gördüm. Beğendiğim her kadını, nefis detaylarıyla hatırladım."

Omuzlarındaki sert kaslar dalgalanarak saçını tekrar sabunladı. "Zamanla bu azaldı. Siz çıkageldiğinizde, kendimi hadım gibi hissediyordum. Şimdi bu muhteşem çiftlik evinde bir misafirim ve merhametli ev sahibem dikkat dağıtacak kadar güzel bir kadın. Kızı, hakkında böyle şeyler düşünmemem gerekecek kadar genç bir peri. Bu yüzden evet, buz gibi su iyi geliyor."

"Ben, tabii ki, münasebetsiz şehvet uyandırmak için fazla yaşlı ve sıkıcıyım," dedi soğuk bir edayla.

Grey yakıcı bakışlarını ona çevirdi. Cassie, bu buz gibi gecede bile sıcaklığını hissedebiliyordu. "Münasebetsiz düşüncelerimle sizi gücendirmemenin en iyisi olduğunu düşündüm," dedi. "Özellikle de adil bir dövüşte muhtemelen beni yenebileceğiniz için."

Zindandaki kucaklayışının umutsuz yoğunluğunu hatırlayarak titredi ve bu soğuktan değildi. "Siz daha güçlüsünüz ve sanıyorum ki Westerfield Akademi'deyken Ashton'dan Hint dövüş sanatları öğrenmişsiniz. Düşünmeden davrandım, çünkü cinayet işlemeye hazır görünüyordunuz ve ben sizi hazırlıksız yakaladım."

"Cinayet işlemeye hazır *değildim, sadece sizi aşıp o* kahrolası hücreden uzaklaşmak için her şeyi göze almıştım." Saçını tekrar durulamak için suya daldı.

Cassie pelerinine daha sıkı sarındı. Kar tamamen durmuştu ve şimdi hava soğuyordu. "Madam Boyer, fırtınanın ortasında açık havada banyo yapma konusundaki çılgınca isteğinizi İngiliz olmanıza bağlıyor."

Grey zorlukla yutkundu. "Bir hücrede on yıl geçirdikten sonra, delirmiş olmam oldukça muhtemel."

Cassie irkildi. Rahatlatılmaya ihtiyaç duyduğunu düşünerek, "Deli değil, belki sadece biraz çılgın," dedi. Konyak şişesini açtı ve adama uzatmak için suyun üzerine doğru eğildi. "Elma konyağını deneyin. Sizi buz kesilmekten koruyabilir."

Adam bir yudum aldı, ardından o kadar güçlü öksürmeye başladı ki Cassie suya batacağından korktu. Tekrar nefes alabildiğinde kısık sesle, "Kuvvetli içkilere olan alışkanlığımı kaybetmişim," dedi. Dikkatle bir yudum daha aldı, ardından zevkle iç çekti. "Elma ateşi. Güzel."

Şişeyi geri verdiğinde, Cassie içindekinin tadına baktı. Kuvvetli olsa da konyak tatlı ve meyveliydi, muhtemelen elma ile birlikte armut da vardı. Yavaşça boğazının yanışının tadını çıkartarak şişeyi Grey'e geri verdi. "Bu çiftlikte yapılmış."

Grey bir yudum daha aldı. "Benimle İngilizce konuşun," dedi yavaşça İngilizce konuşarak. "Hızlı değil ama. On yıl boyunca sadece Fransızca konuştuktan sonra, kendi ana dilimi konuşmakta zorluk yaşamam normal."

Cassie, her sözcüğü belirgin biçimde konuşarak dediğini yaptı. "Duydukça İngilizceniz hızla düzelecektir."

Konyak şişesine kaşlarını çatarak baktı. "Kaçmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama şimdi özgür kaldığıma göre, İngiltere'ye döndüğümde ne bulacağım?" dedi yavaşça. "Herkes tarafından uzun zaman önce unutulduğumu sanıyordum. Sizi Kirkland'in mi gönderdiğini söylemiştiniz?"

"Unutulmadınız," dedi sessizce. "Westerfield Akademi'de edindiğiniz arkadaşlarınızın hiçbirinin yakasını bırakmadınız. Kirkland sizi yıllarca aradı. Amiens Ateşkesi sona erdiğinde Fransa'da bulunan binlerce İngiliz hakkında tahkikat yaptı. Söylentiler duydu, başarısızlıkla sonuçlanana dek hepsini takip etti. Kirkland sizi sağ bulana ya da ölümünüze dair kanıt bulana kadar devam etmeye kararlıydı."

"Neden?" diye sordu Grey, şaşkınlıkla. "Ben işe yaramaz tembelin tekiydim."

"Ama Kirkland'in söylediğine bakılırsa oldukça çekici bir tembel."

"Bu da yıllar içinde kaybettiğim çok sayıda özellikten biri." Bir yudum daha konyak aldı. "Ailem hakkında bilgi-

niz var mı? Bana Wyndham dediniz, Costain değil. Umarım bu babamın iyi olduğu anlamına geliyordur?"

"Kirkland bütün yakın aile fertlerinizin sağlığının iyi olduğunu söyledi," diye temin etti. "Babanız, anneniz, küçük erkek ve kız kardeşleriniz."

Ay bulutların arasından çıktı ve Grey'in saçlarına dokunarak aydınlattı. Cassie, Kirkland'in ondan altın çocuk diye bahsettiğini hatırladı. "Yıkanmayı bitirdiyseniz, içeri girme zamanı geldi."

"Sudan çıkmaya korkuyorum çünkü o zaman soğuk gerçekten acımasız olacak." Konyak şişesini uzattı. "Ama sanırım mecburum."

"Madam Boyer havlu getirdiğinizi söyledi. Ah, burada." Havluları aldı ve küçük olanı temizlediği zemine serdi. "Buraya basın. Havlu ayağınızı biraz koruyacaktır. Büyük olanı mümkün olduğunca kurulanmak için kullanın, sonra sizi bu battaniyeye saracağım."

"Islanmak istemiyorsanız geri çekilin." Güçlükle tırmandı ve büyük havluyu Cassie'den alırken her iki ayağını yerdeki küçük havluya bastı.

Ay ışığında, yaralarla ve gergin, soluk teninin altında görülen çok fazla kemikle bozulan sıska, güçlü bir güzelliği vardı. Dişleri takırdayarak, "Terlikler. Orada," dedi.

Tahta terlikler karda neredeyse kaybolmuşlardı. Cassie onları aldı ve havlunun yanına yerleştirdi. Grey uzun bir adamdı ama çıplak ayaklarına tam geldiler.

Grey kendini hızla kuruladı. Cassie'nin üstü kapalıca "kur yapma teçhizatı" denebilecek kısımlardan görebildiği kadarıyla, buz gibi su ateşini soğutma konusunda iyi iş çıkarmıştı, en azından şimdilik.

"İzin verin sırtınızı kurulayayım," dedi. Grey ıslak hav-

luyu uzattı ve Cassie havluyu hızlıca onun uzun vücudundan aşağı kaydırdı, ardından battaniyeyi etrafına sardı.

Titreyerek, kaşındırıcı yün örtüye sıkıca sarındı. "Zor olan kısmın bu olacağını biliyordum. Konyak nerede?"

Şişeyi uzattı, Grey terlikleri ayağına geçirirken birazını içti. "Sonum Gunter'ın dondurmalarından biri gibi olmadan içeri koşma zamanı. Tanrım, Gunter'ın yeri hâlâ açık mı?"

"Mayfair'deki çay evi mi?" Cassie oraya o kadar uzun zaman önce gitmişti ki neredeyse unutmuştu. Ama şimdi limonlu dondurmayı, dilinde eriyen keskin tatlılığı hatırlıyordu. "Bildiğim kadarıyla, gittikçe büyüyor."

"Güzel. Küçük erkek kardeşimi ve kız kardeşimi oraya götürürdüm. Sıcak havalarda!" Eve doğru yöneldi, uzun bacaklarıyla hızla ilerliyordu. Cassie, ıslak havluları taşıyarak daha yavaş bir şekilde takip etti.

Grey sıcak eve hızla girdiyse de vardığında onun için kapıyı açık tuttu. Centilmen tavırları tamamen kaybolmamıştı.

Viole dinlenmeye çekilmişti ama ateşi harlamış ve yanan bir lamba bırakmıştı, böylece mutfak sıcak ve davetkârdı. Fırçalanmış masada çatal kaşık, bir şişe şarap ve ince bir bezle örtülmüş yemek onları bekliyordu. Pelerini astıktan sonra, Cassie örtüyü kaldırdı ve altında ekmek, peynir, küçük bir tabak ezme ve bir kavanoz salatalık turşusu buldu.

Uyuyanları rahatsız etmemek için sesini alçak tutarak, "İkimiz de yatmaya gitmeden önce ateşin yanında ısınmalıyız. Şirin ev sahibemiz yiyecek bırakmış. Biraz ister misiniz yoksa yeterince yemiş miydiniz?" dedi.

"Madam Boyer kendimi hasta edebileceğimi düşüne-

rek çok yememe izin vermedi. O yüzden evet, biraz daha yemek harika olur." Terliklerini çıkardı ve battaniyeyi etrafına sıkıca sararak, ateşin yanındaki minderli sandalyelerden birine yerleşti. Zevkle iç çekerek, ayaklarını ocağa doğru uzattı. "Yemek, özgürlük ve güzel bir ateş. Dün, böyle zenginlikleri zor hayal edebiliyordum."

Cassie, dilimlenmiş ekmek, peynir ile ezme ve turşu yığınları koyduğu iki tabak hazırladı. Grey'in tahta terlikleri öylece bırakmasıyla eğlendi. Şımartılmış gençliği boyunca, arkasından hizmetçiler her şeyi sessizce düzenlemiş olmalıydı. Zindandaki hücresinde, düzenli tutacağı hiçbir eşyası olmamıştı. Adamın terbiye edilmeye ihtiyacı vardı.

Tabaklardan birini, bir bıçak ve büyük bir bardak kırmızı şarabı adama verdi. Loş ışıkta, Kirkland'in tarif ettiği altın çocuktu. Saçları parlak sarı, sakalları birkaç ton daha koyuydu ve aralarda kırmızılar vardı. Ama artık çocuk değildi. Şimdi dünyada geçirdiği yıllardan daha yaşlı bir adamdı.

"İstediğim zaman yiyecek ve içecek bulma keyfi. Ne olağanüstü bir şey." Bir dilim ekmeğe ezme sürdü ve bir ısırık aldı. Yutmadan önce tadını çıkardı. "Aaahhh, harika."

Cassie kendi yemeği ve şarabıyla yanındaki sandalyeye yerleşti. Peynirin, ekmek üzerinde ezmenin, ardından ikisinin de turşuyla birlikte tadına baktı. Tıpkı dediği gibi, harikaydı.

"Öyle korkunç koşullarda, gücünüzü nasıl koruduunuz?"

"Egzersiz yaptım. Olduğum yerde koştum, mobilya görevi gören iki kayayı kaldırdım, mümkün olduğunda hareket ettim." Omuz silkti. "Başlarda, bir sıçanı hayatta tutmaya yetecek kadar yemek zor vardı ama *Père* Laurent tutsak edildikten sonra miktarlar arttı."

"Kalenin aşçısı bir rahibin böyle kötü muamele görmesini aşırı buluyordu, bu yüzden ikinize de daha büyük porsiyonlar göndermiş," diye açıkladı Cassie.

"Aşçıya teşekkür borçluyum. Hiçbir zaman gerçekten tok hissedecek kadar yiyecek olmadı ama zayıf düşmemi engellemeye yetti." Bir parça peynir ekmeğin üzerine turşu koydu. "Yapacak daha iyi bir şey yoktu, bu yüzden en azından egzersiz boş zamanları biraz doldurdu."

"Egzersiz ve şarkı söylemek mi?"

Adam hafifçe gülümsedi. "O ve şiir benzeri şeyleri hatırlamak. İdeal bir öğrenci değildim. Eğitimin, akıl sağlığıma tutunmama yardım edebileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Esir düştüğünde iyi donanımlı bir zihin muazzam bir hazine olmalı."

"*Père* Laurent'in zihni oldukça iyi donanımlı. Bana bildiği her şeyi anlatması için onu cesaretlendirdim." Grey ezmeyi bolca yaydı. "Cassie, şimdi ne olacak?"

"Yollar açılana kadar, burada bir ya da iki gün kalmalıyız. Sonra kuzeye, kaçakçıların bizi eve götürebileceği İngiliz Kanalı'na."

"Ev," diye tekrarladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum artık. Tipik bir gençtim, içki içer, kumar oynar ve dansçıların peşinde koşardım. İşe yaramaz bir hayat. Buna geri dönemem. Ama neye geri dönebileceğimi bilmiyorum."

"On yıl geçti," dedi Cassie yavaşça. "Tüm bu süre boyunca İngiltere'de güvende olmuş olsaydınız bile şimdi farklı bir adam olurdunuz. Evlenmiş ve baba olmuş olabilirdiniz. Zamanı gelince Lordlar Kamarası'nda olacağınız için politikaya atılmış olabilirdiniz. Önünüzde birçok yol var ve seçmek için istediğiniz kadar zamanınız olabilir."

"Operada, boks arenasında ya da kumar kulübünde bir geceyi düşünmek bile beni korkutuyor," dedi durgunca. "O kadar çok insan! Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Gölete gitme sebeplerimden biri de buydu. *Yarım düzine* insan bile çok fazla."

"On yıl bir başına kapalı kaldıktan sonra, kalabalıkların düşüncesinin bile korkutucu gelmesi şaşırtıcı değil," diye onayladı Cassie. "Ama hazır olana kadar onlardan kaçınabilirsiniz. Siz bir asilzadesiniz. İsterseniz fevkalade eksantrik bir keşiş bile olabilirsiniz. Önceden cana yakın olduğunuz ve insanlardan hoşlandığınız için, yine aynı şekilde olmanız muhtemel. Zamanla."

"Umarım haklısınızdır." Cassie'ye göz attı. "Elma konyağı sizde mi?"

"Sert içkilere alışık olmadığınızdan, daha fazla içmemek akıllıca olabilir," dedi. "Özgürlüğünüzün ilk gününü zonklayan bir baş ile karşılamak istiyorsanız başka tabii."

Adam başını sandalyenin arkalığına yasladı. "Sanırım haklısınız. Göletin orada çok içmemiş olsam da görünüşe bakılırsa oldukça anlamsız şekilde gevezelik ediyorum."

"Önünüzde nelerin uzandığını konuşmak istemeniz şaşırtıcı değil ve ben de en iyi seçeneğim çünkü İngiltere'yi biliyorum," diye belirtti Cassie. "Ayrıca güvenilirim. İngiltere'ye vardıktan sonra, beni bir daha görmeyeceksiniz ve ben dedikoducu bir yaradılışta değilimdir."

"Siz bir gizemsiniz Madam Tilki Cassie," dedi yumuşakça. "Sizin hikâyeniz ne?"

14

Grey konuşur konuşmaz, gücü ve zekâsı yorgun yaşlı bir kadın görüntüsünün ardında kaybolarak içine kapandı Cassie. Adam onun gerçekte kaç yaşında olduğunu merak etti. İlk tahmini kendisinin iki katı yaşta, yaklaşık altmış yaşında olduğu yönündeydi ama o yaşta bir kadın gibi hareket etmiyordu. Kırılgan ve zararsız gözükmeye çalışmadığı zamanlarda, grileşmiş saçına ve kırışık yüzüne rağmen, zinde genç bir kadının kıvraklığına sahipti.

Onun sevimli, dumanlı sesini duymak için sormaya devam etti: "İngiliz bir efendiye hizmet ederken bir Fransız kadını gibi görünüp konuşarak burada ne yapıyorsunuz?"

"Ben hiçbir efendiye hizmet etmem, İngiliz veya değil," dedi soğukça. "Napolyon'u ölü ve imparatorluğunu paramparça görmek istediğim için Kirkland'e çalışıyorum. Benim hedeflerimi paylaşıyor."

Grey ne kadar çok şey bilmediğini düşündü. "Savaş. Napolyon kazanıyor mu? Durand beni Fransız zaferlerinin haberleriyle aşağılardı. Austerlitz. Jena." Hafızasını

yokladı. "Zaferle sonuçlanan başka savaşlardan da bahsetti."

"Durand size hikâyenin sadece bir tarafını anlatmış," dedi eğlenerek. "Büyük Fransız zaferleri oldu ama son zamanlarda değil. Fransız donanması 1805'te Trafalgar'da yok edildi ve o zamandan bu yana denizler Britanya'nın kontrolünde. İberya yarımadasında, Britanyalılar ve yerel müttefikleri imparatorluk ordusunu Fransa'ya geri sürüyorlar."

"Peki ya Doğu Avrupa? Prusyalılar, Avusturyalılar ve Ruslar?"

"Napolyon Prusyalıları ve Avusturyalıları defalarca kez yendi ama onlar yenik kalmıyorlar," dedi Cassie. "Şoke edici bir aptallık sırasında, geçen sene Rusya'yı işgal etti ve yarım milyon adamı Büyük Kış'a kaybetti. Napolyon'un saatindeki kumlar tükeniyor."

Grey rahatlayarak nefesini bıraktı. "O kadar yıl boyunca İngiltere'nin fethedilmek üzere olup olmadığını merak ettim."

"Napolyon parlak bir general," diye kabul etti, "ama o bile bütün Avrupa'yı yenemez. Fransa sınırları içinde kalsaydı, tacına kavuşabilirdi fakat fetih arzusu onun bitişi oluyor."

Başka ne bilmek istiyordu? "Westerfield Akademi'deki sınıf arkadaşlarımdan bahsettiniz. Onlar ne durumda? Ve Leydi Agnes?"

"Leydi Agnes iyi ve davranışları kötü oğlanlarını eğitmeye devam ediyor." Cassie gülümsedi. "Onunla yalnızca bir kez tanıştım ancak unutulacak bir kadın değil."

Bir rahatlama dalgası hissetti. Leydi Agnes yaşlı olmaktan çok uzaktı ama on yıl uzun bir süreydi. Onun haya-

tında neredeyse annesi kadar önemliydi ve onun iyi olduğunu duyduğuna memnundu. "Peki diğerleri? Belli ki Kirkland hayatta ve ajanlık piyasasında aktif."

Cassie başıyla onayladı. "Nakliye şirketini yönettiği için zamanını Edinburgh ve Londra arasında bölüştürüyor. Bilgi toplama gizli bir yan iş."

Okuldaki yılları boyunca bir kardeşten daha yakın olduğu arkadaşlarını düşündü. "Diğerlerinden herhangi birinin neler yaptığını biliyor musunuz?"

Kaşları çatıldı. "Çoğuyla yakından tanışmıyorum. Ashton Dükü iyi, yakın zamanda evlendi ve ilk çocuğunu bekliyor. Randall orduda binbaşıydı ama Daventry Kontu olan amcasına varis olduktan sonra bıraktı."

Amcasından gelen bir mektubu aldığında Randall'ın gergin ifadesini hızla hatırladı. "Daventry'den nefret ederdi."

"Ve bu karşılıklı, diye duydum ama o ve Daventry birbirlerine bağlılar ve görünüşe bakılırsa ateşkes imzalamışlar," dedi Cassie. "Randall da yakın zamanda evlendi. Onunla tanıştığımda oldukça mutlu görünüyordu. Karısı sevimli, sıcak bir insan."

"Onun popüler bir bekâr olacağını düşünmüştüm ama aksini duyduğuma sevindim." Sevimli, sıcak bir eşe ihtiyacı olan bir adam varsa, bu Randall'dı. Diğer sınıf arkadaşlarını düşünerek sordu: "Peki Masterson ve Ballard?"

"Masterson orduda komutan ve Ballard Portekiz'de aile şarap işini yeniden inşa etmeye çalışıyor." Kaşları çatıldı. "Mackenzie'yi biliyor olmalısınız, Masterson'ın gayri meşru üvey kardeşi. Londra'da oldukça revaçta bir oyun kulübü var. Rob Carmichael polis oldu."

Grey'in kaşları yukarı kalktı. "Rob o işte iyi olacaktır ama babasını çıldırtmış olmalı."

"İnanıyorum ki polis olmasının nedenlerinden biri de buydu," dedi eğlenerek. "Tanıdığım Westerfield Akademi öğrencileri bunlar ama Londra'ya vardığında arkadaşların seve seve seninle buluşacaklardır."

Londra düşüncesi Grey'in karnında bir panik dalgası yarattı. Arkadaşlarının evlilikleri de ne kadar çok zaman geçtiğini kesin şekilde fark etmesini sağladı. Büyümüşler ve yetişkin sorumlulukları almışlardı. Grey ise ancak... hayatta kalmıştı.

Tekinsiz bir zekâya sahip olan Cassie, "Hayatınızı onlarınkiyle kıyaslamayın. Geçmişi değiştiremezsiniz ama ailenize, arkadaşlarınıza ve servetinize dönüyorsunuz. Tutsakken hayalini kurduğunuz geleceğe sahip olabilirsiniz," dedi.

İçine doğmuş olduğu hayatı yaşamasının artık mümkün olmadığını ağzından kaçırıvermek istedi. Kendine güveni, kendine dair algısı ve dünyadaki yeri, paramparça olmuştu. Müstakbel bir kont olarak, parasını harcamaya hevesli bir eş bulması sorun olmazdı ama ruhunun karanlığı ile başa çıkmaya gönüllü bir eşi nerede bulabilirdi?

Ama mızırdanmak çirkindi, özellikle de bunun gibi korkusuz bir kadına. Hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için nasıl Durand Kalesi'ne geldiğine, onu serbest bırakmak için bir fırsat gördüğüne, bir gardiyanı alt ettiğine, kendisini ve *Père* Laurent'i kar fırtınasının içinden emniyete ulaştırdığına hayret ediyordu. Belki de bu gücü yüzünden onu çekici buluyordu.

Madam Boyer, hayatının en güzel zamanında, çekici bir kadındı. Kızı Yvette, genç ve kötü şairlere esin kaynağı olacak sevimli bir kızdı. Yine de onun ilgisini çeken yaşlı, monoton Tilki Cassie'ydi. Annesiyle yaşıt olabilecek ol-

masına rağmen sevimli, narin bir yapısı, buğulu bir sesi ve su verilmiş çelikten bir yapısı vardı.

Onun hakkında daha çok şey bilme isteğiyle, "Bana ailenizden bahsedin," dedi.

Cassie, ateşe bir başka odun parçası koymak için ileri doğru eğildi. "Babam İngiliz idi ama annemin Fransa'daki ailesine uzun ziyaretler yapardık. Devrim başladığında buradaydık." Sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzü mermer gibiydi. "Derhal İngiltere'ye geri dönmemiz gerektiğini söyledim ama uyarılarım ailenin geri kalanı tarafından kulak ardı edildi."

"Cassandra," dedi Grey, eski Yunan tarihi çalışmalarını hatırlayarak. "Geleceği gören ama önceden haber verdiği tehlikeye kimseyi inandıramayan Truva prensesi. O ismi bu yüzden mi seçtiniz?"

İrkildi. "Başka kimse bu bağlantıyı kurmamıştı."

"Cassandra trajik bir figürdü," dedi sakince, Cassie'nin hikâyesinin efsanedekine ne kadar benzediğini merak ederek. "Siz de onun gibi ailenizi kaybettiniz mi?"

Cassie'nin başı hızla döndü ve ateşe gözlerini dikti. "Kaybettim."

Sesindeki acıyı duyarak, konuyu değiştirme zamanının geldiğini fark etti. Daha genç ve daha centilmen olduğu zamanlarda, bu kadar kişisel sorular sormaması gerektiğini bilirdi. "İngiltere'ye dönmek için en güvenli yolun hangisi olduğunu düşünüyorsunuz? Ben Fransa'nın neresinde olduğumu bile bilmiyorum."

"Paris'in yüz mil kadar güney batısındayız, kuzey kıyısından biraz daha aşağıda." Cassie kaşlarını çattı. "Kuzey'e gideceğimiz açık, bu da takip edilirsek iyi olmayacaktır. Ama başka herhangi bir yol da çok daha uzun olabilir."

"Takip edileceğimizi mi düşünüyorsunuz? Gaspard ölmüşken, kalede bir takip ekibi oluşturabilecek herhangi biri olmayabilir."

"Gardiyan kendi kendine teşebbüste bulunacak bir tipe benzemiyordu," diye onayladı Cassie. "Ama Durand tutsaklarının kaçtığını öğrendiğinde, ardından askerleri gönderebilir."

"Muhtemelen gönderecektir." Grey bu düşünce karşısında korktu. "Bana karşı olan nefreti çok kişisel."

"Hoşnutsuzluğunu kazanmak için ne yaptınız?"

Grey aptallığını ortaya dökmeyi sevmiyordu ama Cassie bir cevabı hak ediyordu. "Beni yatakta karısıyla yakaladı. Paris'e geldiğimde, Kirkland benden Britanya hükümetinin işine yarayabilecek bilgiler karşısında kulağımı dört açmamı istemişti." Grey iç geçirdi. "Kendimi ajan gibi hissetmiştim. Yurttaş Durand'in hükümete yakın olduğunu duydum, bu yüzden de karısından bir şeyler öğrenebileceğim gibi parlak bir fikir geldi aklıma. Onunla bir salonda tanıştım ve birazcık cilveleşmeye hayır demeyeceğini belli etti."

"Öldürülmenizi ya da yakalanmanızı sağlamak için sizi etkilemeye mi çalışıyordu dersiniz?"

"Bunun üzerine düşünecek çok zamanım oldu ama hayır, bence sadece genç erkeklere merakı vardı ve ben tuzağa düşecek kadar ahmaktım." Oysa gitmesini söylediğinde gitseydi, hayatı ne kadar farklı olurdu. "Nasıl seyahat edeceğiz? At arabasıyla mı?"

Cassie başını iki yana salladı. "Eğer herhangi biri, arabalı yaşlı seyyar satıcı kadının sizin kaçışınızla bir ilgisi olduğundan şüphelenirse, yakalanmamız çok kolay olur."

"Kendi başıma seyahat edebilirim," dedi, varlığının kadın için tehlike yaratabilecek olmasından nefret ederek.

"Fransa'da geçen on yıla ve akıcı Fransızcanıza rağmen, şu anda bu ülkenin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsunuz. Birlikte seyahat etmeliyiz." Yüzünden bir gülümseme geçti. "Sizin yaşlı anneniz olabilirim. Boyer ailesi arabayı istiyorlar mı öğrenirim. Dayanıklı ve iyi yapılmış, farklı görünmesi için boyanabilir. Ben Thistle'a binebilirim ama sizin için daha büyük bir binek bulmalıyız. Belki Mösyö Boyer satılık atı olan birini biliyordur."

"Ordu tüm atlara el koymadı mı?"

"O savaşın ilk günlerinde oldu ama şimdi kıtanın kaynaklarından yararlanabiliyorlar, böylece ordunun yeterli miktarda atı var. Sizin için sağlam, ilgi çekmeyen bir beygir bulmak zor olmamalı."

Bu, muhtemelen şimdilik Grey'in işe yaradığı tek şeydi. "Hava durumu bizden yana olursa, kanal kıyısına bir haftada ulaşırız. Halihazırda tanıdığınız işe yarar kaçakçılar var sanıyorum?"

Başıyla onayladı. "Ayrıca sizin için sahte evraklarım da var. Kirkland her ihtimale karşı vermişti."

Grey'in kaşları kalktı. "Hayatta olup olmadığımı bile bilmediği düşünülürse bu tam bir öngörü yeteneği."

"Benim işimde, her türlü beklenmedik durum için hazırlıklı olmak akıllıcadır. Bu, beklenmedik sorunlarla ilgilenmek için daha çok zamanınız kalmasını sağlar. Ve her zaman beklenmedik sorunlar olur." Ayağa kalkarken esnemesini eliyle gizledi. "Bitik haldeyim. En azından kar geç saatlere kadar uyumak için iyi bir neden sunuyor. Bir ya da iki gün buradan ayrılamayacağız. Yatağınız hazır mı?"

"Odada *Père* Laurent ile bana bir şilte hazırladılar ama

bu sandalye o kadar rahat ki sanırım burada uyuyacağım." Hiçbir konuda seçim şansı olmadan geçen on yıldan sonra, nerede uyuyacağını seçmek kelimelerle ifade edilemeyecek kadar zengin bir lükstü.

Karmaşık dünyaya döndüğünde, nasıl karar vereceğini bilebilecek miydi? Yoksa yeniden mi öğrenmeliydi, peşi sıra gelecek tüm hatalarla birlikte?

Cassie ateşe biraz daha odun attı, ardından dolaptan başka bir bakımsız battaniye daha çıkardı. Adamın üzerine sererken, "Sabaha doğru hava soğuyacak," dedi.

"Soğuğa alışkınım." Cassie dönerken elini yakaladı. "Fark ettim de beni kurtardığınız için size teşekkür etmedim." Kelimelerle tarif edilemeyecek bir şükranla kadının elini öptü.

Aralarında bir elektriklenme oldu. Cassie cesareti kırılarak, elini geri çekti. "Ben sadece işimi yapıyordum. Bugün her şey yolunda gittiği için şanslıyız. İyi geceler lordum."

Elinde mum, evin doğu kanadına giden koridorda kayboldu. Grey onun gidişini izledi, bir kez daha yaşını merak etmişti. Eli güçlüydü ve çalışmayla şekillenmişti ama yaşlanmadan kaynaklanan yıpranmışlıklar yoktu. Belki de şehvet dolu düşüncelerinden utanmasını gerektirecek kadar yaşlı değildi.

Gözlerini kapadı ve uyudu. Rüyasında yapışkan bir ağa takılmış bir sinekti ve bir örümcek onu öldürmek üzere yaklaşıyordu.

***

Durand kalenin kâhyasını çağırırken öfkeyle küfretti. Titreyen bir hizmetçi adamı çağırmaya gitti Mösyö Houdin geldiğinde rengi atmıştı.

Pelerinini ve eldivenlerini çıkarıp hepsini bir kenara fırlatırken, gözlerini kâhyaya dikti Durand. "Tutsaklarıma ne oldu Houdin? Onları salıvermek için rüşvet mi aldın?"

Kâhya, efendisinin öfkesinden geriledi. "Hayır efendim! Kaledeki kimse size ihanet etmedi. Ama herkes, ben dâhil herkes, çok az kişinin ayakta kalabildiği sinsi bir hastalıkla yatağa düşmüştü. Yaşlı çalışanlardan iki tanesi öldü. Görünen o ki bu zayıflık anında, birkaç adam kaleye girmiş ve kahrolasıyla rahibi serbest bırakmış."

"Gaspard bunun hesabını verecek!" dedi Durand acımasızca.

"Gaspard öldü," dedi kâhya sertçe. "Saldırı sırasında öldürüldü. Size ihanet etmedi, yurttaş."

"Belki de etmedi ama kabiliyetsiz çıktı! Ya gardiyanlar?"

"Brun hasta yatağındaydı, ölümden ucu ucuna kurtuldu. Dupont görev başındaydı ve saldırı sırasında yaralandı."

En iyi tanık Dupont olmalı, diye düşündü Durand. "Dupont nerede?"

Zindanlarda göz kulak olacak kimse olmayınca, Dupont ahırda çalışmaya başlamıştı. Durand çağırılmasını emretti. Adam rengi atmış ve korkarak geldi.

Sorguda, "En az üç ya da dört atlı vardı, yurttaş Durand. Ayak seslerini duydum ama sadece aldatmaca için kullandıkları yaşlı kadını gördüm. Çalışanların çoğu hasta olduğu için aşağıya yemek getirdi. Yerken saldırıya uğradım. Kafama vurup beni bayılttılar." Dupont ensesini ovaladı. "Kesime hazır bir domuz gibi bağlanmış ve kıyafetlerim çalınmış halde uyandım."

"Beş para etmez domuz!" diye hırladı Durand. "Burada at pisliği temizlemeyi hak ediyorsun." Olduğu yerde

dönerek öfkeyle kaleden çıkıp gitti. Neyse ki yanında hepsi atlı süvari olan özel eğitimli korumalarından bir bölük getirmişti. Kaçak tutsakların kullanma ihtimalinin yüksek olduğu yolları belirleyecek, iz sürmek için adamlarını gönderecekti.

Savunma Bakanlığı'ndaki her adamını göndermek zorunda kalsa da o İngiliz piçini yakalayacaktı.

15

Mutfakta ateşin yanındaki sandalyede uyumak Grey'e seçim yapma özgürlüğü yanında mutfağın erken saatlerde hareketlenmesine de katlanmasına neden olmuştu. Viole Boyer ıslık çalarak içeri daldığında, Grey sarhoş gibi uyandı, ayak altında olduğu için ev sahibinden özür diledi ve *Père* Laurent'in odasında kendisi için hazırlanan şilteye gitti.

Orada saatlerce daha uyudu, öğlene doğru kardan yansıyan parlak gün ışığına uyandı. Çiftlik, tepelerle çevrili, sevimli küçük bir vadideydi ve güvenli, uzak ve zengin hissi veriyordu. Laurent gitmişti ve Grey'in kurutulmuş kıyafetleri düzgünce katlanarak yanına konulmuştu.

Özgürlüğünün tadını çıkararak giyindi ve yaşam dolu mutfağa geri döndü. Tüm ev ahalisi oradaydı, herkes neşe içinde yiyor, konuşuyor ve Laurent Amca'nın mucizevî dönüşünü kutluyordu. Grey'in nabzı hızlandı ve boş araziye kaçmak istedi.

"Kahvaltı mı istersiniz, öğle yemeği mi mösyö?" diye seslendi Viole aldırış etmeden.

"Dışarı götürmek için kahve ve ekmek olursa güzel olur," dedi, kaçıp gitme dürtüsünü kontrol altında tutmayı başararak. "Açık hava beni çağırıyor."

Viole başıyla onayladı, büyükçe bir kupa bal ve sıcak sütle yapılmış kahve ile, ikiye bölünüp ahududu reçeli doldurulmuş yarım somun ekmek hazırladı. "Sıcağa döndüğünüzde daha fazlası sizi bekliyor olacak."

İçeride kalması için ısrar etmemesine minnettar olarak, ailenin küçük oğlu tarafından verilen pelerini ve şapkayı giyip dışarı çıktı. Gün, güzel olduğu kadar acı soğuktu ve uzun dakikalar boyunca sadece bahçede durup kendisini çevreleyen renkleri inceledi.

Daha mavi bir gökyüzü görmüş olduğunu sanmıyordu. Ahırların solunda, tepeye doğru, iğneleri rüzgârda sallanan, koyu renkli bir çam korusu yükseliyordu. Kar taneleri, araziyi kaplayan yumuşak beyazlığın üzerinde yavaşça dans ediyordu.

Ve tatlar! Sıcak sütlü kahve içini ısıttı ve ahududu reçelinin lezzeti ona yemeklerin ne kadar güzel olabileceğini hatırlattı.

Gardiyanın botlarını giydiğinden, gölete doğru karın içinde yürümek kolaydı. Bank görevi gören kütüğün birazını temizledi ve oturdu, kahvesiyle birlikte kırsal arazinin kokularını ve seslerini de içine çekti.

Üstünde bir şahin çaba harcamadan süzüldü. Hücresini ziyaret eden küçük kuşları çok sevse de bir şahinin uçuşundaki nefes kesen gücü özlemişti.

Dünya bir ziyafetti, baş döndürücü bir renk, ses, hareket ve koku debdebesiydi. O ise bu zenginliklerle ne yapacağını bilmeyen bir dilenciydi. Kahvesini ve ekmeğini bitirdi ama içeri girmeye niyeti yoktu.

Arkasındaki karda ayak seslerini duydu ve daha Cassie aralarında güvenli bir mesafe bırakarak yanına oturmadan önce kimin geldiğini tahmin etti. Grey gerildi ama Cassie konuşmadı ve Grey de yavaş yavaş yeniden rahatladı. Kadın, donmuş gölet ve düşen karlar kadar huzur vericiydi.

Cassie çay içiyordu ve bitki kokusu eşsizdi. Lüks bir hayat yaşarken kıymetini bilmediği çok sayıda şeyden biriydi bu da.

Varlığı yatıştırıcıydı, hayat dolu Boyer'ler gibi stresli değildi. Sonunda Grey konuşma gereği hissetti. "Tuhaf. Arkadaşlığa ihtiyaç duydum ve yan hücrede *Père* Laurent'in tutsak olması başıma gelen en güzel şeydi. Ama şimdi özgürüm ve kendimi bir avuç insanın yanında rahatsız hissediyorum."

"Biz sosyal yaratıklarız. Arkadaşlıktan mahrum bırakılmak, hayal edilebilecek en büyük işkencelerden biri." Çayını yudumladı. "O kadar yıl yalnız yaşamayla başa çıkmak, sizi normal yaşamın çok ötesine taşıyan büyük bir azim ve dayanıklılık gerektirir. Dönmek zaman alacaktır."

"Büyük azim ve dayanıklılık mı?" Keyifsizce güldü. "Beni önceden tanıyan kimse, benim her ikisine de sahip olabileceğimi hayal dahi edemezdi."

"Kirkland'in şüpheleri vardı," dedi Cassie, yarım bir gülüşle. "Ama bu sizden vazgeçmesi gerektiğini düşündüğü anlamına gelmedi. Arkadaşlarınıza ve ailenize dönüp onları karakterinizin gücüyle şaşırtmanızın zevkini hayal edin."

Kahkahası kendi kulağına bile tuhaf geldi. O ve Laurent derin sohbetler ederlerdi ama nadiren kahkaha atardı. "Kulağa cezbedici geliyor." Kahvesini bitirdi, daha fazlasını isterdi ama almak için içeri gitmek istemiyordu.

"Bilge Leydi Tilki'm, bir daha normale yakın olabilecek miyim? Yoksa zindanda geçen onca yıl beni farklı, tanınmaz bir insana mı dönüştürdü?"

Cassie başını iki yana salladı. "Şartlar bizi beklenmeyen mücadelelerle başa çıkmaya zorlayana kadar gerçek potansiyelimizi asla bilemeyiz. Farklı şartlar, doğanızın farklı yönlerini ortaya çıkarırdı."

"Farklı şartlarla çok daha fazla eğlenirdim," dedi Grey kuru kuru.

"Şüphe yok." Adama ilk kez göz attı. "Ama gamsız lüks hayatınızı yaşamaya devam etseydiniz, basit şeylerdeki güçlü zevkleri hissedebilir miydiniz? Her an elinizin altında olsalardı Gökyüzü bu kadar güzel, ahududular bu kadar lezzetli olur muydu?"

Kaşları yukarı kalktı. "Hayır ama yeni minnettarlığım için fazla yüksek bir bedel ödedim."

Yüzünden bir gülümseme geçti. "Herhangi bir kimsenin ödemek isteyeceğinden fazla. Ama en azından, çektiklerinizin biraz da olsa karşılığı var." Biraz daha çay içti. "Öfkeyi dengelemeye yardım ederler."

Grey, fiziki bir yumruk yemiş gibi hissetti. Özgürlüğünü geri kazandığı için öylesine sevinçliydi ki yeni mutluluğunun yüzeyi altında kaynayan öfkesini tam olarak fark edememişti. Şimdi Cassie buna bir isim verince, içinde yanan derin, keskin öfkeyi fark etti. Öylesine bir öfke ki serbest bırakılırsa... her şeyi yapabilirdi.

Gaspard'ın boynunu kırdığında hiddet onu ele geçirmişti. Bunu yaptığını hayal meyal hatırlıyordu, pisliği öldürürken duyduğu acımasız zevk hariç. Cassie kendisini tutmasını istemiş olmasaydı gardiyanı da öldürürdü.

Cassie'nin öldürmemesi için yaptığı sakin talep, *Père*

Laurent'in gardiyanlardan bir tanesi ya da daha fazlasından gelen küçük iyiliklerden faydalandığını hatırlamasına yetecek kadar zihnini temizlemişti. O iyilikler Laurent'in hayatını kurtarmış olabileceği için, Grey gardiyanın yaşamasına izin vermişti.

Öfkesini tanımasını, iki konuyu daha kavraması takip etti. Bir tanesi, Boyer'lerin yanında duyduğu rahatsızlığın sadece çok fazla insanla bir arada bulunmaktan kaynaklanan panik olmadığı, kontrolünü kaybedip bir tanesine zarar vermekten ya da daha da kötüsünü yapmaktan duyduğu korku olduğuydu.

Diğer kavrayış ise... "Siz de tutsak oldunuz, değil mi?" dedi.

Cassie tamamen hareketsizleşti, bakışları önceki gece adamın banyo yaptığı karanlık sulara sabitlendi. "İki yıldan az bir süre. Sizin tutsaklığınız kadar ciddi bir şey değil."

"Yine de çok uzun bir süre," dedi yavaşça. "Hücre hapsi mi?"

Başıyla onayladı Cassie. "İlk başta, uzanacak yer bulamayacak kadar kalabalık bir hücreye tıkılmadığım için çok memnundum. Bir ay içinde, pis ve sinirli bir kocakarıyla bile hücremi paylaşmak için sahip olduğum her şeyi ve cennet umudumu verirdim."

"Refakat edecek birinden mahrum bırakılmanın ne demek olduğunu anlamanıza şaşırmamak lazım." Uzandı ve kadının kütüğün üzerinde dinlenen sol elini tuttu. Cassie'nin parmakları kıpırdadı, ardından onunkileri kavradı. "Sonunda serbest mi bırakıldınız?"

"Özgürlüğüme giden yolu kendim buldum," dedi, sorulacak her şeyi reddeder bir tonda. "Sizin gibi, ben de hiç hayal etmediğim potansiyeller keşfettim kendimde." Ka-

dının elini kavrayışı sıkılaştı. "Bunca yıl sonra bile, dokunmaya duyduğum ihtiyaç çok kuvvetli."

Grey de aynı şekilde hissettiği için, kütük boyunca kaydı ve koluyla onu sardı. Sıcaklık için değil, iki taraflı ihtiyaç için. Cassie yanında gevşedi, kolunu onun beline doladı. Grey bir kez daha onun kaç yaşında olduğunu merak etti ve bir kez daha şehvet dolu düşüncelerinden dolayı utanç duydu.

En azından bu düşüncelerle harekete geçmeyecek ya da bir hanımefendiye yaşını sormayacak kadar akıllıydı. "Kirkland için ne iş yapıyorsunuz? Eğer Fransa'da seyahat için zamanınızın çoğunu harcıyorsanız, yine yalnızsınız."

Cassie göğüs geçirdi, nefesi soğuk havada beyaz bir buluttu. "Ben bir kuryeyim, bilgi toplar ve bunu Kirkland'e iletirim. Bazen Fransa'dan gelen insanlara eşlik ederim, size yaptığım gibi. Seyyar satıcı kılığım neredeyse her yere girebilmemi sağlıyor. Fransa'da olduğum sürece ajanlık yalnız bir iş ama yılda iki ya da üç kez Londra'ya dönüyorum. Orada evim ve arkadaşlarım var."

Napolyon'a karşı çalışmanın tatminine sahipse de hayatı kulağa kasvetli geliyordu. "Benimle birlikte İngiltere'ye dönecek misiniz yoksa beni kaçakçılarınızdan birine mi teslim edeceksiniz?" Grey'in kolu istemsiz bir şekilde sıkılaştı. Eve dönüş yolunun tamamında onu yanında istiyordu. Onun yanında rahattı, çünkü eğer öfkesi tehlikeli biçimde patlarsa Cassie onu dümdüz edebilirdi.

"Döneceğim. Londra'da başka yapacak işlerim var." Yüzünü buruşturdu. "Donmadan önce içeri girmeliyim. Bir banyo daha mı düşünüyorsunuz?"

"Bir sonraki banyom, buharı üstünde bir küvette olacak." Grey kolunu ondan çekti ve sertleşmiş parmaklarını

sakalından geçirdi. "Ben de içeri girmeliyim. Romain bana usturasını ödünç verir umarım. Bu darmadağınık saç yığının altında nasıl göründüğümü görmek istiyorum."

"Sakalı henüz kesmeyin," dedi Cassie kararlı şekilde. "Dikkat çekmeden seyahat etmeliyiz. Kimse beni fark etmez ya da hatırlamaz ve sizin de görünüşünüzün aynı derecede donuk olması gerek. Saçınızı gizlemek için bende boya var, sakalınızın kalması dikkat çekmeyen bir köylü gibi görünmenize yardım eder."

Grey yüzünü buruşturdu. "Kararınıza riayet edeceğim. At konusunda Romain ile konuştunuz mu?"

"Arabayla takas edebileceği idare eder, dikkat çekmeyecek bir atı varmış," diye cevapladı. "Yolu da konuştuk. Tepeleri aşan bir oduncu yolu var. Zor bir tırmanış olacak ama bir kez diğer tarafa geçtik mi peşimizdekilerin bizi bulma ihtimali düşük olacaktır."

"Gerçekten Durand'in arkamızdan adam göndereceğini düşünüyor musun?" diye sordu Grey, ihtimal karşısında teni karıncalanarak.

"Onu tanımıyorum ama içgüdülerim evet diyor." Ayağa kalktı. "Biz tilkiler kurnazlığımız ve içgüdülerimizle hayatta kalırız."

Grey, Tilki ismini de tıpkı Cassandra'daki gibi seçtiğini tahmin etti: isimler kendisine uyduğu için. Gerçek isminin ne olduğunu merak etti. "*Père* Laurent burada güvende olur mu?"

Kaşları çatıldı. "Oldukça. Bu çiftlik uzakta, Madam Boyer köyünün dışından biriyle evlendiği için izinin sürülmesi zor olacaktır. *Père* Laurent, Romain'in yeni dul kalmış ve kendine bakamayacak kadar zayıf, yaşlı bir kuzeni olarak burada kalacak. Sakalını da kesmeyecek."

"Bu işe yarayacaktır," diye onayladı Grey. "O hücrede kapalı kaldı, yıllarca kimse onu görmedi, bu yüzden kolayca tanınmayacaktır."

Yıllar içinde böylesi bir yakınlık kurduktan sonra, arkadaşını geride bırakmak zor olacaktı. Ama Grey eve gitmek istiyordu.

16

Tek başına at süren ve safsataya meydan bırakmayan kuvvetli, taşralı kadın rolüne yeniden bürünmüş şekilde Cassie, Grey'in *Père* Laurent ve Boyer'lerle vedalaşmasını sabırla bekledi. Çiftlikte kalıp karın yolculuk yapılabilecek kadar erimesini bekledikleri günler içinde, Grey kendisini tüm aileye sevdirmişti.

Cassie görünüşünü silikleştirmeyi o kadar uzun zamandır yapıyordu ki buna alışkanlık kazanmıştı. Grey'i silikleştirmek daha zordu. Köylü kıyafetleri, Cassie'nin saçının rengini sönükleştirmek için yaptığı işlem ve sakalının düzensiz kesimiyle bile sıradan bir insandan fazlası gibi duruyordu. Zindanda geçen on yıl aristokrat duruşunu silememişti. Ona, diğer insanların yanında kendisini halsizce kamburlaştırmasını hatırlatmalıydı.

Grey, *Père* Laurent'e sarıldı, kısık sesle "*Au revoir, mon père*," diye veda etti pedere. "Eğer bir gün bir oğlum olursa, adını Laurent koyacağım."

Bu vedaların en zoruydu, iki adam da bir daha görüşmelerinin mümkün olmadığını biliyordu. Rahip yaşlı ve

güçsüzdü, ayrıca Grey'in İngiltere'ye dönüşü güvenli olmaktan çok uzaktı. Savaş bir gün sona erecek olsa da bir İngiliz'in ne zaman yeniden Fransa'ya rahatlıkla seyahat edebileceğini tahmin etmek imkânsızdı.

Sesi duyguyla kalınlaşmış, "Senin gibi bir İngiliz beyefendisi olacağından Lawrence olsun," dedi *Père* Laurent. Geri çekilerek, "Tanrı yardımcın olsun oğlum ama emin ellerdesin," dedi.

"Biliyorum." Grey, Achille isimli yaşlı, uysal bir beygir olan bineğine temkinlice bindi. At, adını taşıdığı savaşçıya hiç benzemiyordu, bu yüzden şu an için ona uygun bir seçimdi. Cassie, on yıl boyunca atlardan uzak kaldıktan sonra onun atın üzerine yetenekli bir binici gibi yerleşmesine şaşırmadı.

Viole Boyer yaklaştı. "İyi yolculuklar, Mösyö Sommers. İngiltere'deki adresiniz bizde var, tıpkı sizde buranın adresi olduğu gibi. Bu kahrolası savaş sona erdiğinde, belki yeniden arayabilirsiniz ya da en azından bize nasıl olduğunuzu bildirirsiniz."

"Kesinlikle." Kadın elini uzattığında, Grey eyerinde eğildi ve elini öptü. "Size sonsuz minnettarım madam."

"Teşekkür ederim," dedi, genç bir kız gibi kızararak. Efsane Wyndham çekiciliği hızla yerine geliyor, diye düşündü Cassie eğlenerek.

Garip, hasret dolu bir sessizlik çöktüğünde, Cassie enerjik bir tonla, "Yola çıkma zamanı. Önümüzde zorlu bir yol var," dedi.

Son kez el salladı ve arkasında Grey'le birlikte, çiftliğin arkasındaki ağaçlığa giden dar yolda ilerlemeye başladı. Romain Boyer'in önceki gün gösterdiği oduncu yoluna ulaştıklarında, yol çıplak ağaçların arasında yan yana ilerle-

yebilecekleri kadar genişti. Yerde kar birikintileri duruyordu ama havada bahar esintisi vardı.

"Tepeleri geçmek ne kadar sürer?" diye sordu Grey.

"Romain, zirvenin yakınında geceyi geçirebileceğimiz bir kulübeden söz etti bana," diye cevapladı Cassie. "Yarın öğleden sonra civarında tepenin diğer tarafındaki yola ulaşmış oluruz, hava bozmazsa tabii."

Grey gökyüzünü inceledi ve havayı kokladı. "Gelen bir fırtına yok."

"Çok emin konuşuyorsunuz."

"On yıldır buranın havasını inceliyorum. Kabul edeyim, oldukça küçük bir pencereden doğru ama yerel hava durumunu gözlemek için bolca zamanım oldu." Dudak büktü. "Tutsak olmanın getirdiği beklenmedik nimetlerden biri daha."

"En çok işe yarayanlardan biri." Arkasındaki heybeye hafifçe vurdu. "Son anda bir fırtına beklenmedik şekilde vursa bile, Madam Boyer bizi buradan İngiltere Kanalı'na ulaştıracak kadar yiyecek koydu yanımıza."

"Bin kadına değer bir kadın o," dedi Grey inançla. "Evli olması şanssızlık."

"Boyer'ler bizi evlerine aldığı için şanslıydık," diye onayladı Cassie. İngilizce konuşuyorlardı ama yeniden Fransızca'ya döndü. "Duyulabileceğimiz yerlerde İngilizce konuşmamalıyız."

Fransızca cevapladı Grey: "Bu başımıza büyük bela açar ama yalnız kaldığımızda İngilizce pratik yapmaya devam etmek istiyorum. Hâlâ Fransızca düşünüyorum."

"İngiltere'ye ulaşmamızdan sonra İngilizce düşünmeye başladığınızı göreceksiniz. Dil etrafımda konuşuluyorken beynimin geçişi rahatça yaptığını fark ediyorum."

"Umarım haklısınızdır. Eve, ana dilimi bir yabancı gibi konuşarak dönmem utanç verici olur." Önlerindeki engebeli tepelere bakarak kaşlarını çattı Grey. "Durand takip esnasında ne yapabilir?"

"Her yöne giden tüm yollardaki bütün askeri birliklere haber göndermek için hızlı habercilerini kullanacaktır," dedi Cassie. "Devam etmek için elinde çok az bilgi var, bu yüzden yakalanma ihtimalimiz düşük. Ancak imkânsız değil."

Düşünce ayıltıcıydı. "O zaman hızlı ve kolayca göz ardı edilebilir olmalıyız."

Cassie ona hızlıca gülümsedi. "Aynen öyle."

Yolun uzunca bir kısmında sessizliğe gömüldüler, çıkan tek ses atların toynak sesleri ve ara sıra gelen kuş sesleriydi. Büyükçe tepenin yarısına ulaştıklarında Grey aniden konuşmaya başladı. "Geçen gün öfke hakkında söylediklerinizi düşünüyordum. Siz bunu söyleyene kadar ne kadar öfkeli olduğumu fark etmemiştim. Şimdi kontrolümü kaybedersem ne yaparım diye korkuyorum. Bu yüzden öldürücü bir şey yaparsam, bana vurun. Kolumu kırın. Beynime kan gitmesini engelleyin. Birine zarar vermemi engellemek için elinizden ne geliyorsa yapın."

"Pekâlâ, yaparım," dedi Cassie, şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra. "Hak eden birine zarar vermediğiniz sürece. *Père* Laurent bile Gaspard'ın başına gelenleri hak ettiğini düşünüyordu."

"Öyle. Ama eğer gardiyanı öldürmememi söylemiş olmasaydınız, onun da boynunu kırardım ve ölmeyi hak ediyor muydu bilmiyorum," dedi Grey düz bir sesle.

Akıl sağlığından endişe duyması şaşırtıcı değildi ama

kendisini azımsıyordu. "Öldürülmeyi hak edip etmediğini düşünüyor olmanız karakteriniz konusunda iyiye işaret."

"Şimdi biraz umursuyorum," dedi Grey ciddiyetle. "Cehennemde geçen on yıl karakterimi mahvetti."

Cassie kelimelerini dikkatle seçerek, "Tabii ki zindanda geçen on yıl sizi değiştirdi fakat ondan önce yirmi yıl yaşadınız ve en önemli kısım en erken zamanlardır. Karakteriniz o zaman şekillenir. Cizvitler, bir çocuğu onlara ilk yedi yılı için verirseniz, o çocuğun ömür boyu onlardan biri olacağını söyler. Ebeveynleriniz sizi düzgün yetiştirdi mi? Size dürüstlük ve sorumluluklar öğretildi mi?" dedi.

"Evet, ayrıca iyilik de," dedi yavaşça. "Umarım karakterimin o zamanlarda şekillendiği konusunda haklısınızdır, çünkü hâlâ bu özelliklere sahip miyim bilmiyorum. Bu yüzden kontrolümü kaybedersem beni durdurmanızı istedim."

"Öfkeniz konusunda sizin çaba sarfetmenizi tercih ederim," dedi Cassie dürüstçe. "Hint dövüş sanatları bilginiz ve gücünüzle, sizi hazırlıksız yakalamadığım sürece her türlü dövüşü kaybedeceğim kesin."

Grey'in kaşları yukarı kalktı. "Benden daha fazla uygulamalı dövüş tecrübeniz olduğundan ve bol miktarda kurnazca hile bildiğinizden şüpheleniyorum."

Cassie kahkahasını tutamadı. "Haklısınız, bir dizi hile biliyorum. Çoğu erkeğin bir kadının dövüşmesini, özellikle de iyi dövüşmesini, beklememeleri de işe yarıyor."

"Bolca kavgaya karışmış bir kadın gibi konuşuyorsunuz."

"Ömrüm boyunca kavga ettim," dedi Cassie, sesi dümdüz.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Grey sordu: "Barış geldiğinde ne yapacaksınız?"

Omuz silkti. "O kadar uzun süre hayatta kalacağıma asla inanmadığım için bu konuda pek düşünmedim. Belki deniz kenarında sessiz bir kulübe bulurum, çiçek yetiştirir ve kedi bakarım."

"İngiltere'de mi Fransa'da mı?"

"İngiltere," dedi Cassie hemen, hiç düşünmediği bir konuda bu kadar emin olmasına şaşırarak. "Fransa'da çok fazla karanlık anı var."

Grey başıyla onayladı. Bir kez İngiltere'ye ulaştıklarında, kendisi istemediği sürece bir daha Fransa'ya dönmek zorunda kalmayacaktı.

Cassie'nin, Napolyon ile olan özel savaşı olmadan hayatının bir anlamı olmayacağından, böyle bir seçim şansı yoktu. Savaş bitene kadar tekrar tekrar dönecekti.

Ya da ölene kadar.

En yüksek tepenin zirvesinin yakınlarındaki barınağa ulaşana kadar, Grey iki şey öğrenmişti. İlki, on yıl boyunca bir atın yanına bile yaklaşmamış olmasına rağmen ata binmeyi unutmamış olduğuydu. Vücudu nasıl oturacağını, bineğini nasıl kontrol edeceğini hatırlıyordu.

Öğrendiği ikinci şey de ata binmenin, varlığını bile unuttuğu kaslarının çalışmasını gerektirdiğiydi. Verdikleri molalara rağmen, akşama doğru vücudundaki her kas ve her eklem şikâyet ediyordu.

Yol daralmıştı, bu yüzden son iki saattir Cassie önden gidiyordu. Tanrının belası kadın yorulmak bilmez gibiydi. Zarif bir sırtı vardı ve ata güzel biniyordu. Onu izlemekten zevk almıştı.

Kendisinin iki katı yaşındaki bir kadına karşı münasebetsiz düşünceleri yüzünden suçluluk hissetmeyi bırakmıştı. O, kaç yılı geride bırakmış olursa olsun bir kadının çekici olabileceğinin kanıtıydı. Kötü davranırsa onu en yakın duvara fırlatabilecek olması iyi bir şeydi.

Zamanı geldiğinde, istekli bir kadınla ne yapacağını bilecek miydi? Hâlâ at sürmeyi başarabildiğine göre, herhalde bir kadını da yönetmeyi başarırdı. İngiltere'ye dönünce cevabını öğrenecekti. Şimdi, o ve rehberi hızlıca ilerlemeye ve dikkat çekmemeye konsantre olmalıydılar.

Kulübe, sivri bir kaya çıkıntısının yanındaydı, tıpkı Romain Boyer'in tarif ettiği gibi. Cassie önünde durdu. Kulübe küçüktü, belki dört insanın uyumasına yetecek kadar büyüktü, tabii o dört insan birbirlerini çok seviyorlarsa. Bir tarafına atlar için bir müştemilat eklenmişti ve diğer tarafta odun yığını vardı. "Yakacak odun olmasına sevindim," dedi Cassie atından inerken. "Çok soğuk bir gece olacak."

Grey, Achille'in geniş sırtından inerken inlememeye çalıştı. "Soğuk umurumda değil ama ağrıyan vücudum muhtemelen sabaha bir tahta gibi sertleşmiş olacak."

"Ağrıyan kaslara iyi gelecek bir merhemim var." Midillisini müştemilata götürdü ve Thistle'ı gece için hazırlamaya başladı.

"Yakınlarda bulundurmak için fazlasıyla işe yarar bir kadınsın." Grey, Achille'i bağladı ve eyerini çıkardı. Yaşlı ata kanı kaynamaya başlıyordu.

"İyilik perim güzellik, çekicilik ya da altın saçlar yerine verimlilik ve dayanıklılık gibi kullanışlı hediyeler bağışladı," dedi Cassie kuru kuru.

Grey ne diyeceğini bilemedi, o yüzden sesini çıkarma-

dı. Ona güzel bir sırtı olduğunu söylese gururunun okşanacağından şüpheliydi.

Gece battaniyesinin altına uzanırken karar verdi Grey, Tilki Cassie mükemmel bir seyahat arkadaşıydı. Yanında olmak rahatlatıcıydı ve onun arkadaşlık arzusunu tatmin ederken karşılık olarak çok az şey istiyordu. Bu iyi bir şeydi, çünkü Grey'in kamp yapma becerileri sıfırdı. Cassie akşam yemeği ve sıcak çay hazırlarken, onun tek yaptığı daha fazla yakacak odun araştırmaktı.

Kulübenin diğer tarafında, Cassie battaniyesini etrafına sardı. Ondan hepi topu bir metre kadar uzaktaydı. "İyi uykular," diye mırıldandı. "Yarınki yolculuk daha kolay olacak."

"Her gün yeni bir macera," diye cevapladı Grey. "Yarınki macera, oturma organımın eyere oturmak için fazla ağrılı olup olmadığını keşfetmek olacak."

Kadının kahkahası hızla uykunun yumuşak, düzenli nefes alış verişlerine dönüştü. O kadar uykusu vardı ki Grey de kolayca uyuyacağını düşündü ama zihni inatla yavaşlamayı reddediyordu.

Cassie güzellik konusunda eksikliğinin olduğunu düşünebilirdi ama gittikçe onu daha çekici buluyordu. Dikkatini dağıtacak bir şey olmayınca, tek düşünebildiği Cassie'ydi.

Sırtını ona verecek şekilde yan döndü ama Cassie'nin varlığını unutmak imkânsızdı. Gece ilerledikçe, ilkel küçük ocakta yanan alevlere odun ekledi. Ateş ancak havanın soğuğunu kırabiliyordu ama önemli değildi. Grey'e sıcak basmıştı zaten.

Esaretinin son yıllarında içindeki tutku ölmüştü ve

kendisini hadım gibi hissediyordu. Unutmaya başladığı anılarındaki kadınlardan başka kadın etrafında olmadığından, bu durum pek de umurunda olmamıştı. Ama şimdi hoşlandığı ve hayranlık duyduğu çekici bir kadınla küçük bir alanı paylaşıyordu ve tek düşünebildiği ona dokunmayı ne kadar çok istediğiydi.

Dokunma arzusunun giderilmesi için uzun zaman geçmesi gerekeceğini tahmin ediyordu. Açgözlülükle, serbest kaldığında Cassie'nin izin verdiği kucaklaşmayı hatırladı. Her şeyiyle tam bir kadındı - yumuşak ve tatlı kokulu ama aynı zamanda güçlü. Verimli fakat nazik.

Merhametinin nereye kadar gidebileceğini merak etmesine engel olamıyordu. Acıdığı için onunla yatar mıydı? Şehvetten öylesine delirmişti ki nedenlerinin ne olabileceğiyle ilgilenmiyordu.

Ama akıl sağlığının ve onurunun son parçaları, kulübenin karşı tarafına gidip kadını uyandırmasına ve vücudunun tatlı tesellisi için yalvarmasına izin vermezdi. O tanıdığı en cesur kadındı, kurtarıcısıydı ve onun gibi bir aptal tarafından ellenmekten daha iyisini hak ediyordu. Denemeye kalksa, Cassie muhtemelen onu hadım ederdi, haklı da olurdu.

Battaniyesini etrafına sıkıca sardı ve zihnine uyumasını emretti. *Uyu.*

17

Soğuk bir gece, yatağında sıcak bir adam olunca düzelirdi. İri, okşayan bir el Cassie'yi derin uykusundan uyanıklığın kıyısına taşıdı ve içinde nazikçe gezinen bir arzu dalgası yarattı. Sıcak dudaklar boynuna dokundu ve Cassie boynunu öpücüğe doğru esnetti.

"Rob?" diye mırıldandı. Soğuk yüzünden üzerinde çok fazla kıyafet vardı ama bunun çaresine bakılabilirdi. Adamın dudakları kulağına doğru ilerlerken, arzusu ve uyanıklığı arttı.

Başı ona doğru döndü ve adamın dudakları açlıkla onunkileri örttü. Öpücük derin ve tutkuluydu, sakalının yüzündeki erotik sürtünüşüne bayıldı.

Sakal mı? Hissettiği şeyin bir gecelik sakalın hafif sürtünmesi değil, uzamış bir sakal olduğunu fark ettiğinde sıçrayıp tam olarak uyandı. Bu Rob değildi.

"Lanet olsun!" Daha onun seyahat arkadaşı olduğunu idrak edemeden, üzerini örten vücudu sertçe itti.

Grey nefes nefese soludu, ardından kendini hızla uzak-

laştırırken küfretti, "*Merde*! Yüce Tanrım, ne yapıyordum ben? Size dokunmayacağıma dair kendi kendime yemin etmiştim!"

Grey kesik kesik nefes aldı. "Sandım ki... Rüya gördüğümü sandım." Ocaktaki közlerden, yüzündeki samimi dehşeti aydınlatmaya yetecek kadar ışık yayılıyordu.

"Rüyanız gerçekçi bir rüyaymış," dedi Cassie dobraca.

"Ben bir canavarım!" Sesi acılıydı. "Lütfen... lütfen beni affedin. Böyle bir saldırıda bulunmak istemedim. Gecenin geri kalanında dışarıda kalacağım."

"Bekleyin!" Ayağa kalkmaya çalışırken onun kolunu yakaladı. "Bu üzücü bir olaydı ama dar bir alanı paylaşıyorken ve siz o kadar uzun süre bir kadının eşliğinden mahrum kalmışken çok da şaşırtıcı değil. Her kadın çekici görünecektir."

"Kendinizi azımsıyorsunuz," dedi Grey gergince. "Sizi başından beri çekici buluyorum. Evet, bir kadının dokunuşuna hasretim ama tek başına bu uykumda size saldırmama neden olamazdı."

Cassie afallamış halde sordu: "Benim gibi yaşlı bir kadına karşı nasıl ilgi duyabilirsiniz?"

"Ben her zaman kendi adına konuşacak sözü olan kadınlardan hoşlanmışımdır ve bu durum olgun kadınlarda daha yaygın." Başını iki yana salladı. "Bir kontluğun varisi olarak, sanırım çevredeki her beyinsiz sosyete kızı tarafından av olarak görüldüm. Sizin gibi güçlü, cesur ve zeki bir kadın, yüzlerce kat daha çekici."

Elini, kadının onun kolunda duran elinin üzerine koydu. "Bu yüzden zindandan çıktığım ilk gecemde buz gibi gölette banyo yaptım ve bu yüzden şimdi dışarıda uyusam iyi olur. Genç insanların dikkatle gözetim altında tutulma-

larının bir nedeni var. Çekici bir kadının yakınında olmak, erkeğin muhakemesini yok edebilir."

Cassie, onun dışarı gitmesine izin verebileceğini ve bir daha bu tuhaf olaydan bahsetmek zorunda kalmayabileceklerini bilerek duraksadı. Ama gitmesini istiyor muydu? Kanı, artan arzusuyla hızlandı. Grey gibi, o da dokunulmanın ve yakınlığın özlemini çekiyordu.

Ve eğer dikkatlice koruduğu yaş aldatmacasına ve donukluğuna rağmen kendisinin çekici olduğunu düşünüyorsa... eh, esaretinin etkilerine rağmen o da adamı çekici buluyordu. Düşünmeden, "Gitme," dedi.

Elinin altındaki adamın kolu kaskatı kesildi ve oda gerilimle doldu. "Seninle yatmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Acıdığın için olması umurumda değil ama ben seni zorladığım için olmamalı."

"Karşılıklı zevk ve teselliden daha kötü nedenlerle birlikte olduğum erkekler oldu," dedi Cassie. İleri doğru uzandı ve adamı açlıkla öptü. Kendini zaptetmenin ve sağduyunun canı cehennemeydi.

Şimdi ikisi de uyanık ve gönüllüyken, uykulu okşamalar keskin, saf tutkuya dönüştü. Adamın dudakları talepkârdı, arzuyla sıcaktı, onun içindeki sıcaklığı da eşit derecede yükseltiyordu. Sabırsızca adamı aşağıya, dağınık battaniyesine çekti.

"Bunun nasıl yapılacağını unutmuş olabilirim," dedi Grey huysuzca.

Cassie, adam onun elbisesinin korsajını açarken kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim."

Grey şehvetten yarı yarıya delirmiş olabilirdi fakat tıpkı ata binişi gibi, on yıllık mahrumiyetten sonra sevişme konusundaki becerilerini hatırlıyordu. Elbise gevşeyince,

göğsünü açmak için iç gömleğini aşağı çekti. Kadının göğüs ucu soğuk havada dikleşti, ardından adamın sıcak dudakları onu yakaladığında daha da dikleşti.

Cassie nefesini tuttu ve tırnaklarını onun sırtının sert kaslarına batırarak öpücüğe doğru kavislendi. Adamın eli, kıyafetlere rağmen değdiği her yeri yakarak, vücudunda aşağı doğru gezindi.

Cassie'nin kalçasını ve basenlerini okşadı, ardından elini eteğinin altına soktu. Çıplak teninde gezinen sıcak el, mahrem yerlerinde gezinen serin havayla erotik bir kontrast yaratıyordu. Ardından becerikli ve sıcak parmaklar soğuğu uzaklaştırdı.

Grey onu hızlıca hazırlarken, Cassie ona yaslı şekilde titredi. Haşin nefeslerle, pantolonunu açtı, kadının bacaklarının arasına geçti ve uzun bir zevk inlemesiyle onun içine girdi. Bir an için sabit kaldı, vücudunun her kası kaskatıydı. "Ben... ben çok dayanamam."

"Tabii ki," diye soluklandı Cassie, aksi yönde kasılarak.

Kadının hareketi kontrolünü paramparça etti ve Grey inanılmaz bir kendinden geçişle onun içine boşalarak kasıldı. Göğsü inip kalkarken, sakallı yanağı kadının alnına dayalı, anlaşılmaz Fransızca sevgi sözcükleri mırıldanarak sakinleşti.

Cassie onun nemli saçlarını, eğlenmiş ve hüsran dolu şekilde geriye yatırdı. Bu birleşmenin hızlı olacağını biliyordu ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti. "Temel noktaları hatırlıyor gibisin."

"Bu hatırladığımdan bile daha iyiydi," dedi Grey kahkahayla gülerek. "Sadece sana dokunmak bile sahip olduğum tüm iradeyi yok etti." Yanına yattı ve kadının eteğini çıplak bacaklarının üzerinden aşağı çekti, ardından kumaşın al-

tına elini kaydırdı. "Ayrıca bu işin bitmemiş olduğunu da hatırlıyorum."

Adamın araştıran parmakları nemli, hassaslaşmış tenine değdiğinde şaşkınlıkla çığlık attı. Bu şaşkınlık sıcak, nabız gibi atan bir hisse dönüştü. Öylesine uyarılmıştı ki şiddetle boşalması için sadece birkaç becerikli okşama yeterli oldu. Titremeler bedenini sarsarken, Cassie zevk çığlığını bastırmak için yüzünü adamın omzuna bastırdı.

Tatlı bir huzur onu ele geçirirken, o anın içinde boğulmaktan hoşnut, Grey'in kollarında gevşedi. Birbirlerini bu kadar az tanırlarken bedenlerinin böylesi bir ahenk içinde olması tuhaftı. Muhtemelen, Grey'in iki haftadan kısa bir süre içinde hayatından çıkıp gidecek olması bu nadir, şaşırtıcı birlikteliği mümkün kılmıştı.

Grey, elleriyle sırtını okşayarak, onu sıkıca sardı. "Bunu, kıyafetlerimizi çıkartabileceğimiz kadar sıcak bir yerde yapma şansımız olacak mı merak ediyorum."

"Benim yaşımda, çıplaklık her zaman istenen bir şey değildir," dedi Cassie burukça. "On sekiz yaşımın üstünden epeyce yıl geçti."

"'Onun sonsuz çeşitliliğini ne yaş soldurabilir ne de gelenekler eskitebilir'," diye alıntıladı. "Sen ebedisin, Tilki Cassie. Şimdi sana minnettar olmak için iki nedenim var. Sadece özgürlüğümü değil, ayrıca erkekliğimi geri getirdin."

"Karşılıklı zevk için minnettarlığa gerek yok," dedi uykulu uykulu. "Eğer bana bir şey borçlu olduğunu düşünüyorsan, gelecekte başkalarına yardım etme şansın olduğunda bunları telafi et. Lord olmanın en güzel tarafı bu; daha az şanslı olanlara yardım etme gücü."

"Annem gibi konuştun." Battaniyesine uzandı ve onu

da üstlerindeki örtülere ekledi. "O da hep daha az şanslı olanlara yardım etmeye hevesliydi."

"Sen değil misin?"

Grey duraksadı. "Soylu bir lütfetme sağduyusuna sahip olmak üzere yetiştirildim ama benim için sadece kelimelerden ibaretti. Zamanı gelince doğru şeyi yapacağımı tahmin etsem de bunun ne anlama geldiği üzerinde hiç düşünmedim. Gelecekte, kaderin ne kadar acımasız olabileceğinin ve ne zaman yardım edebileceğimin daha çok farkında olacağım."

"Karanlıkta bir aydınlık nokta daha."

"Sanırım." Nazikçe kadının başını elleri arasına aldı. "Senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum Cassie. Ailen var mı? Bir kocan, sevgilin, çocukların, torunların?"

"Bir kocam olsaydı, seninle yatıyor olmazdım," dedi kuru kuru. "Diğerlerine de sahip değilim."

"Sevgilin bile mi yok? Senin kadar muhteşem her kadın bir sevgiliyi hak eder. Belki birkaç tane," dedi Grey kararlı bir sesle.

"Londra'da bir adam var," dedi Cassie yavaşça. "Arkadaştan daha fazla fakat sevgiliden daha az. Birbirimizden çok şey istememiz gerektiğini biliyoruz." İkisinin de verecek çok bir şeyi yoktu.

Grey'in kolu etrafında gerginleşti. "Belki de bu savaş bittikten ve sen o kulübeyi bulduktan sonra, hak ettiğin eşi de bulacaksın," dedi. "Azalan yıllarını paylaşacağın birisi."

"Sen bir romantiksin Lord Wyndham." Karanlığa gülümsedi, adamın gerçeği bilmemesi için hiçbir neden olmadığını düşünerek. "Kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?"

Grey'in kaşları çatıldı. "Gerçekten bilmiyorum. Başta

en azından altmış yaşında olman gerektiğini düşündüm ama çok güçlü ve zindesin." Parmakları kadının yanaklarında gezindi. "Güzel, pürüzsüz bir tenin ve hissettiğim kadarıyla her kadının imreneceği bir vücudun var. Belki... kırklı yaşlarının ortasında ve güzel yaşlanan sağlıklı, uzun bir soydan geliyor olabilirsin?"

Cassie kıkırdadı. "Senden yaklaşık iki yaş küçüğüm."

"Yalan söylüyorsun!" Loş ışıkta kadını süzdü. "Kendimi gizlemem için bana yardım etmiştin, kanımca kendin için de aynı şeyi yaptın. Yine de bu kadar genç olduğunu tahmin edemezdim."

"Londra'daki bir arkadaşım parfüm ustasıdır," diye açıkladı Cassie. "Antika ismini verdiği bir karışım hazırladı. Koku, zararsız küçük yaşlı bir kadın kokusu."

Adam gülmeye başladı. "Bu dâhice!" Kahkahası bir anda kesildi. "O zaman sen çocuk sahibi olabilecek yaştasın ve ben boşalmadan önce uzaklaşmadın."

"Endişelenmene gerek yok. İstenmeyen sonuçlara engel olmak için oldukça eski ve çoğu zaman güvenilir bir yöntem kullanıyorum." Cassie omuz silkti. "Ya yabani havuç tohumları işe yarıyor ya da kısırım. Endişelenmek için hiç nedenim olmadı."

"Bu durumu çözdüğümüze göre..." Burnunu kadının boynuna sürttü. "Antika'yı sürmediğinde seni koklamayı dört gözle bekliyorum. Eminim kokun tam anlamıyla büyüleyicidir."

"Onu bilemiyorum ama muhtemelen iki katım yaşında kokmuyorumdur," diye onayladı.

"Annemden yaşlı bir kadına hissettiğim şehvet duyguları yüzünden yaşadığım son suçluluk hisleri de yok oldu." Dilini nazikçe kulağının etrafında dolaştırmaya dönüştü.

Cassie nefesini tutarken o, "Tilki Cassie'nin, Fransa'nın en nefis dişi tilkisinin, gerçek esansına ulaşmak için daha derinlere dalmalıyım," diye devam etti.

Ona gerçek yaşını söylemesi, aralarında bir şeyleri değiştirmişti, farkındaydı. Artık yaşlı bir kadın olmasından gelen hürmeti göstermiyordu. Onun yerine, ona yeni gelen bir şekilde oynaşıyordu. "Dişi tilkiler ısırır," diye uyardı adamı, kulağını ısırmadan önce.

Grey nefesini içine çekti ve Cassie kalçasında onun sertleştiğini hissetti. "Tilkiler de öyle."

Dişlerini, kadının göğüs ucuna kuvvetle bastırdı; acıtmayacak, heyecanlandıracak kadar. Tutkusunun ne kadar güçlü alevlendiğine şaşırdı Cassie. Bu kadar kısa sürede tekrarlanabileceğini sanmazdı. "Telafi etmen gereken çok uzun bir süre var," dedi kısık sesle.

"Gerçekten öyle." Grey, memelerine zevkli bir ilgi gösterirken, eli de kalçasının birleşme yerinde yavaş yavaş daireler çiziyordu. "Ve tüm o kayıp zamanı seninle telafi etmek istiyorum."

Cassie kahkaha attı, kendisini hiç olma şansı yakalayamadığı genç kız gibi hissederek. On yıl, iki haftada telafi edilmezdi. Ama deneyebilirlerdi.

Grey kendisini yeni bir adam gibi hissederek uyandı. Ya da doğrusu, yeni doğmuş bir adam gibi. Hava acı soğuktu ama kulübeye, birkaç santim ilerisinde duran Cassie'nin uyuyan yüzünün narin hatlarını inceleyebilmesine yetecek kadar ışık sızıyordu.

Şimdi gerçek yaşını bilince, onun yaşlı olduğunu düşünebilmesine şaşırıyordu. Cassie yüzüne ustaca yaş çizgileri eklemişti ama bu kadar yakından bakınca yüzünün

pürüzsüzlüğünü görebiliyordu. Onun tanıdığı en güçlü, en becerikli kadın olmasına rağmen kendisini, uzun yıllar tarafından yıpratılmış bir kadın gibi gösteriyordu.

Dudaklarını nazikçe onunkilere bastırmak için birkaç santimetre eğildi. Göz kapakları kırpışarak açıldı. "Aşığım," diye soluk verdi Grey. "*Gerçekten, derinden, çılgıncasına*, dünyanın en muhteşem kadını yüzünden kendimden geçmişçesine."

Cassie'nin gizemli mavi gözlerinde derin ve okunmayan bir şey belirdi. "Âşık olduğun şey tutku, ben değilim. Endişelenme, hissedeceğin her türlü karasevdayı atlatacaksın Lord Wyndham. Şimdi kalkma ve karnımızı doyurma zamanı ki ardından yola koyulabilelim."

Grey gözlerini kırptı, şakasına yapılan bir beyan bile biraz saygıyla karşılanmalıydı. "En azından birazcık âşık olamaz mıyım?"

Kadın buruk bir şekilde gülümsedi. "Tutku, zihni ve muhakemeyi çarpıtır. Ben sadece elinin altındaydım. Bu aşk demek değil."

Onunla aynı fikirde olduğundan emin değildi. Aşk, tutkudan fazlası olabilirdi ama dün gece paylaştıkları gibi gerçekten iyi tutku muhakkak ki aşkın tabiatındandı.

Elini kadının kıyafetinin içine daldırdı ve çıplak göğsünü tuttu, başparmağıyla ucuyla oynadı. "El altında olmak mükemmel bir özellik ve harcanmaması gerekir. Eminim kahvaltıyı biraz geciktirebiliriz."

Kadın nefesini tuttu, gözleri dumanlandı. "Birkaç dakika için sanırım. Bu süre sana bolca yetecektir."

Kahkahayla kükredi Grey. "Bu bir meydan okuma mı benim tatlı tilkim? Öyle olduğunu kabul edeceğim." Kollarını kadının beline doladı ve sırt üstü yatıp, afacan yüzü

onunkinin üzerinde, kadını üzerine çekecek şekilde yuvarlandı. Yaşlı kokusu hafifliyordu, böylece onun doğal, büyüleyici kadın kokusunu içine çekebiliyordu. Benzersiz bir şekilde Cassie.

Cassie'nin, adamın sevişmeye âşık olduğu inanışının ardında gerçeklik payı vardı. Ama o, en yakındaki gönüllü kadından fazlasıydı. Grey gerçekten de ona biraz âşıktı. Ve öpücüğü onu kendinden geçirirken, her zaman da öyle kalacağını düşündü.

Cassie, onları tepelerden aşırıp kuzeye giden yola ulaştıracak bakımsız yola koyulduklarında ahmak gibi sırıttığından şüpheleniyordu. Grey'in sakalının ardından ifadesini okumak güç olsa da onun da ışıldadığından emindi. Kahvaltıyı hatırı sayılır bir süre ertelemek zorunda kalmışlardı.

Adamın, her ne kadar sadece yeniden keşfettiği cinselliğinden kaynaklı coşkun keyfi ifade ediyor olsa da ona çılgınca âşık olduğu şakasına beyanından nispeten etkilenmişti. Belki o da Grey'e birazcık âşıktı. Adamın sevişmesinde, ona yeni gelen bir şey vardı. Onu Londra'da Kirkland'e teslim ettiği ana kadar yaşanacak çok sayıda tutkulu anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Grey, ailesinin ve arkadaşlarının, bir zaman sonra da uygun bir eşin sevgi dolu kolları arasına dönecekti. Cassie ise Fransa'ya dönecekti, onu o İngiliz kulübesinde sıcak tutacak ateşli hatıralarla, tabii eğer emekli olacak kadar yaşarsa. Ajanlık işinde bir düzine yılı geride bırakmıştı. Belki de gerçekten Napolyon'un ölümünü kutlayacak kadar yaşardı.

Grey'in, yaşlılık yıllarını beraber geçirecek bir eş bulmasını istemesi hoştu ama aynı zamanda bazı açılardan

ne kadar genç olduğunun işaretiydi. Ondan iki yıl sonra doğmuş olmasına rağmen, Grey yetişkin hayatının çoğunu tutsak olarak geçirmişti. Cassie ise, adam on yıl boyunca aynı kötü tecrübeyi tekrar tekrar yaşarken, yirmi dokuz yıla birkaç hayatlık tecrübe sıkıştırmıştı.

Bu durum Cassie'ye kendini yaşlı hissettiriyordu. Ama aralarındaki büyük farklar, yolları ayrılana kadar sevgili olamayacakları anlamına gelmiyordu.

Tepelerden çıkıp kuzey yoluna döndüklerinde huzur darmadağın oldu. Trafik az olsa da ne zaman kendilerine doğru gelen nal sesleri duysalar Grey'in ensesi diken diken oluyordu. Şüphesiz, Durand'in bir takip organize etmiş olması için çok erkendi ama ilkel korkusu mantıkla ilgilenmiyordu. Tekrar İngiltere'ye dönene kadar kendini güvende hissedemeyecekti.

Öfkesini ve sinirini yok edemese de en azından aklı başında ve normalmiş gibi davranabilirdi. Etrafındaki kırsal alana konsantre olmanın işe yaradığını fark etti Grey. Kışın son zamanları için bile inanılmayacak kadar güzeldi. Hareketsiz ağaçlar sonsuz renkler barındırıyor ve rüzgâr yaşamın baş döndürücü kokularını taşıyordu.

Ayrıca her zaman Cassie'yi izleyebilirdi.

18

Durand beceriksiz adamlarına tutsakları ellerinden kaçırdıkları için küfretmeyi bitirdikten sonra, nasıl yeniden yakalayabileceği konusunda planlar yaptı. Hastalıklı, yaşlı rahip kolay bir av olmalıydı. Eski mekânlarına geri dönmekten başka şansı yoktu, böylece aile ve arkadaşları üzerinden izi sürülebilirdi.

Ama Wyndham mümkün olan en kısa sürede ülkeden kaçardı, bu yüzden Durand hızlı hareket etmeliydi. Tanrıya şükürler olsun ki elinin altında polisin bol ve çeşitli imkânları vardı. Her kasabada askeri güçler vardı. Onları harekete geçirmek için tek yapması gereken, İngiliz ajanlarının peşinde olduğunu iddia etmekti.

El ilanları bastırıp hızlı askeriye kuryelerle gönderirdi. Askerler el ilanlarını kaçakların takip edebileceği yollar üzerindeki konaklama yerlerine ve köylere dağıtabilirlerdi. Bir tasvir ve bir ödül, yüzlerce sivilin geçip giden her yabancıyı incelemelerini sağlardı.

El ilanlarıyla ilgili problem tasvirde çıkıyordu. Baskın yapanlar arasında tek görülen, ardında hiçbir intiba bırak-

mayan yaşlı kadındı. Gri saçlı. Orta boylu. Ne zayıf ne şişman. Ayırt edici hiçbir özelliği yok. Muhtemelen altmış yaşında.

Wyndham ve rahip de daha kolay değildi. Durand onların başlangıçta nasıl göründüklerini biliyordu ama yıllar süren tutsaklık, beraberinde zayıf bedenler ve yabani sakallar getirmişti. Görünüşlerini değiştirmek için kıyafet temin edebilir, sakallar da kesilebilirdi.

Tutsakların boylarını yaklaşık olarak verip birinin yaşlı ve zayıf bir adam, diğerinin açık renk saçlı genç bir adam olduğunu söylemekle yetinmek zorunda kaldı. Aranan üç kişinin birlikte ya da ayrı veya bilinmeyen başka kimselerle birlikte seyahat ediyor olabileceğini ekledi. Çok yetersiz bir bilgiydi bu.

Ayrıca bir de ne yöne gittikleri sorusu vardı. Güneyde İspanya'ya ya da doğuda Belçika ve Hollanda'ya veya Almanya'ya doğru gitmeleri zekice olurdu ama muhtemelen kanalın İngiltere'ye ulaşmak için en hızlı yol olduğundan bunu kullanacaklardı. Bu yüzden Durand el ilanlarını her yöne gönderdi ama kuzeye giden yollara odaklandı.

Kendisi ise Calais'e doğru yola çıktı. Avcı içgüdüleri ona bu bölgenin avını ele geçirmesinin en mümkün olduğu yer olduğunu söylüyordu. Wyndham'ı yakalarsa, esaretle zaman kaybetmeyecekti.

Bu kez o piçi öldürecekti.

Küçük kasabanın doğruca merkezinden geçen dar yolu takip ederlerken kaşlarını çattı Cassie. Şimdiye dek, birkaç evden ibaret köylerden daha büyük bir yerden geçmemiş ve boş ahırlarda uyumuşlardı ama insanlardan sonsuza dek

kaçamazlardı. "Bugün pazar kuruluyor olmalı. Bölgedeki herkes alış veriş ve dedikodu yapmak için meydanda."

Grey'in yanında gerildiğini hissetti. Bir adamla yatağını paylaşmak insanı onun duygularına karşı fazladan duyarlı hale getiriyordu. "Etrafından dolaşmak mümkün mü?" diye sordu Grey.

"Uzaklaşan bir sokak görmüyorum ve kırsaldan doğru daire çizmeye çalışırsak yarım gün ya da çamurlu çiftlik yollarında kaybolarak daha da fazla zaman kaybedebiliriz."

"Sanırım haklısın." İlerideki kalabalık meydana sertçe baktı.

"Bunu Londra için iyi bir pratik olarak düşün," dedi Cassie cesaret verecek şekilde. "Pazardan geçmek sadece birkaç dakika sürecek ve sonra yeniden kırsal alanda olacağız."

Grey derin bir nefes aldı, sonra atını durdurdu ve indi. "Haklısın. Delirmem için bir neden yok."

Cassie, Thistle'dan aşağı indi. Girmek üzere oldukları gibi kalabalıklarda, bineklerini çekerek götürmek daha güvenliydi. "Bir fırıncı tezgâhı görürsem ekmek alacağım fakat onun dışında dümdüz geçeceğiz. Sana isminle hitap etmem gerekirse Grégoire diyeceğim."

Grey, gergin ama kontrollü, başıyla onayladı. "Ben sana nasıl seslenmeliyim?"

"Anne," dedi hemen. "Yere bakarak yürü ve çok da akıllı değilmişsin gibi davran. Ben senin yaşlı annenim ve ikimiz için işleri ben idare ediyorum."

Grey başıyla kısaca onayladı ve ilerledi. Cassie, hoşnut şekilde Thistle'ı pazar meydanına doğru yönlendirdi. Bu, Grey'in yabancılar arasındaki ilk sınavıydı ama başa çıkabileceğinden emindi. Geceleri yalnızken, tutkulu olduğu

kadar da espritüeldi. Gençken neden herkesin ona bu kadar bayıldığı aşikârdı.

Kaygısız büyüleyiciliğinin altında huzursuz öfkesi hâlâ kaynıyor olsa da yavaş yavaş yok oluyor, diye düşündü. Bu sakin yolculuk onu gitgide dünya ile uyumlu hale getiriyordu. Londra'ya ulaştıkları zaman, neredeyse normale dönmüş olacaktı. Geçmişte olanların ve yaşadıklarının karışımından oluşan yeni bir normal...

Bu mevsimde pazarda buruşuk elmalardan ve bitkin görünüşlü kök sebzelerinden başka çok az ürün vardı ama eski kıyafetlerin ve kap kacağın satıldığı tezgâhların yanı sıra hamur işleri, peynirler ve şarküteri de bulunuyordu. Arabası olsa, Cassie de tezgâh açardı.

Bunun yerine, kalabalığın arasından insanları itmeden ve dikkat çekmeden gidebileceği kadar hızla ilerledi. İnsanlar özellikle meydanın ortasındaki çeşmenin etrafında yoğunlaşmıştı. Gürültülü konuşmalar arasında bile, Grey'in sert soluklarını duyabiliyordu ama Grey başını öne eğerek yürümeye devam etti ve kararlılıkla ilerledi.

Pazarın ortasında durmak istemiyordu ama kalabalık tenhalaşınca, bir fırıncı tezgâhı gördü. "Biraz dur bakalım evlat ve dizginlerimi tutuver," dedi, kırsal kesim aksanıyla. "Ekmek almam lazım."

"Tamam anne." Cassie tezgâha yanaşabilsin diye Thistle'ın dizginlerini aldı. Cassie, ekmek ve kuru meyvelerden yapılmış birkaç tart aldı. Grey'in uzun süredir ihmal edilen damak zevkini mutlu etmek için yeni tatlar sunmayı seviyordu.

Arkasında bağrışmalar koptuğunda parayı yeni vermişti. Hızla döndü ve sıska bir köpeğin ağzında tütsülenmiş sucukla karşıdaki tezgâhtan koşarak uzaklaştığını ve ardın-

daki kızgın, kırmızı suratlı satıcıyı gördü. İzleyenlerden biri keyifle, "Görünüşe bakılırsa bu küçük kancık senden hızlıymış Morlaix!" diye seslendi.

"Kapa çeneni, lanet olası!" Morlaix küfrederek köpeği köşeye sıkıştırdı, sucuğu zorla geri aldı ve duvarla tezgâh arasına sıkışmış, sinmiş hayvanı tekmelemeye başladı.

Grey kabaca, "Bayım, zavallı hayvana vurmamalısınız!" dedi.

Satıcıyı köpekten uzaklaştırmak için adamı omzundan tuttu. Adam olduğu yerde döndü ve etli yumruğunu Grey'in çenesine savurdu. Grey kaçtı ama kontrolü parçalara ayrıldı ve kızgın bir darbe savurmak için yumruğunu geriye doğru çekti.

Satıcıyı yaralamasından ya da öldürmesinden korkarak, Cassie daha o yumruğunu savuramadan kolunu yakaladı. "Sakin ol evlat!" diye bağırdı. "Beyefendiye el kaldırma!"

Grey'in dirseğinin biraz üzerindeki, kolunun ön kısmını uyuşturan bir noktaya gizlice bastırmak için kavrayışını kullandı. Grey, gözleri kocaman açılmış ve vücudu titreyerek hızla ona doğru döndü.

"Sakin ol Grégoire!" diye kızdı. "Sakin ol!"

Bir an Grey'in ona vurabileceğini düşündü ve eğilmek için hazırlandı. Ardından adamın siniri, yumruğunu indirecek ve Cassie'ye kendisine hâkim olduğunu göstermek için başıyla onaylayacak kadar azaldı.

Cassie, bira ve çiğ soğan kokan kızgın satıcıya döndü. Başını eğerek, pişmanlıkla, "Çok üzgünüm Mösyö Morlaix. Oğlumun kafası pek iyi çalışmaz. Köpeklere çok düşkündür ve onların zarar görmesine dayanamaz. Lütfen, izin verin sucuğun parasını ödeyeyim ve zavallı hayvanı bırakın gitsin," dedi.

Satıcının şişman avcuna cömert bir miktar parayı sıkıştırdı. "Grégoire'mi alıp kasabadan götüreceğim şimdi bayım. Çok sayıda insanın arasında kafası karışıyor."

Morlaix homurdanarak parayı aldı. "Bu iki hayvanı da uzaklaştır benden!"

"Tamam bayım," dedi zayıfça. "Gel bakalım evlat."

"Sucuk," dedi, Cassie'nin kafasının pek çalışmadığı iddiasıyla uyumlu, donuk bir sesle. "Sucuğun parasını ödedin, artık bizim."

Cassie zarar görmüş sucuğu satıcıdan aldı ve Grey'e verdi. Grey etle, tamamını oburca mideye indiren köpeği besledi.

Cassie çabucak ekmeğini, tartlarını ve Grey'in münakaşaya girmeden önce elinden bıraktığı dizginleri toparladı. Şanslılardı ki atları koşup kaçma şansını değerlendirmeyen uysal hayvanlardı. "Köpeği bırak Grégoire, yolumuza devam etmemiz gerek."

Grey ayağa kalktı ve Achille'in dizginlerini yeniden ele aldı. "Tamam anne." Sesi itaatkârdı ama Cassie yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi hissetti.

Kavgayı izlemek için toplanan küçük kalabalık, kan dökülmemesinin hayal kırıklığıyla dağıldı. Cassie, Grey'i ve atını önüne katarak pazardan hızla uzaklaştı.

Son pazar ziyaretçilerinden de uzaklaştıktan ve ana caddе boşaldıktan sonra, hayvanına tekrar binmek için durdu ve köpeğin umutla onları takip ettiğini gördü. "Bir arkadaş edindin Grégoire."

Grey diz çöktü ve köpeğin cılız boynunu kaşıdı. Gençti, orta büyüklükteydi ama o kadar zayıftı ki kaburgaları sayılıyordu. Kirin altında, görünüşe bakılırsa siyah kahverengi karışımıydı, ayakları ve burnu beyazdı. Düşük kulaklarına bakılırsa, av köpeği cinsindendi.

Grey'in elini umutla yalamasına bakılırsa vahşi değildi. "Yemek kadar nezaket de istiyor," dedi. "Ama aynı zamanda daha fazla yiyeceğe de ihtiyacı var. Açlıktan ölen biri için, gereğinden fazla para ödediğin küçük bir sucuk yeterli olamaz. Biraz peynir ayırabilir miyiz?"

Cassie, çelimsiz küçük kancığı beslemenin kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama köpeğin yalvaran kahverengi gözlerine dayanamadı. Bir parça peynir bulana kadar heybelerini karıştırdı. İkiye bölerek, bir parçasını Grey'e uzattı. "Bundan sonra ondan asla kurtulamayacaksın."

"Kurtulmak istemiyorum." Grey peyniri küçük parçalara böldü ve tek tek köpeğe verdi. "Hep köpeklerim oldu. İnsanları özlediğim kadar onları da özledim. Köpeğin başını sevgiyle okşadı. "Eğer Régine* bizi takip etmeye karar verirse, buna itiraz etmem."

Cassie cılız köpeği inceledi. "Doğal olarak adı kraliçe olmalı. Moraline iyi gelecektir."

Grey, son peynir parçasını Régine'ye attı. Köpek parçayı güzelce havada yakaladı. "Umarım. İsimler önemlidir."

Eğer Régine onun rahatlamasına ve dünya ile başa çıkmasına yardım ederse, Cassie köpeğin ağırlığınca sucuğa değeceğini düşündü. Köyden yan yana çıktılar. Bir ya da iki kilometre sonra Cassie, "Pazarda iyi iş çıkardın. Kimseyi öldürmedin," dedi.

Grey'in dudakları inceldi. "Eğer beni durdurmasaydın öldürürdüm. Medeni bir yaşama uygun değilim Cassie. Bir sonraki çıldırışımda yanımda olmazsan, neler olur bilmiyorum."

"Bana ihtiyacın olduğu sürece yanında olacağım."

Döndü ve sert gri gözleriyle ona baktı. "Bu bir söz mü?"

* Fr. Kraliçe

Cassie, çok büyük bir sözün kıyısında olduğunu fark ederek duraksadı. Ama Grey'in şimdi ona ihtiyacı varsa da bu uzun süre böyle kalmayacaktı. Grey bir kez İngiltere'ye dönünce, son şeytanlarını kovana dek ona yardım edecek çok daha uygun insanlar olacaktı.

Ama şimdilik, ona ihtiyacı vardı. "Söz veriyorum Grey."

Grey çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bu sözünden yaşayarak pişman olabilirsin ama teşekkürler Cassie. Şimdilik, sen bu kafa karıştırıcı dünyada benim tutunacak dalımsın."

"O köpeği sahiplenmenden pişman olmam daha olası," diye işaret etti. "Yolculuğumuzun geri kalanında ahırlarda uyumak zorunda kalacağız."

Grey ona abartılı bir yan bakış attı. "Yeter ki seni mest edebileceğim kadar mahremiyetimiz olsun, benim biricik tilkim."

Cassie, öfkesinin bir kez daha kontrol altında olmasından memnun, kahkaha attı. Bir önceki geceyi ahırda geçirmişlerdi ve mest edenin kim, mest edilenin kim olduğundan emin olamasa da gerçekten de mest olmak için yeterli mahremiyet vardı.

Cassie arkaya doğru baktı ve Régine'nin peşlerinde olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa köpeğin biraz eğitimi vardı. Belki de kaybolmuş bir aile köpeğiydi. Grey'e iyi bir yoldaş olurdu. Cassie kendisi de hayvanları severdi ama gezgin hayatında onlara yer yoktu. Atlarına çok bağlanmamaya çalışıyordu, çünkü bazen onları da geride bırakması gerekiyordu. Tıpkı erkeklerde olduğu gibi.

İyi bir hızla ilerliyorlardı ve birkaç güne kıyıya varırlardı. Emanetini sağ salim evine ulaştırınca memnun olacaktı ama... Ah, o geceleri özleyecekti!

Mallarını sattıktan sonra, satıcı Morlaix yakındaki hanın meyhanesine çekildi. İçkisini beklerken, askerlerin komutanı içeri girdi ve kapının yanındaki duvara bir afiş yapıştırdı. Tepede büyük harflerle ÖDÜL! yazıyordu.

Morlaix okuma pratiği yapmayı severdi, bu yüzden de sallana sallana afişi incelemeye gitti. Kaçaklar aranıyordu. Yaşlı bir kadın, yaşlı bir adam, açık renk saçlı nispeten genç bir adam. Birlikte, tek başlarına ya da başkalarıyla birlikte seyahat ediyor olabilirlerdi.

"Hey, Leroy," diye seslendi, eski arkadaşı olan komutana. "Pazarda bu üçünden ikisine benzeyen birilerini gördüm. Yaşlı kadın ve açık renk saçlı adam. Ama adam kafadan sakattı ve yanlarında yaşlı adam yoktu."

Eskiden orduda çavuş olan Leroy'un hafiften ilgisi uyanmış görünüyordu. "Bu çevreden birileri mi?"

"Hayır, yabancılar. Kuzeye gidiyorlardı."

Leroy'un ilgisi arttı. "İlanda kuzeye ilerliyor olma ihtimallerinin yüksek olduğu söyleniyor. Yaşlı kadın neye benziyordu?"

Morlaix omuz silkti. "Dikkate değer bir şey değildi. Orta boyda, kıyafetleri dilenciden bir adım iyi, gri saçlı. Bir adamın onu yatağa atmak istemesi için çaresiz olması lazım."

İlgisi artarak sordu komutan: "Yaşlı ama güçlü müydü?"

Morlaix kaşlarını çattı. "Sanırım öyleydi. Koca yabani oğlunun bana saldırmasını engelledi."

"Niye sana saldırmak istedi ki?"

Satıcı hikâyenin kendisi hakkında pek hoş intiba bırakmadığını düşünerek özet geçti. Komutan'ın gözleri parladı. "Adamın İngiliz olma ihtimali var mı? Onlar köpeklere bayılırlar!"

"Çok bir şey söylemedi ama Fransız gibi konuşuyordu. Geri zekâlı bir Fransız gibi."

Leroy eliyle afişe hafifçe vurdu. "Genç adam kaçak bir İngiliz ajanı. Herhalde ajan olmak için iyi Fransızca konuşuyor olması gerekir. Bu çift, aranan kişiler olabilir. Kasabadan ayrılalı ne kadar oldu?"

"Yarım gün," diye cevapladı Morlaix. "Bak şimdi, eğer bunlar onlarsa, ödülü alıyor muyum?"

"Belki ödülün bir kısmını ama ancak onlar gerçekten de doğru suçlularsa ve yakalanırlarsa. Ben askeri postayla haber göndereceğim." Komutan topukları üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"Ödülümü unutma sakın!" diye homurdandı Morlaix. İçkisi bekliyordu, büyük bir yudum aldı. Kahrolası asker ödülü kendisine istiyordu. Fransa bir krallık değil imparatorluk olabilirdi ama hâlâ güçlü olanlar ve olmayanlar vardı.

19

"Bu umut verici görünüyor," dedi Cassie, yol kenarında küçük bir han görüş açılarına girdiğinde. Yıpranmış bir tabela AUBERGE DU SOLEIL olduğunu bildiriyordu. Güneş Hanı.

MME. GILBERT ismi hemen altına yazılmıştı. Burası hareketli bir posta durağı değil, içki ve basit yemekler sunan ve gezginler için bir-iki odası bulunan basit bir yerel meyhaneydi sadece. "Şanslıysak, sıcak bir yemek ve Régine için bir banyo bulabiliriz."

"Bizim için banyo şansı var mı?" Grey köpeğin sırtını okşadı, atlara yetişmek için fazla yorulduğundan kucağına rahatça yayılmıştı.

"Régine'nin daha çok ihtiyacı var," diye belirtti Cassie gülümseyerek. "Ama eğer gerçekten şanslıysak, bizim için de biraz sıcak su olabilir."

Atlarını küçük avluya doğru sürdüler. Çamurluydu, son karlar erirken şimdi kuzey Fransa'nın büyük bir kısmının olduğu gibi. Baharın yolu gözlenen ilk tomurcukları çıkmaya başlamış olsa da hâlâ çok fazla çamur vardı.

Cassie atından indi, Thistle'ın dizginini eline aldı ve hana girdi. O içeri girerken kapıdaki ziller çaldı ve güçlü kuvvetli, otoriter, yaşlı bir kadın onu karşılamak için çıkageldi. "Ben Madam Gilbert," dedi enerjik bir sesle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi günler madam," dedi Cassie kırsal aksanıyla. "Oğlum ve ben bir yemek, bir oda ve mümkünse köpeğini yıkayabileceği bir tekne arıyoruz."

"Köpeği mi?" Kadın camdan dışarı, Grey ve Régine'nin Achille'in tepesinde göründüğü tarafa göz attı. Grey boş bakan bir ifade takınmaya çalışıyordu ama pek başarılı değildi. Neyse ki sakalı yüzünün büyük kısmını kapatıyordu.

"Kasabanın pazarında pis, aç bir sahipsiz köpek buldu ve onu sahiplenmek istiyor." Cassie bir 'annenin elinden ne gelir' iç çekişi yaptı. "Grégoire'un kafası pek çalışmaz ve bir köpeğinin olması onu sakinleştiriyor."

"Asker kaçağı mı?" diye sordu Madam Gilbert açık açık.

"Hayır," dedi Cassie net bir şekilde. "Asker olması mümkün değil."

Yaşlı kadın omuz silkti. "En iyisi bana hakkında yalan söylememi gerektirecek bir şey söylemeyin. Ama bir anneden diğerine tavsiye olarak, bu bölgedeki askerler zamanlarının çoğunu kaçakları avlamakla geçiriyorlar ve bu yoldan da sıkça geçerler. Çoğu orduda sakatlanmış kişiler, bu yüzden başkalarının aynı çileden kaçtığını görmekten hoşlanmazlar."

"Gerçekten Grégoire hiç orduda bulunmadı ama asker olabilecek yaşta." Cassie duyduklarından hoşnut kalmamıştı. "Askerlerin daha az tercih ettiği bir başka yol var mı?"

Madam Gilbert'in ağzının kenarı, sanki Cassie 'oğlu-

nun' kaçak bir asker olduğunu doğrulamış gibi yukarı kıvrıldı. "Tabii ve çok uzak da değil. Pek bir şeye benzemez ama tarlaları takip ederseniz, sonunda kuzeye giden bir başka yola bağlanır. Dar ve tenhadır."

Cassie merakla, "Kaçaklara sempati duyuyor gibisiniz," dedi.

Yaşlı kadının dudakları sertleşti. "Napolyon'un savaşları kocamı, erkek kardeşimi ve iki oğlumu aldı. Torunlarımı alamayacaklar ve yabancı topraklarda ölmek istemeyen hiçbir zavallıyı yakalayabilmeleri için askerlere yardım etmeyeceğim."

"Kimin kazandığı umurumda değil." Ki bu doğru değildi, Napolyon'un yok edilmesi gerekiyordu. Daha dürüstçe ekledi Cassie: "Sadece bu sonsuz kavga bitsin istiyorum."

"Buna âmin derim. Köpeği yıkamak istiyor musunuz?"

"Sıcak bir yemek ve ahırlarda yatacak bir yere de ihtiyaç var. Grégoire de atların yanında olursa daha mutlu olacaktır."

Çoktan Grey'in bir kaçak olduğuna ikna olan sahibe başıyla onayladı. "Güzel, kuytu bir binadır. Orada güzel uyursunuz. Köpek içinse, ahırın yanında su pompası, tekne, sabun ve fırçaların olduğu çamaşırlık var. Bu akşamki yemek koyun yahnisi."

"Kulağa mükemmel geliyor madam." Cassie ince bir kese çıkarttı. "Her şey için borcumuz ne kadar?" Buna başlarını sokacakları çatıdan daha değerli olan bilgi de dahildi.

Régine yıkanmayı isteksizce kabul etti ama Grey onu küçük çamaşırlıkta fırçalarken ısırmadı ya da kaçmaya ça-

lışmadı. Cassie, Grey'in çıplak göğsüne ve köpeğin anbean temizliğine hayran olarak, su sıçrayabilecek mesafenin dışında duruyordu. Régine asla güzel olmayacaktı ama Grey'e hayranlıkla bakan mutlu bir hayvandı. Köpeğin ebeveynlerinden biri av köpeği olmalıydı.

Régine yıkandıktan ve sert havlularla kurulandıktan sonra, gerçekten de küçük olan ahıra çekildiler. Madam Gilbert'in iki tane ağırbaşlı yük beygiri vardı ama Thistle ve Achille için yetip de artacak kadar yer vardı.

Grey'i han sahibesinden uzak tutmanın en iyisi olduğunu düşünerek, Cassie yemeklerini tepside ahıra taşıdı. Koyun yahnisi doyurucu ve lezzetliydi, ev yapımı bira yanında iyi gidiyordu ve yahninin dibini sıyırmak için bolca taze ekmek vardı.

Cassie, kirli tabaklarla dolu tepsiyi geri götürdüğünde gün batıyordu. Ahıra geri döndüğünde Grey'i dağınık samanların üzerine bir battaniye sermiş, yanında Régine ile arkasına yaslanmış halde buldu. Grey, tek gaz lambasının loş ışığında uzun, ince ve ihtişamlıydı. Pejmürde ve hâlâ çok ince olsa da düzgün besleniyor olmak dış görünüşündeki sıskalık izlerini yok ediyordu.

"Bu, kamp yapmakla başımızın üstünde bir çatıya, güzel sıcak bir yemeğe ve gerekirse aceleyle yola düşebilmemiz için kolay bir kaçış yoluna sahip olmanın zevklerini birleştiriyor." Régine sağında yattığı için solundaki saman yığınına hafifçe vurdu. "Gel yanıma otur Tilki Cassie. Bir iştahı yatıştırmışken, sıra diğer iştahı yatıştırmaya geldi."

"Utanmazsın," dedi Cassie onun dediğini yaparken, serinleyen akşam havasında adamın sıcak vücudunun yanına uzanmaktan memnun halde.

"Leydi Agnes Westerfield da demişti bunu bir keresin-

de. Gülüyordu ama gerçekten kastetti. Ve haklıydı." Grey, Cassie'nin üzerine uzandı ve uzun, derin bir öpücüğe daldı. "Seni baştan çıkarmada herhangi bir başarıya ulaşabilecek miyim?"

Sağ elinin parmaklarını adamın karışık saçlarından geçirirken, "Sanırım sana ayırabilecek birkaç dakikam var," dedi şakayla.

"Tilki!" Kadının boynunu öptü. "Erkeksi dayanıklılığımı göstermem için beni aşağılamaya çalışıyorsun."

"Vurucu planımı açığa çıkardın!" dedi Cassie kahkaha çağıltısıyla. Grey stresli değilken onu başka hiçbir erkeğin başaramadığı kadar güldürüyordu.

Grey yüzünü Cassie'nin boynu ve omzu arasındaki kıvrıma gömdü. "Ah, Cassie, Cassie," dedi boğuk bir sesle. "Sen başıma gelen en iyi şeysin."

"Ben sadece bir şey miyim?" Bu oyunları ve kahkahayı ne kadar özleyeceğini düşünerek adamın kulak memesini ısırdı.

Kahkaha attı Grey. "*En iyi* şey." Şakağını öptü. "*En iyi* şans." Burnunun ucunu öptü. "*En iyi* insan." Kulağını yaladı. "Ve en iyi, en muhteşem kadın." Sayıklamasını, dudaklarını Cassie'nin dudaklarıyla birleştirerek noktaladı.

Derin, esaslı öpücük düşünme kabiliyetini neredeyse yok etti. Uzun, leziz bir aradan sonra mırıldandı: "Senin en iyi şansın muhtemelen Kirkland ile aynı okula gitmiş olmandı. Kayıp bir arkadaşı bu kadar uzun süre arayacak çok adam yoktur."

"Doğru." Eli Cassie'nin vücudunda aşağılara kaydı. "Ama bir düşün, Durand Kalesi'ne erkek ajanlarından birini göndermiş olsaydı ne kadar az eğlenceli olurdu her şey."

"Nasıl bir muhtaçlık içinde olduğun düşünülürse, seni

kimin kurtardığı umurunda olmayabilirdi." Grey'e doğru yükseldi. "Herhangi bir sıcak, istekli vücut aynı işi görürdü."

"Ahlaksız, ahlaksız tilki! On yıl bile kadınlar ve erkekler arasındaki farkı unutmam için yeterli değil. Gerçi, belki de hafızamı tazelemeliyim..."

Dışarıdaki bağırtılar ve koşum takımlarının sesleri arka taraftan onlara ulaştığında eli eteğine uzanıyordu. Donakaldılar.

Gecenin sessizliğinde sert bir ses, imparator adına firari ve kaçakları yakalamak için *Auberge du Soleil*'e girmeyi talep etti. Madam Gilbert dinç bir sesle askerlere, hanında kaçaklar olmadığını ve kanuna saygılı insanları neden yemekleri sırasında rahatsız ettiklerini sordu.

Arzu ve kahkaha yok oldu. Cassie usulca küfretti. "Gitme zamanı." Samanların arasından aceleyle kalktı. "Çantalarımızı boşaltmadığımız iyi oldu."

"Piçler!" Grey ayağa fırladı ve ahır kapılarına doğru yöneldi. "İstiyorum ki- "

Cassie kolunu yakaladı. "Yarım düzine silahlı adamla kapışmak için dışarı fırlamayacağız! Sessizce atlarımızı eyerleyecek, arka kapıdan çıkacak, anayoldan ve handan uzaklaşan yoldan gideceğiz."

Adamın kolu elinin altında kaskatıydı ama derin bir nefes aldıktan sonra, Grey kapıya arkasını döndü ve eyerine uzandı. "Madam Gilbert'e zarar verirler mi?"

"O zorlu bir kadın ve askerin yaptığı bu gibi ziyaretlere alışkın görünüyordu." Cassie eyer battaniyesini Thistle'ın üzerine attı. "İtiraz etmesi, onlar ahırları aramadan önce bize birkaç dakika kazandırır. Onun için yapabileceğimiz

en iyi şey, ardımızda burada olduğumuza dair hiçbir iz bırakmadan gitmek. Köpeğine havlamamasını söyle."

İfadesi tatsızlaşan Grey, battaniyeyi katladı ve heybesine sıkıştırdı. Gitmek için hazır olduklarında, Grey ahırın arka tarafındaki kapıları sessizce açarken Cassie etrafı gözleriyle taradı. Yolu daha önce incelemişti. Dar ve çamurlu olsa da yol çalılar arasından ilerliyordu, böylece gözden hızlıca kaybolurlardı.

Cassie feneri söndürdü ve bineklerini çekerek dışarı götürdüler. Régine, şaşkın ama işbirliği içinde, arkalarından hızla yürüyordu. Şanslılardı ki havlayan bir köpek değildi.

Tam zamanında kaçmışlardı. Arkalarında, fenerler yandı ve bir komutan adamlarına tüm ek binaları aramalarını emretti. Cassie, jandarmaların bu kadar gürültülü olmalarına şükran duyarak yola doğru başı çekti. Çiseleme hafif bir yağmura dönüyor ve nemli soğuk kemiklere işliyordu. Yolları üzerinde bir barınak bulabilmelerini umdu.

En azından bu sefer kaçışları bir kar fırtınasına doğru değildi.

Arazide, av köpekleri kanı için havlarken, bir tavşan gibi avlanıyordu. Düştü, avcılar ve av köpekleri üzerine çullanırlarken nefes nefese ve çaresizce yattı. Ama parçalara ayrılmayla gelen hızlı ölüm yerine, onu yakaladılar, ellerini ve ayaklarını bağladılar, zindana geri sürüklediler ve sonsuz bir karanlığa düştüğü dipsiz bir kuyuya attılar...

Grey karanlıkta çığlık atarak uyandı. Etrafa saldırdı ama kontrolden çıkmış panik akıl sağlığının son parçalarını yok etmeden önce, sıcak kollar onu sardı ve yatıştırıcı bir kadın sesi, "Her şey yolunda Grey. Burada güvendeyiz," dedi. Onun yumuşak sesi ve güçlü vücudu, karanlık, boş dün-

yada bir sığınaktı. "Jandarmalar orada olduğumuzu fark etmeden kaçtık."

Kalbi çarpar ve yumrukları sıkılı halde, kendine hâkim olmak için çabaladı. Akıl, çıldırmış içgüdülerden üstündü. Tutsak değildi, ışıksız bir sonsuzluğa kıstırılmamıştı. "Üzgünüm," demeyi başardı. "Peşimizde olduklarını bilmek kötü bir rüyayı tetiklemiş olmalı."

"Kaçışından bu yana ilk mi bu?"

İlk tepkisi öyle olduğunu söylemekti ama Cassie'ye yalan söyleyemezdi. "İlk değil ama en kötüsü." Paniğinin yatıştığını hissederek kollarını onun etrafına sardı. "Sen yakındayken, hızla uzaklaşıyorlar." Karanlığa doğru kaşlarını çattı. "Etrafa saldırırken sana vurdum mu?"

"Hayır, gerçi denemediğinden değil!" diye cevapladı Cassie. "Neyse ki kaçmada başarılıyım."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Nerede olduğumuzu bana hatırlatsan?"

"Hayvan yemlerini korumak için inşa edilmiş bir barakada," diye açıkladı Cassie. "Bu mevsimde, yemin çoğu kullanılmış, bu sayede yorgun yolcular için dinlenecek yer var."

"Böyle korkunç soğuk olduğuna şaşırmamak lazım," diye mırıldandı Grey, iki saatlik ıslak yürüyüşten sonra barınağı nasıl bulduklarını hatırlayarak. Binmek için çok karanlık olduğundan atları çekerek ilerlemişlerdi.

Gökyüzü aydınlanıyordu, gün doğumu yakın olmalıydı. Yanağını kadının saçına yasladı. Fark etti ki kıvrılarak diğer tarafına yaslanan sıcak ağırlık Régine idi. "Kıyıya ulaşmamız için ne kadar zaman kaldı?"

"Zorlarsak, dört gün içinde varabiliriz. Ki yapmalıyız," dedi Cassie ciddiyetle. "Durand bizi tehlikeli ajanlar ola-

rak tarif eden, muhtemelen para ödüllü ilanlar dağıtmış olmalı. Firarilerine biraz bile benzeyen herkes fark edilecek ve muhtemelen alıkonacaktır."

"Sakalımı kesmeli miyim?" Kılların altında neyin yattığını merak ederek çenesini ovaladı. "Dış görünüşümü değiştirecektir."

"Senin dış görünüşünü gerçekten bilmiyorlar." Sesine gülümseme karıştı. "Sanıyorum ki eğer temiz tıraşlı olursan yanından geçtiğimiz her kadın seni hatırlayacaktır ve bu da istediğimizin tam tersi."

Grey karanlıkta kızardığını hissetti. Gençken, her yaştan kadınların dikkatini çekerdi. Sığ, toy bir aptal olan kendisi, bu ilgiyi çantada keklik saymıştı. Şimdi bu düşünce onu hafiften rahatsız ediyordu. "Seninle ilgili olan bütün tarifler yaşlı bir kadın için olacaktır, değil mi? Kalede öyle görünüyordun. Saçındaki grileri saklayabilir misin? O zaman karı koca olarak seyahat edebiliriz."

"Dış görünüşlerimizi değiştirmek ikimiz için de iyi fikir," diye onayladı. "Heybemde bir miktar geçici kahverengi boya var."

"O heybelerden çıkardığın hiçbir şey beni şaşırtmıyor artık." Elinden geldiğince çok temas etme isteğiyle kadının kıvrak sırtını okşadı. "Burada mola verdiğimizde dört direkli bir karyola çıkarmanı bekledim neredeyse."

"Saçmalık. Bu barınak benim dört direkli karyolam için yeterince geniş değil."

Grey gülümsedi ve kâbusunun son gerginliği de yok oldu. "Karım rolünü oynayacak olman beni memnun edecek. Annem olman kendimi sapık gibi hissettiriyordu biraz."

"Bu sapık gibi davranmana engel olmadı," dedi Cassie, elini Grey'in ceketinin içine doğru kaydırırken.

Hızla sertleşti Grey. "Ben utanmazım, hatırladın mı?" dedi soluk soluğa. "Bence şimdi karı koca olarak yeni medeni halimizi kutlamalıyız."

"Eh, bu da ısınmak için bir yöntem," dedi Cassie, düşünceli bir şekilde. "Birkaç dakika için."

İçinde bulundukları riskli şartlara rağmen, Grey'in içinde neşe ve arzu kaynamaya başladı. "Bu da başka bir meydan okuma mı benim güzel tilkim?" Göğsünün tatlı yumuşaklığını kavradı. "Sizi gün doğana dek ısıtacağıma söz veriyorum."

Ve öyle yaptı.

20

İlanlar sayesinde Durand'e raporlar yağıyordu. Papazı gören yoktu. Ya Laurent Saville çok başarılı bir şekilde saklanmıştı ya da o kadar zayıftı ki kaçışın kötü koşulları yüzünden ölmüştü. Eğer durum buysa kurtulmuştu, gerçi Durand aramaya devam ediyordu. Yaşlı adam yine de işe yarayabilirdi.

Fakat Wyndham ve yaşlı bir kadına ait bol miktarda muhtemel görülme ihbarı vardı. Bunları sınıflandırarak aralarında seçim yapmak, Durand'in uzmanlaştığı türden bir işti. Neyin kulağa doğru geldiğini anlamasını sağlayan sezgiye sahipti ve bu sezgi bir kasaba pazarında çıkan ufak bir münakaşa hikâyesiyle tetiklenmişti. Beş para etmez melez bir köpek yüzünden hoşnutsuzluk yaratan yaşlı bir kadınla adam. Kulağa İngiliz işi gibi geliyordu.

Yaşlı kadının gerçekten de bir kadın olup olmadığını merak etti. Kadının gücü ve zekâsı hakkında duyduğu örneklere bakınca, Wyndham'ın kurtarıcısı kadın kılığına girmiş kısa bir adam çıkarsa şaşırmazdı. Gerçi belki de güç

ve zekâ, kadınla birlikte seyahat eden adamlardan geliyordu. Birçok ihtimal vardı. Durand'in devam etmek için sahip olduğu tek şey, Wyndham'ın kuzeye gidiyor olması olasılığıydı.

Pazardaki olaya karışan çift doğru yönde ilerliyordu, fakat takip ettikleri yolun devamından gelen başka görülme haberi yoktu. Durand, haritadan alternatif rotaları inceledi. Doğuya giden küçük bir yol akla uygundu ve Boulogne'a, tam İngiliz Kanalı'na gidiyordu.

Kıyıda kaçakçılık da yapan bolca balıkçı vardı. Hangi grup daha olasıydı? Emniyet'in elinde birçoğu hakkında dosya vardı.

Elinde harita kutusu, Durand bir araba emretti ve kuzeye doğru yola çıktı.

Sonraki dört gün, takip ediliyor olmanın getirdiği sürekli korkuyla rahatsızdı. Bu günler aynı zamanda Grey'in yaptığı en zorlu at yolculuklarıydı. Başta geçirdikleri daha sakin sürüşlü birkaç gün sayesinde sertleşmiş olmasaydı, Cassie onu atına bağlamak zorunda kalırdı.

Achille ve Thistle gitmiş, daha dinç, daha güçlü atlarla değiştirilmişlerdi. Midilliyi satarken Cassie'nin gözlerinde pişmanlık görür gibi olmuştu ama Cassie şikâyet etmek için fazla pragmatikti. O yorulmayan, her ikisini de çelik gibi bir kararlılıkla iten bir görev kadınıydı.

Bazı geceler, sevişemeyecek kadar yorgun oluyorlardı. Ama asla, uyurken Cassie'yi tutmak istemeyecek kadar yorgun değildi Grey. Cassie'nin yakınında olması, kâbusları uzak tutuyordu.

Grey, onun belirlediği hızdan şikâyet etmeyecek kadar erkek gururuna sahipti, gerçi Boulogne'nun kuzey doğu-

sunda deniz kıyısındaki meyhaneye ulaştıklarında kendisini profesyonel boksörler tarafından dövülmüş gibi hissediyordu. Meyhane görüş alanlarına girdiğinde öğleden sonranın geç saatleriydi.

"Varış noktamız," dedi Cassie. "Burada beni tanırlar. Eve geldik sayılır."

Neredeyse nefes bile almadan, kanalın karşı tarafına baktı. "İngiltere hemen suyun diğer tarafında. İnanması güç." Bir gün bu yolculuğa, gerçek hayatına dönerken geçirdiği kısa, beklenmeyen bir ara süre olarak bakacaktı ama şimdilik bu, bütün dünyasıydı. Yol, seyahat ve Cassie. Sonsuz korkuyu ve at sırtında geçen saatleri özlemeyecekti ve düzenli sıcak suyla temiz kıyafetlerin olduğu medeni hayata dönmek güzel olacaktı.

Fakat Cassie olmadan bir hayat düşünemiyordu.

Meyhaneye ulaştıklarında, Cassie atından indi. "Atları ahıra götür," dedi. "Ben arkadaşım Marie ile konuşacağım. O da Fransa'nın sayısız savaş dullarından biri. Şansımız varsa, bu gece yelken açabiliriz. Hava uygun görünüyor."

"Bana emir vermeyi özleyeceksin," dedi Grey, kadının atının dizginlerini alırken.

"Çok doğru. İri, güçlü adamlara ne yapacaklarını söylemeye bayılıyorum," diye onayladı. "Fransa'ya dönüp emirler buyurmak için bir başka zavallı yoldaşı kurtarmam gerek."

Sözleri alaycıydı ama ahıra yönelirken Grey'i bıçak gibi kestiler. Cassie ile birlikte geçirdiği bu yolculuk, hayatının en mutlu anlarıydı. Onun için kendisinin sadece bir başka iş olduğunu hatırlamak sarsıcıydı.

"*Daha kötü nedenlerle birlikte olduğum erkekler oldu.*" Kurtardığı her adamla birlikte olmuş muydu? Bu düşünceden

nefret etti Grey, yine de ona geçmişi ya da tanıştığı diğer erkekler hakkında soru sormaya hakkı yoktu.

Atından inerken dudağını kemirdi. Régine gerginliğini hissetmişti ve bacağına yaslandı. Bu yolculukta en azından bir kadın, güneşin onunla doğup onunla battığını düşünüyordu.

Atların yerlerini hazırlarken, Cassie onun için özel olsa da kendisinin Cassie için asla aynı derecede özel olmadığını kabullenecek kadar olgun olması gerektiğini telkin etti kendi kendine. Ancak bu kadar olgun olduğundan emin değildi.

Cassie meyhanenin içki salonuna girdi. Sıcak odada masalar ve uzaktaki uçta basit bir bar vardı. Orta yaşlı bir kadın yuvarlak hatları ve kucak dolusu örgüsüyle barın arkasında otururken, genç bir çocuk masada oturmuş çalışıyordu.

"*Bonsoir* Marie," diyerek kadını selamladı Cassie. "Seni böyle huzur dolu gördüğüme sevindim."

"Cassandra! Seni görmek ne güzel." Marie örgüsünü bir tarafa bıraktı. "Yeğenim Antoine'ı hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Çalışmanı bölmeme izin verme Antoine."

Çocuk kalktı ve dişlerinde boşluklarla gülümsedi, ardından ders kitabına geri döndü. Marie konuşmaya devam etti: "Geçerken mi uğradın?"

"Evet ve ziyaret ne kadar kısa olursa o kadar iyi olur." Cassie eteğinin altında gizlenen cepten küçük, şıngırdayan bir para kesesi çıkardı.

"Şanslısın. Bu gece için planlanan bir balık avı var."

Bu iyi haberdi, Fransa'yı ne kadar çabuk terk ederlerse

o kadar iyiydi. "İki yolcu için yer var mı?" Marrie başıyla onaylayınca, Cassie keseyi uzattı. "Ücreti burada."

Marrie parayı ortadan kaldırdı. "Seninle iş yapmak her zaman büyük bir keyif Cassie. Yol arkadaşın nerede?"

"Atları yerleştiriyor. İki tane orta karar beygir. Bir daha ne zaman bu taraflara gelirim bilmiyorum, bu yüzden onları istediğin gibi kullan."

Marie camdan dışarı göz attı. Gün batmıştı ve gece hızla çöküyordu. "Koya inmeden önce senin ve yol arkadaşının bir şeyler yemeye yetecek kadar ancak zamanınız var. Yolcuların geleceğini söylemesi için Antoine'ı tekneye yollayacağım."

Antoine kitabını kapatırken, dışarıya birkaç atlı yanaştı. Cassie kısık bir sesle, "Yol arkadaşım ve ben aranıyor olabiliriz," dedi.

"Ya da fazlaca sık yaptıkları gibi gelenler gümrük memurları olabilirler." Marie kaşlarını çatarak, "Antoine, koya git ve adamlara burada sorun olabileceğini haber ver," dedi.

"*Oui, tante*." Hızla hareket ederek mutfaktan geçip arka tarafa gitti ve dışarı çıktı.

"Bizim için de laflayan iki sıkıcı kadına dönüşme vakti." Marie iki ağır, cam bardağa beyaz şarap koydu ve birini barın karşısına, Cassie'ye itti. "Yol arkadaşın ayak altında olmaması gerektiğini biliyor mudur?"

Güzel soru. Grey'i tahmin etmek zordu. "Umarım." Cassie şarabı aldı ve Marie'nin karşısında bir bar tabüresine yerleşti.

Ön kapı çarparak açıldı ve beş asker kasıla kasıla içeri girdi. Hepsi silahlıydı ve bela arayan adamların haşin yüz ifadelerine sahiptiler.

Tecrübeli bir meyhane sahibesi olarak Marie, bu ifadeyi

Cassie kadar kolay tanıdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim yoldaşlar? Mutfakta biraz güzel balık yahnim ve taze ekmeğim var," derken gözleri tedirgin ama sesi sakindi.

"Biraz onlardan ve en güzel konyağından da bir şişe alacağız," dedi başlarındaki çavuş. "Ama asıl istediğimiz kaçak ajanlar."

Ceketinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Yaşlı bir adam, yaşlı bir kadın ve onlardan daha genç, açık renk saçlı bir İngiliz adam, yanlarında başkaları da olabilir. Buralara böyle birileri geldi mi? Fareler gibi İngiltere'ye kaçıyorlar."

Marie bara beş bardak dizdi. "Tanıdık geldiğini söyleyemem. Buraya gelen yaşlı kadınlar sadece yerel halktan olanlar." Konyak şişesi için barın altına uzandı. "Bildiğim kadarıyla hiç İngiliz ajanı görmedim."

"Bolca kaçakçı gördün ama," dedi adamlardan biri alayla. Konyak şişesini Marie'nin elinden kapıp bir yudum aldı. "Burayı aramadan bir sonraki kıyı meyhanesine geçmemiz için bize ne kadar verirsin?"

"Askere rüşvet teklif etmek yasalara aykırı değil mi?" diye sordu Marie serinkanlılıkla. "Benim aramadan korkacak bir şeyim yok. Burada kaçakçı falan yok, sadece yemek ve içki var."

"Ve kadınlar." Ayıya benzeyen, uzun, kilolu bir adam Cassie'yi işaret etti. "Afiş, yaşlı kadının hiçbir belirgin özelliği olmadığını söylüyor. Bunun da yok." Cassie'yi ateşli gözlerle süzerken, odadaki hava tehditle ağırlaştı.

"Bu söylediğiniz hoş bir şey değil yoldaş," dedi Cassie kibarca, uyluğundaki kılıftaki bıçağına ulaşabilmek için taburesinde hareket etti. İşin kavgaya varmamasını umuyordu. İki kadının, beş zalim ve silahlı erkek karşısında şansı

çok azdı. "Yaşlılığa doğru yol alıyor olabilirim ama henüz ulaşmış değilim."

"Gerçek bir adamın seni becermeye gönüllü olmasına şükran duyman gerekecek kadar yaşlısın," dedi adam küçümseyerek. "Normalde ikinize de el süreceğimden değil ama elde daha iyisi olmadığından, iş görürsünüz."

O yaklaşırken, Cassie bıçağına uzandı. Daha bıçağını kavrayamadan, adam beklenmedik şekilde ileri doğru atıldı, kaslı kollarıyla onu kavrayarak sıkıştırdı. Adamın nefesi ucuz brendi kokuyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı Cassie sinirle çırpınırken ama karşısındaki kişi cüssece ve kuvvet açısından avantaja sahipti. Cassie'yi yere itti ve üstüne çöktü.

Grubun lideri barın üzerinden Marie'ye uzandı. Marie bir şişeyle hızla adamın suratına vurdu. Adam küfrederek geri sendeledi ama üçüncü bir adam barın etrafından dolanarak onu yakaladı ve odanın ortasına sürükledi. Kadının çığlığı aniden kesildi.

Cassie yere yapıştırılmış olmasa, kendisine saldıran adamı etkisiz hale getirebilirdi fakat adamın ağırlığı üzerindeyken neredeyse çaresizdi. Grey'in kargaşanın sesini duyup içeri dalmaması için dua etti. Grey kavgacı olsa da askerler silahlıydı ve bir adamı vurmaları bir kadını vurmalarından daha olasıydı.

Antoine'ın koydan denizcileri bir an önce getirmesi için dua ederek dişlerini saldırganının kulak memesine geçirdi, diline metal tadı geldi. Adam hiddetle haykırdı ve kafasının yan tarafına bir tane patlatmak için yükseldi.

Darbenin etkisini azaltmak için başını diğer tarafa çevirdi, bir yandan da bir kolunu kurtarmak için debeleniyordu. Parmaklarını gözlerine batırabilse...

Çılgın öfkesinden vahşileşmiş gözleriyle Grey kapıdan içeri dalarken kan donduran haykırışı içki salonunu sarstı. İki adımda Cassie'nin yanındaydı ve saldırganı onun üzerinden kaldırıyordu. Adamın boynunu kırdığında korkunç bir çatırtı duyuldu.

Arkasında, başka bir asker hızla silahını doldurdu ve nişan aldı. "Dikkat et Grey!" diye bağırdı Cassie, ayağa kalkmak için çabalarken.

Grey hızla döndü ve adama doğru atıldı. Silah ateş aldı ama Grey kaçmadı bile. Boş silahı jandarmanın elinden çekip aldı ve ahşap kabzayı adamı kafasına vurarak bayıltmak için kullandı.

Grey başının çaresine bakabildiğinden Cassie Marie'ye döndü. Arkadaşı, bir eliyle ağzını kapatıp bir eliyle de kıyafetlerini parçalayan bir adam tarafından yere yapıştırılmıştı. Cassie adamın arkasına geçti ve birkaç kalp atımı süresinde adamı bayıltacak basınç noktalarına baş parmaklarını vahşice sapladı.

Adam boğulurcasına bir soluk alarak öne doğru devrildi. Baygın vücudu, sarsılmış ancak zarar görmemiş Marie'nin üzerinden sürükleyerek kaldırdıktan sonra, Grey'e döndü.

Bir dansçı gibi dövüşüyordu, karşısındakilere vurup tekme atarken hareketleri hızlı ve amansızca etkiliydi. Yüce Tanrım, başının sol tarafından kan akıyordu! Kurşun başını sıyırmış olmalıydı. Herhalde ciddi bir şeyi yoktu, yoksa bu kadar öfkeyle dövüşemezdi? Ama bu kadar kan!

Son iki askerin geri çekilip silahlarını Grey'e nişan aldıklarını gördüğünde kalbi sıkıştı. Bildiği en ağır küfrü savurdu ve bıçağını yakınındaki adama fırlattı. Bıçak, boğazının ortasına saplanarak fışkıran kanlar arasında onu öldürdü.

Adam boğuk bir çığlıkla yere yıkılırken, arkadaşı silahını Cassie'ye doğru savurdu. "Seni kaltak!"

Cassie, kendisini koruyacak bir yer arayarak soluna kaçtı. Ardından Grey'in geniş omuzları son jandarmanın görüntüsünü görüş alanından çıkardı. Jandarmanın silahının ateş alışıyla aynı anda, Grey kurt gibi kükreyerek adama doğru atıldı.

Grey yılmadan, güçlü ellerini adamın boğazına sardı. İkisi aynı anda yere yıkıldılar.

Yüce Tanrım, daha çok kan, bu sefer Grey'in sağ tarafından akıyordu! Yine de mengene gibi kavrayışı gevşemedi. Cassie onlara ulaştığında, asker ölmüştü. Grey'in ifadesi vahşiydi ve Cassie ona seslendiğinde duymuş gibi görünmüyordu.

Grey'in omzunu kavradı, tırnaklarını omzuna batırdı. "Grey her şey yolunda, güvendeyiz. Onu bırak ki yaralarına bakabileyim."

Grey yine tepki vermedi, bu yüzden daha keskince, "Grey bırak!" dedi.

Tutuşunu gevşetip topukları üzerine geri çökene dek uzun saniyeler geçti. Kızıl öfke Grey'in gözlerinden çekilirken, Cassie'ye doğru döndü. "Cassie? Sen iyi misin?"

"Her yere kanı akan sensin," dedi alaycı şekilde. "Yaralarına bakmam lazım."

"Tanrı'ya şükürler olsun ki güvendesin!" Ardından yavaşça öne doğru yıkıldı.

21

Cassie, histeri krizine kapılmamak için dudağını ısırarak Grey'in yanına diz çöktü ve hızlıca muayene etti. Başındaki yaradan saçına ve sakalına bolca kan akıyordu ama çok derin görünmüyordu.

İkinci kurşun yan tarafına isabet etmişti. Kaburgaları kırılmış gibi görünmüyordu ama yine çok kanaması vardı. Bir adam ölmeden ne kadar kan kaybedebilirdi?

"Bunları al." Marie birkaç tane katlanmış havluyu Cassie'nin eline tutuşturdu. "Senin bu vahşi adamın olağanüstü," diye ekledi hayranlıkla. "Korkusuz. İki kez vurulmasına rağmen nasıl dövüşmeye devam ettiğine inanamadım."

"Korkusuz ya da deli," dedi Cassie sertçe. "Yaralarını temizlemek için brendiye ihtiyacım var."

Marie hızlıca bir şişe içki getirdi. Cassie kanaması durana kadar başındaki yaraya baskı uyguladı, ardından açık yaraya damla damla brendi döktü.

Grey güçlükle soluk aldı ve kaçmaya çalıştı. "Kıpırdama," diye emretti Cassie, baygın olmamasının iyiye işaret olduğunu düşünerek. "İşim bitmek üzere."

Titriyordu ama Cassie başına ilkel bir bandaj sararken kıpırdamadan durdu. Yarım düzine denizci, liderleri "Marie!" diye bağırarak odaya daldığında Cassie Grey'in yaralı kaburgalarıyla uğraşıyordu.

Cassie onun Marie'nin kardeşi ve kaçakçıların başı Pierre Blanchard olduğunu anladı. Birkaç kez Cassie'yi kanalda karşıya taşımıştı. Kayarak durdu ve yerdeki ölüleri inceledi. "Anlaşılan bize ihtiyaç yokmuş."

"Madam Renard'ın arkadaşı bizi tecavüze uğramaktan ve daha kötüsünden kurtarmak için içine şeytan girmiş gibi dövüştü." Marie etrafındaki katliama hoşnutsuzlukla baktı. "Epeyce bir temizlik gerekecek."

"Biz cesetleri ve atları hallederiz," diye temin etti Pierre. "Bu domuzlar basitçe ortadan yok olacaklar. Madam Renard, arkadaşınız bu gece denize açılabilecek kadar iyi durumda mı?"

"Burada kalma riskinden daha iyidir," dedi Cassie, Grey'in kaburgalarını bandajlarken. Gerçek bir cerraha ihtiyacı vardı ama bunun için İngiltere'yi beklemeliydi. Durand'in çemberi daralıyordu, bunu hissedebiliyordu. "Grey, sence tekneye kadar yürüyebilir misin?"

"Evet." Titrek bir nefes aldı. Kan izlerinin yanında yüzü bembeyazdı. "Yardıma... ihtiyacım olacak." Acıyla inleyerek, sağ koluyla kendisini doğrulttu. Pierre ayağa kalkması için sessizce yardım etti.

Saçını ve kıyafetlerini ıslatan bu kadar çok kanla birlikte, Grey canlıdan çok ölü gibi görünüyordu. Cassie destek olmak için kolunun altına girdi.

"Ahırda heybelerimiz var," dedi Cassie Pierre'e, Grey'in yanından ayrılmak istemeyerek.

Kaptan eşyalarını toplamaları için bir adam gönderirken Grey "Régine. Régine'yi unutma!" diye fısıldadı.

"Ekibinizin üçüncü bir üyesi mi var?" diye sordu Pierre.

"Régine onun sahiplendiği köpek," diye açıkladı Cassie.

Pierre, "İngiliz ajanların melez köpekleri topladığını bilmiyordum," dedi eğlenerek.

"Mösyö Sommers ajan değil," dedi Cassie yorgun bir sesle. "Yanlış kadınla yatan genç bir İngiliz beyefendisiydi ve tek başına hücre hapsinde on yıl geçirdi."

Kaptanın kaşları yukarı kalktı. "Umarım buna değecek bir kadındı."

"Değildi," diye mırıldandı Grey.

Pierre oldukça Fransızvari bir şekilde omuz silkti. "İnsan çok geç olana kadar bilemiyor. Ama şimdi yola çıkmalıyız yoksa gelgiti kaçıracağız."

Kapıya doğru ilerlerken Cassie, Grey'i zar zor taşıyabildi, bu yüzden Pierre onun yerini almak için atıldı. Onlar dışarı çıkar çıkmaz, Régine hızla koşup geldi ve Grey'i neredeyse düşürerek sahibinin bacakları arasında gezinmeye başladı.

"İskeleye kadar gidebileceğinden emin misin?" diye sordu Cassie endişeyle. "Gerekirse taşınabilirsin."

"İngiltere'ye... dönmek... için..." dedi nefes nefese, "... suda bile yürürüm."

Cassie, koya inen kayalıklı yolda ilerleyebilmeleri için Régine'yi uzaklaştırdı. En azından şimdi Grey'in Fransa'dan evine götürebileceği bir varlığı vardı.

Izdırabında boğulmak Grey'e şimdi oldukça güzel geliyordu. Onu genelde deniz tutmazdı ama şu ana kadar ka-

nalı küçük bir tekne ve vücudunda iki kurşun deliğiyle de hiç geçmemişti. Hangisi daha kötü bilmiyordu: acı, mide bulantısı, yoksa teknedeki balık kokusu mu?

Midesi oldukça boş sayılırdı ama bu şiddetli mide bulantısını ve kuru öğürtüyü engellemiyordu. Bilinci gidip geliyordu. Ayık olmak kötüydü, çünkü hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar korkunç hissetmemişti.

Grey, Cassie ve Régine teknenin pruvasında, su damlalarını engelleyen ama ısırıcı soğuğa karşı pek işe yaramayan bir muşambanın altına büzüşmüşlerdi. Sonsuz gecenin bir yerinde, "Beni denize at Cassie," dedi hırıltıyla. "Sanırım ölmeyi tercih ederim."

"Saçmalama." Nemli yüzünü bir bezle silerken sesi sert ama dokunuşu nazikti. "Ben seni Kirkland'e teslim edene kadar hayatta kalmak zorundasın. Ondan sonra, istersen kendini boğabilirsin."

Gülmek canını acıtıyordu ama yine de yaptı. "Benim her daim gerçekçi tilkim. Endişe etmen gereksiz. Yardım almadan kendimi denize atmaya yetecek kadar gücüm yok ve eminim ki karaya bir kez ayak basınca bu arzu yok olacaktır."

"Çok kalmadı," dedi Cassie sessizce. Başının yaralı olmayan tarafı yumuşak göğüslerinin üzerinde dinlenecek şekilde onu kendine çekti. "Sıcaksın. Ateşin var sanırım ama bu seni soğuk, ıslak bir gecede işe yarar hale getiriyor."

"Ateşi önemseme," diye mırıldandı. "Ben çabuk iyileşirim, yoksa bu kadar uzun süre dayanamazdım." Aklı başka şeylere kaydı. "Gerçek ismin ne? Tilki Cassie olmadan önce?"

Uzun bir sessizlikten sonra cevapladı Cassie: "Bir zamanlar Catherine'dim."

Catherine. Ona yakışıyordu ama Cassie'nin yakıştığından çok farklı bir şekilde. Catherine nazik bir kadındı. Tilki Cassie hızlı, zeki ve tehlikeli. Muhtemelen Catherine, savaş ve kargaşa olmasa Cassie'nin olacağı kişiydi.

Grey onun elini aradı ve tuttu, sadece bir süreliğine olsa bile bu sıradışı kadına sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

Ama cennetteki Yüce Tanrı, nasıl gitmesine izin verecekti?

***

Cassie'nin yaşadığı en konforlu kanal yolculuğu değildi ama balıkçı teknesini kuzeye iten kuvvetli rüzgâr sayesinde en hızlılarından biriydi. Rüzgâra karşı olsa, Pierre ve mürettebatı çok daha yavaş bir yolculuk geçirirdi. Denize ve kaprislerine alışıklardı gerçi. Grey ve Cassie kara insanlarıydı ve sert toprağa ne kadar çabuk ayak basarlarsa o kadar iyiydi.

Bitmek bilmeyen sefil saatlerden sonra, Cassie ufukta yavaşça beliren silik bir beyaz çizgi gördü. Emin olana kadar bekledikten sonra yavaşça, "Dover'ın beyaz falezleri Grey," dedi. "Ev."

Grey uyuşukluğundan bir anda kurtuldu ve küpeşteden bakmak için ayağa kalktı. "Ev," dedi boğuk bir sesle, "İngiltere'yi bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Gözleri yaşlarla parladı. Cassie kendi gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar yıldan sonra bile, bu görüntü onu hep etkiliyordu.

Birlikte, umudu işaret eden beyaz falezleri ile yaklaşan karayı izlediler. Pierre onları, korunaklı bir koyun yıpranmış bir rıhtımına ulaştırdığında gün aydınlanıyordu. Koy, Nash isimli, denizcilikle uğraşan bir İngiliz aileye aitti,

Pierre'in ailesiyle aralarında uzun ve kârlı bir ilişki vardı. Cassie her iki aileyi de yakından tanıyordu.

Pierre, yasadışı kargoyu taşımaya yardım çağırmak için yakındaki Nash evine bir adam gönderdi. Cassie'nin Grey'i tekneden karaya indirmesine kendisi yardım etti.

Grey sallanıyordu ama kararlıydı. Kıyıya ayak bastıklarında, onlardan sıyrılarak kurtuldu, sonra da yere düşerek Cassie'yi korkuttu.

Grey'in ne yaptığını görene dek Cassie'nin kalbi sıkıştı, inanamayarak sordu: "Lord Wyndham, yeri mi öpüyorsunuz?"

"Aynen öyle." Grey yeniden ayağa kalkabilmek için çırpındı.

Fransız kaptan ilgiyle sordu: "İngiliz kumunun tadı nasıl?"

"Fransız kumuyla aynıdır sanırım." Yüzü kanlı bandajının altında sevinçle parlarken, Cassie'ye döndü. "Bir daha asla İngiltere'den ayrılmıyorum!"

"Savaşlar bitince Roma'ya ya da Yunanistan'a veya başka yerlere seyahat etmek istemeyecek misin?" diye sordu.

"Tutarsız olma hakkımı saklı tutuyorum." Grey, ona doğru eğilerek bir kolunu Cassie'nin omzuna doladı. "Sırada ne var?"

Kargoya yardım etmek için birkaç Nash erkeği koydan aşağı geliyordu. Cassie, "Biz eve gidip Bayan Nash'e senin için biraz et suyu olup olmadığını soralım. Sonra da oğullarından birini, bir han ve doktor bulabileceğimiz Dover'a götürmesi için yanımıza alalım," dedi.

"Lütfen," dedi Grey hırıltılı bir fısıltıyla. "Beni eve götür." Cassie kaşlarını çattı. "Ailenin evi Dorsetshire'da, değil mi? Orası çok uzak, önce tedavi edilmen gerek."

"Summerhill değil," dedi güçlükle. "Westerfield Akademi. Çok uzak değil, Londra yolunun hemen yanında."

Cassie, bunun yine de saatler sürecek bir seyahat olduğunu ve Grey'i ne kadar kısa zamanda temiz bir yatağa yatırıp doktor bakımına sokarsa o kadar iyi olacağını düşünerek tereddüt etti.

"Lütfen!" dedi Grey sesi çatlayarak.

Cassie fark etti ki okul, yıllar boyunca onun eviydi. Sağlam arkadaşlıklar kurduğu ve ne tür bir belaya bulaşırlarsa bulaşsınlar Leydi Agnes'in tüm serseri oğullarını sıcak bir biçimde karşıladığı yerdi.

"Pekâlâ," dedi Cassie. "Westerfield'a gideceğiz."

★★★

Cassie'nin Dover'da kiraladığı araba, Westerfield Malikânesi'nin önünde durdu. Grey yol boyunca sessizdi. Arabanın sürücüsü kapıyı açıp merdivenleri indirdiğinde Cassie sessizce, "Geldik," dedi. "Uyanık mısın?"

Grey onaylar bir ses çıkarırken, Régine, yeni bir maceraya hazır halde dışarı atladı.

Cassie indi, yağmurlu ve tipik bir İngiliz gecesine çıkması için Grey'e yardım etti. "Tek başınıza idare edebilir misiniz hanımefendi?" diye sordu sürücü.

"Biz iyiyiz," diye geveledi Grey. Cassie son parasıyla sürücüye ödeme yaparken, Grey kendinden emin şekilde Leydi Agnes'in kapısına doğru yöneldi. Cassie'ye Leydi Agnes'in okula dönüştürülmüş malikânenin bir kanadını özel konutu olarak kullandığını, dolayısıyla beklenmeyen misafirler için yer olacağını söylemişti.

Cassie, heybeler bir kolunun üzerinde, o büyük pirinç kapı tokmağını vururken ona yetişti. Grey, kapının açılma-

sını beklerlerken sallandı, bu yüzden Cassie bir kolu onun belinde yanına geldi. Bu deli işi maceranın sonu gelmişti.

Kapıyı Leydi Agnes'in kendisi açtı. Soylu bir müdireye mükemmel şekilde yakışan pratik ama zarif bir elbise giymişti.

Merdivenlerindeki pasaklı tipleri görünce kaşları yukarı kalktı. "Evin arka tarafındaki mutfak kapısına giderseniz, birileri size yiyecek verecektir."

"Nasıl, şişmanlatılmış buzağı yok mu?" dedi Grey sesi dalgalanarak. Leydi Agnes nefesini tutunca çarpık bir gülümsemeyle ekledi: "Kayıp oğul döndü."

***

Durand, Boulogne'a vardığında bölge komutanını bir bölük askerine neler olduğunu merak ederken buldu. Beş tecrübeli adam, hepsi eski asker, kıyıda devriye gezerek kaçakçıları ve aynı zamanda Durand'in firari ajanlarını arıyorlardı.

Bölük ardında iz bırakmadan kaybolmuştu. Rotaları üzerinde ne kadar ilerlemiş olduklarını bilmek zordu, çünkü kıyı boyunca yaşayan halk ister çiftçi, ister balıkçı, ister kaçakçı olsunlar, ağzı sıkı kimselerdi.

Belki askerler bir grup kaçakçının engeline takılmıştı ve şimdi bedenleri kanaldaki balıkları besliyordu. Ama Durand'in içinden bir ses o iblis Wyndham'ın bununla ilgisi olduğunu söylüyordu. Şimdiye kadar çoktan İngiltere'ye, Durand'in uzanabileceği mesafenin dışına, dönmüş olmalıydı.

Eğer Wyndham bir daha Fransa'ya dönerse, ölü bir adam olacaktı. Ama Durand'in o piçi Fransa'ya dönmeye ikna etmek için bir planı vardı.

22

"Cennetteki babamız," diye fısıldadı Leydi Agnes. "Grey, bu gerçekten sensin!" Grey'in ıslak, pis ve kan lekeli kılığını umursamadan, ona kemiklerini ağrıtacak kadar sıkı sarıldı.

Régine kibarca kapı eşiğinde bekledi ve Cassie, son haftaların gerilimi ve tetikte olma hali bir rahatlamayla yok olurken, arka planda kaldı. Grey artık evinde, yeniden onu sevenlerin kollarındaydı. Artık Cassie Londra'da iki hafta kadar kalıp kendine gelir, sonra da Fransa'ya geri dönerdi.

Bir sonraki görevinin kurtarma işi olmamasını umuyordu. Kendisinden başka insanlardan sorumlu olduğunda gerilim çok daha büyüktü.

Gözyaşları yanaklarından çekinmeden akan Leydi Agnes geri çekildi ve onları içeri buyur etti. Kayıp oğlunu inceleyerek, "Görünüşe bakılırsa zor bir dönemden geçmişsin evladım ama bunları bana sonra anlatabilirsin," dedi. "Şimdilik bir banyoya ve yatağa ihtiyacın var."

"Bu sırayla olmasına gerek yok," dedi Grey. Son dura-

ğına ulaşmışken, yıkılmaya hazır görünüyordu. Cassie'nin yardımıyla bile, eşiği geçerken tökezledi.

"Bu gördüğüm en az etkileyici köpeklerden biri," dedi Leydi Agnes, Régine yanından hızla geçerken.

"Ama çok değerli," dedi Cassie. "Grey onu Fransa'da kurtardı."

"Endişe etmeyin, bu delikanlıyla köpeğini ayırmayı asla düşünmem bile." Leydi Agnes'in kaşları Cassie'yi incelerken çatıldı. "Daha önce tanıştık ama nerede olduğunu çıkarmakta güçlük çekiyorum."

"Leydi Kiri Lawford ve Damian Mackenzie'nin düğününde kısaca tanıştırılmıştık," dedi Cassie. "Beni hatırlamanız için bir neden yok."

"Bayan Cassie Fox," dedi Leydi Agnes, uşağı çağırmak için zilin ipini çekerken. "Kirkland'in şüpheli arkadaşlarından biri."

"Hem de oldukça şüpheli," diye onayladı Cassie, Grey'i küçük antrenin köşesine yerleştirilmiş bir koltuğa yönlendirirken. Yorgun bir şekilde heybeleri yere bıraktı.

"Üzgünüm, amacım hakaret etmek değil," dedi müdire, bakışları keskinleşerek. "Kirkland'in arkadaşlarının genelde sıradışı yetenekleri olur, eminim ki Wyndham da bu sayede burada. Teşekkürler, Bayan Fox, en içten hislerimle teşekkürler."

"Bu arada o Fransa'da şahsi bir zindanda esirdi," dedi Cassie kısaca, bunun şimdilik yeterli bir açıklama olacağını düşünerek. "Ben kısa bir süre sonra ayağınızın altından çekileceğim ama şimdilik Lord Wyndham'ın ihtiyaçları arasına bir de cerrah ekleyin. İki mermi onu sıyırıp geçti ve yaraları mikrop kapmadan tedavi edilmeli. Ayrıca Lord

Kirkland'e mesaj gönderin. Bu haberi uzun zamandır bekliyor."

Leydi Agnes başıyla onayladı. "Wyndham'ın ailesine de haber vereceğim. Çok mutlu olacaklar."

"Ailem... olmaz." Grey'in başı arkasındaki duvara yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı. "Hızla buraya gelir ve şimdiki durumum karşısında dehşete düşerler. Mucizevî kurtuluşumun haberi ben biraz daha kendimi toparlayana kadar bekleyebilir."

"İstediğin gibi olsun," dedi Leydi Agnes gönülsüzce. "Misafir odalarından birine kadar yürümeyi başarabilir misin?"

Bir süre düşündü Grey. "Dayanıklı bir tırabzan ve Cassie'nin yardımıyla, evet."

Becerikli görünen bir hizmetçi antreye geldi. Leydi Agnes yatak odasına gönderilmek üzere yemek, içecek ve sıcak su hazırlanması için emirlerini verdiğinde, Grey her bir basamakta kendini inatla yukarı çekerek merdivenlerin yarısına ulaşmıştı.

Cassie tökezlemesi ihtimaline karşı peşinde gölge gibiydi ama Grey en üst basamağa kadar yardım almadan ulaştı. Leydi Agnes elinde lambayla iki adım geriden takip ediyordu.

"Sola," dedi müdire, koridorun ilerisindeki odaya doğru yollarını aydınlatmak için öne geçerek. Kapıyı açtı. "Yatağın üzerindeki karışık desenli örtüye dikkatinizi çekerim, kan ve çamur lekelerini göstermemek için tasarlanmıştır."

Eğer Cassie daha az yorgun olsaydı, kahkaha atabilirdi. "Belli ki Lord Wyndham kapınıza gelen ilk yaralı kayıp oğul değil. Öyle bile olsa, örtünün üzerine koyu renk bir battaniye örtmek isteyebilirsiniz."

"Ölümden dönen başka öğrencilerim oldu ama mucizeler hep var." Leydi Agnes sandıktan lacivert bir battaniye çıkardı ve yatağa serdi. "Ama Wyndham'ın son derece pis olduğu konusunda haklısınız. Hiçbir işi yarım yapmaz."

Cassie onu yatağa götürdüğünde Grey bilinçsizliğin bir adım öncesindeydi. Régine sıçrayıp yanına çıktığında Cassie, Grey'in elini sıktı. "Artık güvendesiniz lordum. Tam bir maceraydı, değil mi?"

Cassie geri çekilmeye çalıştığında Grey tutuşunu sıkılaştırdı. "Şimdi gitmiyorsun Cassie. Gidemezsin."

"Tabii ki şimdi gitmiyor," dedi Leydi Agnes kesin bir sesle. "Yığılıp kalmaya en az senin kadar yakın görünüyor, dolayısıyla o da burada kalacak. Her ikiniz de yolculuğunuzun etkilerini atlattığınızda, düzgün bir vedalaşma için bolca vakit olacak."

Birkaç hizmetçi dumanı üstünde çaydanlık ve tepsilerle odaya girdi. Başlarında asker görünümlü yaşlı bir adam ve Leydi Agnes'in yaşlarında ama daha kısa ve görünüşü daha yumuşak bir kadın vardı. Cassie bunların Leydi Agnes'in okulu idare etmedeki meslektaşları General Rawlings ve Bayan Emily Cantwell olduğunu tahmin etti.

General, yüzünde sert bir ifadeyle, Grey'in diğer elini kavradı. "Tanrım, evlat, her ne belaya bulaştıysan kurtulman uzun sürdü!"

Grey gülerek soluk verdi. "Derslerinizi daha iyi dinlemeliydim efendim. Bu hanım, Cassie Fox tarafından kurtarılmam gerekti."

Gri gözleri delercesine bakan Rawlings, Cassie'ye döndü. "Bir hanımdan fazlası sanırım. Siz Kirkland'in ekibinden birisiniz, değil mi? Hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sonra," dedi Bayan Emily kararlılıkla. "Bu genç insanların önce dinlenmeye ve iyi bir banyoya ihtiyaçları var. Ben ayrıca o bandajların altında ne olduğunu görmek istiyorum." Leydi Agnes'i kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Bayan Fox'a odasını gösterin. Biz Lord Wyndham ile ilgileniriz."

Cassie sorumluluğu yetkin ellere teslim etmekten mutluydu ama koridorun karşısındaki odaya doğru Leydi Agnes'i takip ederken tuhaf bir boşluk hissetti. Hizmetçilerden iki tanesi sıcak su ve yiyecek-içecek tepsisiyle onları takip etti.

Leydi Agnes, "Bir küvet getirmelerini söyleyebilirim ama tahminimce hızlı bir banyoyu, daha da hızlı bir yemeği ve çok uzun bir dinlenmeyi tercih edersiniz. Şu gardıropta gecelik bulacaksınız. Giysilerinizi kapının önüne koyarsanız, temizlenip ütülenmelerini sağlarım," dedi.

"Mükemmel." Cassie dağınık düşüncelerini toparlamak için bir süre yüzünü ellerine gömdü. "Lord Wyndham'ın saçındaki boya sirkeyle çıkar. Yaralar bir günlükten daha yeni. Çabuk iyileşebildiğini söylüyor ama kanalı geçerken biraz ateşi vardı. Yaralarının temizlenmesi gerekiyor."

"Diğer her şey yarına kadar bekleyebilir. Şimdi dinlen yavrum," dedi Leydi Agnes yumuşakça. "Senin görevin tamamlandı." Ayrılmadan önce eliyle Cassie'nin omzunu sıvazladı.

Cassie kirli kıyafetlerini çıkartırken, kayıp lordlarının Leydi Agnes'i neden bu kadar çok sevdiğini daha iyi anladı. Leydi Agnes sevgi, sıcaklık ve aidiyet sunuyordu. Ve bu köpekleri bile kapsıyordu.

Uzuvları kurşun gibi ağır ve zihni uyuşuk, Cassie çamurlu giysilerini katladı ve kapının önüne koydu. Leğen-

deki suyla hızlıca temizlendi, ardından yumuşak pamuktan bir gecelik giydi. Birkaç parça peynir ve ekmek yiyip peşi sıra birkaç yudum şarap içtikten sonra örtülerin altına girdi.

Yatak yumuşak ve rahattı ama karyola fazla boştu. Keskin bir acıyla, kanalı geçerken balıkçı teknesinde Grey'e sarılışının onunla geçirdiği son gece olacağını fark etti. Vikont Wyndham, Costain Kontu'nun varisi, hakkı olan unvana dönmüştü. Hayatında adı ya da ünü olmayan bir ajana yer yoktu.

Şimdiye dek paylaştıkları için minnettar olmalıydı. Tilki Cassie için, yapılacak daha çok iş vardı.

***

Grey, kalbi çarparak sıçrayıp uyandı. "Cassie? Cassie? Neredesin?"

Islak bir dil yüzünü yaladı. Titreyerek, kendisine Westerfield'da olduğunu hatırlattı. İyi bakılmış ve uyumaya bırakılmıştı ama şimdi Cassie'yi istiyordu. Çok uzakta değildi ama nerede olduğundan emin değildi ve onu bulana dek aranmak için fazla yorgundu.

Hem, o da dinlenmeyi hak ediyordu. Yolculuklarının son kısmının çoğunda Grey'i neredeyse o taşımıştı. Sağ kolunun altına sinmiş olan Régine ile idare etmeliydi.

Kendisini rahatlamaya zorladı, Cassie'yi arzuluyorken kolay iş değildi. Zindanın dışındaki hayata adapte olurken Cassie'nin kendisinin kalkanı ve koruyucusu olduğunu biliyordu fakat onun gücüne ve sakin zekâsına ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Ona bu kadar ihtiyaç duyması zayıflıktı ve yanlıştı. Ancak bu onun Cassie'yi istemesine engel olmuyordu.

23

Grey çığlık sesine sıçrayarak uyandı. Nerede olduğunu hatırlaması ve bağırtıların dışarıda bir şeyler oynayan çocuklara ait olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Kendisinin de aynı arazide oyun oynarken bağırdığını hatırlayarak rahatladı. Leydi Agnes ve General Rawlings, genç erkeklerin spor yaparak enerjilerini yakmaları gerektiğine inanırlardı. Takımlarda herkes için bir yer vardı, en az atletik olanlara bile ve asla zorbalığa izin verilmezdi ki bu da burayı Britanya'daki en iyi okul yapıyordu. Güzel günlerdi.

Her yanı ağrıyordu, başındaki ve yan tarafındaki kurşun yaraları acıyla sızlıyordu ama bunlar yumuşak bir yatağın konforu ve emniyet sayesinde hafifliyordu. Yanındaki sıcaklık Cassie değil Régine olsa da lüksün keyfini sürmek için kendisine izin verdi. İdeal durumda, ikisi de burada olurlardı; yatak yeterince genişti.

Hayvanlardan o kadar uzun süre ayrı kalmıştı ki neredeyse arkadaşlıklarının getirdiği zevki unutmuştu. Belki

de Cassie'nin istediği gibi küçük bir kır evi alırdı ve orada çok sayıda hayvanla birlikte yaşardı. Ve Cassie ile...

Rüyasının imkânsızlığının farkında olarak iç geçirdi. Eninde sonunda arkasını dönemeyeceği sorumlulukları olacaktı. Daha da kötüsü, fazlaca yakın bir zamanda, Cassie yeniden gizemli, tehlikeli dünyasında kaybolacaktı. Ama henüz değil.

Régine dışarı çıkması, ardından yemek yemesi gerektiğini açıkça belli eden ufak bir ses çıkardı. "Birazdan, benim tüylü küçük kraliçem," dedi kulaklarını kaşırken. O kadar yorgundu ki zorlukla kımıldıyordu. Kısmen uzun yolculuğunun sonuna gelmenin rahatlamasından diye düşünüyordu. Kaybettiği kanı da unutmamak gerekirdi. Bunu atlatmak zaman alacaktı. Bolca biftek yemeliydi.

Tıpkı Régine gibi, onun da hem vücut olarak rahatlamaya hem de yemeğe ihtiyacı vardı, bu yüzden dönerek yataktan kalktı. Gardırobun kapağındaki ayna tam bir vahşiyi yansıtıyordu.

Malikâneye varışını, odasına kadar debelenişini, ardından kendinden geçişini belli belirsiz hatırlıyordu. Becerikli eller onu temizlemiş ve yaralarını sarmıştı, belli ki bu epeyce de acılı olmuştu. Yüzeysel kan ve pislikler gidince ona temiz iç çamaşırları giydirmeyi başarmışlardı.

Bunun dışında, başındaki ve kaburgasındaki muntazam sargılar haricinde çıplaktı. Saçı ve sakalı matlaşmıştı ve solgun İngiliz teninin altından çok fazla kemik görünüyordu.

Bir ustura ve sıcak suyun sadece bir zil çekimi kadar uzağında olmasına şükran duyarak, kapının solunda bulunan el yıkama yerine doğru sallanarak ilerledi. Kapı açılıp kalın bir erkek sesi, "Kahvaltınız Lord Wyndham," dediğinde lavaboya su döküyordu.

Beklenmedik ve şaşırtıcı biçimde tanıdık ses, Grey için öyle büyük bir şoktu ki sürahiyi düşürdü. Porselen parçalanırken, içgüdüsel olarak açılan kapıdan geri sıçradı. Arkasındaki sert, yüksek arkalıklı koltuğa çarptı ve dengesini kaybetti. Yere devrilirken küfretti.

Elinde üstü kapalı tabaklarla ve dumanı tüten bir çaydanlıkla dolu tepsiyle odaya giren zarif, siyah saçlı adam tepsiyi küçük bir masaya yerleştirirken kendi küfrünü savurdu. "Üzgünüm, seni ürkütmek istememiştim Wyndham. İyi misin?"

"Tabii ki iyi değilim!" Grey titreyerek kendisini kaldırmaya çalıştı ama dizleri üstünde kalmayı başarabildi. Normal dünyaya alışmaya başladığını düşünüyordu ama belli ki pek öyle sayılmazdı. Utanç verici. "Postumda iki kurşun deliği var ve deliliğe bir adım uzaktayım." Havayı yumuşatmak için ekledi: "Uşak olarak işe alınsan burnun sürtülürdü Kirkland."

"Elimde yiyeceklerle çıkagelsem daha hoş karşılanırım diye düşünmüştüm." Kirkland elini uzattı. "Yeniden başlayalım mı?"

Grey, sırtı koltuğa dayanana kadar geriledi. "Buna hazır değilim," dedi, kalbi çarparak. Kirkland, Grey'i kurtarmak için harcadığı zaman ve çabaya karşılık çok zayıf bir karşılık görüyordu.

Kirkland elini indirdi, yüzü kül gibiydi. Olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. "Üzgünüm," dedi yeniden ve kapının koluna uzandı. "Beni görmek istemeyeceğini tahmin etmeliydim. Bir daha buna mecbur kalmayacağına söz veriyorum."

Grey şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Niye özellikle seni görmek istemiyor olayım ki? Benim sorunum bütün dünyayla."

"Benim yüzümden cehennemde on yıl geçirdin," dedi Kirkland, bakışları donuktu. "Bunun yüzünden beni düelloya çağırsan yeridir."

Grey gözlerini kırpıştırdı. "Bu duyduğum en aptalca şey." Kirkland'in ne kadar vicdanlı olduğunu unutmuştu. Presbiteryan sorumluluğu ve suçluluk duygusu. "Cehennemde geçen on yıl benim kendi aptallığım yüzündendi. Hiçbir zaman seni suçlamadım."

Kendisini bir kedi yavrusu kadar güçsüz hissettiğinden seve seve yerde kalabilirdi ama Kirkland'in diz kapaklarına konuşuyor olmak büyük bir utançtı. Arkasındaki koltuğun kolunu kavradı, yaralı tarafını saran acıyla inledi.

Zorlandığını gören Kirkland tereddütle bir kez daha elini uzattı. Sinirden, duygudan ve fiziksel yorgunluktan sarsılan Grey bu kez yardımı kabul etti.

Kirkland, Grey'i ayağa kaldırırken kısık bir sesle, "Tanrım, seni yeniden canlı gördüğüm için mutluyum!" dedi.

Sallanarak, Grey kendisini diğer elini Kirkland'in omzuna koyarak sabitledi ve bir anda birbirlerini kucaklıyorlardı. Bir centilmene hiç de uygun bir tavır değil, diye düşündü Grey ama kendisi artık bir centilmen değildi, bu yüzden Kirkland'in sessizce sunduğu sıcaklık ve güç için minnettardı. Kirkland her zaman ironik, mantıklı ve ürkütücü derecede zeki olmuştu ama insan daha sadık bir arkadaş istemezdi.

"Tuhaf davranışımı affet," dedi Grey, kucaklaşmayı bitirirken. Sıcak bir ropdöşambr koltuğa bırakılmıştı, bu yüzden yorgunlukla koltuğa yığılmadan önce giydi. "Bu günlerde beni harekete geçirmek için çok şeye gerek kalmıyor."

Kirkland etkili biçimde masayı ve tepsiyi Grey'in kol-

tuğunun önüne getirdi, ardından çalışma masasının ahşap sandalyesini getirdi ve masanın diğer tarafına yerleştirdi. Gümüş kapakları tabaklardan kaldırırken, "Sakal dediğin o surat çalısıyla seni sokakta tanıyamazdım. Uzatmaya niyetin var mı?" dedi.

"Tanrım, hayır. Şimdiye dek çoktan keserdim ama Cassie bunun kılık değiştirmede işe yarayacağını söyledi." Grey, Régine'nin masaya patilerini koymasını engelledi. Onu suçlayamazdı; İngiliz jambonu cennetten çıkmış gibi kokuyordu. "Buraya nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"Leydi Agnes'in mesajını alır almaz Londra'dan ayrıldım," dedi Kirkland basitçe. Bir ekmek tabağına iki parça jambon koydu ve tabağı yere Régine'nin önüne yerleştirdi. "Al bakalım. Hem ikimize hem de aç bir köpeğe yetecek kadar yemek var."

Eğer Kirkland gecenin yarısını yolculuk yaparak geçirdiyse yorgun görünmesine şaşırmamak gerekirdi. Grey kendisine jambon, kızarmış patates ve peynirli çırpılmış yumurta aldı.

Yemek yemek kolaydı ama eski bir arkadaşla birlikte olmak cesaret kırıcı şekilde tuhaftı. Esaretten önce asla insanların yanında huzursuz olmazdı fakat o rahat, kendine güveni yüksek genç adam değildi artık. Umutsuzca Westerfield'a dönmek istemişti, çünkü Leydi Agnes sevilen, hoşgörülü bir teyze gibiydi. Sığınaktı.

Arkalarındaki on yıllık karmaşık hayatlarıyla eski arkadaşlar ise başkaydı. "On yıldan sonra, buraya koşturmadan önce birkaç saat uyuyabilirdin," demekle yetindi.

"Görmek inanmaktır." Kirkland yağ sürdüğü kızarmış ekmeğe baktı. "Senin hayatta olduğunu görmeye ihtiyacım vardı."

Grey, ondan nefret edip etmediğini de görmeye ihtiyacı olduğunu düşündü. "Neden? Yoksa hoş karşılanmayacağını mı sanıyordun?"

"Çünkü senden Fransa'da bilgi toplamak için gözünü açık tutmanı istedim ve bu sana hayatının on yılına mal oldu." Kirkland'in ifadesi donuktu. "Kemiklere ve bandajlara bakılırsa kötü geçen yıllar. Dediğin gibi delirmene bir adım kalmış gibi görünüyorsun."

"Sadece yarı vahşi, Cassie sağ olsun. Beni yavaş yavaş dünyaya alıştırıyordu." Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak isteyerek devam etti Grey, "O harika bir kadın. Nereden buldun onu?"

"Cassie beni buldu. O benim en değerli ajanlarımdan biri." Kirkland iki fincan dumanı tüten çay doldurdu. "Hâlâ süt ve şeker kullanıyor musun?"

Lanet adamın nasıl bir hafızası vardı böyle? "Artık sadece süt. Şeker alışkanlığımı kaybettim."

Kirkland sütü ekledi ve fincanı uzattı. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Ya da anlatmamayı mı tercih edersin?"

Grey sütlü çayına gözlerini dikti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. On yıllık boşluk. Tavsiye etmem. Ve buradan nereye gideceğimi de bilmiyorum."

"Adım adım ilerleyeceksin," dedi Kirkland. "Uşağımı yanımda getirdim, sana temiz bir saç ve sakal traşı yapabilir. Eskiden aynı bedende olduğumuz için biraz kıyafet getirdim. Sana bol olacaklardır ama en azından yeniden bir İngiliz centilmeni gibi görünürsün."

"İstediğim bu mu?"

Kirkland tereddüt etti. "Hiçbir fikrim yok. Ne istediğini biliyor musun?"

Cassie. Ama bunu söyleyemezdi. Neden onun gibi güçlü, bağımsız bir kadın muhtaç ve kafası karışık Grey'i istesindi ki?

"Özgürlük istiyordum. Ondan sonrasını hiç düşünmedim." Hafifçe gülümsedi. "Çok seçim şansım yok, değil mi? Benim yolum, Costain'e varis doğduğum gün belli olmuştu. Varlık, imtiyaz ve büyük sorumluluklar miras aldım. Bunları iyi ya da kötü kullanabilirim ama bırakıp gidemem. Bunlar da başka tür bir zindan."

"Gerçi Durand Kalesi'nin altındakilerden çok daha konforlu bir zindan," diye gözlemledi arkadaşı.

"Daha konforlu ama çok daha talepkar. Zindanda tek gereken hayatta kalmaktı."

"Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedi Kirkland sessizce. "Gerçi umarım yakın zamanda ailene haber vermeme izin verirsin."

"Vereceğim," diye söz verdi Grey. "Yakın zamanda. Kan kaybından biraz toparlandıktan sonra. Kendimi bir günlük kedi yavrusu kadar güçsüz hissediyorum."

"Bir keresinde neredeyse kan kaybından ölüyordum," dedi Kirkland. "İki haftaya kadar, gücün çok daha yerinde olur. Bu arada bir banyo, uşağım ve senin için getirdiğim kıyafetleri göndereceğim. Temizlendikten, tıraş olduktan ve bir centilmen gibi giyindikten sonra, kendini daha çok bir şeye benziyor hissedeceksin."

Grey de öyle umuyordu. Ailesinin sevgi dolu heyecanı ile yüzleşmek tüm gücünü alırdı. Ve bir kez hayatta olduğunu öğrenirlerse, bütün dünya öğrenirdi. Hayat fazlasıyla karmaşık ve stresli bir hal alacaktı.

Bundan bir yıl sonra, muhtemelen Vikont Wyndham

olarak varlığına o kadar geri dönmüş olacaktı ki şimdi yaşadığı buhranları bile güçlükle hatırlayacaktı. Ancak şimdi, buhranlar kazanıyordu.

24

Cassie sonunda uyandığında güneş yükselmişti. Leydi Agnes'in misafir yatakları çok rahattı, gerçi o kaya parçaları üzerinde bile güzelce uyuyabilirdi. Keyifle gerindi ve Grey'in yanında olmasını diledi. Fakat o artık aşığı Grey değildi; o hakkı olan unvanına ve onu seven insanlara kavuşmuş Lord Wyndham'dı.

Çoğunlukla bir görev sona erdiği zaman, bir tatmin duygusu hissederdi. Bu sefer, kendisini... boş hissediyordu. Sadece harika bir yatak arkadaşını kaybetmenin pişmanlığını yaşadığı konusunda kendisini ikna etmek için kısa ve yenilgiye mahkûm bir çaba sarfetti.

Kaşlar çatık halde, dönerek yataktan indi. Bahanelerinin canı cehennemeydi. Kendini kandırmaya meyilli olsa ajan olarak bu kadar yıl hayatta kalamazdı. Grey'in buruk çekiciliği, çaresizliği ve umutsuz gücünün karışımı, ona şimdiye dek hiçbir erkeğin dokunmadığı kadar dokunmuştu. Buna minnettar mı olsun, kızsın mı bilmiyordu.

Zilinin ipini çekti. Leydi Agnes'in ev halkının son derece iyi idare edildiğine dair şüphesi bir hizmetçinin hızla

görünmesiyle onaylandı. On beş dakika sonra, Cassie parfümlü bir sıcak banyoya dalmış, lezzetli sıcak çikolatasını içiyordu. Sıcak çikolatanın yerinde yeller esip, su soğuyana kadar çıkmadı.

Zengin bir kahvaltı tepside, yanında eski ama artık temiz olan elbisesiyle birlikte geldi. Yemeğini yiyip, giyinip, saçını her zamanki gösterişsiz modelinde topladıktan sonra, gezintiye çıktı.

Grey odasında değildi, bu yüzden alt kata yöneldi. Leydi Agnes okulunu idare etmekle meşgul olduğundan, Cassie geçen bir hizmetçiyi yakaladı. "Lord Wyndham'ın nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Serada olabilir hanımefendi," diye cevapladı hizmetçi. "O yöne gittiğini gördüm."

"Leydi Agnes'in bir serası olduğunu bilmiyordum," dedi Cassie.

"Nispeten yeni," diye açıkladı hizmetçi. "Ashton Dükü'nden Hindistan'ı hatırlatması için hanımefendiye bir hediye. Sizi oraya götüreyim mi? Evin arkasında oturma odasının dışına inşa edildi."

"Teşekkür ederim, kendi başıma bulurum." Cassie işaret edilen tarafa yöneldi. Leydi Agnes'in konutu geniş alana yayılmış malikânenin yalnızca bir kanadıydı ama bu yine de geniş ve büyük bir evdi.

Çizim odasına ulaştı ve seranın, oturma odasının bakımlı bahçe manzarasını engellememesi için en uzaktaki Fransız penceresine açılacak şekilde zekice tasarlandığını gördü. Evin bu cephesi güneye bakıyordu, dolayısıyla sera mümkün olan maksimum güneşi ve sıcaklığı alıyordu.

Kapıyı açtı ve ardından tropik cennete adım attı. Sıcak, nemli havadan ve bitkiler ile çiçeklerin yemyeşil koku-

larından mest olarak durdu. İngiliz kışı için mükemmel panzehir.

Sera çiçeklerle ve ağaçlarla o kadar doluydu ki -o geçenler parlak renkli iki tane kuş muydu?- büyüklüğünü anlamak ve içeride birisi olup olmadığını görmek imkânsızdı. Palmiye ağaçları ve çiçekli çalılar arasından geçen parke taş döşeli bir yoldan yürümeye koyuldu. Yol, küçük masalar, iki kişilik bir divan ve birkaç sandalye bulunan küçük bir alandan geçiyordu. Çay veya yemek için mükemmel bir yerdi.

Yol onu fil başlı bir varlığın taştan heykelinin bulunduğu küçük bir tapınağa götürdü. Bir Hint tanrısıydı muhtemelen? Serada rehberli bir gezi talep etmeyi aklının bir köşesine not ederek yola devam etti.

Yol bir kavis aldı ve ömründe gördüğü en güzel adamı keşfetti. Parlayan altın sarısı saçları, heykel gibi yüz hatları ve üstüne göre dikilmiş lacivert ceketi ile bir İngiliz beyefendisiydi. Kırmızı goncalarla kaplı bir çalının yanında duruyordu, kopardığı goncanın kokusunu mest olmuş şekilde içine çekerken gözleri kapalıydı.

Cassie, sanki o rahatsız edildiğinde uçup gidecek bir vahşi canlıymışçasına nefesini tuttu. Okulun yaşı büyük gençlerinden biri ya da aday bir öğrencinin babasıydı.

Adam döndü ve Cassie başının sol tarafında, altın rengi saçlarının sakladığı özenli beyaz bandajı gördü. Grey.

Derin bir şok iç organlarını sarsarken hareketsiz kaldı. İlişkilerinin kısa süreceğini, bir geleceklerinin olmasının mümkün olmadığını hep biliyordu. Ama onu şimdi böyle, su götürmez şekilde Vikont Wyndham, Costain Dükü'nün varisi olarak görmek, aralarındaki farkı acımasız bir şekilde yüzüne çarpmıştı.

Yaşadığı şoku kontrol altına almak için sadece bir anlık zamanı oldu. Grey onu görür görmez, düşünceli yüzü aydınlandı. "Cassie! Seni uyandırmayı çok istedim fakat bu dürtümü kontrol altına almayı başardım. Dün ikimiz için de fazla heyecanlıydı."

Kesin adımlarla ilerledi ve Cassie'yi kucakladı. Grey ona dokunur dokunmaz arzusu alevlendi. Ne olursa olsun, diye düşündü Cassie, Greydon Sommers kesinlikle bir züppe değildi. Kendisi parıldayan bir aristokrata dönüşmüşken Cassie'nin hâlâ sıkıcı, yaşlanmakta olan bir ajan olduğunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Cassie kollarını onun etrafına dolarken nefessiz kaldı. "Ah!"

"Özür dilerim!" Cassie sarılışından uzaklaştı. "Yaralı kaburgalarını unuttum."

"Ben de öyle." Grey kederle gülümsedi. "İki kurşun yarasını da hissetmeyecek kadar hızlı iyileşiyorum. Tabii biri onlara dokunduğu zaman fena oluyor." İhtiyatla başındaki yarayı yokladı. "Birkaç gün daha ve sonra bir şeyim kalmayacak."

"Sakalınızı şimdiye kadar tutmanız iyi olmuş lordum. Fransa'da tıraş olmuş olsanız, yanından geçtiğimiz her kadın sizi hatırlardı."

Grey suratını buruşturdu. "Aynaya bakıp da eskiden olduğum aptala bu kadar benzeyen bir adam görmek garip geliyor." Kırmızı goncasını nazikçe Cassie'nin sol kulağının arkasına sıkıştırdı, ardından yüzünü ince, uzun ellerinin arasına aldı. "Şimdi kaburgalarımı acıtmadan neler yapabildiğimi görelim."

Dudaklarını nazikçe onun dudaklarında gezdirerek öpmek için eğildi. Yüzü tanıdık olmayabilirdi ama dudakla-

rı öyleydi. Egzotik çiçek kokuları etrafında dalgalanırken gözlerini kapadı ve mest oldu. Belki de zindan, çoğu İngiliz erkeğinin duygularını gömmek için kullandığı zırhı söküp atıyordu.

Cassie onun dudaklarını diliyle okşadı.

Leydi Agnes'in çatısı altında buna devam edemeyeceğini hatırlayarak öpücüğü kesti. "Sirke kokuyorsun," dedi alayla. "Pek yakışıklı bir soğan turşusu gibi."

Grey kahkaha attı, öylesine kaygısızdı ki Cassie onun gençliğinde nasıl olduğunu hayal edebiliyordu. "Sonuç biraz soğansı olabilir ama sirke o kahverengi saç boyasını çıkarmada iyi iş çıkardı. Kirkland'in uşağı beni derhal ilgilenilmesi gereken karmaşık bir durum gibi görüyor."

Cassie'nin kaşları kalktı. "Kirkland şimdiden burada mı?"

"Görünen o ki Leydi Agnes'in mesajını alır almaz gecenin bir yarısı Kent'e doğru yola çıkmış. Uşağın yanı sıra kıyafetleri de o sağladı," diye açıkladı Grey. "Şimdi, nerede kalmıştım?"

Onu öpmeye kaldığı yerden devam etti ve bu kez tatlılık ateşe dönüştü. Cassie'nin kendine hâkim olma azmi yok olup gitti. Grey'i yere, tropik çiçeklerin arasına çekmek ve kalan azıcık zamanlarını değerlendirmek için o güzel dikilmiş kıyafetlerini parçalamak istiyordu.

"Bölüyorsam özür dilerim," dedi Kirkland'in kuru sesi. "Seni sapasağlam gördüğüme sevindim Cassandra."

Grey kaskatı kesilirken Cassie, sevgilisiyle ulu orta olsa da özel bir öpücük paylaşıyormuş değil de zina yaparken yakalanmış gibi sıçradı. "Sadık av köpeğim benim izimi mi sürdü?" Régine, Kirkland'in yanından fırlayıp Grey ve Cassie'nin arasında dolanmaya başlarken onun kulaklarını kaşımak için eğildi.

"Öyle, gerçi soyunun yüzde kaçının av köpeği olduğu konusunda bahse girmezdim." Kirkland'in soğuk bakışları Cassie'ninkiler ile buluştu. "Biraz rahatlayıp bizi sırada nelerin beklediğini konuşmak için girişin yakınındaki oturma alanına geçelim mi?"

"İşte harika geçen bir günü berbat etmenin bir yolu," dedi Grey ince bir espriyle. Elini Cassie'nin belinin arkasına yerleştirdi ve onu oturma alanına doğru yönlendirdi. "Ama bir kez daha yorulduğum için oturma kısmı kulağa hoş geliyor."

"Dün iki kez vuruldunuz," diye dikkatini çekti Cassie. "Bir süre bir şeyleri yavaştan almak hakkınız. Leydi Agnes bir doktor çağırdıysa, muhtemelen size birkaç gün yatakta kalmanızı söylemiştir."

"Aslında söyledi o bunaltıcı adam. Tabii ki umursamadım kendisini. İnsan egzersiz olmadan nasıl gücünü yeniden toplayabilir ki?"

"Görüyorum ki otoriteye karşı olan doğal hoşnutsuzluğun değişmemiş," dedi Kirkland.

"Otoriteye karşı hoşnutsuzluk benim karakterimin temel taşı." Palmiyeler ve yere kadar sarkan çiçekler arasına yerleştirilmiş oturma alanına vardılar. Grey, Cassie'yi yanına çekerek ikili koltuğa oturdu.

Cassie yerleştiğinde, parmaklarını iç içe geçirerek elini sıkıca tuttu. Cassie, Grey'in sevgili olduklarını böyle açıkça ortaya sermesinden memnun mu olsun, sinirlensin mi bilemiyordu. Gerçi Kirkland çoktan anladığı için bu pek de önemli değildi.

Grey'in gerginliği onu huzursuz ediyordu, aslında Kirkland ortaya çıkana kadar iyiydi. Eski arkadaşına kızgın

mıydı? Ya da Cassie dışındaki herkesin yanında rahatsız mı oluyordu?

Grey'in geleceği hakkındaki tartışmayı geciktirmek için, "Bu sera muhteşem bir hediye. Ashton buradaki yıllarından büyük zevk almış olmalı," dedi Cassie.

"Aldı. Hepimiz aldık. Leydi Agnes Latince, konuşma sanatı ve matematik öğretmekten çok daha fazlasını yapar," dedi Kirkland. "Delikanlıların yaşamlarına uyum sağlamalarına yardım eder."

Bu Latince fiillerin zaman çekimlerini yapabilmenin çok daha ötesinde bir hediyeydi. Cassie, Kirkland'in nasıl olup da Westerfield'a düştüğünü merak etti. Yıllardır ona yakın çalıştığı halde nedenini bilmiyordu. Kirkland'in ihtiyatlı mizacı soru sormayı teşvik etmezdi.

Kirkland, "Wyndham, fikrini değiştirip hemen Summerhill'e geçmeye karar verdin mi?" diye sordu.

"Vermedim," diye patladı Grey. "Cesaretimi toplamam ne kadar zaman alacak bilmiyorum. En azından haftalar. Belki de aylar."

Cassie gözlerini ona dikti. "Aileni görmeyi o kadar süre ertelemek mi istiyorsun?" Kendisi bir kez daha ailesiyle bir saat birlikte olabilmek için her şeyi verirdi. "Onlarla iyi anlaşıyorsun sanıyordum."

"Anlaşıyorum," dedi Grey sertçe. "Ama onların hatırladığı Greydon Sommers'a biraz daha benzeyene kadar Summerhill'e dönmek istemiyorum."

Cassie onun gönülsüzlüğünü anlıyordu, gerçi ona göre annesi Grey ne durumda olursa olsun onu bir an önce görmek isterdi. Gerginliğini görerek, sesini mümkün olduğunca tarafsız tutarak sordu: "Bunu nasıl yapacağın konusunda bir planın var mı?"

"Yok." Cassie'nin avucundaki eli kasıldı. "Ama başaracağım. Zamanla."

"İngiltere'ye yeniden alışana kadar sessiz bir kır evinde kalmak ister misin?" Kirkland bir çözüm ararken kaşlarını çattı.

Grey burukça gülümsedi. "Kulağa harika geliyor ama muhtemelen oradan hiç ayrılmam. Belki de burada, Westerfield'da kalmalıyım? Leydi Agnes'in sorun edeceğini sanmıyorum."

"Buna bayılır," dedi Kirkland, "ama buna hazır olmadan görülme ve tanınma riskini almış olursun. Londra'ya dayanabilir misin? Benim evim rahattır ve başımın üstünde yerin var."

Grey başını iki yana salladı. "Kirkland Malikânesi popüler bir muhitte. Her dışarı çıkışımda annemin ikinci kuşaktan kuzeni ya da vaftiz babam veya beni beşikteki zamanlarımdan beri tanıyan başka biri tarafından tanınma riskim olur."

"Bu Mayfair'deki her yer için geçerli," diye onayladı Kirkland. "Bir eve tıkılı kalmak istemezsin diye düşünüyorum."

"Ya da başka herhangi bir yerde," dedi Grey, sesi keskindi.

Kelimeleri Cassie'ye, kendi dünyasına dönmek konusunda neden ürkek olduğuna dair fikir verdi. Kontluğun varisi olarak, varlığa ve büyük bir özgürlüğe sahip olacaktı ama aynı zamanda altın yaldızlı bir sorumluluklar ve beklentiler kafesine sıkışıp kalacaktı. Gençken parmaklıkları fark edememişti...

Cassie hızla düşünüp durumu değerlendirdi. "Londra'da ama anonim bir şekilde yaşarsan bu senin için daha

iyi olabilir. Sessizliğe ihtiyaç duyduğunda güvenle inzivaya çekilerek insanlara alışabilirsin. Kimliğini gizlersen kimse kapının önünde heyecanla gezinmeyecektir. Sen hazır hissettiğinde, eski arkadaşların birer birer gelebilirler."

"Exeter Sokağı," dedi Kirkland anında. "Bu harika bir fikir Cassie. Ev bir sığınak olmak üzere tasarlanmış ve şu anda ihtiyaç duyulan da tam olarak bu."

"Exeter Sokağı da ne?" diye tereddütle sordu Grey.

"Kirkland'in Covent Garden yakınlarında sahip olduğu evin yeri. Ajanlarının Londra'da olduklarında kullanmaları için hazırlanan bir misafirhane," diye açıkladı Cassie. "*Benim için eve en çok benzeyen yer. Muhit kalabalık ama* popüler bir yer değil, bu yüzden eski sosyal çevrenden birileriyle karşılaşma ihtimalin yok denebilir."

Grey rahatlayarak iç çekti. "Harika, eğer sen orada olacaksan."

Cassie, şimdi Grey'i Kirkland'e teslim etmişken ortadan kaybolmanın daha akıllıca olduğunu düşünerek dudağını ısırdı. Grey tek başına ayakları üzerinde durmalıydı - ve Cassie de onu geçmişe gömmeliydi ki tutkulu gecelerin düşüncesiyle dikkati dağılmadan işine devam edebilsin. Böylesine çekici olması çok büyük haksızlıktı!

Ama görünen o ki henüz onun yoluna devam etmesinin zamanı gelmemişti. Ayrıca Grey'le biraz daha zaman geçirmekten şikâyet etmezdi. Hem de hiç. "İki hafta kadar ben de Exeter Sokağı'nda olacağım."

Grey rahatladı. "Güzel. Senin etrafımda olmana alıştım." Elini bırakarak ayağa kalktı. "Bugün fazla hızlı yoruluyorum ama yarın Londra'ya seyahat edecek kadar dinç olurum. Şimdi yukarı çıkıyor musun Cassie?"

O cevap veremeden Kirkland atıldı; "Eğer birkaç daki-

kan varsa Cassie, Durand Kalesi'ne gitmeden önce Paris'te öğrendiklerinle ilgili sormak istediğim birkaç soru var."

Bu gibi toplantılar bir görevden sonra normaldi, gerçi bu sefer sorular çok daha karmaşık olacaktı. "Tabii ki. Paris'teki ajanlarından birinden sana mesaj getirdim."

"Sonra görüşürüz o zaman," dedi Grey, sesinde acılıkla. "Hakkımda rahat rahat konuşun. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz konuşmaya başlayacağınızı biliyorum."

Kirkland rahatsız olmuş görünüyordu ama Cassie, "Tabii ki senin hakkında konuşacağız. O kadar ilgi çekicisin ki!" dedi alayla.

"İlgi çekiciden çok sinir bozucu." Grey'in gülümsemesi buruktu. "Biraz daha zeki olsanız, beni Fransa'da çürümeye bırakırdınız."

25

Grey, peşinde Régine ile birlikte sarsılmış Cassie'yi ardında bırakarak sinirle yürüyüp gitti. Kirkland de aynı şekilde huzursuz görünüyordu.

Grey duyma mesafesinin dışına çıktığında, Cassie kuru bir sesle, "Onu Fransa'da bırakmak daha zekice olmazdı ama onun hakkında konuşacağımız konusunda haklı," dedi.

"Tabii ki konuşacağız. İkimizin de burada olmasının sebebi o." Kirkland öne doğru eğildi, ifadesi endişeliydi. "Onun... akıl sağlığı hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?"

Cassie, dile getirmediklerini anlayarak güven verircesine, "Wyndham deli değil, gerçi olabileceğinden endişe ediyor. Ruh hali vahşileşebiliyor, öfkesi tehlikeli olabiliyor ve kalabalık insan grupları çokça keyfini kaçırıyor. Ama dönüşü olmayacak kadar zarar görmüş değil. Sadece zamana ihtiyacı var." Merakına yenilerek ekledi: "Sen ne düşünüyorsun? Eskiden olduğundan çok mu farklı?"

"Hayır. Evet." Kirkland gergin parmaklarını saçlarının

arasından geçirdi. "On yılımı soğuk bir taş hücrede geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ve bu gücümün ötesinde. Yardım etmek istiyorum ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece zamana ihtiyacı var," diye tekrarladı Cassie. "O güçlü Kirkland. Senin ya da kendisinin veya diğer herkesin beklediğinden çok daha güçlü."

"Öyle olmalı, yoksa gerçekten delirmiş olurdu." Kirkland kaşlarını çattı. "Onun için yaptıklarından dolayı sana minnettarım Cassie. Ama aynı zamanda da endişeliyim."

"Görevimin gerektirdiğinin ötesindeki hizmetlerimden ötürü mü?" diye sordu Cassie, sesi sertti. "Benim bir sürtük olduğumu hep biliyordun."

Kirkland'in gözleri nadir görülen bir öfkeyle alevlendi. "Gayet iyi biliyorsun ki sana böyle korkunç bir şeyi düşünmen için bir sebep asla vermedim. Senden daha çok saygı duyduğum başka bir kadın daha tanımadım."

"Ajanlık yeteneklerimden dolayı olabilir," diye karşılık verdi. "Gerçek düşüncelerini gizlemekte başarılısın fakat biliyorum ki ben senin ukala İskoç ahlakına uymuyorum."

Kirkland'in yüzü kaskatı oldu. "Hatırlat da bir daha senin yanında ateşim çıkmasın ve halüsinasyon görmeyeyim."

Cassie ürkerek sindi. "Üzgünüm, bundan bahsetmemem gerekirdi. Ama Wyndham'la yatıyor olmamın ne kadar uygunsuz olduğu konusunda vaaz dinleyecek ruh halinde değilim. Endişelenmene gerek yok. O cemiyete hazır olduğunda, unvanı olmayan bir kadından beklendiği şekilde sessizce ortadan kaybolacağım. Altın çocuğa bir utanç kaynağı olmak niyetinde değilim."

Ayağa kalktı ve gitmek için döndü ama Kirkland onu bi-

leğinden yakaladı. "Endişelendiğim konu senin bir utanç kaynağı olman değil Cassie! Belli ki Wyndham'ın sana ihtiyacı var. Sen onu özgür bıraktın, yaşadığı zindanın nasıl olduğunu biliyorsun ve o sana güveniyor. Ona, zindanda yaşadıklarını atlatması konusunda başka kimsenin elinden gelmeyeceği şekilde yardım edebilirsin."

Cassie sertçe çekerek bileğini kurtardı. "O zaman endişelendiğin konu nedir? Çoğu erkek yataklarında sıcak ve talepkar bir kadına sahip olmaktan memnun olur ve ben de bu rolü başarıyla canlandırıyorum."

"Ben senin incinmenden endişe ediyorum. Harap olmandan, çünkü zaten bir insanın bir ömürde kaybetmesi gerekenden çok daha fazla şey kaybettin." Kirkland ayağa kalktı. Cassie onun ne kadar uzun olduğunu hep unuturdu. "İnsanlar, daha onun beşikte olduğu zamanlardan beri Wyndham'a âşık olurlardı. Şimdi bile, öfkeli ve esaretin etkilerinden çekerken bile o büyüleyiciliğe sahip. Ama senin için onunla bir gelecek olamaz."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" dedi Cassie, gözlerini ona dikerek. "Merak etme James. Çok daha kötülerini atlattım." Kirkland'in sözleri doğru olsa da burnundan soluyarak sinirle uzaklaştı. Gerçekten de aşığını kaybetmekten daha kötü şeyleri atlatmıştı.

Ama daha önce hiç böyle bir kayıp yaşamamıştı.

Cassie öfkesi kaynayarak seradan çıktı ve odasına yöneldi. O ve Kirkland daha önce hiç tartışmamışlardı. Ve hepsi lanet olasıca adam haklı olduğu içindi. Greydon Sommers hasarlı ve cehennemde geçirdiği on yıldan sonra iyileşmeye çalışıyor olsa da âşık olunması kolay bir adamdı - ve Cassie'nin onun hayatında gerçek bir yeri olamazdı.

Keşke Cassie, aileyi İngiltere'ye geri götürmesi için yal-

vardığında babası onu dinleseydi! Ama o zaman Cassie sadece bir çocuktu ve babası eli kulağındaki felaket hakkındaki hummalı uyarılarına gülüp geçmişti. O zamanlar yaklaşan felaket konusunda Cassie kendisinin neden bu kadar emin olduğunu anlayamamıştı. Sadece Fransa'yı hemen terk etmeleri gerektiğini biliyordu.

O zamandan bu yana geçen yıllar boyunca, tehlike konusunda güçlü bir içgüdüsü olduğunu fark etmişti. Bu içgüdü onu bir düzine yıldır yaptığı gizemli işlerde her şeye rağmen hayatta kalmasını sağlamıştı. Bu süreçte, terbiyeli ve iyi huylu kız Catherine'den, ailesini yok eden devrime karşı tekin olmayan ve göz ardı edilen bir savunucu ve bir intikam aracı olan Cassandra'ya dönüştü.

Zamanında Fransa'yı terk etmiş olsalardı, hayatı hayal edilemeyecek kadar farklı olabilirdi. Her ikisi de gençken Grey'le tanışabilirdi belki. Belki ikisi...

Cassie, o zaman karşılaşmış olsalardı Grey'in kendisini asla fark etmeyeceğinin idrakiyle merdivenin başında kalakaldı. Genç Catherine'in, kontluğun o sıralarda dört bir yanda her türlü hevesini gideren altın varisinin dikkatini çekecek hiçbir özel tarafı yoktu. Şirinden daha fazlası değildi ve bir kız olarak hiçbir çekiciliği ya da yeteneği yoktu. Şimdi de onunla ilgili tek sıra dışı şey, bilgi edinme ve hayatta kalma konusundaki vahşi yeteneğiydi.

Tuhaftır ki bu idrak onu sakinleştirdi. On yedi yaşındayken Grey'e hiçbir faydası olmazdı ama şimdi olduğu kadın ona özgürlüğünü vermiş ve onu Fransa'dan emniyetli bir şekilde uzaklaştırmıştı.

Aynı zamanda, üzücü hatıralarından kurtulmasında ona yardım etmek için de en ideal konumdaydı. Genç Lord

Wyndham'a umutsuzca âşık bir başka kızdan çok daha işe yarardı.

Kendi odasına gitmek yerine, Grey'in kapısını çaldı. Cevap yoktu. Kapının kolunu denedi ve kilitlenmemiş olduğunu gördü. Muhtemelen kilitli kapılar ardında olmaktan hoşlanmıyordu. Ya da belki de burada değildi ve arazide kızgın bir yürüyüşe çıkmıştı.

Sessizce odaya girdi ve onun uzun bedeninin, tüm kıvrımlarıyla yatağa çaprazlama uzanmış olduğunu gördü. Yan yatıyordu ve ayakkabılarını dahi çıkartmamıştı.

Régine yanında yatıyordu ama kapı açıldığında kafasını kaldırdı. Köpek toparlanmış ve iyi beslenmiş görünüyordu.

Yataktan atladı ve başının kaşınması için hızla Cassie'ye geldi, ardından odadan çıktı. Muhtemelen yemek dilenmek için mutfağa gidiyordu ya da dışarı çıkmaya sabırsızlanıyordu. Grey onu Fransa'da sahiplendikten sonra tuvalet eğitimini kolayca öğrenmişti.

Cassie yatağa yaklaştı. Grey hırpani bir meleğe benziyordu, yüzünde bitkinlik çizgileri vardı. Sadece fiziksel yorgunluk ve yaralı olmanın etkileri değil, aynı zamanda insanların Costain Kontu varisi Greydon Sommers'tan beklentilerinin olduğu bir dünyaya dönmüş olmanın zihinsel ve ruhsal tükenmişliği de vardı. Bu zorlanmayı Cassie'den bile gizlemek için elinden geleni yapıyordu fakat bunlar şimdi o heykel gibi yontulmuş yüz hatlarına kazınmıştı.

Kimse giremesin diye kapıyı kilitledi, ardından şöminede ateş yaktı çünkü oda serindi. Onun odasındaki gibi gardıropta, kullanılmış ama temiz, lavanta kokulu katlanmış bir yorgan vardı. Yorganı Grey'in üzerine serdi, ardın-

dan altına girdi ve vücudunu onunkine göre şekillendirip bir kolunu ince beline sararak Grey'in yanına uzandı.

Grey uyanmadı ama yumuşakça nefes verdi. Eli, Cassie'nin onun göğsündeki elini örttü.

Dünya bu adam, bu yatak ve bu andan ibaret kalacak şekilde daralırken, seradaki konuşmanın gerginliği silikleşmeye başladı.

Hiçbir şey Cassie'yi, Grey ile birlikte uyumaktan daha çok yatıştıramazdı.

26

Grey, yorgun ve Kirkland ile aralarında geçenlerden mutsuz, yavaşça uyandı. Ama şimdi gevşemişti. İngiltere'de güvendeydi ve Cassie yanında ona sarılmış yatıyordu. Huzur.

Kısmen huzur. Güneşin geliş açısına bakılırsa, ikindi saatleri olmalıydı. Çok geçmeden kalkması, Leydi Agnes ve arkadaşları ile akşam yemeği için hazırlanması gerekiyordu ve yarın da Londra'ya yola çıkacaktı. İşte bu göz korkutucu bir düşünceydi.

Cassie'yi yanına çekerek sırt üstü uzandı. Cassie'nin gözleri uykuyla kırpıştı, ardından açıldı; mavi, puslu ve keyifle derinleşmiş. Bakışlarını yukarı çevirip ona gülümsedi. "Régine buradaydı, bu yüzden ben de onunla yer değiştirdim."

"İyi bir takas." Cassie ona eşlik ettiği için minnettar olarak, kolunu onun etrafında daha sıkı sardı. "Görünüşe bakılırsa sen etrafında gerçekten rahat ettiğim tek insansın. Sen ve Régine, ve belki de Leydi Agnes.."

"İlginç bir liste. Tek ortak noktamız üçümüzün de kadın olması."

"Bunun bir nedeni var. Kadınlar affedici olmaya yatkınlar."

"Yakışıklı erkekleri affettikleri kesin." Parmaklarını Grey'in saçlarından geçirdi. "Ama *Pére* Laurent'i unutma."

Grey, şimdi düşününce arkadaşının Cassie'ninkine oldukça benzeyen sonsuz affedişini düşündü. "Bu kadar affedici olmanız iyi bir şey. Benim için çok fazla şey yapmanızı istiyorum."

"O kadar çok değil," dedi Cassie sessizce. "Londra ve eski yaşantın şimdi sana boğucu geliyor olabilir ama çok zaman geçmeden kanatların açılacak ve bir kez daha uçacaksın."

Grey onun kendine güvenine sahip olmayı diledi. Bu dünyaya yeniden doğuş konusunu adım adım ele almak en iyisiydi. Ve sıradaki adım kolları arasındaki kadının kıymetini bilmekti.

"Seni gün ışığında çıplak görmek istiyordum," dedi Grey, düşünceli bir şekilde. "Ve işte buradayız, başbaşayız ve ikindi güneşi camdan sızıyor. Bu durumdan faydalanmalıyım." Cassie'nin şekilsiz elbisesinin boğazındaki ipi çekerek çözdü. Önden açılan elbise, yardım almadan kendi kendine giyinmek zorunda olan köylü bir kadın içindi.

"Faydalandığın şey durum değil," dedi Cassie keskince ve onun eline vurdu. "Benim. Ben karanlık tarafından güvenle gizlenmeyi özellikle tercih ederim. Gece eksikliklerimi gizler."

Grey onun saçından tokaları çıkardı ve omuzları etrafındaki dalgaları parmaklarıyla taradı. Sıkıcı gri ve kahverenginin altında, gerçek rengi neydi? Onun yaşını ve sağlı-

ğını yansıtan güzel, parlak bir kahverengi diye tahmin etti. Porselen şeffaflığına sahip tenini ortaya çıkararak, yüzündeki yaşlılık izlerini yıkamıştı. "Çekiciliğini azımsıyorsun Cassandra. Seni göremiyor olabilirim fakat elimden geldiğince çok güzel bir vücuda dokundum."

Korsajı kapatan düğmeleri çözmeye başladı. "Kesinlikle senin çıplak tenin bu dehşet verici gri elbiseden daha güzel olacaktır. Daha çirkin bir kıyafet hiç görmedim."

Cassie kahkaha attı. "Amacı da bu sayılır. Hiçbir erkek bana ikinci kez bakmaz. Mümkün olursa bir kez bile bakmaz."

"Yine de şaşılacak derecede çekici görünüyorsun," dedi Grey. "İşte bu büyük bir gizem."

Cassie yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ. Ancak kendini hazırlasan iyi olur." Grey'in buruşmuş boyun bağını çekiştirdi. "Seni kıyafetsiz bir defa gördüm, gece yarısı buz gibi bir gölette titriyordun. Donarak ölmenden, erkeksi çekiciliğinden etkilenemeyecek kadar korkmuştum."

"Beni çıplak görmek istemezsin doğrusu," diye temin etti Cassie'yi. "Beni beslemek için gösterdiğin yoğun çabaya rağmen, hâlâ korkuluk gibiyim."

Cassie sinsice gülümsedi. "Şimdi kusurlarım konusunda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Karşılıklı olarak çıplaklıktan feragat etmeye gönüllü müsün?"

"Değilim!" dedi Grey kararlı bir şekilde. "Senin hoş bedenini görmek için kemikli cesedimi gün ışığına çıkartmaya değer."

"Eh, pekâlâ," dedi Cassie düşünceli bir ifadeyle. "Sadece güzel insanlar çiftleşseydi, insan ırkı çoktan ölmüş olurdu. Birbirimizin eksiklerini kabul etmeliyiz."

Cassie onun gömleğini açarken, Grey de onun korsajı-

nı ve iç gömleğini iki yana ayırarak güzel göğüslerini açığa çıkarttı. Her geçen saniye kendini daha güçlü hissederek diliyle Cassie'nin meme ucunu yaladı.

Cassie gözleri büyüyerek nefesini tuttu. "Bakmaktan daha fazlasını mı yapmaya niyetin var?"

"Ne kadar daha fazlası olduğundan emin değilim," diye kabul etti Grey. "İçtenlikle yapmak istediğim şey için yeterince iyileşmemiş olabilirim." Diğer meme ucunu başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. "Ne kadar ileri gidebileceğimi görelim mi? Söz veriyorum seni tatmin olmamış bir şekilde bırakmam."

"Elbette, devam et," dedi Cassie nefes nefese. "Ama ayağa kalksak soyunmak daha kolay olur."

"Sen her daim harika fikirleri olan doğal bir lidersin." Kayarak yataktan kalktı ve fırsattan istifade edip ateşe biraz daha odun attı, sonra da ayakkabılarını çıkardı. Ardından saraya has bir jestle elini uzattı. "Baştan çıkarmaya başlamak için bana katılmaz mısınız leydim?"

Cassie onun elini kavradı ve kendisini göründüğünden, hatta Grey'in bildiği yaşından bile, onlarca yaş daha genç gösteren bir gülümsemeyle yataktan indi. "Kıyafetlerinizi tek tek çıkartmayı dört gözle bekliyorum Lord Wyndham."

Ceketiyle başladı, ardından gömleğine saldırdı. Grey çok zayıf olduğunun farkındaydı ama Cassie avcunu onun çıplak göğsünde gezdirirken gözlerinde hayranlık ve dokunuşunda şehvet vardı.

"Şimdi sıra bende," dedi Grey, Cassie dudaklarını boynunun başlama noktasındaki çukura bastırdığında nefesi kesilerek. "O gri elbise gitmeli."

"Onu yakmanın baştan çıkarıcılığına karşı koy," diye uyardı. "Londra'ya dönene kadar elimde yalnız o var."

Grey, içinden şehre gidince ona ipekler almaya söz vererek kaba elbiseyi başından geçirip çıkardı. Cassie, gri katmanlar arasından korsesiyle iç gömleği üzerinde gülerek çıktı. Soyundukça daha da güzelleşiyordu.

Öpücükler ve kahkahalar arasında, parça parça birbirlerini soydular. Grey, yıpranmış beyaz iç gömleğini çıkarıp Cassie'yi ikindi güneşinde çıplak bıraktığında boğuk bir sesle, "Fark ettiğimden çok daha güzelsin," dedi.

Cassie, Grey'in beynini geçici olarak felç eden kısa bir dokunuşla adamın iç çamaşırlarını kalçalarından aşağı sıyırdı. "Arzu, muhakeme yeteneğini çarpıtıyor." Efkârla ekledi: "Gerçi duyması güzel bir yalan bu."

"Arzuyu inkâr edemem ama muhakeme yeteneğimi çarpıtmıyor." İç çamaşırlarını tamamen çıkardı. "En azından, senin ne kadar çekici olduğun konusunda değil."

"Sıkıcı derecede ortalamayım," diye itiraz etti Cassie.

"Ortalama değilsin. Mükemmelsin." Sıcacık memelerini elleriyle kavradı ve okşadı. Ellerini, avuç içlerinde meme uçlarının sertleştiğini hissederek dairesel şekilde yavaş yavaş hareket ettirdi. "Her yerin tam da olması gerektiği gibi. Göğüslerin ne çok büyük, ne çok küçük ama elimi tam dolduruyor."

Göğüsleri arasındaki gölgeli çukuru öptü Grey. "Tenin fevkalade. Pürüzsüz ve neredeyse ışık saçıyor, üzerine güneş vuran mermer bir Michelangelo heykeli gibi."

"Sen de... iddia ettiğinden... daha iyi görünüyorsun. Çok zayıf ama görkemli omuzlar!" Cassie kanıtlamak için ellerini üstlerinde gezdirdi.

Grey kaburgalarının sayıldığının ve çirkin yara izlerinin farkındaydı. Onunla gençken ve en iyi zamanlarındayken

tanışmış olmalarını dilerdi ama Cassie'nin dediği gibi, çiftleşmek için mükemmel olmaya gerek yoktu. Neyse ki...

"Sen gerçekten de mükemmelsin," dedi Grey, ellerini Cassie'nin kalçalarında ve uyluklarında gezdirirken. "Botticelli'nin denizden doğan Venus'ü gibi, orantıların tam olması gerektiği gibi. Zayıf ama olması gereken yerlerde kıvrımlı. Güzelce şekillenmiş ve güçlü." Her geçen an mümkün olduğunu düşündüğünün de ötesinde tahrik olarak, belinin narin kıvrımını öperek aşağı indi.

Grey dilini göbeğinde gezdirirken Cassie nefesini tuttu. "Dikeyden yataya geçme zamanı," dedi Grey tok bir sesle. Cassie'yi kollarına alarak yatağa yatırdı ve yanına uzandı, uylukları arasındaki gizeme doğru giderken öpücüklerine kaldığı yerden devam etti.

Dudakları ve dili en hassas, en gizli yerlerine ulaştığında Cassie çığlık attı ve tırnakları kanatacak kadar sertçe Grey'in omuzlarına battı. Heveslilği mest ediciydi, Grey'in kanını ateşliyordu.

Cassie'nin böyle coşkulu olması Grey'i acele ihtiyaçlara sürüklüyordu. Grey onun bacakları arasında ilerledi ve vücutlarını birleştirdi, bir erkek ve bir kadın için mümkün olan en yakın olacakları şekilde kaldı. Cassie nefesini tuttu. "Görüyorum ki tamamen iyileşmişsiniz lordum."

"Sen iyileştirme konusunda bütün doktorlardan daha iyisin tatlım," dedi içinde gidip gelirken.

Beraber zirveye ulaşırlarken Cassie gülerek onu kendisine doğru çekti. Bu, Cassie'nin teninin tesellisi için çıldırırken yaşadıkları o ateşli ilk birleşmelerinden bile daha iyiydi. Bu, Grey'in bildiği her şeyin ötesinde, bedenle birlikte ruhun da birleşmesiydi. "Cassandra," dedi nefes nefese. "Catherine..."

O akşamki yemek, küçük yemek odasında olduğu halde Cassie'nin en gergin olduğu yemekti. Leydi Agnes, General Rawlings ve Bayan Emily Wyndham'ı izliyordu, iki kadın aynı anda Cassie'yi izliyordu ve Kirkland herkesi izliyordu. Grey de görülmeye değerdi. Altın rengi saçları ve ödünç kıyafetlerini terzide üstüne göre dikilmiş gibi taşımayı başarmasıyla, tam bir İngiliz centilmeniydi. Az konuşuyordu ama çaba sarf etmeden çekiciydi.

Kimse gizlice yemek odasına giren ve masanın altında, burnu Grey'in ayağının üzerinde dinlenen Régine'yi izlemiyordu. Kimse varlığını fark etmezse, çıkartılması da gerekmezdi. Onu bulduklarından beri gözle görülür şekilde kilo almıştı.

Grey'in gözlerinin çevresindeki gerginlik, bu kadar ilgiden huzursuz olduğunu açıkça gösteriyordu ama buna iyi dayanıyordu. Cassie, öğleden sonra onu adamakıllı rahatlattığı için övgüyü hak ettiğini düşündü. Bu düşünce üzerine bakışlarını ağır ateşte pişmiş bifteğine indirdi. Eğer Cassie onu rahatlattıysa, Grey de ona kendisini arzulanabilir hissettirmişti.

Yemeğin sonunda Leydi Agnes ayağa kalktı. "Bayan Fox ve Emily, gelin biz oturma odasına geçelim ve beyleri şarapları ile başbaşa bırakalım."

Cassie'nin ifadesini görünce, "Bu kadar geleneksel olmama şaşırdınız mı?" dedi.

"Evet," diye kabul etti Cassie, ayağa kalkarken. "Sizin geleneklere sadece işinize geldiğinde uyduğunuzu sanıyordum."

Leydi Agnes gülümsedi. "Çok dikkatlisin. Bazen yemekten sonra çekilmek işime geliyor, oturma odasında bir sürahi muhteşem Ballard şarabım var."

Cassie, Grey'e göz attı. Temkinliydi ama general ve Kirkland ile başbaşa bırakılmaya teslim olmuş görünüyordu. Grey onu temin etmek için başıyla küçük bir onay verdikten sonra, Cassie diğer iki kadınla birlikte ayrıldı. Oturma odasının kapısını arkasından kapatarak, "Beni bekleyen sorgu sırasında destek olması için o şaraptan biraz alabilir miyim lütfen?" dedi.

Leydi Agnes, koyu renk içkiden üç bardak doldurarak dağıttı. "Wyndham'ın esareti ve kurtuluşu hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Eğer ona doğrudan sorarsam kasılacak, içine kapanacak ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyecektir."

"Muhtemelen," dedi Emily Cantwell. "Ama aklından geçenleri konuşma konusunda diğer delikanlılarımızın çoğundan daha iyi olmuştur hep."

"O zamanlar evet," diye onayladı Leydi Agnes. "Fakat bu akşam içine kapanık bir İngiliz beyefendisiydi." Delici bakışlarını Cassie'ye sabitledi. "Sizden onun mahremiyetini çiğnemenizi istemeyeceğim ancak hiç... eskisi gibi kendisi olacak mı?"

"O şimdi de kendisi, gerçi bu beklenmeyen bir biçimde şekillenmiş bir kendilik," dedi Cassie nazikçe. "Zamanla cemiyet içinde daha rahat olacaktır, eminim. Fakat bir daha asla o anlaşılması kolay altın çocuk olmayacak."

Leydi Agnes iç geçirdi. "Bunu biliyordum tabii ama onu en iyi tanıyan kadından duymak iyi geliyor. Tabii ki yaşadıklarından ötürü değişti. Fakat umarım zaman içerisinde yeniden bütün ve mutlu olacaktır."

"Hep onun harika bir baba olacağını düşünmüşümdür," dedi Bayan Emily. "Kendisinden daha genç oğlanlara

karşı çok sabırlıydı." İki kadın da ölçer bakışlarını Cassie'ye çevirdi.

"Wyndham'dan bir şeyler elde etmek için beklentilerimi büyütmemem konusundaki vaazı vermeyi mi düşünüyorsunuz?" dedi tatlılıkla. "Gerek yok, Kirkland bunu çoktan yaptı bile."

Leydi Agnes irkildi. "Vaaz vermeye niyetim yoktu. Siz görmüş geçirmiş bir kadınsınız ve durumu anlıyorsunuz. Fakat yaptıklarınız için teşekkür etmek isterim. Onu kurtardığınız ve o yaşadıklarının yarasını sararken yanında olduğunuz için. Zannederim ki bedeli sizin için ağır olacaktır."

"Dediğiniz gibi, ben görmüş geçirmiş bir kadınım. Hayaller kurmuyorum." Cassie, Leydi Agnes'in yorumunun Grey'in genel çekiciliğine dair bir başka dolaylı referans olduğunu düşünerek muhteşem şaraptan bir yudum aldı. "Madem Wyndham'ın geleceği konusunda imalarda bulunuyoruz, ben de size şahsi fikrimi söyleyeyim. Asla evlenmezse şaşırmam. Ya da evlense bile, bu uzak bir gelecekte olacaktır."

Bayan Emily'nin kaşları kalktı. "Beni, kadınlara karşı olan ilgisini kaybettiğine ikna edemezsiniz!"

Grey'in kadınları ne kadar sevdiğini Cassie'den daha iyi bilen olamazdı. "Kadınları oldukça seviyor ama on yılını parmaklıklar ardında geçirdikten sonra, cemiyet, sorumluluklar ve başka insanların beklentileri tarafından kıstırılmaktan nefret ediyor. Bu sorumluluklardan kaçınmayacaktır ama bence evliliği, bu parmaklıklardan kaçınabileceği bir tanesi olarak görecektir."

Uzun bir sessizlikten sonra, Leydi Agnes, "Dikkate değer derecede ileri görüşlüsünüz Bayan Fox. Ben de bu

parmaklıklardan kaçan biri olarak, bu durumu anlayabiliyorum," dedi.

"Ama bu, böyle iyi bir babanın harcanması demek olacak," dedi Bayan Emily iç geçirerek.

O öğleden sonra Grey ve Cassie, gizlilik adına ayrı odalarda uyumaları gerektiğine karar vermişlerdi. Ama gece yarısından sonraki karanlık saatlerde, karanlık ve yalnızlığın kâbusu Grey'i aniden uyandırdığında kararlılığı parçalandı.

Titreyerek, Cassie'nin odasına doğru gitmek üzere koridoru geçti. Cassie, iyi bir ajanın olması gerektiği gibi, anında uyandı ve aynı hızla da ziyaretçisini tanıdı. Sessizce elini uzattı. Grey uzatılan eli minnettarlıkla kabul etti ve yatakta onun yanına uzandı.

Onun kollarında uykuya daldı.

27

Grey sızlanarak yatakta doğruldu. "Neredeyse gün doğacak. Ben gizlice kendi odama dönsem iyi olacak."

Cassie bir kolunu onun beline doladı. "Burası kimsenin kolayca şoke olduğu bir ev gibi görünmüyor."

"Belki değil ama Leydi Agnes'i zor duruma sokmak istemiyorum." Alnından öptü onu. "Şikâyet etme. Güzelce ısınmış yatakta kalan sensin."

"Az önce epeyce soğudu," diye iç geçirdi Cassie.

"Önümüzde Londra'ya kadar rahat bir yolculuk var. Oraya vardığımızda, benden sıkılmış olacaksın." Grey odanın kapısını açtı, görünürde kimse var mı diye kontrol etti ve insanların evlenmeleri için bir neden olduğunu düşünerek sessizce kendi odasına sızdı. Bir yatağı yasal olarak paylaşmak buz gibi koridorlarda parmak ucunda gezmekten çok daha iyi olurdu.

Yeniden uyumayacaktı, bu yüzden giyindi ve mutfak personeli erkenden çalışmaya başladığı için bir fincan çay bulmak umuduyla aşağı indi. Yalnızca sıcakkanlı bir aşçı

ve çay değil, aynı zamanda ballı kızarmış ekmek de buldu. Leydi Agnes giyinmiş ve gözlerinde eğlendiğinin belirtileriyle çıkageldiğinde mutlulukla ikinci dilimini yiyordu. "Hepinize günaydın."

Grey cevabını mırıldanırken aşçı bir fincan çay koydu, balla süt ekledi ve müdireye uzattı. Büyük bir yudum aldıktan sonra, "Bazı karışıklıklar çıktı Wyndham. Benimle gel, sana göstereyim," dedi Leydi Agnes.

"Peki efendim." Okul çocuğu zamanına geri dönmek kolaydı. Leydi Agnes üzgün görünmese de Grey meraklanmıştı, bu yüzden kızarmış ekmeğinin ve balın son lokmasını yuttu, peşinden üst kata yöneldi. Onu şaşırtacak şekilde Leydi Agnes kendi özel odasına yöneldi ve giyinme odasının kapısını hızla açtı.

"İşte karışıklık," dedi kahkahayla.

Pahalı bir kadife pelerinin üzerine Régine ve gözleri kapalı, süt emen üç tombul, küçük köpek yavrusu kıvrılmıştı. "Tanrım!" Grey yeni doğanları incelemek için dikkatli bir mesafede diz çöktü. "Kendinden fazla gurur duyuyor gibi görünmüyor musun Régine? Üç ata yetecek kadar yemen dışında sırrını iyi sakladın. Acaba babaları neye benziyordu? Yavrular annelerinden de melez görünüyorlar."

"Çok güzeller," dedi Leydi Agnes, kararlı şekilde. "Soy mühim bir şey değildir."

Grey gülümsedi. "Bunu söyleyen de Britanya'nın en asil kadınlarından biri."

"Bu yavrular babalarını seçmediği gibi ben de atalarımı kendim seçmedim." Leydi Agnes çayını biraz daha yudumladı. "Ben melez türleri daha çok severim. Daha şaşırtıcı oluyorlar."

Régine kısa süreliğine yavruları yalamayı bırakıp yuka-

rı baktı, ardından yıkama işlemine devam etti. Grey ayağa kalktı. "Buraya nasıl girdi, hiçbir fikrim yok Leydi Agnes. Yeniden param olduğunda pelerinin yenisini temin edeceğim."

Leydi Agnes eliyle savuşturdu. "Onu dert etmene lüzum yok ama yeni bir anneyi ve yavrularını at arabasında Londra'ya götüremezsin."

Grey onun yüz ifadesine güldü. "Bundan dolayı zerre kadar üzgün değilsiniz, değil mi?"

Leydi Agnes gülümsedi. "Her türlü küçük canlıya zaafım var, ister çocuk, ister kedi yavrusu, isterse köpek yavrusu olsun. Bunlardan birini sahiplenmeyi çok isterim. Yaşlı köpeğim birkaç hafta önce öldü ve yeni bir yavru almanın zamanı geldiğini düşünüp duruyordum. Buradan da bir yavru isteyen oğlanlar da çıkacaktır." Düşünceli göründü. "Özellikle bir çocuğun, kesinlikle kendine ait bir yavruya ihtiyacı var."

"Yavruları dağıtabilirsiniz ama yavruları ondan ayrı hayatta kalabilecek kadar büyüdüğünde Régine'yi almak için geri döneceğim." Bir elini uzattı ve Régine ısıracak gibi görünmediğinde onun kafasını kaşıdı. "Onu özleyeceğim gerçi."

"Bayan Fox'u yakınında tutacaksın o zaman," dedi Leydi Agnes tatlılıkla.

Grey bunu denemeye kesinlikle niyetliydi.

Londra'ya hızlı bir yolculuktan sonra, lüks at arabası Kirkland Malikânesi'nin önünde durdu. Uşak merdivenlerden inerken, Kirkland elini Grey'e uzattı. "Yarın Exeter Sokağı'nı arayacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa, haber göndermen yeter."

"İyi olacağım." Grey arkadaşının elini sıktı. "Sevgili ailemin kollarına dönmeye hazır olduğumda, bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

"İkinci öğrenen olmam daha muhtemel." Kirkland, Cassie'ye doğru başını eğdi ve ardından arabadan indi.

Kapı kapandıktan ve araba şehrin içinde yol almaya başladıktan sonra, Grey koltuğunda arkasına yaslandı ve Cassie'nin elini tuttu. "Londra hep bu kadar kalabalık, kokulu ve gürültülü müydü?"

"Evet, muhtemelen bu hatıraları bu yüzden gömdün." Parmaklarını Grey'in parmakları arasından geçirdi. "Londra sende kaçarak uzaklaşma hissi yaratıyor mu?"

"Biraz." Gülüşü buruktu. "Bir hafta öncesinden çok daha iyiyim. Ama yolculuğun yorgunluğunu atlatmak için günün geri kalanında saklanabileceğim bir sığınağa gidiyor olduğum için mutluyum."

"Bugünün geri kalan kısmında rahatlayabilirsin. Ama uyarayım, yarından itibaren seni Londra'nın güzelliklerinin tadına bakman için dışarı çıkarıyor olacağım," dedi Cassie. "Covent Garden'dan başlayarak. Eve o kadar yakın ki çığlıklar atarak kaçmaya başlasan bile sığınağına ulaştığında nefes nefese bile kalmış olmazsın."

"Ne kadar düşüncelisin. Ancak sanıyorum ki yanımda sen olduktan sonra, çoğu durumda kendimi kontrol edebilirim." Alnına kısacık bir öpücük kondurdu. "Senin yanında olmanın neden bu kadar kolay geldiğini bilmiyorum fakat buna minnettarım."

"Benim yanımda olmak kolay olabilir, çünkü ben seni Durand Kalesi'nden önce tanımıyordum," dedi Cassie düşünceli bir ifadeyle. "Yirmi yaşındaki halinle aynı olmanı beklemiyorum. Ve dönüşü olmayacak derecede hasarlı ol-

madığını bildiğim için üstüne gelmiyorum, endişelenmiyorum ya da güzel hatıralardaki pırıltılı Lord Wyndham'ı özlemiyorum. Seni şimdi olduğun adam olarak mutlu görmem bana yeter."

Grey kaşlarını merakla kaldırdı. "Muhteşem bir âşık olmamın bir önemi yok mu?"

Cassie kahkaha attı. "O çok ayrı bir konu lordum."

"Eminim, çok da önemli bir konu." Pencereden dışarı bakarken gülümsemesi soldu. "Ailem, Parlamento için Londra'da olabilir."

"Belki. Burada olsalar bile sen isteyene kadar onları görmek zorunda değilsin."

"Onları görmek istiyorum. Sadece... henüz değil." Sesindeki ağırlığı gidermek için çabaladı. "Astley Sirki'ni ya da başka eğlenceli şeyleri görmeyi tercih ederim. Sanıyorum ki Kraliyet Tiyatrosu hâlâ Covent Garden'dadır?"

"Evet, gerçi senin bildiğin tiyatro birkaç yıl önce yanıp kül oldu. Aynı yerde yenisi inşa edildi, böylece gösteriler devam ediyor," diye cevapladı Cassie. "Belki de hangi oyunların sahnelendiğini görmek için yarın tiyatroya uğrayıp programa göz atabiliriz."

Grey tereddüt etti. "Tiyatroyu severim ama gürültülü bir tiyatro kalabalığının bir parçası olmaya hazır değilim ve tanınma riski olmadan da locada oturamam."

"Belki bir-iki hafta sonra," dedi Cassie sakince.

Sessizleştiler ama elleri birbirine kenetli kaldı. Grey'in bakışları, Britanya'nın atan kalbi olan şehre dönmüştü. Cassie onun kalabalık ve karışıklıkla iyi baş ettiğini düşündü. Her gün daha da güçleniyordu. Daha iyi idare eder hale geliyordu.

Exeter Sokağı 11 numaraya ulaştıklarında gün batımı

yaklaşıyordu. "Beklediğimden daha büyük," dedi Grey, Cassie'nin arabadan inmesine yardım ederken.

"Bu muhit bir zamanlar revaçtaydı ve geriye büyük evler kaldı." Anahtarını çıkardı ve önden merdivenleri tırmandı. "Bölgede bol miktarda pansiyon var, böylece geliş gidişlerimiz dikkat çekmiyor."

Kapıyı küçük bir giriş bölümüne açtı, bir kolu sevgiyle Cassie'nin omzuna dolanmış halde içeri girdiler. İçeride, dışarı çıkmak üzere olan uzun, ince bir adam vardı. Sırım gibi bedeni ve kahverengi saçları tanıyan Cassie kaskatı kesildi.

Adam onu gördüğünde ciddi yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Cassie! Yarın İskoçya'ya döneceğim için belki gelmişsindir diye uğradım."

Rob Carmichael. Adam ona doğru ilerlerken Cassie donakaldı. Ardından Rob durdu, bakışları Cassie'den Grey'e kaydı.

"Tanrım, Wyndham, mezardan dönmüşsün!" dedi Rob, şaşkın bir memnuniyetle. Grey ve Cassie arasındaki rahat samimiyeti görüp doğru şekilde yorumladığında yüz ifadesi değişti. Sesi sertleşti. "Fransa'dan gül kokularıyla ayrılmış görünüyorsun Wyndham."

"Hiç de öyle sayılmaz," dedi Grey, bakışları Rob ve Cassie arasında gezinirken kaşlarını çatarak.

"Senin ucuz çekiciliklere kanmayacak kadar muhakeme yeteneğin olduğunu sanırdım," dedi Rob Cassie'ye, sesi kırgındı. "Yoksa parası için mi? Wyndham şüphesiz benden daha fazlasına sahip ve metreslerine karşı cömert olmakla ün yapmıştı."

"Diline hâkim ol Carmichael!" Grey kolunu Cassie'nin

omzundan kaldırdı ve ellerini yumruk yaparak ileri adım attı. "Ondan özür dile!"

"Gerçekleri söylediğim için mi? Hiç sanmıyorum!" Rob da çenesi sinirle kasılmış halde kavga pozisyonu aldı.

"Kesin şunu, ikiniz de!" Cassie camı parçalayabilecek bir sesle bağırdı. "Çocuk gibi davranıyorsunuz!"

Evi kocasıyla birlikte işleten Bayan Powell sesler üzerine girişe gelmişti. "Bayan Powell, bu Bay Sommers ve bir süre burada kalacak. Lütfen kendisini yukarıda bir odaya çıkarın."

Grey karşı çıkmak için ağzını açtığında Cassie ona *Git* diyen bir bakış attı. Grey bu durumdan memnun görünmüyordu ama merdivenlerden yukarıya Bayan Powell'ı takip etti.

"Onu göndermene gerek yoktu," dedi Rob sertçe. "Ben gidiyorum. Gelecekte yollarımızın pek kesişeceğini sanmam Cassandra."

"Biz konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorsun Robert," dedi Cassie, kesin bir şekilde. "Çizim odasında." Kaçamaması için adamın kolunu kavradı.

Rob bir süre direndikten sonra, bitişik odaya doğru Cassie'ye eşlik etti. Aydınlıkta, Cassie Rob'un gözlerindeki acıyı gördü. Kızgınlığı buharlaşıp uçtu. "Üzgünüm Rob. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

"Bir aşığı başından savuşturmanın güzel bir yolu olduğunu sanmıyorum," dedi Rob kısaca.

"Sen ve ben sevgili değildik Rob. Arkadaştık ve işimize geldiğinde yatak arkadaşıydık. Birbirimize aşk ya da sadakat sözleri vermedik."

"Bana Wyndham'la birlikte olduğundan bahsetmeye niyetin var mıydı? Ya da öğrenmeyeceğimi mi umuyordun?"

Cassie iç geçirdi. "Sen ve ben hiç diğer sevgililerimiz hakkında konuşmadık, gerçi ben bu kadar fazla süre Fransa'da olduğum için senin burada yalnız yatmadığını varsaymıştım."

"Tuhaf ki öyleydi." Rob dudaklarını büzdü. "Bizim yatak arkadaşlarından daha fazlası olduğumuzu düşünmüştüm."

"Evet ama aramızdaki gerçek bağ hep arkadaşlıktı, romantik bir aşk değil." Sözlerine inanmasını isteyerek onun bakışlarını yakaladı. "Arkadaşlık, önemseme ve güven gerçekti Rob. Bunu kaybetmek istemem."

Rob'un çenesinde bir kas seğirdi. "Neden Wyndham? Sebebi efsanevi çekiciliği mi? Ondan nefret etmek isterken bile bunu başarmak hep zordu."

Cassie'nin kaşları çatıldı. "Ondan neden nefret etmek istedin?"

Omuz silkti. "Sadece her şey onun kolayca ayağına geldiği için."

Hiçbir şey Rob'un kolayca ayağına gelmemişti. "Belki de Grey'in on yılını bir kale zindanında tek başına hücre hapsinde geçirdiğini bilmek sana kendini iyi hissettirir," dedi Cassie alayla. "Seni temin ederim ki bundan hayatta kalarak kurtulmak kolayca ayağına gelen bir şey değil."

"On yıl tek başına hücre hapsi mi?" diye feryat etti Rob, dehşete düşmüştü. "Zavallı adam. Kaçmasına yardım mı ettin?"

Cassie başıyla onayladı. "İngiltere'ye yeni döndük." Yorgunca pelerinini çözdü. "Sakin bir akşamı dört gözle bekliyordum."

"Wyndham ile birlikte." Rob başını iki yana salladı. "Seni onunla hayal etmekte güçlük çekiyorum. Sana ih-

tiyaç duyduğu ve sen ona yardım etmeye kendini mecbur hissettiğin için mi?"

Gerçekten neden Wyndham'dı? "Belki de," dedi Cassie, düşünceliydi. "Sen kendine kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyaç duyma şansı tanımıyorsun Rob. Ben de öyleyim. İkimiz de hiçbir şey talep etmeme konusunda uzmanız. O kadar kendimize yetiyoruz ki başka bir insanla derin bir bağ kuramıyoruz. Grey'in yanında... ben başka biri oluyorum."

Rob'un bakışları araştırıcıydı. "Ona âşık mısın?"

"Biraz, sanırım." Kendisine ne kadar dürüst olma izni verebileceğinden emin olmadığı için tereddüt etti. "Onun yanında, yeniden *hissediyorum*. Acıyor ama... buna değer."

"Ah, Cassie, ruhunda bir parça bile romantizm barındırdığını bilmiyordum." Rob onu hızla ve sertçe kucakladı. "Eğer benimle sahip olduğundan daha fazlasını istiyorsan, umarım bunu bulursun. Ne var ki bu Wyndham ile olmayacak. Seninle asla evlenmeyecek."

Bunun iki arkadaş arasında bir sarılma olduğunu anlayarak gözlerini yakan yaşlarla rahatlayıp onun sert, tanıdık vücuduna yaslandı Cassie. Arkadaşlıklarını kurtarmış olsalar bile, daha fazlasına sahip olma şansları uçup gitmişti. "Eğer böyle bir hayale kendimi kaptırmış olsaydım bile, bunun neden asla olmayacağına dair çok sayıda hevesli insan tarafından etkili biçimde uyarıldım. Wyndham ve ben kendi yollarımıza gittiğimizde, şaşırmayacağım ya da harap olmayacağım."

Rob'un öfkesi geçmişti ama hüzünle ekledi: "Bir gün ikimizin emekli olup birbirimizi eski savaş hikâyelerimizle sıkacağımız, sessiz bir köye çekilebileceğimizi düşünmüştüm. Ama bu olmayacak, değil mi?"

"Pek mümkün değil," diye onayladı Cassie. "Fakat... Rob yeniden arkadaş olabilir miyiz? Lütfen?"

"Olabiliriz." Sarılmayı bıraktı. "Ancak İskoçya'ya gittiğim için memnunum. Seni özlemeyecek kadar meşgul olmalıyım."

"Özlemeyeceksin," dedi Cassie, sesinde keyifle. "Ben sadece bir alışkanlıktım."

"Belki de ama güzel bir alışkanlık," dedi sessizce. "Kendine iyi bak."

Cassie onun gergin ve her daim belaya hazır şekilde odadan çıkışını izledi ve içinden geçmişte birbirlerine âşık olmayı becerebilmiş olmalarını diledi.

Kendini bir diğer zor tartışmaya hazırlayarak merdivenlerden yukarı yöneldi Cassie. Merdivenlerin başında Bayan Powell ile karşılaştı.

"Bay Sommers'ı evin arka tarafındaki güzel ve sessiz odaya yerleştirdim," dedi yaşlı kadın. Sağduyulu ve tedbirli olmasıyla tanınmasına rağmen, genç bir kız gibi kıkırdadı. "Çok yakışıklı bir adam! Ne kadar kalacak?"

Görünen o ki Grey'in karizması da geri kalanıyla birlikte iyileşiyor, diye düşündü Cassie acı acı. "Birkaç hafta muhtemelen. Kendisi Lord Kirkland'in eski bir arkadaşı."

"Kendisi de bir lord, bundan eminim," dedi Bayan Powell, merdivenlerden inmek için dönerken. "Rahat etmesi için elimden geleni yapacağım."

Cassie Mavi Oda'ya giden uzun koridora yöneldi. Gelişini haber vermek için kapıya tıklattıktan sonra, Grey kendisine gitmesini söyleyemeden içeri girdi.

Grey pencerenin yanında, Londra'ya gecenin çöküşünü izliyordu. Soğuk ve mesafeli, oldukça Lord Wyndham'dı.

"O sahne için üzgünüm," dedi Cassie, giriş yapmadan. "Tam biz vardığımızda Rob Carmichael'ın çıkıyor olması kötü şanstı."

"Kötü şans gerçekten," dedi Grey, ona bakmak için dönmeden.

"Benim masum bir bakire olmadığımı biliyordun," dedi Cassie bitkinlikle.

"Ben de değilim ama benim tüm oynaşmalarım on yıl geride kaldı." Uzun bir sessizlikten sonra tereddütle ekledi: "Ve... tanıdığım ve hep biraz korkutucu bulduğum bir adamla birlikte olduğunu bilmek sarsıcı." Daha yumuşak bir sesle, "Fazlasıyla senin kaleminden gibi görünen bir adam," dedi.

"Korkutucu olmak bu iş için yararlı bir özellik," diye onayladı, iki adamın birbirini nasıl gördüğüyle yakından ilgilenerek. "Lütfen camdan dışarı bakmayı bırakır mısın?"

Grey döndü, gerçi solan ışıkta yüz ifadesini okumak zordu. "Carmichael ile olan ilişkini bozduğum için sana bir özür borçluyum. Senin görmüş geçirmiş bir kadın olduğunu bildiğim halde, Londra'da seni bekleyen bir aşığın olduğunu düşünmemiştim."

"Az önce bu konuşmayı Rob ile yaptım," dedi Cassie kuru kuru. "O ve ben arkadaştık, ortaktık ve birlikte tehlikeler atlattık. Fakat zaman zaman aynı yatağı paylaşsak da bu asla ilişkimizin en önemli unsuru olmadı."

Grey'in gözleri kısıldı. "Yatak bizim arkadaşlığımızın odak noktası mı? Yoksa bu sadece aptalları esaretten kurtardığın zaman sunduğun bakıcı servisinin bir parçası mı?"

Cassie ona bir şeyler fırlatma dürtüsüne engel oldu. "Rob'la birbirinizin boynunu kırmanıza izin vermeliy-

dim!" Grey'in fazlasıyla hızla mesafeli ve alaycı bir adama dönüştüğünü düşünerek döndü ve kapıya yöneldi.

Grey bir küfür savurdu ve Cassie kapıya ulaşamadan ona yetişip kollarını arkadan ona doladı ve onu hızla göğsüne çekti. "Özür dilerim Cassie," dedi, yoğun bir sesle. "Sahiplenici bir tarafım olduğunu bilmezdim ama söz konusu sen olunca farklıyım."

"Her şey farklı," dedi Cassie, karşılık vermemeye çabalayarak. "Endişelenme, yakında her türlü hafiften sahiplenici duyguyu atlatır ve kadınının başka kimlerle ahbaplık ettiğinin önemli olmadığı sıradan kaçamaklarına dönersin."

Grey'in kollarının belindeki kavrayışı sıkılaştı. "Benim istediğim sıradan bir kaçamak değil Cassie."

"O zaman istediğin ne?"

"Senin için özel olmak istiyorum Cassandra," dedi Grey keskince. "Başlarda benimle acıdığın için mi yoksa görev için mi birlikte olduğun umurumda değildi ama şimdi umurumda. Ben... ben bir görevden daha fazlası olmak istiyorum."

Cassie zorlukla yutkundu. "Öylesin Grey. Düşündüğünün aksine, asla gelişigüzel erkeklerle yatmadım. Özellikle kurtarmaya çalıştığım erkeklerle hiçbir zaman."

"Bunu duyduğuma sevindim." Grey onun kulağını öptü. "Ama... ilk kez birlikte olduğumuzda, teselli ve arkadaşlıktan daha kötü nedenlerle birlikte olduğun erkekler olduğunu söylemiştin. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim."

Söylediklerini bir soru gibi dile getirmemişti fakat Cassie öyle olduğunu biliyordu. "Kimseye geçmişimi anlatmadım," dedi alçak bir sesle. "Pis hikâyenin tamamını."

"Belki birine anlatırsan yükün hafifler." Grey'in sıcaklığı, akşamın serinliğini yok ediyordu. "Cassie, benimle ilgili önemli olan her şeyi biliyorsun ve ben senin hakkında çok az şey biliyorum." Elini kadının sağ kolunda yukarı aşağı gezdirdi. "Sadece nazik, şehvetli, tehlikeli ve korkutucu şekilde işinin ehli olduğunu biliyorum."

Cassie az kalsın Grey'in listesine gülüyordu ama gülümsemesi soldu. Geçmişi öyle uzun süre derinliklere kilitlemişti ki anlattığını hayal etmek bile güçtü. Yine de haklıydı. O Grey'e dair başka kimsenin asla bilemeyeceği zayıflıklara şahit olmuşken, Grey onun hakkında çok az şey biliyordu.

Rob'a ikisinin de fazla kendine yeten, ihtiyaç duymaya ve duyulmaya fazla hevessiz insanlar olduklarını söylerken doğru söylemişti. Grey ile olan ilişkisi farklıydı ve bu farklılığın sebeplerinden en büyüğü Grey'in acısını, korkularını ve zayıflıklarını Cassie'nin görmesine izin vermesiydi. Ona karşı aynısını borçluydu.

"Pekâlâ," dedi Cassie, Grey'in dokunuşundan uzaklaşarak. "Ama bu zaman alacak. Gardırobun solundaki kapıyı açarsan, kendini yatıştırmak için çeşitli içkiler bulacaksın."

Grey kapıyı açıp raflar dolusu şişe ve bardağı görünce bir ıslık çaldı. "Kirkland konuklara hoş karşılandıklarını nasıl hissettireceğini biliyor. Ne istersin?"

Konyak içerse hikâyenin sonuna gelmeden sızardı. "Şarap."

"O zaman sana şarap." O şişeyi çıkarırken, Cassie koltuğa kıvrıldı ve geçmişinin gölgelerini gün ışığına çıkarmayı becerip beceremeyeceğini umutsuzca merak etti.

Ancak anlatabileceği biri varsa, bu kişi Grey'di. O da cehennemde yıllar geçirmişti.

28

Grey şarap bardağını uzattığında, Cassie, "Nereden başlamalıyım?" diye sordu.

"En başından tabii." Grey şömineye hazırlanmış ateşi yakmak için diz çöktü, ardından karşısındaki koltuğa, ona dokunacak kadar yakına yerleşti. Alevlerin ışığı parlak saçlarını ortaya çıkarmış ve sakin, sabırlı yüzünün güçlü hatlarını şekillendirmişti.

Cassie, elindeki bardağı tekrar tekrar çevirirken gözlerini şarabına dikti. "Babam İngiliz, Annem Fransız'dı. Annemin ailesiyle kalmak için Fransa'ya uzun seyahatler yapardık. Bakıcım bir Fransız kadındı, çünkü annem çocuklarının İngilizce kadar iyi Fransızca konuşmalarını istiyordu."

Sessizlik fazla uzayınca Grey sordu: "Çocuklar?"

"Bir ağabeyim ve ablam vardı. Ben şımartılan küçük çocuktum." Babasının sıcak kucağını, annesinin katı ama nazik disiplinini hatırlayarak gözlerini kapadı. Muzip ağabeyini, ilk takdimini heyecanla planlayan güzel ablasını.

"Dehşet hükümdarlığı başladığında Fransa'da ziyaretteydik. Yetişkinler endişeliydi ve Fransız akrabalar ülkeyi terk etmelerinin gerekip gerekmediğini tartışıyorlardı. Ama karışıklık büyük ölçüde Paris'teydi ve Montclair mülkü Reins'in dışındaydı, güvenli bir mesafe uzaklıkta. En iyi yola karar vermek için zaman vardı."

"Ama sen daha iyisini biliyordun genç kâhin," dedi Grey, Cassie bir kez daha sessizleştiğinde.

"Yaklaşan felakete dair korkunç bir hissim vardı." Tatlılığına ve yakıcılığına ihtiyaç duyarak hissizce şarabını yudumladı. "Yerel halktan çocuklarla oynadım ve ailelerinin konuşmalarını duydum. Köyde, zenginler aleyhinde konuşan, Paris'ten gelme radikal konuşmacıları gördüm. Annemin ailesinin "özgürlüğe karşı suçlardan" ötürü suçlandığını duydum. Bunları anne babama anlatmaya çalıştım fakat sadece on yaşında olduğum için beni dinlemiyorlardı. *Dinlemiyorlardı*!" Bu kadar yıl sonra bile, öfke ve keder kalbini deliyordu.

"Seni dinlememiş olmaları bir trajedi," dedi Grey sessizce. "Ama senin yarattığın bir trajedi değil."

Belki değildi ancak farklı şekilde anlatsa, uyarılarını daha iyi aktarsa, yine de duyulup duyulmayacağını merak etmekten hiçbir zaman kurtulamamıştı. "Babam güldü ve yatıştırıcı sözler söyledi, bana bir ay içinde yeniden evimizde olacağımızı anlattı. Ama çok geçti. Dehşet yok etmek üzere çoktan bize ulaşmıştı."

Cassie sessizleştiğinde bir kez daha onu teşvik etti Grey. "Nasıl?"

"Bunu çok sonraları öğrendim fakat bir grup Parisli baldırı çıplak, orduya katılmak üzere yollarına devam ederken köyden geçiyormuş. Bir fiçı ucuz içkileri varmış

ve içkilerini serbestçe paylaşmışlar. Sonunda herkesin çılgınlığa sürüklendiği büyük bir ayaklanma oldu. Öfkeleri öldürücü boyuta ulaştığında, annemin ailesinin evine doğru yürüyüşe geçtiler." Gözlerini sımsıkı yumdu. "Ve... evin etrafını sarıp ateşe verdiler."

Grey nefesini tuttu. "Sen içerde miydin?"

Cassie başını iki yana salladı. "Josette Maupin, Montclair mülkünden genç bir oda hizmetçisi, beni sık sık yaşıtım ve yakın arkadaşım olan yeğenine gezmeye götürürdü. Ben arkadaşımla oynarken, Josette de genç sevgilisiyle flörtleşirdi. Bu köyde değil, ters istikametteki bir çiftlikteydi."

Bakışları geçmişe dönük, biraz daha şarap içti. "O gün çiftliğe gittik ve her zamankinden uzun kaldık. Geri dönerken, dumanları görene kadar bir sorun olduğunu bilmiyorduk. İkimiz de koşmaya başladık. Bahçenin sınırına ulaştığımızda, evin alevler içinde ve etrafının aristokratlara küfürler ederek bağıran adamlarla çevrili olduğunu gördük. Evden kaçmaya çalışanlar vuruluyordu."

Zorlukla yutkundu. "Dayım kaçmaya çalıştı. Kucağında bir çocuk vardı, en küçük kuzenimdi sanırım. İkisi de öldürüldü. Yaşlı bir Montclair alevlerden kaçmak için üst katlardaki bir pencereden atladı. Düşüşten kurtulmuş olsa bile, ardından gelen dayaktan sağ çıkması mümkün değildi."

Cassie'nin dehşeti Grey'in yüzüne yansıyordu. "Tüm ailen içeride miydi?"

"*Oui*," diye fısıldadı, eskiden olduğu küçük çocuk gibi Fransızcaya geçerek. "Çığlık atarak eve doğru koşmaya başladım ama Josette beni durdurdu. Evde onun da arkadaşları vardı ve benim kadar çok ağlıyordu. Ev yanarken

süs çalılıklarının arasında birbirimize sarılarak durduk. Gitmemiz gerektiğini söyledi fakat ikimiz de kımıldayamıyorduk. Biz orada durup izlerken ev yandı, yandı ve yandı. Saatlerce gece gökyüzünü aydınlattı."

"Bir cenaze ateşi," dedi Grey yumuşakça. "İçerideki insanların çoğu alevlerden ziyade dumandan kısa sürede ölmüştür."

Cassie de öyle olduğunu umuyordu. Tanrım, öyle olduğunu umuyordu. "Sonunda yanan ev kor halinde yıkıldı ve biz gizlice uzaklaştık. Josette, güvende olacağıma söz vererek beni ailesinin yanına götürdü. Pahalı kıyafetlerim yanmıştı ve bana yeğenlerinden birine ait düz bir elbise verdiler. Ailesi... çok nazikti."

Bu Cassie'nin kılık değiştirmeyle ilgili ilk tecrübesiydi, kendisine sadece basit bir kız elbisesi verilmemiş, aynı zamanda Josette onun dikkat çekici saçlarını saklamak için boyayla yıkamıştı.

"Josette sevgilisiyle evlendi ve kocasının ailesinin uzakta olan çiftliğine taşındı. Ben de Caroline Maupin adıyla onun yanında gittim ve öksüz kalmış bir kuzen olarak tanıştırıldım. Catherine St. Ives ölmüştü."

"Caroline olarak ne kadar yaşadın?"

"Neredeyse altı yıl. İngiliz olduğumu asla unutmadım ve savaş sonunda bittiğinde İngiltere'ye dönmeyi planlıyordum fakat zamanımın çoğunda Boyer'lerinkine çok benzeyen bir çiftlikte günlük hayatla meşgul olan bir kızdım. Bir çift güçlü elin yapacağı bir iş her daim olduğundan, bana her zaman ailenin bir üyesi gibi davrandılar." Şarabını bitirdi ve üşüyen ellerini ovuşturabilmek için bardağını kenara koydu.

Grey sessizce ileri uzandı ve ellerini sıcak ellerine aldı. "Sonra ne oldu?"

Titrek bir nefes aldı. "Çevrede benim Catherine St. Ives olduğumu bilen insanlar vardı ama beni ihbar etmediler, çünkü küçük bir çocuktum. O koruma ben büyüyünce ortadan kalktı. Ne oldu bilmiyorum. Belki de Fransa'nın düşmanları hakkında bilgi getirene ödül sözü verilmişti. Ya da potansiyel bir talibi hafife almıştım."

"Sebep her neyse, bir İngiliz ajanı olarak ihbar edildim." Neredeyse histerik bir kahkaha patlattı. "*On beş* yaşındaydım! Bir çiftlikte yaşıyor, inek sağıyor ve peynir yapıyordum. Ajanlıktan ne anlardım?"

"Korku ve nefretin olduğu yerde gerçekler mühim değildir," dedi Grey, elleri Cassie'nin elleri üzerinde gerilerek. "Tutuklandın mı?"

"Pazarın kurulduğu gün, kasaba meydanında. Peynir ve yumurta satıyordum." Titrek bir nefes aldı, zorlukla konuşabiliyordu, ardından kelimeler sağanak gibi geldi. "Reims'e götürüldüm, yargılandım ve hüküm giydim, iki gardiyanın tecavüzüne uğradım ve ölmek üzere bir hücreye atıldım."

"Yüce Tanrım." İki dilde küfrederek Grey onu koltuktan kucaklayarak kaldırdı ve onu kucağına aldı, adamın sıcak vücudu soğuk, umutsuz hatıralarındaki dünyadaki tek sıcaklıktı. "Nasıl kaçtın?"

Cassie, gözyaşlarına boğulmamak için çabalayarak yüzünü onun omzuna gömdü. Bir kez ağlamaya başlarsa, asla duramayacağından korkuyordu.

"Yaklaşık bir yıl kadar sonra, benden nispeten hoşlanan bir gardiyan geldi. Kapıdaki mazgalların arasından konuşurdu. Ayık olduğu zamanlarda, ona iyi davranırsam bana

özel ihtimam göstereceğine dair sözler verirdi. Sarhoşkense ona isteyerek vermediğimi zorla almakla tehdit ederdi. Ona yapmak istediği tüm o şeyleri tasvir ederken, kötü kokan nefesi bütün hücreyi doldurumuş gibi gelirdi.

"Beni hücreden çıkarırsa şeker kadar tatlı olacağımı söylerdim cevap olarak. Buna gülerdi. Sabrının tükendiğini biliyordum, bu yüzden bir gün teklifini kabul ettim. Geceyarısını geçene kadar bekledi, sonra hücreme geldi. Bana istediğini yapmasına izin verdim." Fısıltıyla bitirmeden önce hatırladıklarını anlattı. "İşi bittiğinde, terli ve yarı uyur haldeyken, onu kendi bıçağıyla öldürdüm ve kaçtım."

Dayanılmaz anılarla dolup taşarak, iç parçalayan, kontrol edilemez hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Grey'in onu kucağından kaldırıp yatağına yatırdığının belli belirsiz farkındaydı. Yanına uzanıp yatıştırıcı sözler mırıldanırken, sıcak bedenini Cassie'nin soğuk ve titreyen uzuvlarına sardı.

Geride tek damla gözyaşı kalmayana kadar ağladı. Ama sonunda mutlak bir yorgunlukla uykuya dalarken, Grey'in kollarında babası öldüğünden beri kendini ilk defa güvende hissettiğini fark etti.

Son ışıklar gökyüzünden silinir ve ocaktaki ateş köze dönüşürken Grey Cassie'ye sıkıca sarıldı. Hareketsizlikten kasları kaskatı kesilmişti ama onu rahatsız etmek istemiyordu. Bırakmak istemiyordu.

Onun dayanıklılığını olağan varsaymış, sınırsız bir kaynağı varmış gibi bundan faydalanmıştı. Bir kez bile bu dayanıklılığı ne kadar zor kazanmış olması gerektiğini düşünmemişti. Bencil bir aptaldı Grey.

Sonunda, Cassie kollarında kımıldadı. "Nasılsın?" diye sordu Grey nazikçe.

"Su." Neredeyse duyulamayacak bir fısıltıyla istemişti.

Grey kalktı ve odanın içinde el yordamıyla ilerledi. Bir lamba yaktıktan sonra, sürahiden bir bardak su doldurdu ve yatağa taşıdı, ardından içebilmesi için Cassie'yi oturur pozisyona getirdi. Cassie bardağı bitirdiğinde, durgun gözlerinin altında koyu renk halkalarla gerisingeri yastıklara uzandı.

Oda soğuduğundan, Grey ateşi yeniden yaktı. Sonra gardırobta katlanmış bir battaniye buldu ve Cassie'nin üzerine örttü. Yatağın kenarına oturarak, onun sırtını okşadı. Yetişkin bir kadın gibi değil de çökmüş bir çocuk gibi görünüyordu. "Geçmişin hakkında konuşman konusunda sana baskı yaptığım için üzgünüm."

"Ben değilim," dedi Cassie beklenmedik bir biçimde. "Yaşananlar hakkında konuşmak, acının bir kısmını yok etti. Şimdi ile geçmiş arasına biraz daha mesafe koydu."

"O halde, bana anlattığın için memnunum." Cassie'nin anıları ona kâbuslar gördürecek olsa dahi. "Bazen cinsimden utanıyorum. Erkekler tarafından iğrenç muamelelere maruz kalmışsın."

"Evet fakat aynı zamanda başka erkekler tarafından da çok güzel muamele gördüm. Kirkland bir arkadaş ve ağabey gibi oldu, hatta bazen baba. Başkaları da oldu." İç geçirdi. "Kadınlar da korkunç şeyler yapabilirler."

"Herhangi bir erkeğin sana dokunmasına izin veriyor olmana şaşırıyorum." Elini, onun kalçasının kıvrımına yerleştirdi. "Minnettarım ama şaşırıyorum."

"Aynen senin gibi, benim de temasa ihtiyacım vardı." Elini onun elinin üzerine koydu. "Uzun zaman aldı ama

gördüm ki güvendiğim bir erkekle samimiyete tahammül edebiliyordum, çünkü sıcaklığa ihtiyacım vardı. Zamanla ve nezaketle, bu samimiyetten zevk almaya da başladım."

Grey, onun yorgun gözlerine baktı, geçmişinde asla bilemeyeceği gizemlerin yattığını fark etmişti. Bilmesine ihtiyacı ya da hakkı var mıydı? Yavaşça, "Sen tanıdığım en harikulade kadınsın," dedi.

"Sadece hayatta kalmakta iyiyim." Dudakları minicik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir zamanlar, zerre kadar kadınsı zerafete sahip olmadığım söylenmişti."

Grey şaşkın bir kahkaha koyverdi. "Umarım bunu bir iltifat olarak almışsındır. Kirkland'i nasıl buldun?"

"İngiltere'ye dönmek istedim ve kanalı geçmenin yasal bir yolu olmadığı için, işbirliği yapacak bir kaçakçı aradım," diye açıkladı. "Bu zaman aldı. Kıyı boyunca değişik işlerde çalıştım, genellikle barmen olarak, sonunda Marie'yi bulana dek.

"Birbirimize güvenir hale geldiğimizde, ona İngiltere'ye gitmek ve Napolyon'a karşı çalışan bir ajan olmak istediğimi anlattım. Benim hakkımda erkek kardeşiyle konuştuktan sonra, bir sonraki yolculuğu sırasında Pierre beni İngiltere'de Nashes'a getirdi. Beni Kirkland'e gönderdiler ve üç gün sonra Londra'da ona bir ajan olarak bana ihtiyacı olduğunu söylüyordum."

"Ve o seni işe alacak kadar akıllıydı." Grey onun yorgun yüzünü inceledi. İlk gördüğünde gösterişsiz olduğunu düşünmüştü ama onu dış görünüşü ile yargılamayı bırakalı uzun zaman olmuştu. O basitçe Cassie'ydi, nadir ve unutulmaz. Ona hem arzu hem de şefkat hissettiren kadın. "Aç mısın?"

Cassie'nin kaşları çatıldı. "Sanıyorum öyle."

Grey yataktan kalktı. "Mutfağın yolunu bulup biraz yemek aşıracağım."

"Çalmana gerek yok. Ocağın yanında çorba, kilerde soğuk et, peynir ve ekmek olacaktır. Eğer Bayan Powell oradaysa, seninle flört edecektir."

"Umarım." Grey gülümsemeye çalıştı. "Yeteneğimi kaybettiğimi düşünmekten hoşlanmam. Bir tepsi hazırlayıp getireceğim, birlikte yiyeceğiz, uygun şekilde uyuyacağız ki bununla tamamen giyinik olmayacağımızı kastediyorum. Yarın da Londra'da kendimizi nasıl eğlendireceğimize karar vereceğiz."

"Bu hoşuma gider." Bakışları ciddi, adamın elini yakaladı. "Uyumadan önce, unutmama yardım etmeni istiyorum, kısa bir süre için bile olsa."

Grey, hayatında daha fazla onore olmamıştı. Bundan sonra da olacağından şüpheliydi. "İstediğin gibi olacak. Bu gece, birbirimize unutma hediye edeceğiz." Tereddütle bırakmadan önce onun elini öptü. "Ve yarın, ikimiz de şeytanlarımızdan bir gün daha uzak olacağız."

29

Cassie ertesi sabah Grey'in altın başı göğsünde ve kolu beline sarılı, yüzünde bir gülümsemeyle uyandı. Grey, onu acı verici anılarından uzaklaştırmak için elinden gelenin en cömert, en tutkulusunu yapmış ve başarmıştı. Kendisini çocukluğundan bu yana hissetmediği kadar hafif ve özgür hissediyordu. Geçmişi değiştirmek mümkün değildi ama şimdi daha... mazi gibi geliyordu.

Geçirdikleri gece pek bol uyku içermiyordu ama hem Cassie, hem de Grey Londra'da kaygısız bir gezinti için güzel bir ruh halindeydi. Güneş bile onlar için ortaya çıkmıştı ki Cassie bunu iyiye işaret olarak yordu.

Yakındaki Covent Garden pazarına gitmek için erkenden yola düştüler. Şehri beslemek için takırdayarak gelen taze yiyecek arabalarını izlerken, bir tezgâhtan dumanı tüten sıcak çay içip tatlı çörekler yediler. Koşuşturma eğlenceliydi, sebzelerin ve sabah çiçeklerinin kokusu, şehrin her zamanki kokusuna güzel bir tezattı. Bahar geliyordu ve pazar gittikçe kalabalıklaşıyordu.

Pazarı yeterince gezdikten sonra, Kirkland'in temin

ettiği sade arabaya bindiler. Sürücü onları, kiliselerden saraylara, sakin meydanlardan Mayfair'in varlıklı konutlarına kadar Londra'nın birçok ünlü noktasından geçen karmaşık bir yoldan batıya götürdü.

Strand boyunca dizili binalara bakarken, "Buradan sayısız kere yürüyerek ya da arabayla geçtim, yine de her şey bir kez daha yeni ve harika geliyor. Strand bana eve döndüğümü hatırlatıyor. Londra'yı hep sevmişimdir," dedi.

"O zaman doğru yere geldin," dedi Cassie, gülümseyerek. "Aşağıda, Chelsea taraflarında, su kenarında güzel bir meyhane biliyorum. Düşündüm ki arabayı boşverip meyhanede tam bir İngiliz yemeği yiyebilir, sonra da bizi yeniden ırmağın aşağısına götürmesi için bir kayık tutabiliriz."

"Bu fikri sevdim." Grey bir an düşünceli göründü. "Sanırım sürücüden bizi Costain Konutu'nun önünden geçerek götürmesini isteyeceğim. Ailem orada mı merak ediyorum."

"Eğer evdelerse, merdivenleri çıkıp kapıyı çalmak isteyecek misin?" diye sordu. "Varisin döndüğünü göstermek mi istiyorsun?"

Grey'in yüzü gölgelendi. "Henüz değil."

Costain Konutu'nda kapı tokmağı yukarıda değildi, bu da Grey'i ailesinin nerede olduğu merakından kurtardı fakat Cassie onun ailesinin nerede olduğuyla ilgilenmesinin bir gelişme olduğunu düşünüyordu. Mayfair'in içinden geçtikten sonra, güzel İngiliz birası ve dışı çıtır, sıcak, etli börekler yedikleri Chelsea'ye doğru yöneldiler.

Grey üçüncü böreğini bitirirken, "Herhangi bir şüphem olsaydı bile, bu biftek ve soğan bana evde olduğumu kanıtlardı," dedi. Kucağındaki kırıntıları eliyle silkeledi. "Şehri nehirden doğru izlemek için sabırsızlanıyorum."

"İstersen yarın doğuya, Londra Kulesi'ne ve büyük limana gidebiliriz." Cassie, doymuş ve memnun hissederek ayağa kalktı. "Şuradaki kayığa ne dersin? Sarıya boyanmış olan."

"Kayıkçısı ayık görünüyor ve neşeli rengini de sevdim," diye cevapladı Grey. "Görelim bakalım bize nasıl çılgın bir fiyat verecek."

Dile getirilen fiyat gerçekten çılgındı ama pazarlıkla herkesi memnun edecek bir miktara düşürülmesi çok uzun sürmedi. Kayık nehirde yol alırken Grey, "Son yaptığımız tekne yolculuğundan çok daha konforlu," dedi.

"Çok doğru." Cassie, kanalı geçmek için yaptıkları endişe verici yolculuğun hatırasıyla ürperdi. "Bak, tavuk kayığı geliyor!"

Çığlıklar atan, öfkeli tavukların bulunduğu kafeslerle dolu bir sandalın yanından geçtiler. Küçük, kızıl bir tüy Cassie'nin saçına kondu. Grey tüyü aldı ve, "Leydimden bir hatıra! Bu tavuk tüyüne sonsuza dek gözüm gibi bakacağım," diyerek cebine yerleştirdi.

Grey'in gerçekten o aptal tüyü saklayıp saklamayacağını düşünürken, bu yorum Cassie'nin biraz keyfini kaçırdı. Muhtemelen yapmazdı. Grey'in hayatında çok iz bırakacağını sanmıyordu. Mühim de değildi, şimdilik güzel bir günün tadını çıkarıyorlardı.

Kayıkçı onları kıyıya çıkardıktan sonra, Exeter Sokağı'na giden yolun geri kalanını yürüdüler. Cassie anahtarını çıkarırken Grey, "Yoruldum, dört gözle yemeği ve sessiz bir akşamı bekliyorum," dedi.

Cassie, yorgunluğun nedeninin etrafta çok sayıda insanın bulunması olduğunu tahmin etti. "İyi iş çıkardın," dedi, anahtarı kilide sokarken. "Bir kere bile bağırarak kaçmadın."

"Erkek gururum geri dönüyor," diye açıkladı. "Bağırarak kaçma arzusu, benim güzel bir hanım önünde tam bir korkak gibi görünme endişem tarafından bastırıldı."

Cassie gözlerini devirdi. "Ağdalı dilin kesinlikle iyileşmiş."

Antreye girdiklerinde ikisi de kıkırdıyorlardı. Sağdaki çizim odasına giden kapı açıktı ve Cassie içeriden tanıdık bir ses duydu. Umutla seslendi: "Kiri, sen misin?"

"Cassie!" Büyüleyici Leydi Kiri Lawford çizim odasından çıktı ve Cassie'yi kucakladı. "Tiyatroya gideceğimiz ve bu taraflarda olacağımızdan, senin dönüşün için bazı yeni parfümler bırakmaya karar vermiştim fakat seni beklemiyordum. Yeniden sağ salim evde olduğun için çok mutluyum!"

Cassie kahkaha attı ve Kiri dikkat çekici yeşil gece kıyafetini giymiş olduğu için arkadaşını dikkatle kucakladı. "Ben gizemli bir kadınım, ne yapacağım asla bilinmez." Ardından Kiri'nin 'biz" dediğini fark etti.

"Bir kez daha şeytanı kandırmayı başardığını gördüğüme sevindim Cassie," dedi derin bir ses.

Uzun, kalıplı bir adam çizim odasından antreye girerken Cassie, Kiri'nin omzu üzerinden baktı. Damian Mackenzie gülümsüyordu ve resmi akşam kıyafeti içinde her zamankinden daha yakışıklıydı.

Cassi'nin ilk tepkisi memnuniyetti. Mackenzie'yi hep sevmişti ve onu eşiyle birlikte görmek hiç de şaşırtıcı değildi.

İkinci tepkisi ise, *Lanet olsun!* idi. Ama geri çekilmek için çok geçti. Mac'in bakışları Cassie'den arka tarafa kaydı ve adam taş kesildi. "Tanrım, bu sen misin Wyndham?" dedi soluk soluğa. "Yoksa hayal mi görüyorum."

Cassie o tarafa bakmadan bile Grey'in gerildiğini hissetmişti ama Grey ileri adım atarken sesi sakindi. "Hayal görmek için erken bir saat Mac." Elini uzattı. "Bu demektir ki gerçek olmalıyım."

Mackenzie'nin yüzü aydınlandı. "Kirkland senin ölmüş olduğunu asla kabullenmedi ve yine haklı çıktı." Coşkuyla Grey'in elini iki eliyle kavradı. "Haksız çıktığıma hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Grey'i Mackenzie'nin geniş, atletik endamının yanında görmek, ona Grey'in hâlâ ne kadar zayıf olduğunu fark ettirdi. Ama Grey, Mackenzie'nin elini sıkarken içtenlikle mutlu görünüyordu. "Şahsen ben de bundan dolayı mutluyum." Kiri'yi eğilerek selamladı. "Ve kuşkusuz ki bu büyüleyici varlık senin eşin, Ashton'ın kız kardeşi?"

"İltifatta Mackenzie kadar iyisiniz Lord Wyndham." Kiri'nin kurnaz bakışları Grey'den Cassie'ye döndü. "Yorgun olmalısınız, bu nedenle sizi neler olduğuna dair sorularla ayakta tutmayacağız." Kocasına göz attı. "Tiyatro için yola koyulmalıyız. Cassie dedikodularda arayı kapatmak için yarın seni ziyaret edebilir miyim?"

"Seninle görüşmeyi çok isterim ama sabahtan dışarıda olacağımız için öğleden önce olmasın." Cassie arkadaşıyla göz göze geldi. "Döndüğümüzü kimseye söylemeyin."

"Yani resmi olarak henüz dönmedin Wyndham?" diye yorumladı Mackenzie. "On yılı yurt dışında geçirdikten sonra Londra'ya alışmak zaman alıyor sanıyorum."

"Özellikle de on yılı zindanda geçirdikten sonra," dedi Grey kısaca. Uzun süreli yokluğu hakkında ne söyleyeceğini Cassie ile tartışmışlardı ve açıklamayı olabildiğince sade tutmaya karar vermişti. Kiri ve Mac daha fazlasının anlatılabileceği yakın çevredenlerdi fakat detaylar bekleyebilirdi.

"O zaman mucize resmiyet kazanana kadar bundan bahsetmeyeceğiz." Mac tereddüt etti. "Merakımı hafifletmek için verebileceğin tek cümlelik bir açıklama var mı?"

Grey'in dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Aptaldım ve bunu hayatımın on yılıyla ödedim."

"İşin içinde bir kadın mı vardı?" Grey başıyla onayladığında, "Yeterince sarhoş olduğumuz bir akşam, sana bir kadın yüzünden aptala dönmemin nasıl kırbaçlanmama, neredeyse asılmama ve ordudan atılmama sebep olduğunu anlatırım," dedi Mackenzie.

Grey'in tebessümü gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Aptallığımda yalnız olmadığımı bilmek iyi oldu."

Kiri, kocasına meraklı bir bakış attı. Cassie, Kiri'nin hikâyeyi bildiğini ama Mac'in bu konu hakkında konuşmaya gönüllü olmasına şaşırdığını hissetti. Mackenzie, kendi kusuru hakkında konuşmanın arkadaşının kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Mac, Kiri'yi dışarı doğru ilerletmek için elini onun beline koydu. "Dönüşünü kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey olursa Wyndham, Cassie beni nerede bulacağını biliyor."

Onlar gittikten sonra, Grey kolunu Cassie'ye doladı ve kendine çekti. "Belli ki bu ev Kirkland ve senin düşündüğünüz kadar gizli değil. Merak ediyorum, bir sonraki sefer hangi eski okul arkadaşım çıkıverecek?"

"Buranın Kirkland'in işlerinin merkezi olduğu gerçeğini yeterince düşünmedim," dedi Cassie özür dilercesine. "Karşına çıkabilecek başka eski okul arkadaşı aklıma gelmiyor ama bu benim hayal gücümün yetersizliğinden de olabilir."

"Mackenzie ya da Leydi Kiri benim ölümden döndüğümü başkalarına söylerler mi?"

Cassie başını hararetle iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Kirkland'in ajanlarının ilk öğrendiği şey sağduyudur."

Yanyana merdivenlerden çıkarlarken, "Mac'in evlendiği o harikulade yaratık da bir başka ajan mı?" diye sordu Grey, şaşkınlıkla. "Sırası gelmişken, Mackenzie'nin de ajan olmanın bulanık, gizli akıntılarında çırpındığını bilmiyordum."

"Bunu açık etmem pek ihtiyatlı bir hareket değildi," dedi Cassie pişmanlıkla. "Gerçi sen de kısa sürede anlardın."

"Leydi Kiri, bir ajan evi için beklenmeyen türde bir ziyaretçi," diye onayladı Grey. Gün boyunca yaptıkları aktivitelerden tükenmiş görünüyordu.

"Bu kadar fazla insanın seni seviyor olması ne yazık," dedi Cassie, kapıyı açarken. "Hayata dönüşün için çok enerjik kutlamalar yapılmasına neden oluyor."

Grey'in yüz ifadesi yumuşadı. "Mackenzie hep enerjikti. Kocaman ve sevimli bir köpek yavrusu gibidirler. Şimdi Mac'i yeniden görünce, dış görünüşünün altında toy bir gençken fark ettiğimden çok daha fazla şey olup bittiğini fark ediyorum."

"Bu herkes için geçerli değil mi?" Pelerinini çözdü Cassie. "Dış görünüşün altında daha fazlasının olması?"

"Benim için değil. Ben tamamen dış görünüşten ibarettim." Grey her ikisinin de pelerinlerini kendi dolabına astı. "Sahip olduğum öz serçeden büyük değildi."

"Serçe değil. Parıldayan, altın renkli bir ispinoz."

Kahkaha attı Grey. "Doğru şekilde tasnif edildim. Teşekkürler, Catherine."

Gerçek adını kullandığında kadının titrediğini görünce kaşları çatıldı. "Eğer seni üzüyorsa sana Catherine demem. Hep güzel bir isim olduğunu düşünmüşümdür ve sana uyuyor. Ama çok fazla acı uyandırıyorsa- "

"İsim derin hisler uyandırıyor fakat hepsi acı değil." Cassie düşündü. "Bütün dünyanın beni Catherine diye çağırmasını istemem ama sen zaman zaman yapsan sorun olmaz."

"Pekâlâ Catherine." Grey onun başına bir öpücük kondurdu. "Cassandra. Cassie. İsimler senin kişiliğinin farklı yönlerine uyuyor."

Cassie gözlerini kıstı. "Ben bir ajanım, binlerce kılığı olan bir kadınım. Bu gece hangisiyle yatacaksın?"

Grey kahkaha atarak onu kollarına aldı. "Her birinle!"

30

Kirkland kahvaltılarını mahvetmek için çıkageldiğinde, Cassie ve Grey Greenwich'e doğru bir tekne turu yapmayı tartışıyorlardı. "Sorun nedir?" diye sordu Cassie onu görür görmez.

"O kadar mı belli ediyorum?" dedi Kirkland yorgunca.

Cassie'nin 'Evet'i, Grey'in 'Hayır'ı ile çakıştı.

"Hâlâ bazı insanları şaşırtabildiğime sevindim." Kirkland, Cassie'nin kendisi için koyduğu bir fincan sıcak çayı kabul etti. Büyük bir yudumdan sonra, "Korkarım kötü haberler getirdim Wyndham. Az önce babanın ağır hasta olduğunu öğrendim," dedi.

Grey'in rengi attı. "Summerhill'de mi?"

Kirkland başıyla onayladı. "Detayları bilmiyorum ama... yaşamından ümit kesildiği söylendi. Mümkün olan en kısa sürede aileni ziyaret etmeyi düşünmek isteyebilirsin."

"Yarın gideceğim. Bir araba ayarlayabilir misin?"

"Sabah ilk iş buraya bir tane göndereceğim."

Grey, bakışları keskin, Cassie'ye döndü. "Benimle gelir misin? Bunu tek başıma başaramam."

Cassie'nin nefesi kesildi. "Seninle ailenin konutuna gidemem!"

Grey onun elini tuttu. "Lütfen Cassie! Sana ihtiyacım var."

"Desteğe ihtiyacın varsa, Kirkland'i götür." Cassie diğer adama alev alev bir bakış attı. Wydnham, Kirkland'in sorumluluğu olmalıydı, kendisinin değil.

"İhtiyaç duyduğu ben değilim Cassie. Ama zaten gerekenden fazlasını yaptın." Kirkland masadan kalktı. "Powell'lar ile konuşmalıyım, bu yüzden sizi bu durumu halletmeniz için başbaşa bırakacağım."

"Kirkland'in başbaşa tartışmamıza izin vermesi çok nazikçe," dedi Cassie, kapı kapandıktan sonra. "Ancak cevabım aynı. Ailenin evine metresini götürmek her koşulda skandal bir durum, özellikle de baban ölüyorken." Dudakları gerildi. "Senin gibi bir adamın benim gibi bir kadınla olduğuna da kimse inanmayacaktır."

Grey ifadesizce baktı. "Neden?"

"Bize bir bak! Bir beyefendi ve bir çamaşırcı kadın." Öfkeyle kalktı ve Grey'i kolundan çekerek büfenin üzerindeki aynada yansımalarını görebilmeleri için ayağa kaldırdı. Grey'in yakışıklılığı sadece çarpıcı değil, aynı zamanda aristokratikti. Cassie yaşlanmakta olan, halktan bir kadın gibi görünüyordu, onun hizmetçisi olmaya bile uygun değildi. "Paralı, çirkin adamlar kolayca güzel bir kadın bulabilirler fakat paralı, yakışıklı adamlar sıradan ve yaşlanmakta olan kadınları seçmezler."

Grey aynadaki görüntülerini inceledi. "Tuhaf. Ben, günden güne yaşamayı zor başaran kırık bir adam ile bir

aslanın kalbine ve dünyanın görmesine izin verdiğinden çok daha fazla güzelliğe sahip bir kadın görüyorum."

Cassie, ağlama isteğini bastırarak dudağını ısırdı. "Buna sen inanıyor olabilirsin ama bize başka kimse senin gözünle bakmayacaktır."

Aynadan Cassie'ye doğru dönerek, "Metresim olarak gidemeyeceğin konusunda sana katılıyorum. Bu çok uygunsuz olur. Nişanlım olarak gitmelisin," dedi.

Cassie, daha fazla şaşıramayacağını sanırdı ancak bunu duyunca, ağzı açık kaldı. "Kirkland'e senin delirmediğini söylemiştim ama anlaşılan yanılmışım!"

Grey güldü. "Daha güzel şeyler giyindiğinde, kimse birlikte olmamızı sorgulamayacaktır."

"Yeni kıyafet alacak zaman yok!" dedi Cassie hiddetle, dolabını zihninden geçirirken. Bir soylunun evine giderken giymeye uygun tek parça bile yoktu. Burada, Londra'da tuttuğu düz, koyu renk kıyafetler, alçak gönüllü bir orta yaşlı dula yakışırdı. Güzel gösteren ya da moda olan hiç kıyafeti yoktu. "İkinci el dükkânından alınma eski bir paçavra beni makul bir nişanlıya çevirmez ve başka bir şey için de zaman yok."

Onun yorumunu umursamadan, Grey ciddiyetle ekledi: "Benimle evlenmek zorunda değilsin. Niye böyle bir şey isteyesin ki? Sadece ben ailemle anlaşabilene kadar bir-iki hafta benim müstakbel gelinim gibi davran. Ardından nişanı atıp Londra'ya dönebilirsin."

"Ne istediğinin farkında değilsin." Boğazı düğüm düğüm, başını iki yana salladı. "Ailem senin seviyenden değildi fakat ben bir leydi olarak yetiştirildim. O hayat sona erdiğinde çocuktum. Bir çiftlik kızı, bir tutsak, bir seyyar

satıcı, bir ajan, bir düzine daha başka şey olarak yaşadım. Senin evinde o çamaşırcı kadın kadar uygunsuz olurum."

"Buna inanmıyorum," diye karşılık verdi Grey. "Birçok rolü ikna edici şekilde oynadın ve bu senin doğduğun rol. Sadece birkaç gün sürecek, en fazla iki hafta. Rahatsız olacak olmandan nefret ediyorum fakat bunu yapabileceğini biliyorum."

Belki. Bir leydi gibi davranacak olma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu ve Grey'in nişanlısıymış gibi yapmak daha da fenaydı. "Risk senin için çok büyük," dedi Cassie itiraz ederek. "Ya kontes olmak istersem ve nişanın gerçek olduğunu iddia edersem? Ya bana mecbur kalır veya korkunç bir skandalın ortasında kalırsın."

"Böyle bir şey yapmazsın." Grey'in gözleri düşünceli bakıyordu artık. "Gerçi yapsan itiraz etmezdim. Sadece bunu yapmak isteyeceğini düşünemiyorum."

Onunla evlenmeyi istememek mi? Tanrım, sadece ihtimalini düşünmek bile zihnini bulandırıyordu.

Ancak onun şimdiki zayıflığından faydalansa, ikisi de bundan pişman olurdu. "Sadece ailene güvenebilsen her şey çok daha kolay olur Grey," dedi Cassie, sakin ve makul olmaya çalışarak. "Böyle zor bir zamanda Summerhill'de bir yabancıya ihtiyacın yok."

"Bir yabancıya ihtiyacım yok Cassie ama sana ihtiyacım var," dedi usulca. "Ve sana ihtiyaç duyduğum sürece beni bırakmayacağına söz vermiştin. Söz veriyorum senden başka bir şey daha istemeyeceğim fakat lütfen benimle gel. Babamın hayatı tehlikedeyken zor olacağı konusunda haklıydın. Eğer... eğer en kötüsü olursa, bir anda omuzlarıma devasa bir sorumluluk binecek. Yanımda sen olursan bunun altında ezilmeme ihtimalim daha yüksek."

Böyle geniş kapsamlı bir söz vermenin hata olduğunu bilerek kendisine küfretti Cassie. Ama ona sözünü vermişti. Vermemiş olsa bile, onu şimdi terk edemezdi. "Pekâlâ fakat hızla birkaç tane modaya uygun kıyafet bulmalıyım."

Yemek odasının kapısı vuruldu. "İçeri girmek güvenli mi?" diye sordu Kirkland.

"İçeri gir. Altın çocuk yine galip geldi," dedi Cassie alayla. "Wyndham ile birlikte Summerhill'e gideceğim."

"Bunu istemene sevindim," dedi Kirkland, rahatlayarak. "Yarın ama bugün değil?"

Grey başıyla onayladı. "Hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var. Ayrıca, ekstra bir gün, benim geliyor olduğumu bilmesi için anneme not gönderilmesi için de zaman tanır. Babama söyleyip söylemeyeceğine o karar verebilir. Onu şok nedeniyle öldürmek istemem."

"Ben hallederim," dedi Kirkland. "Başka nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biraz daha fazla kıyafete ihtiyacım var." Grey yüzünü buruşturdu. "Özellikle siyah. Her ihtimale karşı."

Kirkland başıyla onayladı. "Senin neye ihtiyacın var Cassie?"

"Giderken beni Kiri Mackenzie'nin evine götürebilir misin?" diye sordu Cassie. "Tanıdığım, modayı en iyi takip eden kadın o ve beni yarına kadar saygıdeğer biri hale getirebilmesini umuyorum."

"Tabi ki. Başka?"

Grey başını salladı. "Kafamı toparlamak için uzunca bir yürüyüşe çıkacağım."

Cassie'nin kaşları çatıldı. "Seninle geleyim mi?"

"Hayır, senin gardıroba ihtiyacın var ve bense... yalnız kalmalıyım."

Durand Kalesi'nden bu yana gece gündüz sürekli birlikte oldukları düşünülünce bu mantıklıydı ama Grey'e göz kulak olmamak tuhaf geliyordu. Çok daha gerçekçi olan Kirkland, ceketinin içinden küçük bir tabanca çıkarıp Grey'e uzattı. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını hatırladığına eminim?"

"Hatırlıyorum." Grey silahı gönülsüzce inceledi. "Sanırım ihtiyaç duyarsam kullanabilirim fakat burada asıl amaç, silahlı olduğumu bilirsen kendini daha iyi hissedecek olman."

"Kesinlikle doğru," dedi Kirkland. "Ayrıca daha ucuz bir ceket ve şapka tavsiye ederim."

"Kendi ülkemde bile kılık değiştiriyorum," diye mırıldandı Grey. Cassie'yi yanağından öptü. "Endişelenme. İyi olacağım."

Hafifçe, "Birazcık da olsa endişelenemez miyim?" dedi Cassie.

"Eğer sana eğlenceli geliyorsa."

Onun gidişini izlerken, eğer sokaklarda kendini öldürtmeyi başarırsa en azından Summerhill'e gitmek zorunda kalmayacağını düşündü Cassie.

Grey sabırsızlıkla Bay Powell'ın verdiği sıradan ceketi giydi, aynı derecede şekilsiz bir şapka taktı ve doğuya yöneldi. Bacaklarını esnetmek, Londra'yı daha fazla görmek istiyordu. Kırık parçalarını toplamak istiyordu ki Summerhill'de ihtiyaç duyulan evlat olabilsin.

Ve yol üzerinde bir yerlerde, güzel bir kavga bulmak niyetindeydi.

Cassie, Mackenzie'nin evini hiç ziyaret etmemişti ve

ev, Mackenzie'nin kulübü Damian's'ın hemen bitişiğindeki güzel bina çıktı. Uşağın gelişini Kiri'ye bildirmesini beklerken, mobilyaları inceledi, evin yeni sahibesi tarafından eklenmiş olması muhtemel çekici Hint işi ayrıntıları gördü.

"Cassie, bu ne mutluluk!" Leydi Kiri giriş holüne hızla girdi ve konuğuna sarıldı. "Mektup yazıyordum, çok sıkıcı bir iş. Senin maceralarını dinlemek çok daha iyi!"

Cassie başlığını ve pelerinini uşağa verdi, üzerinde kâğıtlar ve kalem olan bir çalışma masasının da bulunduğu hoş oturma odasına doğru Kiri'yi takip etti. "Maceralara sıra sonra gelebilir," dedi Cassie. "Öncelikle kendimi merhametine bırakmalıyım, çünkü yardımına acil olarak ihtiyacım var."

"Parfüm mü? Tabii ki." Kiri zarafetle masanın yanındaki koltuğa oturdu ve Cassie'ye de karşısına oturmasını işaret etti.

"Parfümden çok daha fazlası gerekiyor," dedi Cassie tatsızca, koltuğa yerleşirken. "Yarın, Wyndham'a ailesinin evine giderken nişanlısı kılığında eşlik etmeliyim ve onun evlenmesinin olası olduğu bir hanıma dönüşmem gerek."

Kiri'nin gözleri açıldı. "Nişanlısı olarak rol mü yapacaksın? Neden?"

Cassie kısaca açıkladı. Bitirdiğinde, Kiri, "Bu birçok nedenden ötürü zor bir görev, değil mi? Çünkü bu kez rol yapmaktan daha fazlası," dedi.

"Benim tedirginliğime parmak bastın," dedi Cassie yavaşça. "Bunun kolay olması için Wyndham ile fazlaca yakın bir ilişkideyim. Ayrıca..." Başını eğerek kenetlenmiş parmaklarına baktı ve fark etti ki Fransa'da sürekli var olan

ölüm ya da hapse düşme tehdidinin dolambaçsız korkusundan çok daha farklı bir gerginlik hissediyordu.

"Ayrıca...?" diye yüreklendirdi Kiri, nazikçe.

"İlk defa, içine doğduğum ama kaybettiğim dünyaya gireceğim," dedi Cassie, duraksayarak. "O dünyayı kaybettiğimi kabullenerek ve yoluma devam ederek hayatta kaldım. Şimdi o kayıp hayata aitmiş gibi hareket etmeliyim ve bu düşünce... dehşet verici." Boğazı düğümlendi.

"Kendimi senin yerine koymaya çalışıyorum ve yapamıyorum. Ama bunun oldukça sinir bozucu olduğunu görebiliyorum." Kiri'nin gözleri kısıldı. "Aynaya baktığında kendini değil de bir yabancıyı görsen, işin daha kolay olur muydu? O zaman daha rol yapıyormuş gibi olurdu."

"Belki." Cassie bir başka ihtimali fark ederek dudağını kemirdi. "Grey daha sonra onlarla yaşamaya devam edeceği için ailesine yalan söylemek istemiyorum, bu nedenle gerçek ismimi kullanmalıyım. Böylece eğer yaşlı hanımlardan biri ailemle ilgili soru sorarsa, bir şey uydurup muhtemelen yakalanmaktansa gerçek cevabı veririm."

Kiri, onun Grey'in ilk adını kullanışını yorum yapmadan kaydetti. "Bugün senin için kart bastırabilirim böylece rolünü desteklemek için onları kullanabilirsin."

"Bir gün içinde kart yaptırabilir misin?" diye sordu Cassie, inanamayarak.

"Kont kızı ve kardeşi olmanın pek çok avantajı var," diye açıkladı Kiri. "Burada kâğıt kalem var. Kartta ne yazması gerektiğini belirt."

Cassie, yaklaşık yirmi yıl sonra ilk kez gerçek adını yazdı. "Bu çok garip geliyor. Ben artık Catherine St. Ives değilim."

"Bir parçan öyle, ne yaşanmış olursa olsun. Catherine

ile daha yakından tanışmak kötü bir şey olmayabilir." Cassie'nin ne yazdığını görünce kaşları kalktı. "Sıradaki, dış görünüş. Kullandığın saç boyası yıkanabiliyor mu? Sadece renk kötü değil, aynı zamanda saçını da sönükleştiriyor."

"Boya, sirke ile çıkartılabilir ama doğal rengime dönmek istemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Çocukluğumun kâbusu olan canlı bir kızıldı. Kahverengiye boyamak için bir sebebim olduğuna mutluydum. Gerçek rengini çocukluğumdan bu yana görmedim ve iyi ki de kurtuldum."

Hapisteyken boya zamanla gitmişti. Kaçtıktan sonra, başına bir eşarp bağlamış ve boyayana kadar da aynalardan kaçınmıştı.

"Kendin olmayan bir rol yaratmak istiyorsan, başlamak için Catherine St. Ives'ın saçından daha uygun bir yer var mı? Yıllar içinde koyulaşmıştır, bu yüzden şimdi kızılın daha az dikkat çekici bir tonu olacaktır." Kiri, listesine not aldı. "Kıyafetler. En az iki tane güzel günlük elbiseye, bir gece elbisesine ve binici kıyafetlerine ihtiyacın olacak. Artı olarak iç çamaşırları, ayakkabılar, pelerinler ve diğer aksesuarlar."

Cassie iç geçirdi. "Bunların da yarına kadar toparlanması imkânsız. En azından bu rolün gerektirdiği kalitede kıyafetlerin. Daha orta halli kıyafetleri bile bu kadar kısa sürede bulmak zor."

"Saçma. Kız kardeşim Lucia, senin ölçülerine yakın. Senin rengine uyacak kıyafetlerinden ayırabileceği birkaç tanesini göndermesini isteyeceğim. Ayrıca görkemli Madam Hélier'i de çağıracağım, ailemdeki tüm kadınların giyim kuşamından sorumludur. Sana uyabilecek yarı tamamlanmış kıyafetleri olabilir elinde ve hızlı düzeltmeler

yapabilecek terzileri var." Kiri gülümsedi. "Bu çok eğlenceli olacak!"

"Sanırım çocukken bebeklerle oynamaya bayılıyordun," dedi Cassie, kuru bir sesle.

"Gerçekten de severdim. Onları güzel, savaşçı kraliçelere dönüştürürdüm."

Cassie bunu hayal etmekte güçlük çekmiyordu. "Senin gibi mi? Ama ben ne güzelim ne de savaşçı bir kraliçe."

Kiri'nin gözleri parladı. "Ben işimi bitirdiğimde olacaksın."

Cassie gözlerini devirdi. "Buraya gelmemin bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Söz veriyorum sonradan bana teşekkür edeceksin." Kiri'nin gözleri kısıldı. "Senin için yaptığım parfümü kullanmaya hazır olabilir misin?"

Gülleri, kayıp rüyaları ve en karanlık geceleri düşününce Cassie'nin kalbi sıkıştı. Bu kadar gerçeğe hazır mıydı? Duraksayarak, "Belki de... hazırım," dedi.

"Gerçekten pişman olmayacaksın," dedi Kiri sessizce. "Şimdi izin ver, birliklerimi toplamak için notlarımı göndereyim, sonra da saçın üzerinde çalışmaya başlayacağız."

31

Grey, büyük bir hızla Londra boyunca doğuya yöneldi. Eli kulağındaki aile evine dönüşünden doğan, kaynayan endişelerini bir şekilde ortadan kaldırması gerekiyordu.

Yıllarca süren esaretten ve at üstünde, teknede, arabada geçen haftalarca yolculuktan sonra bacaklarını açmak iyi geldi. Ayrıca, kimsenin onun nerede olduğunu bilmemesinde yeni bir çeşit özgürlük keşfetti.

Gariptir ki yalnız kalmak iyi gelmişti. On yıllık esaretten sonra, insana hasretti ancak sonra bunun kendisini düpedüz paniğe soktuğunu fark etmişti. Yalnızca Cassie'nin yanında tam olarak kendisi gibiydi, gerçi *Père* Laurent ya da Leydi Agnes veya Kirkland gibi birkaç arkadaşı idare edebiliyordu.

Régine'ye kısa sürede yeniden kavuşabilmeyi umuyordu. Onun arkadaşlığına ihtiyacı vardı, çünkü kısa zaman sonra yanında Cassie olmayacaktı. Onsuz yaşayacak olmak düşüncesi öyle derin bir acıydı ki tarif etmeye yetecek kelimeleri yoktu. Ama sonsuz kibarlığı bile bakıcılıktan kur-

tulup gerçek işine dönmek için duyduğu sabırsızlığı gizleyemiyordu.

Cassie'nin kendisiyle birlikte Summerhill'e gelmesi için ihtiyacı olduğu sürece yanında olacağına dair verdiği sözü kullandığı için biraz utanıyordu. Yapmamış olmayı dileyecek kadar değildi gerçi.

Babası kritik şekilde hastayken, tabii ki eve dönmeliydi. Bu beklenti, babasının hastalığını öğrenmeden önce bile felç ediciydi. Şimdi daha da fenaydı.

Onu hoş karşılayacaklarından şüphesi yoktu. Problem onlarla yüzleşmekti. Ailesinin ondan beklentileri ve onunla ilgili hatıraları vardı. En çok incittiği insanlar onlardı. Hatırladıkları adamdan bu kadar farklı olarak onları daha fazla incitme düşüncesi dayanılmazdı.

Durum, babasının kritik hastalığıyla daha da zorlaşıyordu. Eğer Lord Costain ölürse...

Grey bunu düşünmek bile istemeyerek ürperdi.

Ailesi ilk şoku atlattıktan ve tüm açıklamalarını yaptıktan sonra, onları idare edebileceğini sanıyordu. Cassie'nin yardımıyla elbette. Ardından kendisini, Cassie'ye veda etmenin çok daha yıkıcı zorluğuna hazırlayacaktı.

Eve dönüş hakkındaki endişelerini bir kenara bıraktı ve Londra'ya konsantre oldu. Thames'in, Londra Köprüsü'nden doğuya doğru uzanan, Londra Havuzu olarak anılan kalabalık kısmına gelmişti. Birçok milletten denizciler sokaklarda geziyor, egzotik kokular ve aksanlar Londra'nın her zamanki kokusunu örtüyordu.

Kenarlarda durduğu sürece kalabalıkların kendisini o kadar da rahatsız etmediğini fark etti. Anlaşılan, kalabalıklardan duyduğu korku kayboluyordu.

İskeleler boyunca gemileri inceleyerek gezindi. Bir za-

manlar böyle teknelere binip uzak ülkelere gitme hayali kurardı. Fransa, İngiltere kıyılarından ilk ayrılışıydı. Sonrası pek hoş olmamıştı.

Bir daha hiç seyahat etme arzusu duyacak mıydı merak etti. Şimdilik, Büyük Britanya'nın dışına asla adım atmama düşüncesi son derece çekiciydi.

Saatlerce yürüdü ve keşfetti. Gerçekten yemek yemesi gerektiğini fark ettiğinde vakit öğleden sonra olmuştu. Hemen hemen diğer her yer kadar iyi görünen, *Üç Gemi* isimli bir meyhanenin yanından geçiyordu. Grey, balık ve pişen yemeklerin kokusuyla karışmış şerbetçiotu ve güzel İngiliz birası aromasını içine çekerek içeri girdi. İngiltere. Yuva.

Barda sekiz ya da on adam küçük gruplar halinde toplanmışlardı. Görünüşlerine bakılırsa liman işçileriydiler. Kirkland ona işlerini yoluna koyana kadar idare etmesi için para vermişti. Pervasız bir cömertlik anında, Grey bar sahibine seslendi: "Uzun yıllarımı dışarıda geçirdikten sonra İngiltere'ye döndüm, bu yüzden buradaki herkese benden bir içki. Bir tane de sizin için, bayım." Bozuk paraları tezgâha bıraktı.

Diğer müşterilerden bir onay mırıltısı yükseldi. Kır saçlı, yaşlı bir adam yeniden doldurulan bira bardağını havaya kaldırdı. "Sağlığınıza bayım ve eve hoş geldiniz!"

Müşterilerin çoğu içkilerini teşekkür ederek aldılar ama iyi dilekler o kadar da yaygın değildi. Özellikle iri yarı olan bir liman işçisi, "Senin gibi bir züppenin bizim meyhanemizde ne işi var?" diye sordu alayla.

Şekilsiz bir ceket ve şapkanın kılık değiştirme becerisi bu kadardı demek. "Akranım İngiliz beylerine bira ısmarlamak," dedi Grey ılımlıca. "Siz de ister misiniz?"

Adam tükürdü. "Senin gibi sözde beyefendiden hiçbir şey istemem."

"Nasıl bir aptal bedava bira istemez Ned?" diye sordu kır saçlı adam öfkeyle. "Ben beyefendinin sağlığına içmekten memnunum."

Bardağına attığı belirgin bakış, Grey'e tezgâha biraz daha para bıraktırdı. "İsteyen herkese ikinci tur."

Bu, Ned hariç herkes için uygundu. Ekşi cin gibi kokarak Grey'e doğru kasıla kasıla yürüdü. "Burada senin gösteriş yapmana ihtiyaç yok!"

En mağrur sesini kullanarak ağır ağır konuştu Grey: "Sanıyorum ki kavga aranıyorsunuz. Haklı mıyım?"

"Aynen öyle lanet olası!" Ned öfkeli bir yumruk savurdu.

Şiddetli bir neşe, Grey'in damarlarında gezindi. Yumruklarını birine savurmak için can atıyordu ve sonunda uygun zaman gelmişti.

Barın önünde kapana kısılmamak için diğer yana doğru kaçtı. Ned daha uzundu ve yirmi-yirmi beş kilo daha ağırdı ama dövüşmesi güce dayalıydı, yeteneğe değil. Grey birçok iyi vuruş yapmayı başarırken onun yumruklarını kolayca engelledi ya da kaçındı.

Ned sert bir yumruk savurup dengesini kaybettiğinde, Grey bileğini yakaladı ve adamı sırt üstü devirdi. Ned yüksek sesli bir, "Ooof!" sesiyle yere serildi.

"Dışarı çıkın!" diye bağırdı bar sahibi.

Grey hafifçe parmak uçlarında dengede durdu, her an hareket etmeye hazırdı. "Yetti mi?"

"Hayır, Tanrım!" Liman işçisi silkinerek ayağa kalktı. "Senin gibi bir çiroz Ned Brown'un üstesinden gelemez!"

"O halde dışarı çıkalım." Grey, liman işçisinin sinirini

bozacağından emin olduğu coşkulu bir selamla eğildi, ardından Ned tekrar saldıramadan dışarı çıktı.

Kavgalarına dışarıdaki rüzgârlı sokakta devam ettiler. *Üç Gemi*'nin müşterileri ellerinde biralarla peşlerinden geldi ve sonuç üzerine bahse girmeye başladılar. Görünüşe bakılırsa Ned iyi bilinen bir sokak dövüşçüsüydü ve başlarda 'çiroz'a karşı tercih ediliyordu.

Fakat Grey, diğer çocuklarla kavga etmenin favori spor dalı olduğu Westerfield'da iyi eğitim görmüştü. Daha sonraları, Fransa'ya gitmeden önce Jackson'ın Salonu'nda boks dersleri almıştı. Kasları aldatmacaları, vuruşları ve tekmeleri hatırlıyordu.

Kendisine bunun ölümüne bir dövüş olmadığını, sadece kaynayan duygularını aktaracak yer bulduğu bir bar kavgası olduğunu hatırlattı. Gerçekten zarar vermemek için dikkatli olsa da fiziksel gevşemeden mutlu oluyordu.

Ned, Grey'in yanağında iz bırakacak birkaç parlak vuruş denk getirmeyi başardı ama Grey daha hızlı ve çevikti. Ned tehlikeli biçimde hırıltıyla solumaya başladığında, Grey buna son vermenin zamanının geldiğine karar verdi.

Ned'i yüz üstü yere fırlattı, bir dizini işçinin sırtına koydu ve adamın kolunu sırtına doğru burktu. "İyi dövüştü bayım!" dedi nefes nefese. "Kolunuzu mu kırayım, yoksa size *Üç Gemi*'de bir içki mi ısmarlayayım?"

Şaşkın bir duraksamadan sonra, Ned boğuk bir sesle kendi kendine güldü. "Sen lanet bir adamsın ama dövüşebildiğin kesin. İçkiyi seçiyorum."

"Lanet kısmında haklı olma ihtimaliniz var." Grey, Ned'i bıraktı. Koca adam ayağa kalktığında, ikisi kalabalığa meyhaneye doğru öncülük etti.

Yaşça büyük olan adam sordu: "Hangi yabancı yerlerdeydin?"

"Fransa." Grey biradan bir yudum aldı, daha fazlasını söylemek konusunda ne hissettiğini sınadı. Bu adamlar yabancı olduğu için, devam etmeye karar verdi. "Bir Fransız hapishanesinde on kahrolası yıl geçirdim."

Kır saçlı adam kısık sesli bir ıslık çaldı. "Eve döndüğüne bu kadar sevinmene şaşırmamalı! İngiltere'de sağlıklı bir geleceğin şerefine!"

Buna Ned bile içti. Grey birkaç tur daha ısmarladı. Hayatın her mevkisinden adamla konuşmada her zaman iyi olmuştu ve becerisini kaybetmediğini gördü.

Kafasını vücudundan ayrı hissetmeye başladığında, gitme zamanı gelmişti. Akşam yaklaşıyordu ve Cassie'ye dönmek istiyordu. Bardağını bitirdi, ardından seslendi: "Eve dönüşümü kutlamama yardım ettiğiniz için siz beylere teşekkür ederim."

İstediği zaman *Üç Gemi*'ye dönmesi tezahüratlarıyla meyhaneden çıktı. Belki de bunu yapardı. Her şey nasıl da karmaşıklıktan uzaktı.

Summerhill karmaşıklıktan uzak olmayacaktı.

Grey dosdoğru eve giden yolu seçti ama Exeter Sokağı'na ulaştığında hava neredeyse kararmıştı. Ayakları sızlıyor olsa da ıslık çalıyordu ve hayatından memnundu. Birçok standarda göre, harcanmış bir gündü - ama Summerhill ile yüzleşmeye daha hazır hissediyordu.

Ön kapının merdivenlerini çıkarken adımları hızlandı. Kuşkusuz Cassie şimdiye dek dönmüştü. Hepi topu birkaç saat olmuşken onun yakınlığına bu kadar özlem duymak saçmaydı fakat onun yanında dünya anlam kazanıyordu.

Evin anahtarını bulmak için biraz aranması gerekti.

Muhtemelen bir ya da iki içki önce durması gerekirdi. Sonunda kapıyı açmayı başardı ve lambayla aydınlanan antreye adım attı.

Merdivenden aşağı inen yavaş ayak seslerini duyduğunda, Grey ceketini çıkarıyordu. Ayak sesleri Cassie'ninkiler gibiydi, bu yüzden umutla başını kaldırdı ama kadın bir yabancıydı.

Kabul etmeli, parlak kızıl-kahve saçları ve müthiş endamıyla inanılmaz bir kadındı. Grey son modadan habersiz olsa da zarif mavi-yeşil elbisenin Londra'nın en iyi modacılarından birinin elinden çıkmış olması gerektiğini tahmin etti. Bir kadının aynı anda hem bir leydi gibi hem de baştan çıkarıcı görünmesi yetenek gerektirirdi.

Kirkland'in ajanlarından biri olmalıydı. Eğer öyleyse, o dekoltesi düşmanlardan bilgiyi nasıl aldığını açıklıyordu. Boyun çizgisine bariz şekilde gözünü dikmemeye çalışarak, öne düşmeden elinden geldiğince eğildi. "İyi akşamlar hanımefendi."

Kadın merdivenlerin bitiminden üç basamak yukarıda durdu ve buz gibi aristokratik bir sesle, "Özür dilerim bayım fakat tanıştırılmış mıydık?" dedi.

O ses...

Nefesi kesildi. Mükemmel boy ve oranlar, zarif, savunmasız yüz hatları, bilinmeyen derinlikleriyle mavi gözler. "Cassie?" diye sordu inanamayarak.

"Nereye bakıyor olduğun hesaba katılınca, beni tanıyabilmene şaşırdım," dedi Cassie mayhoş bir eğlenceyle.

"Cassie." Grey ileri atıldı ve onu kucakladı. Cassie merdivenlerde durduğu için, Grey'in kolları onun beline dolandı ve başını göğüslerinin tatlı yumuşaklığına yasladı. Leylak ve gül goncalarıyla ve ayırt edemediği diğer koku-

lar, hepsi birleşip onun kokusunu daha da Cassie gibi yapıyordu. "Seni özledim."

Gülümseyerek kollarını adamın boynuna doladı. "Sadece birkaç saat oldu."

"Çok saat oldu." Bir elini kadının mükemmel kıvrımlı sırtında gezdirdi. Evet, her şey olması gerektiği gibiydi.

"Güzel kıyafetlerim hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Cassie utanarak.

Grey geri çekildi ve parlak saçlarından terlikli ayaklarına kadar, hiçbir şeyi kaçırmayarak onu inceledi. "Seninle çılgınca ve tutkuyla sevişmek için yoğun bir arzu duyuyorum," dedi tüm samimiyetiyle.

"Onu ben çamaşırcı kadın gibi görünürken de yapıyorsun." Cassie'nin kaşları çatıldı. "Gerçekten, nişanlın olmaya uygun görünüyor muyum?"

Onun endişesini görerek, kendini yoğunlaşmaya zorladı Grey. Klasik anlamda mükemmel yüz hatları olmadığı ve o muhteşem kızıl saçları açıkça edepsiz göründüğü için belki bazıları ona güzel demeyebilirdi. Ama gücünün, sıcaklığının ve zekâsının görünmesine izin veriyordu ve Grey'e göre, o gördüğü en güzel kadındı.

Güzel ve daha fazlası. "Her santiminle bir leydisin," dedi ciddiyetle. "Her zaman güzeldin. Bu güzelliği dünyanın görmesine izin vermek kendine daha çok güvenmeni sağlıyor olmalı, bu da seni daha da güzel yapıyor. Ancak biraz kıskanıyorum, çünkü şimdi seni herkes benim gördüğüm gibi görecek."

"Yeterince leydi gibi göründüğüme sevindim." Parmaklarını saçlarından geçirdi, yeni görünüşüne rağmen son derece onun Cassie'si idi. "Gerçi bunun dışında pek

mantıklı konuşmuyorsun ve bira kokuyorsun. Sarhoş musun?"

"Evet," dedi Grey uysalca.

Bereli yanağına dokundu. "Kavgaya mı karıştın?"

"Evet. Ama ben kazandım."

"Ne kazandın?"

"Bir adama bira ısmarlama hakkı."

"Herhalde bu erkeklere mantıklı geliyordur." Cassie'nin kahkahası yumuşaktı. "Mutlu musun?"

Grey iç geçirdi ve onu daha da yakına çekti. Güzel dekolte. Güzel elbise. Onu Cassie'nin üzerinden çıkarmak istiyordu. "Evet. Özellikle de şimdi sen burada olunca. Yukarı çıkmak ister misin? Seninle çılgınca, tutkuyla sevişeyim."

"Sonra ama şimdi başka bir iştahı bastırmak istiyorum," dedi Cassie. "Powell'ler evdeki herkese akşam yemeği sunarlar ve Kirkland zamanı olursa uğramayı düşünüyordu. Biraz yemeğe ve sert kahveye ihtiyacın var, bana katıl."

"Sanırım haklısın. Yemek yemeyi unuttuğuma inanıyorum."

"Zalim değil mutlu bir sarhoş olman güzel." Son birkaç basamağı indi. "Lordum, beni akşam yemeğine götürmek için, kolunuzu verir misiniz?"

"İzin ver, nasıl centilmen olunduğunu hatırlıyor muyum görelim." Düşmeden coşkuyla öne eğildi, ardından doğruldu ve kolunu sundu. "Eğer bu onuru bana bahşederseniz..."

Cassie kendisine doğru adım attığında, onun saçını okşadı, ipeksiliğinden ve hareketliliğinden zevk almıştı. Parlak kızıl kahve kendi rengi olmalıydı, ten rengine sıkıcı

kahverengiden çok daha iyi uyuyordu. "Kendini bu kadar hızlı dönüştürmeyi nasıl başardın?"

"Hepsini Kiri yaptı. Ben sadece emirlere uydum. Kiri'nin kız kardeşi yaklaşık benim ölçülerimde ve birkaç tane güzel elbise temin etti. Kiri'nin kendi modacısı yarı bitmiş kıyafetlerle ve düzeltmeler için dikişçisiyle şahsen geldi. Kiri benim için kart bastırmayı bile başardı." Zarif, minik el çantasından bir kart çıkardı ve Grey'e uzattı. "Mürekkebi hâlâ ıslak ama oldukça uygun görünüyorlar."

"Senin bir silah sığmayacak kadar küçük bir çanta taşıyor olmana şaşırdım," diye belirtti kartı alırken.

"Başka yerlerde gizlenmiş silahlarım var," diye temin etti Cassie, eğlenerek.

Grey karta göz attı, ardından şaşırarak tekrar okudu. "Saygıdeğer Catherine St. Ives. Baban asilzade miydi? Hep cemiyetin alt tabakalarından olduğunu ima ettin. Hatta, ailenin benimkiyle aynı seviyede olmadığını söyledin."

Cassie omuzlarını silkti. "Babam sadece bir barondu, üçüncü Lord St. Ives. Biz tüccar soyundanız, Costain kontluğu gibi eski, prestijli ve varlıklı değil."

"Yeterince yakın. Soylu kandan gelmesin." Cassie Fox bulmacasının bir parçası daha. Ya da Catherine St. Ives. Bir ömrü halktan biri ve seyyar satıcı gibi geçirdikten sonra çocukluğunun unvanına dönmek... son derece kafa karıştırıcı olmalıydı.

"Ben Fransa'da tavuk kümesleri temizlerken bu hiçbir şey ifade etmiyordu," dedi Cassie kuru kuru. "Şimdi daha da az şey ifade ediyor."

"Erkek kardeşin varis olurdu," dedi Grey. "Onun yerine kim varis oldu? Yoksa varis yoktu da unvan askıda mı kaldı?"

"Babamın bir erkek kardeşi ve üç yeğeni vardı. En büyük ikisi benim yaşlarımdaydı." Savuştururcasına bir el hareketi yaptı. "Varis konusunda kıtlık yoktu."

"Kuzenlerine hiç yazmadın mı?" diye sordu. "Eminim senin hayatta kalmış olduğunu bilmekten mutlu olurlardı."

"Catherine St. Ives *öldü,*" dedi Cassie sabırsızca. "Önümüzdeki bir-iki hafta için onu canlandırmak beni daha inandırıcı bir nişanlı yapacak olmasa ölü de kalırdı. Ben Summerhill'den ayrıldığımda, o da Fransız mezarına geri dönecek ve bu sefer sonsuza dek." Topukları üzerinde döndü. "Bu kadar yeter. Ben açım."

O yemek odasına doğru ilerlerken, Grey kartı cebine attı. Cassie ailesiyle ilgilenmiyor olabilirdi ama Grey ilgileniyordu. Kirkland ile konuşmalıydı.

Cassie'ye yetişti ve yeniden kolunu sundu. Cassie elini hafifçe onun koluna koydu ve büyük baloya giriyorlarmış gibi yemek odasına doğru ilerlediler. Kirkland, Bay ve Bayan Powell ve Grey'in daha önce tanışmadığı alelade bir kadın masanın etrafında toplanmış, aile gibi yemek yiyorlardı.

Grey ve Cassie içeri girdiğinde herkes başını kaldırıp baktı. Herkes, özellikle de erkekler, Cassie'ye bakarken şaşkın bir sessizlik oldu.

Ayağa ilk kalkan Kirkland oldu. "Bayan Fox." Başıyla selam verdi ve küçük bir gülümseme için kendisine müsaade etti. "Kılık değiştirmede dahi olduğunu her zaman biliyordum ama en iyi kılık değiştirmenin doğal güzelliğini saklamak olduğunu fark etmemiştim."

"Yağcı," dedi Cassie, sesinde kızgınlık olmadan. "Övgüleri Leydi Kiri ve beni dönüştürmeleri için çağırdığı

yardımcıları hak ediyor." Grey onun için bir sandalye çekerken devam etti. "Şu anda Cassandra Fox değilim. Gerçek ismimi kullanmanın bu özel oyun için en uygunu olduğuna karar verdim." Kirkland'e bir kart uzattı.

Adamın yüzü taş kesildi. "Baban üçüncü Lord St. Ives'mıydı?"

Cassie, yüz ifadesi doğru bir şekilde başıyla onayladı.

O daha fazlasını söylemeyince, Kirkland devam etti: "Dorset'e bir leydi olarak gideceğin için, bir hizmetçiye ihtiyacın var, bu yüzden arkadaşlarımdan birisi bu rolü üstlenecek." Yanındaki kızı işaret etti. "Bayan St. Ives, Bayan Hazel'ı takdim edebilir miyim? Onun bir leydinin hizmetçisinden beklenen genel yeteneklere ve ayrıca bazı ek hünerlere sahip olduğunu göreceğinizi düşünüyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi," dedi Cassie resmice. "Bu kadar kısa bir sürede bu rolü üstlendiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana Hazel deyin, küçükhanım," dedi kız Londra aksanıyla. Ayağa kalktı ve selam verdi. Kahverengi saçları ve hoş ama dikkat çekmeyen bir yüzü vardı. Mavi gözleri, esprili ve zeki olduğunu belli ediyordu. "Bu da Lord Wyndham olmalı sanıyorum?"

Grey, Kirkland'in ajanlarından biri olan kadına saygısıyla eğildi. "Gerçekten öyleyim Hazel. Dorsetshire'ın vahşi doğası için Londra'yı terk etmeye gönüllü olduğun için teşekkürler."

Hazel başıyla selam verdi. "Bu arada güzel saçınızı şekillendirmeyi dört gözle bekliyorum, küçükhanım!"

Cassie kızardı. "Küçük bir kızken kızıl saçlarımdan nefret ederdim. Hep Havuç diye seslenirlerdi."

"O zamanlar sizinle alay eden ne kadar kız varsa şimdi hepsi kıskanırdı," dedi Grey kendi yerine otururken.

"Gerçek bir centilmensin," dedi Cassie, eğlenerek.

"Beyefendi haklı, küçükhanım!" diye ağzından kaçırdı Bay Powell.

"Kızcağız yağcılıktan çok çoban turtasıyla ilgileniyor bence," dedi Bayan Powell, kocasına sert bir bakış atarak. "Tabaklarınızı uzatırsanız, ben doldururum."

Grey ve Cassie söz dinlediler. Dumanı tüten sıcak turtayı koklarken, Grey ailesinin evinde sunulan özenle hazırlanmış sofralardansa bu müşterek yemeği tercih ettiğini fark etti.

Her ne kadar dış görünüşü bir kez daha beyefendi gibi olsa da kendisi on yıl önce Summerhill'den ayrılan genç Lord Wyndham'dan çok uzaktı.

32

Ertesi sabah yola çıktıklarında Londra karanlıktı. Londra'dan Summerhill'e olan yolculuk, yollar kuru ise bir günde katedilebilirdi ama bolca at değişimi gereken uzun bir gündü. Cassie ve Hazel ara ara konuşuyorlardı ama Grey çoğunlukla pencereden dışarı baktı, tanıdık manzaralar yanlarından geçip giderken konuşmaya gönülsüzdü.

Bu yolculuğu ne sıklıkla yapmıştı? Çok fazla. Her bir kasabayı ve köyü, her bir hanı biliyordu ve bu yol üzerinde birkaç tane sıcakkanlı kadın barmen de tanıyordu.

Salisbury Katedrali'nin çan kulesi gibi simgeleri görmeyi seviyordu fakat geçen her kilometreyle gerginliği artıyordu. Eğer Grey'in zihin olarak hazırlanmak için ihtiyaç duyduğu o bir günde babası ölmüşse...

Ama o ve Cassie'nin o güne farklı şekillerde ihtiyaçları vardı ve ailesi de Grey'in ölümden döndüğü bilgisini önden almanın faydasını görebilirdi. Annesi haberi babasından gizlemeyi tercih etmiş olsa da Peter ve Elizabeth'e söylerdi. Şimdiye dek büyümüş olmalılardı ancak onun zihninde hâlâ çocuklardı.

Ailesi, onun yüzünden hayal kırıklığı yaşamış olsa da onu hoş karşılardı. İlk birkaç günü atlattıktan sonra, her şey yoluna girerdi. Babasının hayatta kalması için ettiği duaların arasında, kendisine sürekli böyle söylüyordu.

Konuta vardıklarında hava bir kez daha kararmıştı. Araba kapılardan geçerken, kalbi hızla atıyordu ve Cassie'nin elini sıktığını fark etti. *Summerhill, Summerhill, Summerhill.*

Uzun, ağaçlarla çevrili yol, kelimeler olmaksızın Costain zenginliğinin ve gücünün uzun tarihini ilan ediyordu.

Araba, evin doğu tarafındaki büyük kapının önünde durduğunda, kısaca, "Bu ev nispeten yeni, yüz yaşın altında. Derme çatma olan orijinal binadan çok daha konforlu," dedi Grey.

"Tarih yerine konforu her zaman tercih ederim," dedi Cassie yavaşça, Grey ona arabadan inmesi için yardım ederken. Grey onun eldivenli elindeki gerilimi hissetti fakat bunu iyi saklıyordu.

Şimdi modaya uygun görünmek istediğinden, harikulade bir Fransız stiline sahipti. Her santimiyle kendisi gibi bir adamın evlenmesinin beklendiği aristokratik bir güzel gibi görünüyordu. Oysa çok daha fazlasıydı.

"*Courage, mon enfant,*[*]" diye Fransızca fısıldadı Cassie, nefes verirken.

"Ve sen de aynı şekilde, *mon petit chou,*[**]" diye fısıldayarak karşılık verdi. "En azından burada hayatımız tehdit altında değil. Sadece gururumuz ve aklımız tehlikede."

Bastırılmış bir kahkahayla yüzü aydınlandı. "Şimdi böyle söyleyince..." Grey'in koluna girdi ve dev pirinç kapı tokmağının olduğu kapıya doğru yürüyüp çaldılar.

---

* Fr. Cesaret küçüğüm.

** Fr. Benim küçük lahanam.

Yunus şeklindeydi, tepenin diğer tarafında uzanan denizi işaret ediyor gibiydi.

Uzun bir bekleyiş oldu ve Grey tekrar çaldı, tüm bu sürede evin beyinin ölmüş olmasının böyle bir gecikmeye neden olmuş olabileceğini düşünüyorlardı. Sonunda kapı yüzü kızarmış, genç bir hizmetçi tarafından açıldı. Bakışları, onların belli ki soylu olduğunu görmenin ötesinde bir tanıma belirtisi göstermeden ziyaretçilere döndü. Nispeten özensiz bir şekilde eğilerek selam verdi. "Bekleniyor muydunuz beyefendi? Hanımefendi?"

"Evet," diye cevapladı Grey. "Leydi Costain geleceğimizden haberdar edilmişti. Lütfen kendisine geldiğimizi bildirin."

"Pekâlâ efendim. Şuradaki küçük salonda beklerseniz, ben hanımefendiyi bilgilendireceğim." Bir kez daha hızla selam verdi ve ona adını sormadan koşarak gitti.

Salon soğuk ve kötü aydınlatılmıştı. Oturamayacak kadar huzursuz olan Grey, şömine rafından çakmaktaşını alarak ateş yaktı. "Ev idaresi standartları düşmüş," dedi. "O hizmetçi de iyi eğitilmemişti."

"Belli ki misafirleri karşılamak onun her zamanki işi değil." Cassie, güven verici şekilde sakin, brokar kaplı bir koltuğa oturdu.

Ateş yanıp küçük alevler çıktığında Grey doğruldu. "Sence bunun anlamı, babamın..." Boğazı düğümlendi ve devam edemedi.

"Ölmüş olduğuna inanmak için hiçbir neden yok," dedi Cassie çabucak. "Ve endişelenmenin de anlamı yok. Kısa süre içinde öğreneceğiz."

Bir süre daha beklediler. Annesini aramaya gitme konusunda Grey'in aklı çeliniyordu fakat sabrının sonuna

ulaşamadan kapı açıldı ve onun sesini duydu. "İsimlerini almalıydın çocuk!"

Leydi Costain ve peşinde hizmetçi, hızla odaya girdiler. Annesi süzülmüş görünse de hâlâ uzun, sarışın ve güzeldi.

Grey onu bir daha asla göremeyeceğine inanmıştı ve onun şimdi, burada olması kendisini felç etmişti. Onun bir rüya olduğundan ve kaybolacağından yarı yarıya korkarak fısıldamayı başardı: "Anne?"

Kaba bir şekilde, "Özür dilerim..." dedi annesi. Bakışları Grey'e ulaştı ve olduğu yerde kalakaldı. Kan yüzünden çekildi. "Hayır, bu mümkün değil!" dedi fısıltıyla. Ardından bayılarak yere yıkıldı.

"Anne!" Dehşete düşmüş halde, Grey yanına koştu ve onu kollarına alarak diz çöktü. "Anne, gerçekten benim, hayalet değil!"

"Amonyak ruhunu getirin hemen," diye buyurdu Cassie, hizmetçiye. "Aileden başka kimse var mı?"

"Lord Wyndham burada," diye cevapladı kız.

Lord Wyndham? Grey'in öldüğüne inanılınca Peter unvanı almış olmalıydı. Grey, "Hemen buraya gönderin onu. Annesinin hasta olduğunu söyleyin," diye bağırdı.

Dikkatlice annesini kanepeye taşıdı, ardından örgüden bir diz battaniyesini üzerine serdi. Yüzünde on yıl önce olmayan çizgileriyle, çok yorgun görünüyordu. Ancak gerçekten oydu. İğneleyici, sabırlı, sevecen annesi. Gözyaşlarını içine akıttı.

Leydi Costain'in gözleri, Grey'i görmek üzere kırpışarak açıldı. Boğulur gibi bir ses çıkardı ve Grey'in yanağına doğru titreyen elini kaldırdı. "Sen... Sen gerçek misin?"

Grey onun elini yakaladı ve tuttu. "Gerçeğim." Boğazında nabzı hızla attı. "Lord Kirkland'in dün gönderdiği

mesajı almadınız mı? Herkesi böyle bir şoktan korumak istemiştim."

Annesinin gözleri, en az onunkiler kadar aç bir şekilde yüzünü taradı. "Bir mesaj geldi ama açmakla uğraşmadım. Arada bir seninle ilgili yeni bir bilgi bulamadığını fakat aramaya devam ettiğini yazıyor. Baban hastayken, bunu okumakla uğraşamadım."

Annesinin kalkmasına yardım ederken, pişmanlıkla, "Üzgünüm, sizi bundan korumak istemiştim," dedi.

"Seni burada görünce, ben... ben babana cennete gitmesi için yardıma gelen bir hayalet olduğun gibi batıl bir düşünceye kapıldım." Yanaklarından yaşlar süzülürken Grey'e sarıldı. "Bir mesajı önemsememenin denk geldiği zamana bak! Ah, Grey, Grey!"

Güçlü ayak seslerini duydular ve aklı başından gitmiş bir genç adam hızla odaya daldı. "Anne, iyi misin?"

Grey doğruldu ve... kendisinin yirmi yaşındaki halini gördü. Ya da olabildiğince yakınını. Peter ağabeyinin boyuna yetişmişti, sarışındı ve yürek parçalayıcı derecede yakışıklıydı. Yüzü gülmek için tasarlanmış gibi görünüyordu -hep neşeli bir çocuktu- ama bitkindi, şimdi babasının yanı sıra annesi için de endişeliydi.

Peter kayarak durdu, afallamış bakışları annesinden uzun süredir kayıp olan ağabeyine çevrildi. "Grey?" diye sordu inanamayarak. Hayretle yaklaştı, bakışları araştırıcıydı. "Bir sahtekâr olmalısın! Benim ağabeyim on yıldır ölü."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Peter," dedi Grey, buruk bir gülümsemeyle. "Seni bu düşünceden vazgeçirmek için yazmak isterdim fakat kaldığım zindanda kâğıt ve kalem gibi konforlarda şaşırtıcı bir kıtlık vardı."

"Tanrım," dedi Peter, Grey'in yüzünü incelerken. "Sol kaşındaki o yara izi, kırık taşlara düşüp kendini kestiğin zamandan kalma. Bu gerçekten sensin."

Grey silik yara izine dokundu. "Sen beni göletten ittiğinde kazandığım iz, eğer doğru hatırlıyorsam."

Sıcak bir yaz gününde suyun kenarında oynuyorlardı ve Peter yaşça büyük kardeşinin dengesini bozmuştu neşeyle. Geriye dönüp bakınca, mutlu, eğlenceli bir anıydı. Grey tereddütle elini uzattı. "Günlerce özür dilemiştin."

"İstersen yine dilerim." Peter elini iki eliyle kavrayıp hevesle salladı. "Zindan mı dedin?"

Grey açıklamaya başladı, sonra yapamadı. Eve dönüşü, bir duygu selini serbest bırakmıştı. Durand Kalesi'ni açıklamaya kalkarsa, tamamen dağılırdı. "On yıl boyunca. Sonra, daha fazlasını anlatırım ama bu gece değil. Bana babamdan bahsedin! Neler oldu? Ne kadar hasta?" demeyi başardı.

Annesi bir kez daha kendini toparlayarak oğullarına katıldı. "Costain avlanırken, atı yüksek bir çitin karşısında duraklayınca düştü. Bir-iki tane kemiği kırıldı fakat asıl tehlike başına aldığı darbe. Kazadan bu yana bilinci kapalı."

Birkaç gündür yani. Bu kötüydü, çok kötü. Grey, çok geç varmış olabileceğinin çaresizliğiyle savaşırken gözlerini kapadı. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii ki. Şimdi yanında kız kardeşin var. Sırayla yanında duruyoruz." Leydi Costain'in gözleri, Cassie'nin varlığını ilk kez fark ettiğinde kısıldı. "Lütfen beni arkadaşınla tanıştır Grey."

Grey, incelikle geri planda kalan Cassie'ye döndü. Elini avcuna alarak, onu ileri doğru çıkardı. "İzin verin nişanlımı tanıştırayım, Bayan Catherine St. Ives." Ailesinin

göremeyeceği sessiz bir teşekkür fısıldadı. "Cassie, annem Leydi Costain ve kardeşim, Peter Sommers."

Annesinin bakışları Cassie'yi incelerken yoğunlaştı. "St. Ives. Norfolk St. Ives'larından mısınız?"

Cassie'nin parmakları kasıldı ama doğuştan aristokrat olan birinin kendinden emin sakinliğiyle, "Öyleyim Leydi Costain. Ama Lord Wyndham ile Fransa'da tanıştım," dedi.

"Orada hayatımı kurtardı." Grey konuşurken, Peter'ın yüzünden bir gölge geçtiğini gördü. Kardeşinin hayatta olmasına sevinmişti fakat şimdi fark ediyordu ki kendisinin olarak kabul ettiği unvan ve miras elinden alınmıştı. Bu Grey'in aklına gelmeyen ancak düşünmüş olması gereken bir karışıklıktı. Peter artık bir çocuk değil, yetişkin bir adamdı. Yerine geçilmesini hoş karşılamayacaktı.

Grey, daha fazla gerginliği kaldıramayacağından bu düşünceyi daha sonrası için gömdü. Bu gece değil. Cassie'nin koluna girerek, "Lord Costain her zamanki odasındadır sanıyorum?" dedi.

Annesi başıyla onaylayınca, yanında gerginliğini dizginlemesi için Cassie'nin olmasına sevinerek hareket etti. Ailesinin gözlerini dikmiş ona bakıyor olması yeterince kötüydü ama çalışanlar kapı arkalarından ve köşelerden dikkatle izliyorlardı. Bu kadar ilgiden kasları seğiriyordu fakat bunu belli edemezdi. Burası eviydi. Aklı başında görünmeliydi, ne kadar zor olursa olsun.

Tanıdık koridorlarda yürümenin, bir elini cilalanmış tırabzanda kaydırarak mermer basamaklardan çıkmanın gerçek dışı bir tarafı vardı. Şu anda yaşadığı kafa karışıklığı, dönme konusundaki isteksizliğinin nedenlerinden biri

olmalıydı. Cassie olmasa, zihninin derinliklerinde kaybolması işten bile değildi.

Ebeveynlerinin, evin orta kısmında kocaman odaları vardı. Grey, ardında Cassie ile babasının odasına girdi. Lambalar babasının hareketsiz bedenini yumuşakça aydınlatıyordu. Güçlü duruşu yok olmuş kont, büyük yatakta kaybolmuş görünüyordu.

Babasının emektar uşağı Baker, yatağın yanında oturuyordu. Başını kaldırdı, hayran bakışları Cassie'ye giderken Grey'i belli belirsiz fark etti. Ardından Peter odaya girdi ve Peter'dan Grey'e, sonra tekrar Peter'a bakarken ağzı açık kaldı.

Grey onu başıyla selamladı ve başı öne eğik, altın rengi saçları başının arkasında toplanmış, güzel, genç bir sarışın hanımın oturduğu tarafa doğru gitti. Leydi Elizabeth Sommers. Onun küçük Beth'i.

Yatağın etrafından dolaştı, ardından donakaldı. Elizabeth bir bebek emziriyordu.

Şoke olma sırası Grey'deydi. Küçük kız kardeşi bir anne mi olmuştu? O şimdi yirmi üç yaşındaydı. Şüphesiz ki bir kocaya ve çocuğa sahip olmaya yetecek kadar büyüktü. Başka hiçbir şey, ne kadar çok zaman geçtiğini idrak etmesini sağlamadığından, kendini toparlamak için savaştı.

Kız kardeşi başını bebeğinden kaldırdı ve bakışları Grey ve Peter arasında gidip geldi. Loşça aydınlatılmış odada, Grey'in hasta odasına geri dönen Peter olduğunu sanmak mümkün olabilirdi ama ikisi beraber olduklarından, ne olduğu aşikârdı.

Elizabeth'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Grey?" dedi fısıltıyla.

"Ta kendisi. Geri döndüm." Kardeşinin alnına bir öpü-

cük kondururken sesini hafif tutabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bebeği sarışındı ve melek gibiydi. Grey bebekler konusunda uzman değildi fakat iltifatların, çocuklarının üstüne titreyen ebeveynleri mutlu ettiğinden oldukça emindi. "Bu sevimli yaratık da kim?"

"Kızım. Yeğenin." Elizabeth'in ifadesi heyecanla aydınlandı. "Senin adını verdim. Grace."

Etkilenmiş ve bu minik mükemmel varlık tarafından büyülenmişti. "Bir kız için Greydon'dan daha iyi bir isim. Kocan kim? Kardeşime layık biri mi?"

Gülümsedi. "Johnny Langtry."

Langtry ailesinin mülkü, Summerhill ile sınır komşusuydu. Çevrenin en yüksek unvanlı iki ailesi olarak, iki ev arasında hep kolay bir iletişim olmuştu.

John Langtry, Grey'den iki yaş küçüktü ve babasının varisiydi. Sağlam yapısı ve bulaşıcı olan neşesiyle, gerçekten iyi bir adamdı. Grey'den çok daha güvenilirdi. "Seni seni! Daha bebekken bile gözün ondaydı."

Elizabeth gülümsedi. "Johnny'nin hiç şansı yoktu. Şikâyet ettiği de yok gerçi."

Grey, kız kardeşini ve kızını inceledi. "O çok şanslı bir adam."

"Gerçekten öyle," dedi annesi, onlara katılırken, elini ortadan kaybolacağından korkarcasına Grey'in koluna koydu. "Londra'dan bugün geldiyseniz yorgun olmalısınız Grey. İkramlar için oturma odasına geçelim. Baker babanın yanında kalabilir. Bu kadar yıl sana ne olduğunu hepimiz merak ediyoruz." Bakışları Cassie'ye yöneldi. "Ve müstakbel gelinimi de daha yakından tanımak istiyorum."

Grey, bunu duyan Cassie'nin içten içe korkuyla iki

büklüm olduğunu tahmin ediyordu ama sakin kalmıştı. Tabii ki ailesi meraktan deliriyordu fakat sorularına cevap veremezdi. Bu gece değil. Bazı sorulara asla cevap veremeyecekti.

Bakışları kontun hareketsiz yüzüne gitti. "Babamla oturmak istiyorum. Ona söylemem gereken şeyler var." Keyifsizce güldü. "Beni duyamasa bile."

"Belki de cevap veremeyecek olması daha iyidir," dedi Peter, sesinde söylediklerini şaka olmaktan çıkaran bir ton vardı.

Cassie sessizce sordu: "Kalmamı ister misin?"

"Teşekkür ederim ama hayır." Grey derin bir nefes aldı. "Bazı şeylerin yalnız yapılması gerek."

33

"Odanızda eksik bir şey olursa lütfen zili çalın Bayan St. Ives," dedi Leydi Costain, Cassie'yi konuk odasına doğru götürürken. "Kirkland'in mesajını dün almadığım için üzgünüm. Sizin için doğru düzgün hazırlık yapacak zamanım olurdu."

"Endişe etmenize gerek yok Leydi Costain." Cassie, daha fazla soru sorulmasından kaçmak için aile yemeğinden olabildiğince hızla izin isteyerek kalkmıştı. Yorucu bir gün olmuştu ve yanında Grey olmadan Sommers ailesiyle yüzleşmek onu zorlamıştı.

Kusursuz biçimde temiz ve sessizce çıtırdayan bir ateşin ısıttığı odaya adım attı. Gül desenli perdeler ve yatak örtüleri lamba ışığında parlıyor ve masada bir vazo içinde mevsimi olmayan çiçekler duruyordu. "Bu çok güzel. Çok daha mütevazı koşullarda konakladığım oldu." Dev bir azımsama. "Grey odasının neresi olduğunu biliyor mu yoksa eski odaları uygun mu?"

Kontes kaşlarını çattı. "Bunu unutmuştum. Peter o odalara taşındı, biz... Grey'in döneceğinden umudumuzu

kestiğimiz zaman. Bu gece kalması için Grey'e başka bir oda hazırlatacağım. Peter'ın eşyalarını taşımak için saat geç oldu."

"Peter'ın taşınması gerekli mi?" diye sordu Cassie, şaşkınlıkla.

Kontes şaşırmış görünüyordu. "Peter, varis süitinde kalıyordu. Ama şimdi Grey dönünce, orası ona ait."

Cassie konuşmadan önce tereddüt etti. "Şüphesiz ki böyle harika bir evde, başka büyük odalar vardır. Mutlu haberler bile kargaşaya neden olabilir. Peter'ın alışması gereken başka büyük değişiklikler olacağı için, belki de taşınması olmazsa olmaz değildir?"

Kontesin kaşları çatıldı. "Ne demek istediğinizi anladım. Herhangi bir plan yapmadan önce bunu Grey ile konuşacağım. Eski odasını geri istemeye hakkı var." Leydi Costain'in merakı Cassie'ye döndü. "Bu konuşmayı Peter ve Elizabeth'in önünde yapmak istemedim ama geçmişinizi merak ediyorum. St. Ives ailesi, yüksek sosyeteye pek karışmaz ama sadece oğulları olduğu izlenimindeydim."

Sesi aynı derece soğuk şekilde cevapladı Cassie, "Asıl sorunuz, Lord Wyndham'ın savunmasız durumundan faydalanan bir servet avcısı olup olmadığım." Başı ağrıyordu, bu nedenle saçındaki tokaları çıkartmaya başladı. "Ben olduğumu söylediğim kişiyim. Aç gözlü pençelerini oğlunuza saplamış, içten pazarlıklı bir sürtük değilim."

Leydi Costain keskin bir nefes aldı. "Dolaysız olmaya inanıyorsunuz."

"Uygun olduğunda." Cassie'nin dudakları kıvrıldı. "Ama gerektiğinde güzel yalan söylerim."

"Ve benim şu an hangisini yaptığınızı bilme şansım yok." Leydi Costain iç geçirdi. "Patavatsızlığım için üzgü-

nüm fakat şüphesiz ki oğlumun iyiliği için endişelendiğimi anlayabilirsiniz. Hiç düşünmemiştim..." Dudağını ısırdı. "Bunu benim için kolaylaştırmıyorsunuz. Yemekte konuştuğumuzda son derece kaçamak cevaplar verdiniz. Annelik endişelerimi yatıştırmak için söyleyebileceğiniz başka hiçbir şey yok mu?"

Cassie tuvalet masasına doğru ilerledi. Aynadaki yansıma, kızıl saçlı, baştan çıkarıcı bir kadına aitti. Sofistike ve görmüş geçirmiş bir kadın. Leydi Costain'in endişelenmesine şaşırmamak gerekirdi. Cassie'nin bir oğlu olsa, onu böyle bir kadının pençelerinden uzak tutmaya çalışırdı.

"Grey'in hikayesini anlatmak kendisine düşer ve ne kadarını anlatmak istediğine kendisi karar versin." Gümüş sırtlı fırçayı eline aldı ve saçını fırçalamaya başladı. "Şimdi ki Lord Ives, babamın küçük kardeşidir ve gerçekten sadece oğulları var. Annem Fransızdı. Benim dışımdaki ailemin tamamı, Dehşet Hükümdarlığı sırasında bir katliamda öldürüldü. Bu çok uzun yıllar önceydi, bu nedenle başlarına ne geldiğini bilmiyor olmanız şaşırtıcı değil."

Kontesin nefesi kesildi. "Tüm aileniz öldürüldü mü? Çok korkunç! Siz nasıl hayatta kaldınız?"

Cassie, saçını fırçalamaya devam etti. Doğal saç rengi sıra dışı olabilirdi ama kendine özgü bir şekilde yoğun ve güzeldi. "Bakıcım beni öğleden sonrası için dışarı çıkarmıştı. Tabii, yalan söylüyor olabilirim ve Catherine St. Ives ailesinin geri kalanıyla birlikte ölmüş olabilir. Ama şansınıza, doğruyu söylüyorum." Kontesin endişelerini azaltmak isteyerek ekledi: "Nişanlılık dönemi uzun sürecek. Eğer fikrini değiştirirse Grey'e engel olmayacağım."

Uzun bir sessizlikten sonra, kontes yavaşça, "Size inanıyorum. Bu kadar yıl neler yaptınız?" dedi.

"Hayatta kaldım." Cassie, yansımasına göz attı, gözaltlarında halkalar vardı. Summerhill'e gelmenin zor olacağını biliyordu ama sadece birkaç günlüğüne buradaydı.

"Grey'in metresi misiniz?" diye sordu Leydi Costain.

Metres. Böylesi karmaşık bir ilişki için bu denli basit bir kelime. "Evet." Cassie, küçük altın küpelerini çıkardı.

"Kendisine bir tane bulması uzun sürmemiş," dedi annesi, onaylamayarak. "Bu yaşa gelince kadın peşinde koşması biter diye umuyordum."

Cassie, bir anda öfkelenerek, aynadan döndü. "On yıl tek başınıza hücre hapsinde olduğunuzu hayal edin Leydi Costain. Yaşayan başka bir canlıyı görmediğiniz ya da dokunmadığınız on yıl. Çocuklarınızın ya da torunlarınızın sarılmaları, öpmeleri olmadan, kocanızın kimse bakmadığındaki o okşamaları olmadan. Başka bir insan kokusu olmadan, başka bir insan yüzü görmeden. Tüm bunları hayal edin ve oğlunuzu eleştirmeye *cüret dahi etmeyin*!"

Bir an için, kontes patlamaya hazır göründü. Ardından ifadesi değişti. "Grey'e âşıksınız."

Boğazı düğümlenen Cassie döndü ve bu acı konuşmayı bitirmek üzere Hazel'ı çağırmak için zili çaldı. "Bu Grey ve benim aramda. Ama sizi temin ederim ki Sommers ailesine sıkıntı yaratmak için gelmedim."

"Sözünüze güveniyorum." Kontes gitmek üzere döndü. "Ve... bana oğlumu geri getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Cassie bitkinlikle gözlerini kapadı. Leydi Costain'in teşekkürlerine ihtiyacı yoktu. Yaptığı her şey Grey içindi.

Ailesi ve babasının uşağı gittikten sonra, Grey kız kardeşinin oturduğu koltuğa yerleşti. Babasının hareketsiz

yüzünde gözlerinin ve ağzının çevresinde daha fazla çizgi görülüyordu ve sarı Sommers saçlarında gümüş teller vardı. Ama güçlü yüz hatları değişmemişti. Lord Costain her an uyanmaya hazır görünüyordu.

Grey, babasının elini avuçlarına aldı. Gevşekti, ne sıcak ne de soğuktu. "Eve döndüm baba," dedi yavaşça. "Neden olduğum kederler için üzgünüm. Beni çiftçilikten, kanunlardan ve bir arazinin lordunun bilmesi gereken diğer her şeyi bilen, güçlü ve merhametli bir lord olarak yetiştirmek için elinizden geleni yaptınız. İyi bir öğretmendiniz, bu yüzden istemeden de olsa öğrendim fakat biliyorum ki bu beyaz saçların büyük bir kısmının sorumlusu benim."

Babasının elini hafifçe sıktığını hissettiğini sandı fakat bu muhtemelen zihninin bir oyunuydu. "İzin verin size Fransa'da nasıl esir düştüğümü anlatayım. Biraz olsun mantığım olsa, Amiens Ateşkesi sona ermeden eve dönerdim ama hayır, ben başına hiçbir kötü şeyin gelmeyeceği altın çocuktum."

Konuşmaya devam etti, esaretini, neredeyse delirmesini, *Père* Laurent'in kutsal arkadaşlığını anlatırken kelimeleri zaman zaman aksak ve acı doluydu. Ailesinin geri kalanına anlatamadığı her şeyi anlattı. "*Père* Laurent benim ikinci babamdı. Tanışsanız birbirinizi severdiniz."

Böyle bir tanışmayı hayal etmeye çalışırken gülümsedi. "Katolik olsa da İngiltere'yi işgal edip biz kâfirleri kılıç zoruyla doğru yola döndürmeye niyetli görünmüyordu hiç." Bu, Napolyon'un tutkusuydu ve dini hiçbir tarafı yoktu.

Birkaç kez, soğukkanlılığını toplamak için duraksadı ancak gerçek bir konuşma için çok geç kalmışsa da babasına her şeyi anlatmalıydı. Sonunda söyleyecekleri bittiğinde, sessizce, "Gerçekten ölmemenizi dilerdim baba. Sı-

radaki Lord Costain olmaya hazır olmanın yakınında bile değilim. Size ihtiyacım var. Hepimizin size ihtiyacı var," dedi.

Sözleri boğazında düğümlendi. *Daha hafif bir ses tonuyla*, "Ama bir tane doğru şey yaptım. Evlenmemi ve veraseti güvence altına almamı istemiştiniz, bu yüzden Summerhill'e nişanlımı getirdim," dedi.

"Güzel mi?"

Fısıltı o kadar cılızdı ki Grey hayal ettiğini sandı. Babasının üzerine eğilerek, alçak bir sesle, "Bir şey mi dediniz?" diye sordu.

Güçsüz göz kapakları kırpışarak aralandı. "*Güzel* mi?"

Grey afallamış halde, "Güzel. Kızıl saçlı," dedi boğularak.

"Kızıl saçlı torunlar mı?" Kont onaylamıyor gibiydi. "Biraz daha... anlat."

"Babası Lord St. Ives'tı. O tanıdığım en inanılmaz kadın ve birçok kez hayatımı kurtardı."

Babası gözlerini kırpıştırdı. "Kulağa... senin için fazla iyi geliyor."

"Öyle." Grey ayağa kalkıp babasının iyileşmesinin mutluluğuyla bağırmak istiyordu ama hasta odası için saygısızca gibi geldi. "Cassie ile tanışacaksınız ama şimdi dinlenmeniz gerek."

"Dinlenmekten yoruldum." Kontun gözleri kapandı. "İnsanların konuştuğunu duyup cevap verememek. Sen gelene kadar böyleydi. Sana lanet olası genç bir aptal olduğunu söylemem şarttı."

"Evet baba. Öyleydim. Daha iyi olmaya çalışacağım." Sessiz gözyaşları Grey'in yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Annemi getireceğim. Sizinle konuşmak isteyecektir."

Kontun ifadesi hafif bir gülümsemeyle yumuşadı. "Janey'me ihtiyacım var."

Grey, mutluluktan uçarak babasının elini sıktı. "Kısa zamanda burada olur."

Odanın dışında, Baker'ı efendisinin başucuna dönmek üzere sessizce beklerken bulduğunda şaşırmadı. "Haberler iyi! Uyandı ve benimle konuşuyordu. Tam anlamıyla mantıklıydı üstelik." Grey sırıttı. "Bana lanet olası genç aptal dedi."

"Görünüşe göre aklı başında," dedi uşak. "İçeri gireyim mi?"

Grey başıyla onayladı. "Hanımefendiyi görmek istedi. Ben haber vereceğim."

Geç saate rağmen, annesini oturma odasında buldu. Gözleri alevlere dalarken kucağında bıraktığı iğne işiyle ateşin yanı başında oturuyordu. Oğlunun içeri girmesiyle bakışlarını ateşten alıp, "Babanla meselenizi hallettin mi?" diye sordu.

"Öyle olduğunu umuyorum ama değilse bile, sonra başka şansım olacak. Anne o uyandı! Güçsüz fakat anlaşılır şekilde konuştu. Seni görmek istiyor. İyileşeceğini düşünüyorum."

Kontes ayağa kalktı, nakışı yere düşerken yüzü parlıyordu. "Tanrım, şükürler olsun!" Kendini toparlamaya çalışırken ona tutunarak Grey'e sarıldı. "Bu nasıl mucizelerle dolu bir gün oldu böyle!"

"Öyle oldu gerçekten." Annesine, onun kendisini çok küçükken nasıl kucakladığını ve ninniler söylediğini hatırlayarak bir süre daha sarıldı. "Size yaşattığım tüm sıkıntı ve keder için üzgünüm."

"Çocuklar, ailelerine sıkıntı ve keder yaşatmak için var-

dır," dedi annesi alayla. Onu bırakarak, ekledi: "Ama aynı zamanda hayatın en büyük neşe kaynağıdırlar. Zaman zaman dikkatsizdin fakat asla içinde kötülük olmadı. Ateşkes bittiğinde Fransa'da yakalanmak..." Omuz silkti. "Berbat bir şanstı ama senin suçun değildi."

Grey buna katılmıyordu ama tartışamayacak kadar yorgundu. "Cassie, Fransa'da geçirdiğim zaman hakkında size ne anlattı?"

"Çok az şey. Bir şey anlatılacaksa bunun sana ait olduğunu söyledi."

Bu onun Cassie'siydi; iliklerine kadar sağduyulu. Ne kadarını anlatmak istediğinden kendisi de emin değildi ancak detaylardan kaçınacağını biliyordu. Babasının bunları hatırlamamasını umdu.

Annesi, "Neden ona Cassie diye hitap ediyorsun? Catherine yerine bir kısaltma mı?" diye sordu.

Gerçek nedenin açıklamak için fazla özel olduğunu düşünerek başıyla onayladı. "Bence ona uyuyor."

"Ne sıra dışı bir genç hanım." Annesinin sesi tarafsızdı. "Hatta dişli."

Dişli. Mükemmel bir tanımdı. "Öyle, değil mi?" diye onayladı Grey. "Şimdi babamın yanına gidin. Yeniden kendinden geçmediyse, sizi bekliyor olacaktır."

"Aklı başında mıydı?" diye sordu artık daha genç görünerek.

"Evet. Bence kendiliğinden uyanmanın kıyısındaydı ve benim sesimi duymak onu meraklandırdı."

"Ben buna mucize demeyi tercih ediyorum." Annesi ışıldayarak gülümsedi. "Hâlâ sabah uyanıp senin bir rüya olduğunu görmeyi bekliyorum."

"Rüyalarına girmiş olsam muhtemelen bu kadar zayıf ve tuhaf olmazdım," dedi Grey alayla.

Annesi biraz daha eleştirel gözlerle onu inceledi. "Kesinlikle zayıf fakat her zamanki gibi zarifsin."

"Bunu, bana düzgün kıyafetler ödünç veren Kirkland'e borçluyuz."

"Umarım onun terzisinin devamlı müşterisi olursun!" Yüzü ciddileşti. "Tuhaflaştın mı Grey?"

"Bu doğru kelime olmayabilir." Annesinin güzel yüzünü inceledi ve onun kendisini asla anlayamayacağını gördü. "Ben sadece... Normal hayata alışmak için zamana ihtiyacım olacak. Gençken olduğumdan daha fazla huzura ve sessizliğe ihtiyaç duyuyorum."

Annesi güldü ve kolunu okşadı. "Büyüyünce hepimiz öyle oluruz. İyi geceler canım. Sabah istediğin saate kadar uyu."

"Öyle yapmayı planlıyorum." Cassie'nin hangi odada kaldığını merak ederek annesinin gidişini izledi. Annesine sorabilirdi ama bu biraz nezaketsiz bir soru olurdu.

Düşündü. Grey'in nişanlısı olarak, konuk odalarından birine yerleştirilmiş olmalıydı. Muhtemelen Gül Odası, Grey'in süitinden ihtiyatlı bir mesafedeki oda.

Güller arasındaki dikenini bulmak için Gül Odası'na doğru yöneldi.

34

Saat geç olmuş, geceyarısını geçmişti, bu yüzden Grey Cassie'yi aramak üzere merdivenlerden çıkarken kimseyle karşılaşmadı. Babasının kapısının altından ışık sızıyor, annesinin yumuşak mırıltıları duyuluyordu. Önünden geçti ve koridorda ilerledi. Ana binanın iki ucundan uzanan kanatlarıyla Summerhill, dar bir U şeklindeydi. Doğu kısmının sonundaki kısa koridordan sağa döndü.

Evet, Gül Odası'nın kapısının altında solgun bir ışık vardı. Muhtemelen az ışıklı bir gece lambası. Kolu çevirdi, kapının kilitli olmamasına sevinerek sessizce içeri adım attı. Lambanın loş ışığı, Cassie'nin uyuyan bedenini göz önüne serdi. Yan yatmıştı; kalın bir saç örgüsü, koyu renkli erimiş bakır gibi omzundan aşağı dökülüyordu.

O kadar güzeldi ki içi acıdı. Kapıyı arkasından kapattı.

O geldiğini bildiremeden, Cassie uyandı ve inanılmaz bir hızla kendini yatağın uzak ucuna savurdu. Dört direkli, büyük karyolanın arkasında gizlenip tehlikeyi gözden geçirirken elinde bir bıçak belirdi.

Grey tamamen hareketsiz kaldı. "Üzgünüm. Seni korkutmamam gerektiğini bilmeliydim." Cassie gevşeyip bıçak ortadan kaybolduktan sonra ekledi: "Tepkine bakılacak olursa, Summerhill'in sana tehlikeli geldiğini tahmin ediyorum."

"Görünüşe bakılırsa öyle," dedi Cassie kederle, yatağın etrafından dolaşırken. Giydiği gecelik kalındı ama hareketlerinin kıvrak zarafetini gizleyemiyordu. "Kendimi nispeten... yalnız ve savunmasız hissediyordum."

Grey irkildi. "Üzgünüm, heyecanlı ve meraklı yakınlarımla seni yalnız bırakmamalıydım."

Cassie başını iki yana salladı. "Meraklarıyla birlikte yüzleşmek hoş olabilirdi ama hâlâ nefes alırken babanla konuşman gerekiyordu."

Mucizeyi hatırlayarak gülümsedi Grey. "O uyandı! Benimle bilinçli bir şekilde konuştu. İyileşeceğini düşünüyorum. Şimdi annem yanında."

"Bu harika bir haber!" Cassie sevinçle ellerini tuttu.

"Umarım babam en az bir yirmi yıl daha sağlıklı kalır," dedi Grey hararetle, kollarını Cassie'ye dolamıştı.

Cassie davetkâr bir iç çekişle ona doğru eridi. "Geldiğine çok sevindim. Seni görüp güzelce sarıldığım için daha rahat uyuyacağım."

"Sarılmadan çok daha fazlasına ihtiyacım var." Açlıkla Cassie'nin ağzına eğildi, onun özünü kendi içine çekmek istiyordu. "Cassie, Cassie..." Geceliğini soydu, ardından onu yatağa doğru gerisin geri yürüttü.

"Annenin çatısı altında bunu yapmalı mıyız?" diye sordu Cassie kararsızca ama elleri ceketini çekiştiriyordu.

"Bu benim de çatım." Cassie'yi yatağa uzattı ve Kirkland'in pahalı terzisini hiç umursamadan kıyafetlerini yırt-

tı. "Sana, görgü kurallarına olduğundan daha fazla ihtiyacım var."

Cassie onun soyunmasını izlerken yan yattı, loş ışıkta bej ve bakır rengi bir tanrıçaydı, tekin olmayan mavi gözleri kendisininkiler kadar açtı. Geriye sadece deri ve bol miktarda kemik kaldığında, Grey'i yatağa doğru çekti ve boğuk bir sesle, "Afyon kadar güçlü bir uyuşturucusunuz lordum," dedi. Sonrasında tek kelime konuşmadılar.

Grey'in talepleri, daha önce hissetmediği bir savunmasızlıkla karşılandı. Grey, onun kendisine sunduğu paha biçilmez hediyenin karşılığını verebilmek için sahip olduğu her şeyi ortaya koydu. Ve sonrasında, bütünlüğe ulaştılar.

Yıkıcı orgazmlarından sonra, birbirlerinin kollarında gevşemiş şekilde uzandılar. Cassie'nin örgüsü çözülmüş ve saçları parıldayan bir duvak gibi göğüslerinin üzerine yayılmıştı. "Catherine," diye mırıldandı Grey, bir tutamını parmaklarının etrafında dolayarak. "Gördüğüm en güzel saçlara sahipsin. Boyamak işin için bir gereklilik olabilir ama dünyayı böyle bir muhteşemlikten mahrum bırakmak bir suç."

"Hiçbir havuç kafalı küçük kız buna inanmaz. Ayrıca yetişkin bir kadın için, bu renk müstehcen kabul edilir. Hatta ahlaksız." Yüzü alaycı bir ifade aldı. "Bu bana uymadığından değil gerçi, çünkü ben bir sür- "

"Sakın!" dedi Grey sertçe. "Sakın böyle bir şey söyleme kendin hakkında! Sen benim tanıdığım en hoş kadınsın, dürüst, cömert ve güçlüsün. Kendine, dar görüşlülerin baktığı gözlerle bakma."

"Bunu yapmam zor, özellikle de burada," dedi Cassie. "Annen ve kız kardeşin, kelimenin tam anlamıyla iyi kadınlar. Ben... değilim."

"Sana karşı kaba mı davrandılar?" diye sordu. "Buna izin vermem!"

"Lordluk görevine çabucak yeniden uyum sağlıyorsun," dedi Cassie eğlenerek. "Kız kardeşin komşu olacağımızı varsaydığı için sevimliydi ve benimle tanıştığına memnundu, arkadaş olmamızı istiyor. Annen..." Cassie duraksadı. "Kaba değildi fakat doğal olarak senin için endişeliydi ve servet avcısı bir cadalozun pençelerine düşmediğinden emin olmak istedi."

"Buna nasıl cüret eder!" dedi Grey öfkeyle. "Onunla konuşacağım."

"Hayır," dedi Cassie, kararlılıkla. "Annenin endişeleri haksız değil. Ben kimsenin aklındaki masum, bakire gelin fikrine uymuyorum."

"Niye öyle birini isteyeyim ki?" diye karşılık verdi. "Kulağa fena halde sıkıcı geliyor."

"Birçok erkek masumiyetin saflığına tapar. Onlardan biri olmadığına sevindim," dedi Cassie gülerek. "Ama uzun zamandır kayıp olan oğlu, tuhaf bir kadınla çıkagelen her anne endişelenir."

"Sen tuhaf değilsin." Grey onun göğsünü avuçladı. "Olağanüstüsün."

Cassie ona mahrem, baştan çıkarıcı şekilde gülümsedi. "Dönüşün beklenenden iyi gitti, değil mi? Babanın da iyileşmesiyle, hazır olmadan büyük bir sorumluluğun altına girmeye zorlanmaktansa alışmak için zaman kazandın." Dudaklarını tüy gibi bir öpücükle adamın yanağına değdirdi. "Burada bana ihtiyaç yok, bu yüzden Londra'ya hemen dönebilirim."

"Hayır! Gidemezsin, daha yeni geldin." Grey paniğini bastırmak için çırpınırken derin bir nefes aldı. "Elbette

gerçek hayatına dönmek istersin ama seni bekleyen acil bir görev yok. Bir ya da iki hafta kal. Rahatla, ata bin, bırak üzerine düşülsün ve narin bir çiçek muamelesi gör. Bunu hak ediyorsun."

Cassie'nin cevabını beklerken nefesini tuttu. Gideceğini biliyordu fakat hemen olamazdı!

"Pekâlâ," dedi Cassie. "Bir hafta kalacağım." Elleri onun vücudunda aşağı doğru ilerlemeye başladı. "Bunu kesinlikle özleyeceğim."

"Ben de," dedi Grey titrekçe. Onun tatlı dudaklarına doğru eğilirken, bu ateş olmadan nasıl hayatta kalacağını merak etti.

***

Yorgunluğuna rağmen, Grey kollarında uyuyakaldıktan sonra uzun süre uyanık yattı Cassie. Onunla kalan her anının tadını çıkartmak istiyordu. Daha uzun kalmayı reddetmek için fazla zayıftı ama sınırı bir hafta olmalıydı. Leydi Elizabeth o kadar arkadaş canlısı ve davetkârdı ki Cassie sahte bir rolde Summerhill'de kalmaktan utanç duyuyordu.

Ayrıca Grey'le ne kadar uzun süre kalırsa, ayrılmasının o kadar zor olacağı gerçeği vardı. Başka hiçbir erkeğe böyle bir yakınlık hissetmemişti. Grey kendisini başka kimsenin yapmadığı kadar ona açmaya istekliydi.

Geceki yoğun sevişmelerini düşününce, aralarındaki dengede bir değişim olduğunu fark etti. Başlangıçta, Grey'in bir kadına ihtiyacı vardı, herhangi bir kadına ve Cassie tutkunun basit zevklerini almak için bunu kabul etmişti.

Birbirlerini daha iyi tanıdıklarından bu yana, bu durum

değişmişti. Cassie onun için özel olmuştu, Grey de onun için özel olmuştu - hem de akıl almaz derecede. Geçmişte, zevke karşılık Cassie ona iyileştirici samimiyetini sunmuştu. Bu akşam, Grey iyileştirme ve bütünlüğü ona geri vermişti. Hâlâ yapabiliyorken gitmeliydi.

Grey, Cassie'nin yanında öğlene kadar uyumak istese de, uyanıp günün ilk ışıklarını gördüğünde inleyip kendisini yataktan atacak kadar beyefendi sağduyusunu geri kazanmıştı. "Gitme zamanı."

Eğildi ve Cassie'nin çıplak omzunu öptü. Şimdi elinde bıçakla yataktan fırlamak yerine sadece anladığını belirten uykulu bir ses çıkardığını eğlenerek fark etti.

Örtüleri Cassie'nin çıplak omuzlarını örtecek kadar çekti, ardından saygın görünmesine yetecek kadar giyindi. Ayakkabıları bir elinde, koridora sızdı. Evin içi hâlâ karanlıktı ama çok geçmeden meşgul hizmetçiler hareketlenmeye başlardı.

Şimdi Summerhill'deyken, geri dönmek için daha önce yaşadığı tereddüt neredeyse yok olmuştu. Önceden, ölümden dönüşünün yaratacağı talepler ve kargaşa, başa çıkılmaz bir engel gibi görünüyordu.

Kargaşa konusunda haklıydı. Annesi Kirkland'in mesajını okumuş olsaydı, dönüşü onun için daha kolay olurdu. Ama şimdi bu atlatılınca, kendisini... olduğu kişi gibi hissediyordu.

Bu kişi, eğlence için koşarak Paris'e giden toy Lord Wyndham değil, daha yaşlı ve bilge bir adamdı. Buraya, Summerhill'e ait olan bir adam. Bu ev, bu topraklar, bu insanlar onundu. Vatan toprağından sökülüp yıllarca çöplükteki bir

çiçek gibi hissetmişti. Şimdi yeniden ait olduğu yere dikilmişti.

İlk defa, Cassie'yi kalması için ikna edebilmesinin bir ihtimali olup olmadığını merak etmeye cüret edecek kadar güçlü hissetti kendisini. Summerhill'in güzelliğinin ve huzurunun tadına varması için birkaç gün bekleyecekti.

Ve sonra konuşacaklardı. En azından fikrini değiştirmeye çalışmadan gitmesine izin vermeye gönüllü değildi artık.

35

Grey, odası geniş evin diğer kısmında olmasına rağmen kimseye görünmeden oraya ulaşabilirdi. Cassie hakkında aldığı kararın getirdiği mutlulukla beraber odasının kapısını açtı, ardından şöminenin önünde oturan kardeşini görünce duraksadı.

Peter, ceketi yerine üzerine giydiği ropdöşambrıyla berjer koltuğa yayılmış, ateşe bakarken elinde de içkisini tutuyordu. Yıllar öncesinin umursamaz ve sarhoş Grey'i gibi görünüyordu.

"Peter?" dedi Grey şaşırarak. Çevresine göz attığında, bazı mobilyaların ve dekorasyonun değiştirilmiş olduğunu gördü.

"Ah, işte genç lord mal varlığını talep etmeye geldi!" dedi Peter ve içkisini dökmesine ve neredeyse düşüyor olmasına sebep olacak kadar abartılı bir reverans yaptı. "Beni buradan şimdiye kadar göndermemiş olduğuna şaşırdım doğrusu fakat sanırım sen sürtüğünü becermekle fazlasıyla meşguldün."

Grey öfkeyle parladı. "Cassie hakkında böyle konuşmaya cüret etme!"

"Neden konuşamayayım?" Peter içinde bardakların ve içki şişelerinin bulunduğu vitrini açtı. "Metresini aile evine getirmek kötü bir davranıştı ama sen zaten asla kendinden başka kimseyi umursamadın." Bir şişe konyak çıkardı ve doğrudan kafasına dikti. "Ne kadar alıyor? Pahalı birine benziyor ama meşru mirasçı olduğum sırada benim de azımsanamayacak bir gelirim vardı. Bir ya da iki geceliğini karşılayabiliyor olmalıyım."

Grey, Peter'a doğru fırladı, o kadar çok öfkelenmişti ki kardeşine nasıl yumruk attığının ve sonra da onu nasıl yere serdiğinin neredeyse farkına varmadı. Böyle mide bulandırıcı sözler telaffuz eden bir adamı yere sermekten başka hiçbir şey umrunda değildi.

Kısık bir fısıltıyla beraber kendine geldi. "Grey! Grey, Tanrı aşkına, dur!"

Öldürücü öfkesinden bir anda kurtulan Grey, kardeşi Peter'ı yere serdiğini ve onun boğazına yapışmış olduğunu fark etti. Kardeşinin suratı gittikçe kararıyordu ve yalvarmasını zorlukla fısıldayabilmişti.

Grey kendisini zorla geri çekti ve yüzünü ellerine gömüp nefes almaya çalıştı. Öfkesini kontrol altına aldığını sanıyordu ancak az kalsın kardeşini öldürmüştü. Bu ölmeyi tercih edeceği kadar affedilmez bir suçtu.

Birkaç adım ileride, Peter paha biçilmez Çin halısının üzerine kusarak yerde uzanıyordu. Fazla içilen konyağın ve boğazlanmış olmanın etkileriydi, şüphesiz.

Peter kendisini yerden kazıyarak oturur pozisyona geçip berjer koltuğa doğru otururken, Grey kalktı ve bir havluyu su sürahisine batırıp kardeşine uzattı. Tek kelime et-

meden Peter ağzını ve yüzünü temizledi, sonra da Grey'in doldurduğu suyu içti.

Kendisinden tiksinerek "Tanrım, Peter, ben çok üzgünüm," dedi Grey. "Cassie hakkında böyle konuşmaman gerekirdi ama yine de bu seni az kalsın öldürüyor olmamı meşrulaştırmaz."

"Misafirin hakkında öyle çirkin sözler sarf etmemeliydim," diye karşılık verdi Peter, sesi biraz daha iyi geliyordu. Havluyu kıvırıp hızla morarmakta olan gözünün üstüne bastırdı. "Böyle dövüşmeyi hangi cehennemde öğrendin?"

"Westerfield Akademi'de." Hâlâ titreyen Grey, kendisine iki parmak kadar konyak koydu ve halıya, kardeşinden biraz uzağa çöküp sırtını kanepeye rastladı. "Ashton yarı Hintlidir ve sınıf arkadaşlarına Hindistan'da öğrendiği bir savaş tekniğini öğretti. Okul geleneği haline gelmişti."

"Lanet olası Eton yerine oraya gitmeliydim," diye söylendi Peter.

"Sen daha az endişe ettikleri bir çocuktun, o yüzden gerekli görmediler." Sesli bir şekilde nefes verdi Grey. "Benim hakkımda ne istiyorsan söyle ama Cassie hakkında tek kelime dahi duymayayım. O bugüne kadar tanıdığım en iyi kadın."

"O zaman Bond Sokağı'nın en iyi malı gibi görünüyor olması çok üzücü." Grey'in ifadesini görünce, Peter aceleyle, "Onun bir fahişe olmadığına inanıyorum ama o... kimsenin senin gelinin olarak beklediği birisi değil. Babamız ölürken ve sen ölümden dönmüşken neden onu Summerhill'e getirdin? Aileye yeni birini tanıştırmak için hiç de ideal bir ortam değil," diye ekledi.

"İyi haber şu ki babamız ölmüyor. Uyandı ve benimle konuştu. Annemiz şu an onunla birlikte," dedi Grey.

Peter'ın yüzü aydınlandı. "Mükemmel!"

Grey konyağından bir yudum aldı. Sarhoş olma düşüncesi cezbediciydi ama eğer kardeşi ona hâkimiyetini kaybettirecek kadar sarhoş olmasaydı, o ve Peter kavga etmiş olmazlardı. Peter beklentilerini yitirmesinden dolayı bariz bir şekilde mutsuzdu.

"Cassie aklımı korumamda yardımcı olmak için burada." Acı bir şekilde gülümsedi Grey. "Bu konuda gelişme gösterdiğimi sanıyordum fakat görünüşe bakılırsa göstermemişim. Eğer o burada olsaydı, kardeş katili olmaya bu kadar yaklaşmazdım."

"Sen öyle çığrından çıktığında seni durdurabiliyor mu?" diye sordu Peter kuşkuyla.

Grey sevgiyle gülümsedi. "Bunu kesinlikle yapabiliyor."

"Artık yeteri kadar aklı başında görünüyorsun," dedi Peter tereddütle.

Grey biraz daha açıklama yapması gerektiğini fark etti. "Cassie benim hapsedildiğim kaleye yalnız başına girdi, beni ve gerçeklikle aramdaki tek bağ olan yan hücremdeki papazı kurtardı. Hiçbir şeyim yokken bana gücünü ve akıl sağlığını ödünç vererek bizi bir barınağa ulaştırdı ve bana ülkeden çıkabilmem için yol gösterdi. İnan bana, ben çok düzeldim. Ona geri ödeyebileceğimden daha fazlasını borçluyum."

Peter kaşlarını çattı. "Kulağa takdire şayan geliyor ama bu onunla evlenmen için yeterli bir sebep mi?"

Sözlerini dikkatlice seçerek cevap verdi Grey: "Cassie ile evlenmek istiyorum ama o bana henüz evet demedi. O,

beklemek ve olayların nasıl gelişeceğini görmek istiyor." Düzensiz bir nefes aldı. "Yakında buradan ayrılacak. Onu bir daha göremeyebilirim." Bunları dile getirmek kahrediciydi.

Ağabeyinin sesindeki acıyı duyunca Peter tuhaf bir şekilde, "Üzgünüm. Onsuz... idare edebilecek misin?" dedi.

"İdare etmek zorundayım, değil mi?" dedi Grey kaba bir şekilde. "Ya sen Peter? Benim hayatta olduğuma mutlu olursun diye düşünmüştüm ama içeri girdiğimde senin en büyük düşmanınmışım gibi davrandın."

"Senin dönmene çok mutlu oldum. Gerçekten. Cassie'yi de nispeten sevdim. Ancak..." Ağabeyi gergin parmaklarını karışık sarı saçlarının arasından geçirdi. "Hep seni örnek aldım. Sen ortadan kaybolduğunda, bu... başıma gelen en kötü şeydi. Bekleyerek ve umut besleyerek yıllarımı harcadım. Hepimiz harcadık."

Grey irkildi. "Keşke uyarıldığım zaman İngiltere'ye dönecek kadar sağduyum olsaydı!"

"Bu hepimizin hayatını kolaylaştırırdı fakat sen sonuçları tahmin edemezdin. Tutuklansaydın, bundan haberdar olurduk ve yatışarak senin eve dönmeni bekleyebilirdik. Şimdiki durumda..." Peter omzunu silkti. "Tabii ki en kötüsünü varsaydık."

"Cassie'nin bana anlattığı kadarıyla, tutuklanmak kötü bir şey değil. Sıkıcı ama nispeten normal bir hayat." Yalnızlıktan aklını kaçırmak gibi bir tehlikesi de yoktu. "Tabii, eğer tutuklanmış olsam, bu lanet olası savaşın bir gün bitip bitmeyeceğini merak ederek hâlâ Fransa'da olurdum."

"Ama senin hayatta olduğunu bilirdik." Peter sesli bir nefes verdi. "Bunun yerine, kimse senin ölmüş olman gerektiğini tam olarak kabullenmeden, insanlar bana va-

rismişim gibi davranmaya başladı. Senin farzedilmiş ölümünden yedi yıl sonra, kont bana kendime Lord Wyndham olarak çeki düzen vermemin zamanının geldiğini söyledi. Ben okuldayken annem eşyalarımı buraya taşıdı. Kendimi bir sonraki Costain Kontu olarak düşünmeye başladım. Toprakları nasıl idare edeceğimi öğrendim ve Parlamento ile ilgilenmeye başladım. Ve şimdi..." Elini umutsuzluğunu ifade ederek açtı. "Sen geri döndün ve hepsi elimden alındı. Tüm bu çaba ve planlama, bir hiç içinmiş."

Grey, Fransa'daki hücresinin rahatça on katı büyüklükteki oturma odasında göz gezdirdi. "Bu odalar senin olabilir. İhtiyacım yok ve seni buradan çıkarmak hiç adil görünmüyor. Ama unvanı ve beraberindeki toprakları senin almana izin veremem. Kanun böyle işlemiyor. Hayatta olduğum sürece, varis benim."

"Biliyorum." Peter çabalayarak ayağa kalktı ve yorgunca halıya geri çökmeden önce kendisine biraz daha su doldurdu. "Geceyi içerek ve hayatım konusunda ne yapacağımı merak ederek geçirdim. Başıboş bir serseri olmak için bir isteğim yok."

"Küçük erkek çocuklar kiliseyi, politikayı ya da orduyu tercih eder. Hiçbiri ilgini çekmiyor mu?" Peter yüzünü buruşturunca, Grey yeniden sordu: "Yapmak istediğin, daha az geleneksel bir şey var mı peki?"

Peter duraksadı, ifadesi iki arada kalmış gibiydi. "Tiyatro. Oyuncu olmak istiyorum."

"Oyuncu mu?" diye sordu Grey, inanamayarak.

Kardeşinin ifadesi bulutlandı. "Neden bundan bahsetmek istemediğimi görüyorsun. Tiyatronun mümkün olduğunu düşündüğüm de yoktu. Sen dönene kadar, Summerhill benim kaderimdi."

Grey, Peter'ın yakışıklı, genç yüzünü inceledi. Bir önceki gün, büyümüş kardeşiyle karşılaştığındaki ilk tepkisi, birbirlerine ne kadar benzedikleri olmuştu. Benzerlikleri olduğu doğruydu, benzer boyda, yapıda ve renkteydiler ki onları birlikte gören herkes kan bağlarının olduğunu hemen anlardı.

Ama her zaman için oldukça farklı mizaçları olmuştu. Grey, dışa dönüktü, insanlara ve problem çözmeye meraklıydı. Peter daha çok hayalperestti, resme, müziğe ve evet, ev partileri sırasında zaman zaman sahnelenen oyunlara bayılırdı. Yavaşça, "Küçük bir çocukken bile, oyunlarda rol almaktan hoşlandığını hatırlıyorum. Yetişkinler senin hevesini eğlenceli bulurlardı hep. Ama senin ilgin o yaşlarda bile ciddiydi, değil mi?" dedi.

Peter başıyla onayladı. "Oyunculuğa, ilk kez bir doğaçlama sahnesine adım attığımda âşık oldum. Diline, drama, efsanevi karakterlerine aşığım. Bu..." Sustu ve arkasındaki koltuğa doğru gömüldü. "Bu imkansız."

"Son yıllarda oyunculuk yapma şansın oldu mu hiç?"

"İstediğim kadar değil," diye kabullendi kardeşi. "Ama geçen yaz Yorkshire'da bir arkadaşımla kaldım. Orada iyi bir tiyatro var ve şirketin yöneticisi, *Size Nasıl Geliyorsa*'nın birçok rolde yerel halkın olduğu bir özel gösterimini hazırladı. Bu, 'tüm dünya bir sahnedir' konuşmasının olduğu oyun. Asıl fikir, arkadaşlara ve komşulara oyunu görmeleri için bilet aldırmaktı. Seçmelere katıldım ve Orlando rolüne seçildim."

Grey, Shakespeare bilgilerini doğru hatırlıyorsa, Orlando romantik baş karakterdi. Peter dış görünüşüyle, böyle roller için doğal yetenekti. "Oyun iyi gitti mi?"

"Oyunculukların büyük kısmı korkunçtu fakat yönet-

men, Burke, bolca para kazandı." Peter duraksadı, sonra utanarak ekledi: "Son gösteriden sonra, Burke beni kenara çekti ve eğer bir gün profesyonel olarak oyunculuk yapmak istersem, toplulukta bana yer olacağını söyledi. Benim soylu olduğumu biliyordu ama Peter Sommers olarak seçmelere katıldım, bu yüzden bir kontluğun varisi olduğumu bilmiyordu." Dudakları kıvrıldı. "En azından, o zaman öyleydim."

"Seçme şansın olsa, hangisini seçerdin?" diye sordu Grey. "Kontluk mu, yoksa başarılı bir oyuncu olmak mı?"

"Oyunculuk," dedi Peter anında. "Çok ünlü olmama bile gerek yok. Düzenli iş gelen bir ustalık kariyeri, en çılgın rüyalarımın bile ötesinde olur."

"Yap o zaman bunu," dedi Grey açıkça. "Ebeveynlerimiz çok memnun olmayacaktır ama bu konuda seni desteklerim. Ve harçlığını keserlerse, aç kalmamanı sağlarım."

Kardeşinin ağzı açık kaldı. "Bunu yapar mısın? Oyuncu bir kardeşin olmasından utanmaz mısın?"

"Bence sen sıra dışı bir oyuncu olursun." Grey kederle gülümsedi. "Zindanda geçen on yıl, neyin uygun olduğu konusundaki birçok fikri alıp götürüyor. Gerekli görüldüğünde Costain'in varisi olarak üzerine düşen görevi yapmaya hazırdın. Şimdi bu gerekli olmadığına göre, bence sevdiğin şeyi yapmalısın. Başarısız olsan bile, denemiş ve başarısız olmak, bütün hayatını keşke deneseydim diye geçirmekten daha iyidir."

"Başarısız olmayacağım," dedi Peter inançla. "Bu konuda iyiyim, Grey. Ve başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Grey gülümsedi. "Hayatta kalmış olduğum için bağışlandım mı?"

"Şimdi hayatta oluşuna minnettar olmak için daha da çok sebebim var!" Peter mutluluktan yerinde duramıyordu. "Bay Burke'e yazacağım ve teklifini kabul ettiğimi söyleyeceğim. Küçük roller olacaktır, eminim ama bu bir başlangıç."

"Sevindim. Bugün Yorkshire, yarın Londra!" Grey, artık gün aydınlandığı ve konyak oldukça tuhaf bir kahvaltı olduğu için içkisinin geri kalanını kenara bıraktı. "Planlarını açıklamadan önce babamın gücünü toparlaması için birkaç gün beklemeni tavsiye ederim."

"Bay Burke'ten cevap alana kadar bekleyeceğim. Ve eğer fikrini değiştirmişse, eh, o zaman başka bir tiyatro yönetmeni bulacağım." Peter başını yana eğdi. "Peki ya sen Grey? Hiç gizli hayallerin oldu mu?"

Grey bu konuyu hiç düşünmemişti ama hızla cevapladı. "Bu." Bir eliyle etrafı gösterir bir hareket yaptı. "Summerhill. Kendimi bildim bileli, benim Summerhill, Summerhill'in de ben olduğunu bilirdim. Topraklar, insanlar, kontluğun sorumlulukları. Parlamento'da oturup, devletin donanmasını yönlendirmeye yardım etmeyi bile dört gözle bekliyorum. İstediğim başka hiçbir şey olmadı." Cassie hariç.

"O zaman ölümden dönmüş olman iyi bir şey," dedi Peter sırıtarak. "Çünkü benim olacağımdan çok daha iyi bir kont olacaksın."

Belki öyle, belki değil. Ama tıpkı Peter gibi, Grey de başarmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

36

Cassie, hizmetçi tarafından bir demlik sıcak çikolata ve Grey'den bir notla uyandırıldı. "Kahvaltıdan sonra at gezintisine çıkmak ister misin? Summerhill'i görmek için mükemmel bir gün."

Pencereden dışarı baktı ve baharın ilk zamanlarının solgun, temiz gün ışığını gördü. Grey ona güzel atlar vadetmişti. Kâğıda, "Evet, lütfen!" diye karaladı ve Lord Wyndham'a götürmesi için hizmetçiyi yönlendirdi. Kiri'nin, Cassie'nin aceleyle derlenmiş gardırobu için kahverengi biyeli altın rengi binici kıyafetleri bulmuş olması iyiydi.

Gösterişli kıyafeti kuşandıktan sonra, doğru dürüst bir kahvaltı için aşağıya yöneldi. Kontun iyileşme haberi, evdeki havayı yumuşatmıştı. Leydi Elizabeth babası yaralandığından bu yana Summerhill'de kalıyordu ama şimdi eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Peter, Cassie'ye selam verdi ve Grey, gözleri baştan çıkarıcı bir şekilde bakarken, kendisini uygun resmiyette selamladı.

Leydi Costain kocasının yanındaydı ama, "Costain si-

zinle tanışmak istiyor, Bayan St. Ives," demek için kahvaltı salonuna indi.

"Aile dışından ziyaretçiler için yeterince güçlü mü?" diye sordu Cassie, onunla tanışmak zorunda kalmamasını umarak.

"Çok daha güçlü ve sizinle tanışmak konusunda oldukça kararlı," diye cevapladı kontes.

Kaçış yoktu. "O halde seve seve," diye mırıldandı Cassie.

O ayağa kalkarken, Grey, "Seninle geleceğim. Onu bu sabah görmedim daha," dedi.

Cassie, Grey'in eşliğine minnettar olarak merdivenlere yöneldi. Geniş merdivenleri yan yana çıkarlarken, "Bu altın renkli kıyafet içinde çok sevimli görünüyorsun," dedi Grey.

"Leydi Kiri'nin kız kardeşinde yeterince kızıl var, böylece benzer renkler giyebiliyoruz," diye açıkladı Cassie. Sesini alçaltarak sordu: "Babanın yanında nasıl davranmalıyım?"

Grey ona sıcakça gülümsedi. "Sadece kendin ol Catherine."

Grey'in kendisine Catherine diye hitap etmesinin güçlü bir ipucu olduğunu tahmin etti. Büyük yatak odasına girdiler. Bir önceki gün Azrail ile zar atan bir adam için, Costain Kontu çok iyi görünüyordu. Yatakta, arkasında yastıklarla dikleştirilmişti ve kâtibine talimatlar sıralıyordu.

Aileden gelen çarpıcı dış görünüşüyle dikkat çekici bir adamdı. Ziyaretçilerine konsantre olmak için katibini gönderirken gözlerinde eğlence ve zeka vardı. Grey günün birinde babasına çok benzeyecekti.

"Yatağa yaklaş," diye buyurdu Lord Costain. "Demek gerçekten sensin evlat. Dün gece hayal mi gördüğümü merak etmiştim."

"Evet, efendim." Babasının elini yürekten, sessiz bir samimiyetle tuttu. "Hayata tutunmamla kendimi şaşırttım."

"Dün gece bana anlattıklarının hepsini hatırlayamıyorum, bu yüzden olanları daha sonra tekrar duyacağım." Oğlunun elini tutarken, kontun gözlerinin kenarında yaş pırıltıları vardı. Bakışları Cassie'ye döndü. "Ama şimdi gelecekteki müstakbel kontesinle tanışmak istiyorum. Haklısın, kızıl saçlarına rağmen çok güzel ama bana ismini söylemedin. Tanıştır bizi."

"Efendim, izin verin size Bayan Catherine St. Ives'ı takdim edeyim." Grey, Cassie'ye gülümsedi. "Eminim bunun Lord Costain olduğunu anlamışsındır Cassie."

O cevap veremeden, Costain haykırdı: "Yüce Tanrım, şüphesiz Tom St. Ives'ın kızı olmalısınız siz?"

Cassie hızla nefes aldı. "Babamı tanıyor muydunuz?"

"Tanırdım gerçekten. Eton'da arkadaş olduk ve zamansız ölümüne kadar da öyle kaldık." Kont başını iki yana salladı. "Annenizle tanıştığı gece ben de oradaydım. Nasıl büyüleyiciydi. Hepimiz ona delicesine âşıktık." Bir süre hayallere daldıktan sonra ekledi: "Tabii bu, aklımdan tüm diğer kadınları söküp atan karımla tanışmadan önceydi."

Cassie, nefesi sıkıştığı için bir elini göğsüne bastırdı. Uzak, yarı unutulmuş geçmişinin böyle şaşırtıcı şekilde hayata dönmesini beklememişti. "Ebeveynlerime ve ailemin geri kalanına neler olduğunu duydunuz mu?"

Kont üzüntüyle onayladı. "Büyük bir trajedi. Lanet olsun o Fransız devrimcilere! Montclair akrabalarınızdan da

bazılarını tanırdım. Fransız olsalar da iyi insanlardı. Siz nasıl bir mucizeyle hayatta kaldınız?"

"Ev yandığında, bakıcılardan biriyle dışarıdaydım," diye açıkladı. "Ya da biliyorsunuz, bir sahtekâr da olabilirim."

Costain kahkaha attı. "Saçmalık. St. Ives'ların kızıl saçlarına sahipsin ve annene de çok benziyorsun." Elini uzattı. "İyi iş Grey. St. Ives kanının Sommers ailesiyle birleştiğini görmekten onur duyarım. Kızıl saçlı torunlar fikriyle bile barıştım."

Cassie gözyaşlarını tutmaya çabalarken kontun elini tuttu. Zar zor, "Teşekkür ederim, lordum," diyebildi.

"Al işte, sizi ağlattım." Costain onun elini bıraktı ve yorgun görünerek arkasındaki yastıklara yaslandı. "Grey, onu götür ve tekrardan gülümset. Ve anneni içeri gönder. Özledim onu."

Grey, gözleri endişeli, kolunu Cassie'ye uzattı ve onu uzaklaştırdı. Odanın dışında, sekretere annesine haber göndermesini söyledi. Ardından Cassie'yi alt kata ve boş salona götürdü. Kapı kapanır kapanmaz, kollarını ona sardı. "Lanet olsun Cassie! Böyle üzüldüğün için üzgünüm. Babamın aileni tanıdığından haberim yoktu."

"Bu... şoke ediciydi," dedi Cassie titreyerek, yüzünü onun omzuna gömerken. "Kendimi..." söyleyecek kelime aradı. "Kolum önceden kesilmiş ve şimdi yeniden birleştirilmiş gibi hissediyorum. Sadece bu benim hayatım, kolum değil."

"Ayağın uyuşmuş da kendine geliyormuş gibi," diye mırıldandı Grey onun sırtını okşarken. "Canlı ama oldukça rahatsız."

"Aynen öyle." Kendini toparlamak için çabalarken gözlerini kapadı. "Ailem benim için o kadar uzun zamandır

ölüydü ki onları hatırlayan başka insanlar olacağı hiç aklıma gelmemişti."

"İçine doğduğun dünyanın bu olduğunun hatırlatılması o kadar da kötü bir şey değildir belki," dedi Grey yavaşça. "Baban Eton'a gitti, annen genç İngiliz erkeklerinin kalbini çalan büyüleyici bir kadındı. İkimiz de sürgünde yıllar geçirmiş olsak da en az benim kadar sosyeteye aitsin."

"Hatırlatılması kötü değil ama oldukça rahatsız edici." Cassie iç geçirdi. "Baban kızıl saçlı torunlardan bahsederken kendimi büyük bir sahtekâr gibi hissettim."

"Bunu gerçek yapabiliriz," dedi Grey tereddütle. "En azından deneyebiliriz."

Cassie irkilerek ondan uzaklaştı. "Bu da ne demek?"

Grey anlaşılmaz gri gözlerle onu izliyordu. "Nişanlım olarak buradasın, bu yüzden devam edebilir ve evlenebiliriz. İyi anlaşıyoruz ve bu beni anlaşmalı evliliğe göğüs germek zorunda kalmaktan kurtarır."

Cassie, konuyu şakaya çevirme ihtiyacı hissederek gözlerini devirdi. "Bu hayal edebileceğim en sıkıcı evlilik gerekçesi. Bahsettiğin at gezintisine gidelim. Bugün güzel bir gün ve biraz temiz hava iyi gelebilir."

Grey, onun teklifini reddetmesi karşısında istifini bozmadan gülümsedi. "Ben de Summerhill'i görmek için sabırsızlanıyorum. Zihnimde araziyi ziyaret ederek kaç saatimi harcadığımı anlatamam sana."

"Ben de bana vadettiğin o iyi atlardan birine binmek için sabırsızlanıyorum." Uzun, binici elbisesinin eteklerini yakaladı ve kapıya doğru önden gitti. Hayat karmaşıktı, ata binmek basitti.

Cassie basit olan bir şey istiyordu.

"Tepenin zirvesine kadar yarışalım!" diye bağırdı Grey.

Cassie ve bineği şimşek gibi fırladı. Yan eğere de bacaklarını açarak bindiği kadar kolay biniyordu ve uçuşan altın rengi binici kıyafetiyle bir midillinin üzerindeki seyyar satıcıdan çok daha cezbediciydi.

Tepenin başına, her ikisi de gülerek, aynı anda vardılar ve atlarını durdurdular. "En iyisini en sona sakladım," dedi Grey. "Burası Deniz Çiftliği." Yayvan bir taş evin denize yukarıdan baktığı aşağıdaki boşluğa işaret etti.

Cassie nefesini tuttu "Tepeden aşağı akan şu nergis nehrine bak! Her yerde açmaya yeni başlıyorlar."

"Çiçekler hep en önce burada açar, çünkü ev güneye bakıyor ve üç taraftan korumalı. "Grey atını tepeden aşağı inmesi için dürttü. "Diğer çiçekler sonradan gelir fakat baharda nergislerin görkemine hiçbir şey ulaşamaz."

Cassie, Grey'i süzdü. "Bu ev, Summerhill'den daha eski görünüyor."

"İki yüzyıl kadar daha eski." Yıpranmış duvarlarına bakarak gözlerine ziyafet çekti. "Üç yıl önce büyükannem, dul kontes, öldüğünden bu yana burada kimsenin yaşadığını sanmıyorum. Onu tekrar görebilmeyi dilerdim."

"Böyle güzel bir eve yazık."

"Hep bir gün evlendiğimde, mirası devralana kadar burada yaşayacağımı düşünürdüm," dedi Grey. "Ana evden sadece birkaç dakika uzaklıkta fakat daha kişiye özel. Ve bir de manzarası var tabii!"

"Lordla varisi arasına biraz mesafe koymak iyi bir fikir," diye onayladı Cassie. "Arazi güzel olduğu kadar da iyi idare edilmiş görünüyor. Burayı bu kadar sevmen şaşırtıcı değil."

"Esaretim sırasında her gün Summerhill'i düşünmüş

olsam bile yine de... buraya nasıl bağlı hissettiğimi unutmuşum." Grey açıklayacak sözleri bulmak için çabaladı. "Burada olmak, ilmeği kaçmış ruhumdaki deliklerin bir kısmını tamir ediyor."

Cassie, sıcak ve mahrem bir şekilde gülümsedi. "Farkı görebiliyorum. Her geçen saat kendine güvenin artıyor."

"Yeter ki akıl sağlığım artsın," dedi Grey alayla. "Bu sabah az kalsın Peter'ı öldürüyordum. Her ikimiz için de dehşet vericiydi."

Cassie'nin nefesi kesildi. "Ne oldu?"

"Öğlen yemeğimizi yerken açıklarım. Mutfaktan bize yiyecek ve içecek hazırlamalarını istedim. Bu evin anahtarı yok bende ama bize uzak olan tarafta yemek yiyebileceğimiz bir veranda var."

Cassie başıyla onayladığını belirtti ve atlarını bağlayıp, Grey yiyeceklerini yandaki verandaya getirene kadar soru sormadı. Verandada büyük bir taş masa ve oturmak için banklar vardı, güneş ışıkları üstlerine dökülüyordu ve harika bir deniz manzarası vardı.

Cassie, banktan toz ve yaprakları eliyle süpürürken mutlulukla iç geçirdi, ardından altın rengi etekten bir bulut içerisinde oturdu. "Denizin bu kadar yakında olmasına bayılıyorum. Gençken denize açıldın mı? Bir gemiye kaptan olup dünyayı görme hayalleri kurdun mu?"

Grey güldü ve ona bir bardak şarap uzattı. "Benim hayallerim hep karadaydı."

"Bana Peter ile neler olduğunu anlat."

Hatıra çok acıydı, bu yüzden de açıklamasını kısa tuttu. Cassie, jambon, peynir ve turşulu sandviçini yerken dinledi. Bitirdiğinde, dikkatle, "Yani tiyatroda kariyer yapmaya çalışacak. Ailen evlatlıktan reddetmeyecektir, umarım?" dedi.

"Hayır, gerçi memnun da olmayacaklar. Fakat varis olarak yeniden ben varım ellerinde ve çocuklarının mutlu olmalarını isterler. Elizabeth, Johnny Langtry'den çok daha önemli bir aileden biriyle evlilik yapabilirdi ama Elizabeth'in istediği oydu. Eğer Peter oyuncu olarak mutlu olursa, muhtemelen ona kendi tiyatrosunu satın alırlar."

Cassie güldü. "Birinin Peter'ın oyunculuğu hakkında iğneleyici bir yorum yaptığını ve babanın yüzünde 'ben bir Costain'im' ifadesiyle ona tepeden bakışını hayal edebiliyorum."

Grey sırıttı. "Onu iyi çözmüşsün. Biz Sommers'lar, gururdan payımıza düşeni fazlasıyla almışız. Bizim yanımızda, Hanover Ailesi sonradan görme kalır."

"Gurur, evet ama kibir değil," dedi Cassie. "İyi bir kont olacaksın Grey."

"Umarım. Bu gerçekten istediğim tek şey." Cassie hariç ama bunu yüksek sesle dile getiremeyeceğini biliyordu. Nişanlılıklarını gerçeğe çevirme teklifi karşısındaki geri çekilişinden sonra olmazdı.

Onu her zaman yakınında tutma arzusuyla, ışığın yoğun renkli saçlarında oynayışını izledi. Fikrini değiştirmeliydi. Ama zaman tükeniyordu.

Güneşin altında miskin bir yemekten sonra, büyük eve geri döndüler. Cassie gezintiye, ata ve güzel bahar gününe bayılmıştı. Her şeyden çok, Grey'de sezdiği bütünlük hissini sevmişti.

Esareti sevimsiz olsa da bunun Grey'in hayatında yarattığı bazı değişikliklerin güzel olduğundan şüpheleniyordu.

Duygusal hasarların iyileşmesi daha çok zaman alacaktı. Bir süre daha kalabalık insan gruplarının onda stres yarata-

cağını tahmin ediyordu ve Peter'la yaşadığı olay öfkesinin hâlâ yüzeye çok yakın olduğunu kanıtlıyordu.

Ama karakterinin temeli öyle sağlam olarak yeniden inşa oluyordu ki Cassie'nin artık onun için endişelenmesine gerek yoktu. Çok değil, en azından.

Ağaçların arasından çıktılar ve evin girişinin dışındaki arazide toplanmış bir insan kalabalığı gördüler. "Bunlar mülk sahipleri ve komşular," diye haykırdı Grey. "Aman Tanrım, babam!"

37

Grey atını eve doğru dörtnala koşturdu. Cassie, korkmakta haklı olduğunun bilincinde, sadece birkaç adım arkasındaydı. Baş yaralanmaları önceden kestirilemezdi ve kont iyileşiyormuş gibi görünse de bir anda ölümcül derecede kötüleşmiş olabilirdi. Bu tür bir toplanma, tam da büyük ve sevilen bir adamın öldüğü haberi civara yayılınca olabilecek bir şeydi.

Otuz ya da kırk insan toplanmıştı ama Cassie yaklaştıkça atmosferin ağırbaşlı değil kutlama havasında olduğunu gördü. Evet, kemerin altında kurulan atıştırmalıkların durduğu masalarla, doğaçlama bir kutlamaydı bu. İki adam, biri Peter'dı, fıçılardan bardaklarla içki dağıtıyorlardı.

"İşte geldi!" Grey'in onlara doğru hızla geldiğini gördüklerinde bir haykırış koptu. "Hey, hey, hoppa! Hey, hey, hoppa! Hey, hey, hoppa!"

Cassie ve Grey, bunun uzun süredir kayıp olan Costain varisinin dönüşü için bir hoş geldin kutlaması olduğunu aynı anda fark ettiler. El sallayarak, atını yavaşlattı Grey. Cassie yanına geldiğinde, sessizce, "Mucizevî dönüşümün

haberi çabuk yayılmış. Mülk sahiplerinin ve yerel köylü halkın çoğu burada," dedi.

Çenesi gerilmişti ve Cassie onun paniğe kapıldığını tahmin etti. "Evin arkasına doğru devam edip oradan girebilirsin," diye önerdi. "Ardından ön pencerelerden birine çıkıp insanları selamlayabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Sommers'lar öyle şeyler yapmaz. Eğer hayatta olduğuma sevindiklerini göstermek için geldilerse, onlardan saklanamam. Ama lütfen... yakınımda ol Cassie."

"Beni nişanlın olarak mı tanıtacaksın?" diye sordu Cassie tedirginlikle. "Bu yalan gittikçe daha hızlı yayılıyor."

"Güzel kızıl saçlı arkadaşımın bir sonraki Costain Kontesi olacağı haberini buradaki herkes çoktan duymadıysa şaşarım." Yandan gülümsedi. "İnce zekâsı ve kurnazlığıyla hayatta kalmış bir insan için gerçeklere fazlasıyla bağlısın."

Cassie kendini tutamayıp güldü. "Gerçekle yalanlar arasına net bir çizgi çekmeye çalışmamın nedeni sahtekâr bir hayat yaşıyor olmam."

İnsanlar, at sırtındakilere doğru ilerliyor, Grey'i selamlıyorlardı. Cassie fısıldadı: "At sırtında kalırsan daha az etkilenirsin."

"Doğru," diye onayladı, "ama yapamam."

Atından indi ve iri yapılı, saçları kırlaşmış, gözlerinde yaşlar olan bir çiftçinin elini sıktı. Bu, halktan birinin elini sıkan bir lord değildi. Bu, Summerhill Sommers'larının daha iyi bir kumaştan olduğunun canlı göstergesiydi. Halk, Grey'in ölümünün yasını tutmuştu ve şimdi de insanlar mucizevî dönüşünü kutluyorlardı.

Çiftçi, "O lanet olası kurbağaların sizi öldüremeyeceğini biliyordum," dedi.

"Epey yaklaştılar Bay Jackson!" diye cevapladı Grey.

Tıknaz, yaşlıca bir kadın ona sıkıca sarıldı. "Bir daha beni bu kadar korkutmayın! Şaplak yemek için çok yaşlı değilsin genç adam!"

"Ve siz de tam bunu yapacak kadınsınız," dedi Grey sırıtarak, kendisi de sarılırken.

Grey'in sıcak cevaplarına rağmen, Cassie onun yay gibi gergin olduğunu görebiliyordu. Bineğinden indi ve onun sol omzunun yanında durmak için ilerledi. Kalabalıktan iki genç çocuk çıkageldi ve atların dizginlerini alarak uzaklaştırdılar.

Tıpkı Grey'in istediği gibi, Cassie onun yakınında durdu fakat insanlar etraflarını sarıyor, gittikçe daha yakına geliyorlardı. Herkes mutlu olsa da Cassie bile kalabalıktan tedirgin olmaya başladı. Grey için endişelenerek, yanlarına gelen Peter'ın kolunu yakaladı. Fısıldayarak, "Kalabalıklar onu altüst ediyor. Kalabalığı diğer tarafa götürün ve insanların çok yaklaşmasına engel olun," dedi.

Peter'ın kaşları çatıldı. "Grey iyi görünüyor."

"Değil!" diye karşı çıktı Cassie. "Lütfen, biraz nefes almasına yardım edin."

Onun sözüne güvenerek, Peter kalabalıkla arasında bariyer oluşturmak için Grey'i diğer tarafına aldı. Cassie, Grey'in koluna girdi ve kulağına, "Kırılgan nişanlına eve kadar eşlik etmelisin!" dedi.

"Sen? Kırılgan?" dedi Grey hayretle fakat rahatlamıştı. "İyi bahane ama."

Bir yandan insanları selamlarken boştaki koluyla el sıkışıp kucaklamaları kabul ederek kalabalığın arasından yürümeye başladı. Diğer tarafında, iyi dileklerde bulunanların yolunu kesti ve heyecanın birazını yatıştırdı.

Merdivenlere ulaştılar ve kemer altına çıktılar. Tepede, Grey döndü ve sessizliği sağlamak için iki elini kaldırdı.

Curcuna dindiğinde, avluyu dolduran bir sesle konuştu. "Bu şekilde karşılanmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. On uzun yıl boyunca, Summerhill'i hayal ettim. Ailemi..." Elini Peter'ın omzuna koydu. "Ve siz arkadaşlarımı. Tıpkı tarçınlı ekmeğinden yeme hakkını kazanmak için beni bahçesinde çalıştıran Bayan Henry gibi arkadaşlarımı."

Şişman bir kadın, "Sadece bu seferlik, eve dönüşünüzü kutlamak için büyük eve kocaman bir sepet göndereceğim!" diye karşılık verirken kalabalık kahkaha attı.

"Unutursanız, beni kapı eşiğinizde bulursunuz," diye söz verdi Grey. Gözleri, kendisine bakan yüzlerde gezindi. "Güzel Lloyd kızlarını düşünürdüm. Görüyorum ki şimdi bıraktığımdan iki tane fazla var." Daha çok kahkaha yükseldi. "Unutmadan önce, babamın kazasından sonra iyileşmekte olduğunu söylemek istiyorum, bu nedenle bir süre daha benimle uğraşmak zorunda kalmayacaksınız."

Daha fazla tezahürat ve kahkaha duyuldu. Grey, arkadaşları ve komşularıyla konuşmaya devam ederken Cassie onu hayranlıkla izledi. O gerçekten de Summerhill için doğmuştu. Bu insanlar, Sommers'ların nesiller boyunca bu topraklara ve yaşayanlarına ne çok değer verdiğinin kanıtıydı.

Gözleri, duygu karmaşasıyla yandı. Grey'le gurur duyuyordu. Onun güçlü aidiyet duygusuna özeniyordu. Ve Grey ile halkı arasındaki bu bağı bir daha asla göremeyecek olmasının pişmanlığı da vardı, çünkü gerçekten gitme zamanı gelmişti. Grey'in ihtiyacı olan her şey buradaydı zaten.

Bir ses yükseldi: "Bize neler olduğunu anlatın Lord Wyndham, yoksa kesik sütten hikaye mayalamaya başlarız!"

"Bunu istemeyiz." Grey tereddüt etti. "Hikaye basit ve detayları unutmak konusunda çok kararlıyım, bu yüzden bana daha fazlasını sormayın. On yıl önce Paris'teydim ve tam Amiens Ateşkesi'nin bittiği sıralarda yüksek rütbeli bir görevliyi kızdırdım. Karmakarışık bir dönemdi, bu nedenle de bu görevli beni kırsal arazideki kendi şahsi zindanına attı. Birbiri ardına geçen sıkıcı günlerle dolu on yıl, dolayısıyla anlatacak çok şey yok. Sonunda kaçtığımda, kuzeye gittim ve beni eve getirecek bir kaçakçı buldum. İşte buradayım."

"Hanım kim?" diye seslendi bir kadın. "Bir sonraki kontes mi?"

Grey, Cassie'nin elini tuttu ve, "Üzgünüm," diye fısıldayarak onu öne doğru çekti. "Bu, bana kaçmam için yardım eden Norfolk'lu Bayan Catherine St. Ives. Onu kalması için ikna etmeyi umuyorum. Ona, bir Dorsetshire hoş geldini nasıl olur gösterir misiniz?"

Kalabalık tezahürat ve alkışlara boğulurken Cassie kıpkırmızı oldu.

Grey el sallayarak veda etti. "Bayan St. Ives yorgun, bu nedenle veda etmeliyim ve teşekkür ederim. Bugünü asla unutmayacağım."

İçeri girip kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Grey Cassie'yi kollarına aldı ve titredi. Cassie, onun çarpan kalbini göğüslerinde hissetti. "Beni bir kez daha kurtardığın için teşekkür ederim," dedi titrekçe.

"Bence gerektiği kadar uzun süre dayandın." Cassie sa-

kinleştirici elini onun sırtında gezdirdi. "Ama bir gün için yeterince sınandın."

Peter peşlerinden geldi, kapıyı ardından kapadı. "Belli ki insanlar benden çok senin mirası devralmanı tercih ediyorlar," dedi neşeyle. Ağabeyinin gergin yüzünü görünce ciddileşti. "Bu gerçekten senin için çok zordu! Cassie'nin abarttığını düşünmüştüm."

"Beni dağılmaktan korumak konusunda çok başarılı," dedi Grey alayla, Cassie'yi bırakmadan. "O kadar insan bir anda mı çıkageldi? Burada olmaları babamın öldüğü anlamına geliyor diye korktum."

Peter irkildi. "Görüntü benzer olurdu, değil mi? Annem mülk sahiplerinin geldiğini görünce, atıştırmalıkları hazırlarken beni ev sahipliği yapmak üzere dışarı yolladı. Bence insanların gelmesinin sebebi yarı yarıya bugünün bu seneki ilk gerçek bahar günü olması ve insanların kutlama yapmak için bahane aramasıydı."

"Yani benim dönüşüm bahaneydi." Grey, sarılmayı bitirecek kadar rahatladı, gerçi bir kolunu Cassie'ye sarılmış halde tutmaya devam etti. "Ve buraya gelerek, Summerhill'in elma şırasından ve muhtemelen Summerhill jambonu ve peynirlerinden de istifade şansları oldu."

"Sonuna kadar faydalandıkları bir şans," dedi Leydi Costain yukarıdan. Bir eli tırabzanda, her şeyiyle bir kontes gibi görünerek, merdivenlerden süzülerek indi. "Seyisleri sizi bulmaları için göndermek üzereydim Grey. Ama döndüğünde, her şeyi çok iyi idare ettin. Baban odasından izliyordu."

"Çok daha güçlenmiş olmalı," dedi Grey. "Bu da muhtemelen bu akşam yemeğinde aşağıya inecek demek oluyor."

Annesi güldü. "Gerçekten de öyle. Şükran duymak için bolca nedenimiz olduğundan, bu akşam aile içinde özel bir ziyafet düzenlemeye karar verdim. Elizabeth ve eşi de bize katılacaklar. Catherine, aşçıya hazırlamasını söyleyebileceğim, beğendiğin bir yemek var mı?"

Cassie gözlerini kırpıştırdı. Görünen o ki artık servet avcısı bir fahişe değildi. Bir an düşündükten sonra, "Çocukken sevdiğim bir tatlı vardı, konyakta bekletilmiş bir avuç kuş üzümü ile yapılan bir elmalı turta. Özel zamanlarda kuş üzümü veya krema ile sıcak servis edilirdi," dedi.

"Konyakta bekletilmiş kuş üzümleri ve elma?" Kontesin merakı uyanmış görünüyordu. "Bu kulağa muhteşem geliyor ve aşçının da yapabileceği bir şey. Grey, sanıyorum ki hâlâ Bayan Bradford'un özel fırınlanmış kuzusunu seviyorsundur?"

"Ah, evet," dedi hararetle. "Nane soslu."

"Akşam yemeğinde görüşürüz o halde." Oğullarını ve Cassie'yi kibarca başıyla selamladıktan sonra, Leydi Costain mutfağa yöneldi.

"Annem artık seni ailenin bir parçası olarak düşünüyor," yorumunu yaptı Grey.

"Senin misafirinken beni masaya oturmaktan men edemezdi," diye dikkatini çekti Cassie. "Misafirlerin yarısı unvanlı kişilerken, kırsalda aile içi bir kutlama sırasında giymeye neyin uygun olduğunu görmek için dolabımı incelemem gerek."

"O binici kıyafetini bile giysen güzel olursun," diye temin etti Grey.

"Ama uygun olmaz! Sonra görüşürüz." Eteklerini topladı ve merdivenleri tırmandı. Odasına ulaştığında, Hazel için zili çaldı. Neyse ki kadın gecikmeden geldi. "Sen mü-

kemmel bir hizmetçisin," dedi Cassie. "Tüm hizmetçi işlerinde iyisin ama Kirkland'in adamlarından biri olduğuna göre, eşit olarak konuşabiliriz."

Hazel münasip şekilde reverans yaptı. "Hizmetçi olarak çok deneyimim var. Dikkat çekmeden istihbarat toplamak için iyi bir yol."

Cassie başıyla onayladı. Hizmetçiler ve yaşlı seyyar satıcılar, genelde görünmezlerdi. "Bu akşam yemekte giymek için, çok gösterişli olmayan ama çok güzel bir şeye ihtiyacım var. Kont, kazasından sonra ilk kez aşağı inecek ve Lord Wyndham'ın da dönüşünü kutlamak istiyorlar. İki tane ölümden dönüş." Cassie sırıttı. "Leydi Kiri bana bu dolabı o kadar hızlı toparladı ki neyim var neyim yok emin değilim."

"Kızıl saçınızla çok güzel olacak yeşil bir saten elbise var," dedi Hazel. "Balo kıyafeti kadar uzun ya da kabarık değil, dekoltesi de o kadar derin değil ama özel bir akşam yemeği için yeterince güzel. Biraz tadilata ihtiyacı olabilir, bu yüzden binici kıyafetlerinizi çıkarınca prova etmeniz iyi olur."

"Leydi Kiri'nin kız kardeşi benim ölçülerimde ve de cömert yaratılışta olduğu için çok şanslıyım." Cassie, Hazel'ın kıyafetinin sırtını açabilmesi için döndü. "Burada, izleyecek ajan ve geveze hükümet görevlileri olmadığı için sıkılıyor musun?"

Hazel bağcıklardan birini açarken güldü. "Çok dinlendirici oldu. Burası nadir bulunan türden bir yer, mutlu bir ev."

"Gerçekten alışılmadık. Çalışanlar Lord Wyndham'ın dönüşü hakkında ne düşünüyor?"

"Herkes mutlu, özellikle de onu daha iyi tanıyan yaş-

ça büyük olanlar. Babasına çok benzediğini ve bunun da Summerhill için iyi olduğunu söylüyorlar." Hazel, elbiseyi Cassie'nin başından geçirerek çıkardı. "Daha düşünceli olanlar, hapiste on yılın bir adamı değiştireceğini biliyorlar. Çok değişmediğini umuyorlar."

"Dikkat çekici bir hızla kendini toparlıyor, bu yüzden buradaki gelecekleri konusunda endişe etmelerine gerek olduğunu düşünmüyorum." Hazel'ın yeşil saten elbiseyi üzerine geçirebilmesi için kollarını kaldırdı Cassie. "Peter hakkında ne düşünüyorsun? Yıllarca ona varis gözüyle bakılmış."

Hazel, Cassie'nin üzerindeki kumaşı eliyle düzeltti. "Çok seviliyor ve mirası devralmış olsa idare eder bir iş çıkaracağını düşünmüşler ama bu işi en iyi ağabeyinin yapacağını düşünüyorlar."

"Sanırım haklılar. Grey bu toprakları ve bununla birlikte gelen tüm sorumlulukları gerçekten seviyor." Hazel elbiseyi çeşitli yerlerinden iğnelerken, Cassie, Grey'in mükemmel lordluğuna yakışacak mükemmel leydiyi düşünmemeye çalıştı.

38

Cassie parlayan yeşil satenin içinde merdivenden inerken Grey'in gözleri kocaman açıldı. "Olağanüstü görünüyorsun. Bu geceki elbisen muhteşem."

Komik gelmesine rağmen Grey'in yaptığı bu içten övgü Cassie'yi memnun etmişti. "Benim binici kıyafetimi de beğeniyorsun, değerlendirmene ne kadar güvenmeliyim bilemiyorum."

Grey kolunu uzattı. "Seni temin ederim söz konusu kadın giyimi olunca kusursuz bir zevke sahibimdir." Sesini fısıltıya çevirerek devam etti: "Onları soymak konusunda da bir o kadar iyiyimdir."

Ailenin akşam yemeği öncesi içkilerini içmek için toplandığı küçük salona girerken, "Şşşşt!" dedi Cassie kızararak. Lord Costain ayakta durmaktansa kanepede oturuyordu ama gayet iyi görünüyordu. Eşi onun yanındaydı ve birbirine çılgınca âşık yeni evliler gibi el ele tutuşuyorlardı.

Cassie önlerinde ciddi bir reverans yaptı. "Sizi iyi görmek beni çok mutlu etti lordum. Beklenmedik bir misa-

fire karşı gösterdiğiniz nezaketten dolayı her ikinize de teşekkür ederim."

Lord Costain içten bir şekilde gülümsedi. "Çok iyi dedin. Eşim ve ben oğlumuzun müstakbel geliniyle tanışmaktan ve onu bu kadar münasip bulmaktan daha mutlu olamazdık." Leydi Costain'in bakışları eşine pek de katılmadığını ima etse de gülüşü çok kibardı.

Peter salona kız kardeşi ve onun eşiyle birlikte girdi. Çarpıcı derecede yakışıklı Sommers erkeklerine kıyasla John Langtry'nin idare eder bir görünüşü vardı ama sevimli bir gülüşe sahipti. O ve Elizabeth açıkça birbirlerine derinden bağlılardı.

İlk baştaki engellerin ortadan kalkmasıyla birlikte Grey'in ailesinin yanında ne kadar rahat olduğunu görmek Cassie'yi memnun etmişti. Rahatça konuşuyordu, anılarını kardeşinin eşiyle paylaşıyordu ve kendisini ortama ait hissetmesi için Cassie'ye karşı çok özenli davranıyordu.

Yarım saat süren havadan sudan muhabbetten sonra Leydi Costain ayağa kalktı. "Yemek odasına mı geçsek?"

"Muhteşem plan," dedi Grey. "Fırınlanmış kuzunun adımı söylediğini duyar gibiyim."

Cassie, Grey'in kuzusuna ve St. Ives elmalı kuş üzümlü turtaya bakarak gülümsedi. Ayakta durmaya devam ederken, kapıda uşak belirdi. "Bayan St. Ives'i görmek isteyen iki beyefendi var."

Cassie'nin yaşlarında, iyi giyimli iki erkek Cassie'nin karşısında durdu. Neredeyse aynı boyda ve kilodaydılar, sadece bir tanesi biraz daha uzun ve genişti. Beyler kesinlikle akrabaydı ve Cassie'ninkiler gibi gölgeleri olan kızıl kestane rengi saçlara sahiplerdi.

Sıska olan diğerine, "Saçına bak! Bu o olmalı!" diye tıs-

ladı. Sesini yükselterek, memnuniyetle sordu: "Catherine? Sen bizim Cat'imiz misin?"

Cassie'nin şarap bardağı güçsüz ellerinin arasından kaydı ve gelen misafirlere bakakalarak yere düştü. Kuzenlerini en son gördüğünde, onlar yüzleri tam olarak oturmamış çocuklardı ama bu iki büyümüş adamın görünüşünde uzun zaman önce ölmüş siyah saçlı ağabeyi Paul'ün yansımalarını görüyordu.

Hızla akan hatıralar boğazını düğümlemişti, bu yüzden zar zor konuşabiliyordu. Sıska olanına bakarak nefes aldı. "Richard?" Bakışları diğer adama kaydı. "Neil?"

"Siz Cassie St. Ives'in kuzenleri misiniz?" diye sordu Grey.

"Kesinlikle öyleyiz!" Richard, Cassie'ye içten bir şekilde sarıldı. "Cat, Tanrım, bu bir mucize! Hepimiz senin öldüğünü sandık." Cassie'yi bırakmadan biraz geri çekildi ve tereddütle sordu, "Başka... başka hayatta kalan var mı?"

Cassie kafasını salladı, gözyaşları yüzünden aşağıya dökülüyordu. "Sadece ben."

Diğer genç adam abisinin yanına doğru ilerledi. "Mirasçı olman sadece senin sarılabileceğin anlamına gelmiyor Richard." Kucaklaması kaburgalarını acıtan cinstendi. "Beni de hatırlıyor olsan iyi olur Cat, yoksa yatağına kurbağa koyarım!"

Cassie kahkahaya boğularak, "Eğer öyle bir şey yaparsan, sen de yatağında bir tane bulursun!" dedi. Küçük kuzeninin kucağına doğru yaslandı. Artık uzun ve güçlü bir adamdı o. Üç kuzen yaşça birbirlerine yakınlardı ve onlar Cassie'nin katlanılamaz hatıralarının derinliklerine gömdüğü çocukluğunun büyük bir parçasıydı. "Büyümüşsün Neil. Eskiden güreşirken seni mağlup edebilirdim."

"Biz öyle yaptığımızda annelerimiz bizden nefret ediyorlardı!" dedi Neil kıkırdayarak.

Richard, Sommers ailesinden gelen büyüleyici bakışlara doğru döndü. Kont ve kontese reverans yaptı ve, "Lord Costain, Leydi Costain. Kutlamanızı böldüğümüz için lütfen bizi bağışlayın. Kuzenimizin hayatta olabileceğini öğrendiğimizden beri çaresizce gerçeği bulmaya çalıştık."

"Biz hepimiz böyle bir mucizeye tanık olmanın ne demek olduğunu anlayabiliyoruz," dedi Lord Costain. "Bizim kayıp oğlumuz 10 yıldır ortalarda yoktu. Sizin kuzeninizse neredeyse yirmi yıldır kayıpmış."

"Kesinlikle efendim." Richard'ın gülümsemesi odayı aydınlatıyordu. "Kayıp bulundu, daha mutlu olamazdık."

Lord Costain yeni gelenleri inceledi. "Babanızı tanırdım ve amcanızsa benim yakın bir dostumdu. St. Ives'lerin yeni nesliyle tanışıyor olmaktan memnuniyet duyuyorum."

Leydi Costain uşağa baktı. "Masaya iki tabak daha koy ve misafirlerimiz için odalarını hazırla."

"Buna gerek yok Leydi Costain," diye itiraz etti Richard. "Biz köydeki handa kalacağız. Haber vermek için yarın sabaha kadar beklemeliydik ama... bekleyemedik." Görünür şekilde sarsıldı. "Catherine'in ağabeyi ve ablası, anneleri gibi koyu renk saçlıydı ve bizim oyun arkadaşımız olamayacak kadar büyüklerdi ama Cat bizim yaşımızdaydı ve kızıl saçlarıyla gerçek bir St. Ives'di. Bizim için kuzenden öte bir kız kardeş gibiydi."

"Kesinlikle burada kalıyorsunuz," dedi kontes hızla. "Ailelerimiz yakında akraba olacak, bu yüzden çatımızın altında memnuniyetle yeriniz var. Bu gece kocamın ciddi bir kazadan iyileşmesini ve oğlumun Fransa'dan dönüşü-

nü kutluyoruz. Bize katılıp kuzeninizin hayatta oluşunu kutlamanız için bundan daha uygun bir gece var mı?"

"Çok naziksiniz hanımefendi," dedi Neil.

Eğlenceli bir imayla, "Ben böyle tanınırım," dedi kontes. "Siz beyler akşam yemeğinden önce içecek bir şeyler almak ister miydiniz?"

Kardeşler birbiriyle bakıştı. "Görünüşe bakılırsa akşam yemeğine başlamak üzereydiniz," dedi Richard. "Bize temizlenmek için biraz zaman verirseniz sizinle akşam yemeğine oturmaktan memnuniyet duyarız, tabii siz yolculuğumuzun kirinden rahatsız olmazsanız."

Herkes bu fikre katıldı. Ardından gelen faaliyet fırtınasında, Grey Cassie'ye mırıldandı, "Kimliklerinden hiç şüphe duymuyor musun?"

"Hiç ama hiç duymuyorum," diye yanıtladı Cassie. "Babaları semt kilisesinin yetkili papazıydı, bu yüzden Richard, Neil ve ben beraber büyüdük." Onlara doğru baktı. "Ailem öldürüldükten sonra, çocukluğuma uzanan o kapıyı kapattım. Şimdi onlar o kapıyı yeniden açtılar ve ben parlak, temiz anılarımı yeniden buldum."

"Sevindim," dedi Grey sadece.

Grey'in gözlerinde başka bir duygu vardı; Cassie'nin anlayamadığı bir duygu.

Cassie yemekte Grey'in yanına oturabilmişti ve iki kuzeni onun karşısında oturuyordu. Onlara aileleriyle ilgili arka arkaya sorular sordu. Ebeveynleri gayet iyiydi ve George, Cassie en son gördüğünde daha bir bebek olan kardeşleri, şimdi Oxford'da bir öğrenciydi ve babasının izinden

kiliseye gitmeyi planlıyordu. Üçü de yediler ve güldüler, elmalı kuş üzümlü turtayla birlikte iç çektiler.

Leydi Costain yemeğin sonunu belirtmek için ayağa kalktığında, "Erkekleri ve kadınları şarap ve çay servisi için ayırmaktansa, Catherine ve kuzenlerini uzun zamandır görüşemedikleri için beraber zaman geçirmeleri adına yalnız bırakmayı teklif ediyorum," dedi.

Cassie tuhaf hissederek Grey'e baktı. Grey başını onaylarcasına hafifçe salladığında, "Eğer Richard ve Neil için de uygunsa büyük bir zevkle kabul ederim teklifinizi," dedi.

Onlar bunun çok iyi bir fikir olduğunu belirtince St. Ives'lere şarap ve çay servisleriyle kütüphaneye kadar eşlik edildi. Umursamaz bir şekilde Cassie üç bardak şarap doldurdu ve ateşin karşısına kuruldu.

Kuzenleri karşısına yerleşti, uzun yolculuklarından dolayı yorgun görünüyorlardı fakat gerçekten memnunlardı. Richard, "Lord Wyndham'ın sana Cassie diye hitap ettiğini duydum. O ismi Cat'e tercih mi ediyorsun?" dedi.

"İkisi de olur. Neredeyse yirmi yıldır Cat değildim. Yeniden duymayı yeğlerim." Cat afacan bir çocuk gibi mutluydu. Ciddi, tekin olmayan Cassie şu anki halinden çok farklıydı ama iki hali de gerçekti. "Ebeveynleriniz beni biliyor mu ya da Norfolk'dalar mı?"

"Londra'dalar ama onlara söylemedik," dedi Richard. "Kirkland'i biraz tanıyordum ve o bana senin hakkında bilgi verdi, böylece nasıl bu işle başa çıkacağımı anladım."

"Kirkland," dedi Cassie alaycı bir şekilde. "Tahmin etmeliydim. İkisi de Londra'da olmasına rağmen neden babana söylemedin? Eminim birbirlerini tanıyorlardır."

Neil yüzünü buruşturdu. "On yıl önce bir sahtekâr or-

taya çıktı. Aile için çok üzücü bir durumdu, özellikle annem ve babam adına."

"Birisi beni taklit mi etti?" diye sordu Cassie şaşırarak. "Neden?"

"Seni değil. St. Ives'lerin mirasçısı olduğu için Paul'ü taklit etti," diye açıkladı Richard. "Paul gibi siyah saçlara sahipti ve Paul'ü andırıyordu. Bir St. Ives gibiydi. Ve yeterince ikna edici olabilmek için aile hakkında bolca bilgi toplamıştı."

"Keşke o Paul olsaydı," dedi Cassie kederli bir şekilde, "ama ben hayatta kalan tek kişi olduğumdan eminim." Kısaca yangından ve hemşire Joseth tarafından nasıl kurtarıldığından bahsetti. Hikâye bir kutlama yemeğinde anlatılabilecek türden değildi.

"En azından hızlıymış, aylarca bir zindanda acı içinde idam edilmek için beklemek gibi değil," dedi Neil, vahşi ses tonunu bastırmaya çalışırcasına. "Ailenin ölümü her şeyi değiştirdi ve bu sadece babamız unvanı aldığı için değildi."

"Gerçi papazlıktan St. Ives Hall'a geçiş oldukça büyük bir değişiklikti ve düşünülebileceği gibi her daim eğlenceli de değil," dedi Richard.

Neil onaylarcasına başını salladı. "Yanlış zamanda, yanlış yerde İngiliz olduğunuz için katledilmek, tam anlamıyla korkunç."

"İkimiz de orduya katılıp Fransız öldürmek istedik," dedi Richard açık açık. "Ama varis olduğum için, sorumluluklarımın İngiltere'de olduğunu kabullendim."

"Böylece göz kamaştıran kahraman ben oldum," dedi Neil, sırıtarak. "Donanmada kaptanım."

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kargaşada benden daha iyi."

"Üniformanın içinde de senden daha iyi görünüyorum," dedi Neil kendini beğenmişçe.

Cassie bu didişmeye güldü. "Bana taklitçiden bahsedin. Paul olmadığını nasıl anladınız?"

"Annem, Paul'e hep düşkündü ve onu da tüm kalbiyle kucakladı. Paul olmasını istedi. Babam o kadar emin değildi," diye açıkladı Richard. "Lord St. Ives olmayı hiç beklemiyordu ve ailen öldürüldüğünde yıkıldı. Ama taklitçi ortaya çıktığında on yıldır lorddu. Bunu sevdiğini fark etti. Bu nedenle taklitçi hakkında şüpheleri ortaya çıktığında, bunların gerçek mi yoksa kendi bencilce sebeplerinden dolayı mı emin olamadı."

"Babam, kardeşinin tanıdığı en onurlu adam olduğunu söylerdi," dedi Cassie yavaşça. "Arada kalmamasına şaşırmamalı. Taklitçinin foyası nasıl ortaya çıkarıldı?"

"Richard'ın da babamız gibi benzer bir ikilemde kaldığını görebiliyordum," dedi Neil. "Ben varis değildim ve kaybedecek çok bir şeyim olmadığından benim için daha kolaydı. Sahte Paul oldukça ikna ediciydi fakat onu önceden tanıyor gibi hissedemiyordum. Bir yabancı gibi geliyordu. Bu konuyu Richard ile konuştuktan sonra, tuzaklar kurmaya başladık. Onunla yaptığımız ama aslında gerçekte hiç olmamış şeyleri hatırlıyor taklidi yapmak gibi. Kaçamak cevaplar vermede iyiydi ancak sonuçta onun bir sahtekâr olduğunu inanacak kadar kanıtımız oldu ve bunu ebeveynlerimize sunduk."

"Annem bize inanmak istemedi," dedi Richard, hikâyeye devam ederek. "Babam kaşlarını çattı ve Paul'ü çağırdı, ondan gömleğini çıkarmasını istedi."

Cassie gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

"Görünen o ki Paul çok küçükken, sen doğmadan önce,

sivri uçlu bir tahta parçasının üzerine düşmüş ve ciddi şekilde yaralanmış. Neredeyse ölüyormuş ve bir omzunda kocaman bir yara izi kalmış. Bunu çok az kişi biliyormuş ama tabii ki anne ve babam bilenler arasındaymış."

Hikâyeden etkilenen Cassie sordu: "Sahte Paul kaçmaya çalıştı mı?"

"Elbette denedi ancak Richard ve ben oradaydık," dedi Neil, tatsızca. "Adı Barton Black'ti ve gerçekte birinci dereceden kuzenimizdi. Annesi, şehvet düşkünü yaşlı bir teke olan büyükbabamızın gayrımeşru çocuğuydu. Barton, Fransa'daki ölümleri öğrendiğinde, aile hakkında bilgi toplamaya başlamış. Hafızalarımızın bulanmasına yetecek kadar zaman geçtikten sonra, ortaya çıktı ve Paul olduğunu iddia etti."

"Sanırım bu, tanışmamış olduğum için memnun olduğum bir kuzen," dedi Cassie, sersemlemiş halde. "Aile mahkemesi ne karar verdi?"

"Babamın Barton'ın annesinden haberi yoktu ve Barton'ın oldukça cimri bir muamele görmüş olduklarını düşündü. Barton'a, hepimizin şahitlik ettiği detaylı bir itiraf-name imzalattı ve serbest olduğunu söyledi." Richard güldü. "Barton arsız bir şeytandı. Daha sıcak ülkelere gitmek için İngiltere'den ayrılmak istediğini söyledi ve orada güzel fırsatlar olduğunu duyduğu için Botany Bay'e gitmek için yol parası istedi."

"Babam kabul etti ve biz limana kadar ona eşlik edip bir gemiye bindirdik. Bir daha onu görmeyeceğiz." Neil sırıttı. "Paul olmasa da onu sevmiştim. Ama Kirkland, Catherine St. Ives'ın hayatta olduğunu söylediğinde, neden Richard'ın anne babamıza söylemeden önce gelip sana

bakmak istediğini anlayabilmişsindir umarım. Ben Londra'da olduğum için, beni de gelmeye ikna etti."

"Sormasam beni affetmezdin," diye dikkatini çekti Richard.

"Kimliğimden şüphe duymadınız mı?" diye sordu Cassie merakla. "Yirmi yıl uzun bir süre. Hayatlarımızın üçte ikisi."

"O saçlara sahipsin," diye açıkladı Neil. "Ayrıca, Kirkland seni yıllardır tanıdığını söyledi. Varlığından aileyi hiç haberdar etmediğin için herhangi bir şeyin peşinde gibi görünmüyordun."

"Bize neden söylemedin?" dedi Richard, kısık ve acılı bir sesle. "Umurumuzda olmadığını mı düşündün?"

Cassie, başını eğerek şarabına baktı ve hepsini içmiş olduğunu fark etti. Kalktı ve biraz daha koydu, kuzenlerinin bardaklarını da tamamladı.

Tekrar yerine oturduğunda, "Fransa'da yetim kalmış bir çocuktum, hayatta kaldığım için şanslıydım. İngiltere'deki hayatım çok uzak geliyordu, bir rüyadan daha fazlası değildi. Devam eden savaşla birlikte, bu basit bir mektup yazma işi değildi. Dönecek kadar büyüdüğümde, çok zaman geçmişti. Kimsenin kim olduğumu hatırlayacağını ya da umursayacağını düşünmedim," dedi.

"Böyle olmadığını akıl etmeliydin, Cat," dedi Richard. "Costain'lere söylediklerimde samimiydim. Sen bizim için kız kardeş gibiydin. Neil ya da benim seni unutacağımızı nasıl düşünebildin?"

Gözlerini şarabından ayırmadan bakarken, bir sebep daha olduğunu fark etti Cassie. "İnanmaya ihtiyacım vardı... sizin ailenizin iyi ve mutlu olduğuna," dedi durak-

sayarak. "Sizlerden birinin öldüğünü öğrenseydim, buna dayanamazdım."

Neil ileri doğru uzanarak omzunu kardeşçe sıktı. "Biz iyi ve mutluyduk Cat. Ama senin hayatta olduğunu bilsek, daha da mutlu olurduk."

"Bunca yıldır ne yapıyordun?" diye sordu Richard. "Evlendin mi? Çocukların var mı? Nasıl hayatta kaldın?"

Cassie, ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünerek duraksadı. Fakat Richard ve Neil ailedendi. Gerçeğin bir kısmını bilmeyi hak ediyorlardı. "Zamanımın çoğunu Fransa'da geçirdim ama düzenli olarak İngiltere'ye gidip döndüm. İngiliz hükümetinin faydalı bulduğu işler yapıyorum."

"Ajansın," dedi Neil, anlayarak. "Aman Tanrım Cat. Aslında şaşırmamam lazım çünkü sen tanıdığım en cesur kızdın!"

"Sanırım bize neden yazmadığını daha iyi anlıyorum," dedi Richard ağır başlılıkla. "Yaptığın iş çok tehlikeli olmalı."

Cassie omuz silkti. "Hayatlarınızda karmaşa yaratmaya gerek yoktu ve bana bir şey olsa, beni ikinci kez kaybetmenin acısını yaşamak zorunda kalmazdınız."

"Aslına bakarsan, bize hayatta olduğunu haber vermen için oldukça iyi bir nedenin vardı Cat," dedi Richard. "Varis olduğunu bilmiyor muydun?"

39

"Varis mi?" diye tekrarladı Cassie, şaşırarak. "Anne babamın evlilik anlaşmaları, birliktelikten doğan her çocuk için bir meblağ belirlemiş olmalı ama bunların hepsi bizim ölüm haberimizden sonra St. Ives mal varlığına geri gitmiştir mutlaka. Neden bana ait bir miktar para olsun ki?"

Neil gülümsedi. "Sen anlat Richard. Bütün zamanını mal varlığı avukatları ve bankerlerle harcayan sensin."

"Kefaret niyetine." Richard gözlerini devirdi. "Hayatta olduğun için hâlâ hak sahibisin ama bu sadece başlangıç. Annenin tatmin edici bir serveti vardı ve anlaşma bunu çocuklar arasında eşit olarak bölüyordu. Hayatta kalan tek çocuk sen olduğun için de tüm servet sana kalıyor, tabii St. Ives mal varlığından payına düşenle birlikte."

Cassie hâlâ şüphe duyarak, "Montclair'ler varlıklılardı ama devrim sırasında Fransız hükümeti tarafından tüm mal varlıklarına el konulduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Belki de. Bununla ilgili bir bilgim yok," diye cevapla-

dı Richard. "Ama annen bir İngilizle evlendiği için, onun serveti İngiltere'ye aktarılmıştı, o zamandan bu yana da güzelce büyüyor."

"Biz St. Ives'lar aslında işadamıyız, biliyorsun," dedi Neil sırıtarak. "Para kazanmada ortalama bir aristokrattan çok daha başarılıyız."

Bu Cassie'nin kavrayabileceğinin ötesindeydi. "Yani deniz kenarında bir kulübe alabilirim."

"İstersen deniz kenarında bir kale alabilirsin," diye temin etti Richard.

Cassie, haberin büyüklüğünü kavramakta zorluk yaşayarak, başını iki yana salladı. "Paranın umurumda olacağı kadar uzun yaşayacağımı düşünmedim hiç. Harcamalarım her zaman birlikte çalıştığım insanlar tarafından karşılandı, böylece kenara koyabileceğim maaşım oldu." Hiçbir zaman giyemeyecek olduktan sonra kıyafet ya da mücevher almanın anlamı yoktu. "Hiç gelecek konusunda endişelenmedim, çünkü yaşlanabilmeyi beklemiyordum hiç."

"Bu saçmalık yeter Cat," dedi Neil, sert bir sesle. "Savaşın içinde bir asker olarak, birçok şekilde sonum erkenden gelebilir fakat ben doksan yaşıma kadar yaşayıp huysuz ve yaşlı bir albay olarak emekli olmaya oldukça niyetliyim. İnsanın erkenden öleceğini varsaymasının bir anlamı yok."

Cassie bunu varsaymıştı. Ancak şimdi yaşamak için nedenler keşfediyordu.

"Bu kadar ölümden bahsetmek yeter," dedi Richard. "Cat bizimle Londra'ya gel. Anne ve babam seni gördüklerine çok mutlu olacaklar."

Grey'i bırakmak? Summerhill'i bırakmak? Ama er ya da geç yapmak zorundaydı. "Bunu düşünmeliyim. Tüm bunlar çok ani," dedi.

"Dünya tersine döndü," diyerek ona katıldı Richard. "Wyndham'ı da yanında getir. Ailenle tanışmalı. Onu daha yakından tanımak isterim. Benim neredeyse kız kardeşim için uygun olup olmadığını görmek isterim."

"Summerhill'e yeni döndü ve bu kadar kısa zaman sonra yeniden ayrılmak istemeyecektir."

Kuzenleri anlayışla başlarını sallayarak onayladılar, ardından onu son yirmi yılın aile haberleriyle doldurdular. Aydınlık, parlak bir dünya gözlerinin önünde yaratılıyormuş gibi hissediyordu Cassie.

Cassie ve kuzenleri konuşacak konuları bitirdiklerinde, ev halkının geri kalanı odalarına çekilmişlerdi. Devam edemeyecek kadar yorulduğunda, Cassie ikisine de iyi geceler demek için sarıldı. "Bir aileye sahip olmanın nasıl muhteşem bir şey olduğunu unutmuştum."

"Daha önemli bir şey daha yok," dedi Richard, Neil'in sırasını alması için onu bırakırken. "Şimdi geri kazandıktan sonra, bir daha aile olmak nasıl bir şey unutmayacaksın."

"Bizimle Londra'ya dön Cat," diye ekledi Neil. "Bu haftanın sonunda İspanya'ya gitmek için yola çıkıyorum ve hâlâ yıllarca konuşacak konumuz var gibi hissediyorum."

"Bunu düşüneceğim." Son bir gülümsemeyle, içtiği tüm şaraplardan sersemlemiş halde odasına döndü Cassie. Gerçek erkek ve kız kardeşleri Paul ve Anne'i asla unutmamıştı fakat başka erkek kardeşleri olduğunu da hatırlamalıydı.

Odasının kapısının altından ince bir ışık görülüyordu, demek ki bir hizmetçi onun için bir lamba bırakmış ve muhtemelen de serin geceyi ısıtmak için ateş yakmıştı.

Cassie iç geçirerek, elbisesini çıkartmasına yardım etmesi için Hazel'ı çağırması gerektiğini fark etti.

Odasına adım attı ve yalnız olmadığını görmek onu şaşırtmadı. Grey, elleri başının arkasında kenetli ve bakışları tavanda, yatağa uzanmıştı. Botlarını ve ceketini çıkartmıştı; altın rengi saçları ve erkeksi hatları alevlerin ışığında parlarken, saf güçten ibaretti.

Cassie içeri girince, ürkütücü gözlerini ona çevirdi Grey. "Gideceksin, değil mi?" diye sordu sessizce.

Cassie kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı, kararını vermişti. "Evet."

"Yeniden bir aileye sahip olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum. Kuzenlerin iyi insanlara benziyorlar. Yine de..." Grey, akıcı bir hareketle yataktan kalktı, odayı geçti ve Cassie'den bir kol mesafesi uzakta durdu. "*Gitme Cassie. Lütfen.*"

Cassie, onun kolları arasına girmek, sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istedi. Onun ruhunun daha da derin gizemlerini öğrenmek ve iki insanın olabileceği en yakın şekilde sarmaş dolaş olmak istedi.

Ama yapamadı. "Benim için gitme vakti Grey," dedi, sesini tekdüze tutmaya çalışarak.

"Neden?" diye sordu Grey şiddetle. "Birlikte güzel bir hayat sürebileceğimizi düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen de bilmiyorsun." Başını iki yana salladı. "Sadece birkaç haftadır özgürsün. O zamandan bu yana neredeyse sürekli beraberdik, tutkuyu paylaşarak birlikte tehlikelere göğüs gerdik. Dünyaya yeniden adımını attığından bu yana, yanında değişmeyen tek şey ben oldum. Ne var ki bu evlenmek için yeterli bir neden de-

ğil. Artık bana ihtiyacın yok Grey." Eliyle etrafını gösterdi. "İhtiyacın olan her şey burada, Summerhill'de."

"Senden kalmanı, sana ihtiyacım olduğu için istemiyorum, seni arzuladığım için istiyorum," dedi ciddiyetle. "Bu bir fark yaratıyor mu?"

Cassie bir kez daha başını iki yana salladı. "Arzu güçlüdür ama mantığın önüne geçmesine izin vermemek gerekir."

"Öyle mi? Bu konunun böyle kolayca kapanacağını mı düşünüyorsun?" Öne doğru ilerledi ve yakıcı bir öpücükle Cassie'yi kapıda kıstırdı. Elleri, ateş ve vaatlerle, arzuyla hayata döndürerek Cassie'nin vücudunda gezindi.

Direnç ve mantık, Cassie onu çevreleyen tutkuya kendisini bıraktığında yok olup gitti. Birbirlerine yaklaştılar, birleşme ihtiyacıyla kıvranır ancak soyunamayacak kadar sabırsız haldeydiler.

Grey, hızla nefes alıp verirken, yeşil saten elbiseyi onun kalçalarında yukarı topladı. Ardından, hatasız bir beceriyle ıslak, ipeksi sıcaklığın derinliklerine indi.

Cassie güçlükle nefes aldı. Eriyerek ona karışmak istiyordu. Aynı biçimde Grey'in kıyafetlerinden kurtulmak istiyordu. İsteği baskın geldi ve onun gergin karın kaslarının sıcaklığında elini gezdirebilmek için gömleğini pantolonundan sökercesine çıkardı.

Sıcak, sert tene ulaştığında, Grey'in tüm bedeni irkildi ve dudaklarından bir inleme kaçtı. Cassie bir bacağını kaldırıp onun kalçasına dolarken pantolonunu yırtarcasına açtı. İçine girdiğinde, birlikte bütünlüğü bulan bir kadın ve erkek olarak, nefes nefese ve ateşli bir tutkuyla birleştiler.

"Catherine," dedi Grey nefes nefese, elleri onun kalça-

larının mükemmel yuvarlaklığını kavrarken. "Cat. *Cassie!*" Boşluğa yuvarlanıp Cassie ile beraber zirveye çıktı. Cassie, doyuma ulaştığında çığlıklarını bastırmak için onun omzunu ısırdı.

Yine de yeterli değildi. Tutku sönüp onu geride, hızla çalışan ciğerler, zayıflamış kaslar ve içinde pişmanlıkla bıraktığında yeterli değildi.

Grey onu yarı yarıya taşımasa, odanın diğer tarafına ulaşamayabilirdi. Yatağın yanında durduklarında, Grey elbisesinin bağcıklarını ve kopçalarını ustalıkla çözmeye başladı. Kat kat giysilerini çıkarırken, elbisenin kurtarılıp kurtarılamayacağını merak etti Cassie.

Bunun çok da mühim olmayabileceğini düşündü, artık telafi için istediği her elbiseyi alabilirdi. Ama Cassie, güzel bir kıyafetin sebepsiz yere mahvedilmesini umursamamak için fazlasıyla uzun bir süre tutumlu bir hayat sürmüştü.

Onu şimdi isteyen ama sonsuza dek istemeyebilecek bir adama kendisini vermek çok fazla tehlikeliydi. Örtülerin altına girip Grey'in soyunmasını izlerken fark etti ki olayın düğüm noktası işte buydu.

Sıkı ve güçlü kaslarıyla Grey nasıl da yakışıklıydı. Kadınları seven ve onlara âşık olan bir adamdı ve ikisini bir araya getiren tutku ortadan kalkınca, başka bir yerde taze tutkular bulacaktı.

Grey kabalaşmazdı. Onun duygularını ve saygınlığını incitmemek için kaçamaklarını ondan gizlemek adına elinden geleni yapardı. Ama Cassie bilirdi. Usta bir ajanı, kalbiyle bu kadar yakından ilgili konularda aldatmak imkânsızdı.

Bir ya da iki yıl içinde, karakterinin kırık parçaları şimdiden öngörülemeyen bir şekilde birleştiğinde, sıradaki

Costain Kontesi'ni bulmaya kendisini hazır hissedebilirdi. Bu kişi, Grey'in ona sunabileceklerinden memnun olacak güzel, sofistike bir bakire olurdu ve belki de bir varis de edindiğinde kendi aşıklarını edinme özgürlüğünün tadını sonuna kadar çıkarırdı.

Ancak Tilki Cassie asla böyle bir kadın olamazdı. Paylaşmak için en ufak arzusu yoktu. Şimdi uzaklaşmalıydı, terk edemeyecek kadar âşık olmadan önce.

Grey ona sıkıca sarılırken, üzgün bir boyun eğmeyle konuştu: "Yine de gideceksin, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Cassie. "Aramızda bir çekim ve Fransa'dan kaçarken oluşan bağ var fakat bu, üzerine hayatlarımızı kurmak için yeterli değil."

"Ben olduğunu düşünüyorum ama sen buna katılmıyorsan, fikrini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum." Okşayan eli kadının omzundan aşağı kaydı, geçtiği yerlerdeki yumuşak teni ısıtıyordu. "Sana her şeyi vermek istiyorum fakat benden ihtiyaç duyduğun hiçbir şey yok. Doğduğun zenginlik ve makama yeniden kavuştun, bu yüzden artık sana bunu bile sunamam."

"Bana bir unvan ve servetten çok daha değerli bir şey verdin." Başını çevirerek kalıcı bir şefkatle onu öptü. "Başka türlü bir gelecek düşünmeyi mümkün kılacak şekilde kalbimi açtın. Eğer bu savaşı sağ atlatırsam ki atlatacağıma inanmaya başlıyorum, seni tanımasaydım yaşayacak olduğum hayattan çok daha iyisini yaşama şansım olacak."

Grey onun göğsünü avuçladı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı değerli görmene sevindim. Bu işten yalnızca benim kâr ettiğimi düşünüyordum ve böyle olmasını tercih edecek kadar bencil değilim."

"Sen bencil değilsin." Şefkati hararete dönüşerek onu

tekrar öptü. "Tanıdığım diğer erkeklerin hiçbirinin erişemeyeceği şekilde cömertsin."

Cassie'nin üstüne çıkacak şekilde yuvarlandı, ağırlığını kollarıyla destekleyerek vücudu onunkini sıyıracak biçimde durdu. "Bir yıl sonra benim daha iyi, daha aklı başında bir aday olduğumu düşünecek misin? Sen İngiltere'deyken, seni deniz kenarında ateşli bir tatile çıkarabilir miyim?"

"Hayır!" dedi Cassie kesin bir şekilde. "Buna *şimdi* son vermeliyiz. Benim fikrimi değiştirip değiştirmediğimi görmek için beklememelisin ve kaçamaklar yapmak ancak acıyı uzatır. Senden esirgenen her şeyin tadını çıkar. Bundan bir yıl sonra, yaşlanan bir ajan ilgini çekmeyecektir."

"Popona bir tane şaplak atasım var," dedi Grey çileden çıkarak. "Benim akıl sağlığım için endişe ediyorsun ama öyle aptalsın ki ne kadar sıra dışı ve güzel bir kadın olduğunu fark edemiyorsun." Boynundan başlayarak aşağılara doğru öpmeye, Cassie'nin yorgun düştüğünü düşündüğü arzuları uyandırmaya başladı. "Seni, en azından inanılmaz derecede çekici olduğuna ikna edebilir miyim?"

Cassie bacaklarını araladı ve Grey sertleşen erkekliğini onun hassas teninde kaydırarak içine yerleşti.

Cassie boğuk bir sesle, "Bana kendimi dünyanın en çekici kadını gibi hissettiriyorsun," dedi.

"Çünkü öylesin." Grey yüzünü, omzunun kıvrımına gömdü. "Ah, Cassie! Eğer sadece bu geceye sahipsek, izin ver her anını iyi değerlendirelim."

"Değerlendireceğiz," dedi Casssie onu kendisine doğru nefes nefese çekerken. "Değerlendireceğiz."

Tutku ve kelimeler yorgun düştüğünde, Grey ona arka-

dan sarıldı; Cassie'nin sırtı onun güçlü göğsüne dayalıydı, böylece adamın kalbinin atışlarını hissedebiliyordu. Cassie bir daha bir erkeğe böyle yakın hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

Belki de. Grey ile geçirdiği zaman onu derinden değiştirmişti. Şimdi savaştan sonra bir hayat hayal edebiliyordu. Eğer sağ kurtulursa, ailesinin yakınında olmak için Norfolk'ta bir ev alırdı. Belki bir gün evlenirdi bile. Ama şimdi, Grey'den başka bir adama âşık olmayı hayal etmek imkânsızdı.

Grey, yumuşak sözler ve belli belirsiz duyulan bir melodiyle şarkı söylemeye başladığında Cassie yarı uykudaydı. Onu Durand Kalesi'nin zindanlarında bulduğundan bu yana onun şarkı söylediğini duymamıştı. Cassie, onun güçlü, zengin sesi kadar şarkının hayret verici müstehcenliğine de şaşırmıştı.

Sesi hâlâ zengindi ama bu sefer aşk için söylüyordu, daha doğrusu kaybedilen bir aşk için. Cassie çocukluğundan kalan bu şarkıyı hatırladığında boğazı düğümlendi.

Scarborough Panayırı'na mı gidiyorsun?
Maydanoz, ada çayı, biberiye ve kekik.
Orada yaşayana beni anımsat
Gerçek aşkımdı bir zamanlar.

Dizeler, aşka ulaşmadan önce aşılacak imkânsız görevleri sıralayarak devam etti. Cassie içi acıyarak, gözyaşlarının yakmasına karşı gözlerini kapadı.

Orada yaşayana beni anımsat
Gerçek aşkımdı bir zamanlar.

40

Grey, kendisini sonsuza dek terk eden Cassie'ye medenice elveda demekten daha büyük zorluklarla karşılaşmıştı ama şimdi ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Ruhen yıkılıp onun akıl sağlığı hakkındaki korkularını teyit etmektense, metanetini koruyabilmek için dua etti.

Cassie ve kuzenlerine veda etmek üzere tüm Sommers ailesi ön salonda toplanmıştı. Cassie bu sabah göz kamaştırmayı amaçlayarak giyinmemişti fakat güzel dikilmiş elbisesinin parlak koyu kahverengisi, ihtişamlı kızıl saçlarını ve porselen tenini kusursuzca tamamlıyordu. Vedasını etmek üzere döndüğünde, İngiltere kraliçesi kadar soylu görünüyordu. Önceki gece birbirlerinin kollarında çıplak ve tutkuyla yattıklarını hatırlamak zordu.

Richard ve Neil, kont ve kontese coşkuyla teşekkür ve veda ederken, Grey Cassie'ye son birkaç özel söz söyleme fırsatını değerlendirdi. Yakından, gözlerinin altındaki gölgeleri gördü. Ne kadar az uyudukları düşünülünce şaşırtıcı değildi. Muhtemelen kendisi de aynı biçimde görünüyordu.

"Bu ana çılgıncasına histeriye kapılmadan göğüs gerebiliyorsam, hapishanedeki deliliğimden kurtulduğum kesin," diye mırıldandı, ortamın havasını hafifletmeye çalışarak. "Aslında, dürüst olmak gerekirse, seni kaçırıp tavan arasına kilitlememe engel olan tek şey kolumu ya da belki de daha değerli bir şeyi kıracağını biliyor olmam."

Cassie'nin gözleri eğlence ile ışıldadı. "İyileşme yolunda ilerlediğinden kuşkum yok Grey. Yakında yüksek sosyetedeki her kadının kalbini kırıyor olacaksın."

"Tuhaftır ki istediğim bu değil." Gözleri öyle çaresiz bir vahşilikle yüzünü inceledi ki. Grey aklının uzak bir köşesinde, onun neden kendi yollarına gitmeleri gerektiğine inandığını anlıyordu. Daha da küçük bir parçası, buna hak veriyordu. Ancak kalbi, bedeni ve ruhu başka türlü düşünüyordu.

"Gitme zamanı, Cat!" diye seslendi Neil.

"Elveda, lordum ve zor zaman yoldaşım." Cassie elini kaldırdı ve Grey'in yanağını tüy hafifliğiyle okşadı. "Seni asla unutmayacağım."

Kontrolünü kaybetti ve umutsuzca Cassie'ye sarıldı. "Gitme Cassie!" diye fısıldadı kulağına. "Kal."

Bir an için, Cassie de ona aynı şiddetle sarıldı. Ardından yüzü kızararak kendini çekti. "Güzel yaşa Grey. Mutlu ol." Döndü ve yürüyerek Summerhill'den çıktı.

Grey'in kalbini de beraberinde götürdü.

Cassie, araba malikâneden iyice uzaklaşmadan rahatlamadı. Grey'in dörtnala peşinden gelip onu atının terkisine atmasını beklediğinden değil. Elbette bunu denemeyecek kadar aklı başındaydı. Ancak söz konusu Grey olunca, asla emin olamıyordu.

Doğudan Londra'ya giden ana yola ulaştıklarında, sonunda arkasına yaslandı. Arabanın içinde dört kişi olmaları, içerisinin sıcak olması demekti, bu yüzden başlığını çıkardı. Richard yanında oturuyordu. Diğer koltukta, Hazel ancak Kirkland'in bir ajanının başarabileceği şekilde görünmezlikle Richard'ın karşısında otururken Cassie'nin karşısında Neil oturuyordu.

Richard o ana kadar sessiz kalmıştı ama birden, "Biz çıkarken Wyndham'ın ne yaptığını gördüm. Sana karşı onursuzca mı davrandı Cat?" dedi.

"Onursuzca mı?" dedi Cassie inanamayarak. "Ne demek istiyorsun?"

Utanmış görünerek ama Grey'i düelloya çağırmaya da hazır şekilde sordu Richard: "Seni gerçekleştirmediği vaatlere inanmaya sevk etti mi?"

Eğlenmekle rahatsız olmak arasına sıkışarak soğukça cevapladı Cassie: "Ailenin reisi görevini prova ediyorsan, etme. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ama sana doğru davranıyor mu?" diye ısrar etti Richard. "Ciddiyim Catherine."

Cassie, bir ajanın hayatının gerçeklerini anlayıp anlayamayacaklarını merak ederek arabanın tekerleklerinin bir düzine dönüşü boyunca kuzenlerini inceledi. Muhtemelen şoka uğrarlardı, bir papazın çocuklarıydılar ne de olsa. Durumunun karmaşıklığını anlatmaya çalışmamak en iyisiydi. "Wyndham benimle evlenmek istedi. Birçok insan bunu onurlu bir davranış olarak değerlendirir."

"Ve sen istemedin mi?" Kuzeni şaşkındı. "Anlamıyorum. Birbirinize çok düşkün görünüyordunuz."

"Bu karışık bir durum." Tartışmaya son vererek gözlerini kapadı. O da anlamıyordu. Ama haklı olduğunu bi-

liyordu. Grey, bir eş sahibi olmaya hazır değildi. Ve eğer günün birinde hazır olursa, bu kendisi olmayacaktı.

Bir kez daha Londra yolculuğu, kiralık araba ve sık at değiştirmenin sağlayabileceği en yüksek hızda tamamlandı. Böyleyken bile, Londra'ya vardıklarında akşam saatleri yarılanmıştı. İsteği üzerine Hazel, Kirkland'in ofisi yakınında bırakıldı. Cassie, ajanın Wyndham'ın eve dönüşü hakkında rapor vereceğinden şüphelendi.

Hazel arabadan inerken, "Çok teşekkürler. West Country'ye ziyaretimi çok kolaylaştırdın," dedi Cassie.

Hazel gülümsedi. "Zevk aldım. Belki Exeter Sokağı'nda yine karşılaşırız."

Araba tekrar hareket ettiğinde Neil, "Alışıldık bir leydi yardımcısı değil," diye gözlemledi.

Cassie gülümsedi. "Ben alışıldık bir leydi değilim."

St. Ives Malikânesi kısa bir mesafedeydi. Neil arabadan inmesine yardım ederken, Cassie de evin dışını inceledi. Sokaktaki evler güzel ve orantılıydı. Çocukken, Londra'ya çok sık getirilmezdi ama evi iyi hatırlıyordu.

"Yeniden burada olmak zor mu?" diye sordu Richard.

Cassie başıyla onayladı. "Burada sadece birkaç kez kaldım ama buraya ait güzel anılarım var. Bu yüzden hep kaçındım."

"Londra'ya geldiğinde hiç uğramadın mı?" diye sordu Neil, şaşkınlıkla.

"Hiç." Dudak büktü. "Çocukluğuma ait her şeyi gömdüm ve hiç ardıma bakmadım."

"Bir daha böyle olmayacak," dedi Neil kesince. "Buna izin vermeyeceğiz."

"Otoriter ağabeyler," dedi Cassie gülerek. "Sekiz yaşındayken bile emir almaktan hoşlanmazdım."

Richard gülümsedi. "Kısa bir süre için daha yumuşak başlı bir insana dönüştüğünü umamaz mıyım?"

"Zaman kaybı. Düşüncelerinizi, ebeveynlerinizi çok şoka uğratmamaya çevirseniz daha iyi olur," diye tavsiye etti. "Leydi Costain, bir anda Wyndham'ı karşısında görünce bayıldı."

"Haklısın. Ben içeri girip onları hazırlayacağım. Neil, Cat'i getirmeden önce ortamı hazırlamam için bana birkaç dakika ver."

"Tamam."

Kapıyı açan uşak Cassie'ye merakla baktı ancak onu tanımak için fazla gençti. "Hoş geldiniz efendim. Lord ve Leydi St. Ives'a saygılarınızı sunmak isterseniz, salonda çay içiyorlar."

"Üç kişi için akşam yemeği gönderin," diye emretti Richard. Hızlı adımlarla, salona giden merdivenleri tırmandı.

Neil, Cassie'nin pelerinini ve başlığını alıp ekledi: "Misafirimiz için bir oda hazırlayın." Hizmetkâr telaşla uzaklaştığında, Cassie'ye sordu: "Biraz akraba tanımaya hazır mısın?"

Cassie onun koluna girerken gülümsedi. "Uzun süren bir ayrılıktan sonra eve dönme konusundaki gerginliği için Wyndham'a şimdi daha çok sempati duyuyorum."

"*İnan bana bu kötü olmayacak. Şimdi hadi gidelim!*"

Cassie kahkaha attı ve itaat etti. Merdivenleri çıkarlarken, kuzenlerinin doğum günlerini hatırlamaya çalıştı. Richard ondan yaklaşık bir yaş büyüktü, Neil de bir yaş küçük. Bir vahşi sürüsü gibi koşturmalarına yetecek kadar

yakınlardı. Papaz evi, malikâneden daha rahat bir yerdi ve Cassie amcası tarafından verilen derslere katılarak orada çok zaman geçirmişti.

Ev, tanıdığı bazı mobilyalarla birlikte hatırladığına benziyordu. Yine de yeni sanat eserleri ve döşemelerle birlikte yeterince değişiklik vardı, artık ailesinin evi gibi gelmiyordu. Bu durumdan memnundu.

Misafir odasına girdiklerinde, "Bu mutlu sürpriz için daha ne kadar beklemeliyiz Richard?" diye soruyordu Leydi St. Ives sükûnetle.

"Çok değil," diye cevapladı oğlu. "Dikkatle bakın!" Cassie ve Neil'a doğru işaret etti ve ardından onlara katılmak için yer değiştirdi. Üçü yan yanayken, ailenin benzerliği inkâr edilmezdi.

Cassie'nin amcası ve yengesi ağızları açık baktılar. Geçen yıllar kilolar, kırışıklıklar ve gri saçlar eklemişti ama onlar hâlâ onun bayıldığı yumuşak başlı yengesi ve amcasıydı. Reverans yaptı. "Uzun zaman oldu Papaz Amca ve Sabırlı Patience Yenge." Kimliğini doğrulamak için takma isimleri özellikle kullanmıştı.

"Catherine?" dedi yengesi soluk soluğa.

Amcası ona yakından bakmak için odayı hızla geçti. John St. Ives babasına benziyordu fakat daha yumuşaktı, daha genişti ve yirmi yıl daha yaşlıydı. "Catherine." Onun ellerini sıktı, yüzü ışıldayarak. "Sevgili kızım! Bu bir taklitçi değil Patience!"

Ardından gelen kavuşma, Richard ve Neil ile yaşanana oldukça benziyordu ama daha çok insan, daha çok yiyecek ve daha çok ses vardı. Gece yarısı yaklaşırken, Cassie esnemeye başladı. "Üzgünüm," diye özür diledi. "Uzun bir gün oldu."

"Bir oda hazırlanmasını söylemeliydim!" diye feryat etti yengesi. "Konuşmakla öyle meşguldüm ki unuttum."

"Ben unutmadım," dedi Neil sevgiyle. "Cat hazır olduğunda oda hazır."

Cassie bir esnemeyi daha bastırdı. Sadece yolculuktan değil, aynı zamanda bu denli çok sosyal iletişimden dolayı da yorgundu. Daha sessiz bir hayata alışıktı.

"Şimdi planların ne Catherine?" diye sordu amcası. "Londra'da olduğun sürece burası senin evin tabii ki. Ama Eaton Malikânesi'ne gitmek ister misin? Bahar gelirken, Norfolk ayrı bir güzel olacaktır."

Düşünce içini acıttı. Cassie, çocukluğunun büyük kısmını Eaton Malikânesi'nde geçirmişti ve orası şu anda yüzleşebileceğinden daha fazla hatırayla dolu olacaktı. "Belki sonra," diye cevapladı. "Şimdilik, Londra'da halletmem gereken işlerim var."

İyi geceler kucaklaşmalarından sonra, hararetle yanan bir ateşin ısıttığı, güzel döşenmiş ve rahat odaya minnettarlıkla çekildi. Kıyafetleri fırçalanmış ve dolaba asılmıştı.

Cassie'den biraz sonra bir hizmetçi geldi. Kız kıyafetine yardım etmek için oradaydı ve uyumasına yardımcı olmak için şaraplı sıcak süt getirmişti. Cassie dumanı tüten bardağı aldığında, gözleri doldu. Kokusundan, bunun annesinin Fransız tarifi olduğunu anlayabiliyordu. Çocukken bunu çok içmişti.

Hizmetçi elbisesini çözdükten sonra, Cassie kızı gönderdi. Geceliğini ve sabahlığını giydikten sonra bardağı aldı ve uyuyan Londra'ya tepeden bakmak için pencereye yöneldi. Sıcak sütten aldığı bir yudum sonrası buna kuvvetli bir doz romun da eklendiğini fark etti.

Şimdi Grey ne yapıyordu? En iyisi bunu düşünmemekti.

Yeniden keşfedilmiş ailesini ne kadar sevse de kendisini tekellerine almalarına izin vermek için fazla uzun süre bağımsız yaşamıştı. Dünyanın en iyi niyetlerine sahiptiler ama o yetişkin hayatı boyunca, Napolyon'un yenilgisi için çalışmaya yemin etmiş Tilki Cassie olarak yaşamıştı.

Yine de Eaton Malikânesi'ne hazır olmasa bile, St. Ives'lar ile geçirdiği zamanın ve varlıklı bir kadın olmanın tadını çıkaracaktı. Kendisine bir gecede bir gardırop hazırladıkları için Leydi Kiri Mackenzie'ye ve Lucia Stillwell'e gerçekten görkemli bir alışveriş sefası borçluydu.

Fark etti ki şimdi malvarlığı olduğuna göre, bir unvanı da olmalıydı. Daha önce hiç ihtiyacı olmamıştı.

Aynı zamanda Richard St. Ives'a hayatta olduğunu haber verdiği ve bunu kendisine haber vermeden yaptığı için Kirkland'e dişlerini göstermek istiyordu. Durumun güzel sonuçlanması, yalnızca Kirkland'in her zamanki gibi sinir bozucu şekilde haklı olduğunu gösteriyordu.

Onu azarladıktan sonra, yeni bir görev isteyecekti. Son haftalarda hayatı çarpıcı biçimde değişmiş olabilirdi ama Avrupa'da hâlâ devam eden bir savaş vardı. Ve Napolyon yok edilmeden, tatmin olmayacaktı.

Tilkinin avı henüz bitmemişti.

Grey koşuya başladı. Zindanda geçirdiği yıllar boyunca, yeşil ve açık arazilerde ilerlediğini hayal ederek olduğu yerde sayısız saat koşmuştu. O olmayan yerlere yaptığı koşularda zihninde sık sık evini ziyaret ederdi. Şimdi gerçekten Summerhill'de koşabilirdi. Efor harcamaya ihtiyacı vardı, çünkü Cassie ile yatakta enerji harcayamıyordu.

Tepeleri koşarak tırmanıp koşarak inmenin, olduğu

yerde koşmaktan farklı olduğunu kısa sürede fark etti. Düz zeminde koşarken ihtiyaç duymadığı bazı yeni kaslar keşfetse bile, hava güneşli de olsa yağmurlu da olsa koşmanın özgürlüğüne bayıldı. Ve Summerhill'in güzelliğinden asla sıkılmazdı.

Ata binmeyi sevse de kendi ayakları üstünde olmak ona Summerhill'in yeni yönlerini gösterdi. Yerel ayakkabı tamircisi ona yeni hobisine mükemmel şekilde uyan, bir çift hafif, rahat ayakkabı yaptı. Hem fiziksel, hem de duygusal olarak güçlendiğini hissediyordu. Bu sevimli, ata yadigârı toprak onu tarif edemeyeceği şekilde iyileştiriyordu.

Cassie'yi düşünmemeye çalıştı. Olgunlaşması zindanda geçirdiği yıllar nedeniyle sekteye uğramış olabilirdi fakat kahretsin ki o bir yetişkindi. Bir kadının onu istememek için iyi ve yeterli nedenleri olduğunu kabullenebilmeliydi.

Ne yazık ki ebeveynlerinin komşular için verdiği her küçük akşam yemeğinde onu hatırlıyordu. Bu toplantılara onay vermişti, çünkü insanların kayıp oğlu merak ettiklerini biliyordu ve bir şekilde yeniden toplumun bir parçası olmalıydı.

Ama aç köpeklerin önüne atılmış biftek gibi hissetmekten nefret ediyordu. Sorulara cevap vermeyi reddediyor olsa da Ailesine Cassie'nin nişanı attığını söylemeye mecburdu. Ancak kendisinin münasip bir aday olması, civardaki tüm uygun genç leydilerin onu incelemesi ve şanslarını değerlendirmesi anlamına geliyordu.

Leydi olmayanlar onu başka şekilde inceliyor ve başka tür tekliflerde bulunuyorlardı. Kibarca ortadan kaybolmak konusunda uzmanlaşmıştı. Evlenme çağındaki kadınlara bu denli maruz kalması, Cassie'nin ne kadar özel ve nadir olduğunu vurguluyordu. Onun zekâsını, sıcaklığını, zor

kazanılmış bilgeliğini özlüyordu. Aynı zamanda onun kıvrımlı ve şehvetli vücudunu da özlüyordu.

Düşünceleri ne zaman bu yöne kaysa, yeniden koşmaya başlama zamanıydı.

Evde geçirdiği iki haftadan sonra, rahatlamaya ve yeniden Lord Wyndham gibi hissetmeye başladı. Ardından dünyasını altüst eden bir mektup aldı.

Grey, Peter'ı aramaya çıktı ve kardeşini özellikle uğrak yeri olan kütüphanede buldu. Peter ışıldayan bir gülümsemeyle okuduğu bir mektuptan başını kaldırdı. "Bu Bay Burke'ten geliyor, tiyatro yöneticisinden! Söylediğine göre leydileri kendilerinden geçirecek genç bir aktöre ihtiyacı varmış ve ben de oyunculuk yeteneği belirtileri gösterdiğim için, bana bir şans verecek."

"Harika!" Ve şimdi Grey kardeşinin mutluluğunu harap etmek zorundaydı. "Ama annemlere söyleme şimdilik." Tatsızca kendi mektubunu gösterdi. "Fransa'ya gitmek zorundayım. Eğer dönmezsem, yeniden Costain varisi olacaksın."

41

Samuel Johnson, Londra'dan yorulan adam hayattan yorulmuştur, demişti. Muhtemelen bu kadınlar için geçerli değildi, çünkü alışverişle ve sosyalleşmeyle geçirilen iki haftanın sonunda, Cassie huzursuzdu. Eskiden bir amaç uğruna yaşamını sürdürürdü. Napolyon'un sonuyla kıyaslandığında, başlıklar için kurdele seçmek pek de önemli bir iş gibi görünmüyordu.

Kirkland'den onu ziyaret etmesini isteyen bir mesaj almak Cassie'yi rahatlattı. Kuzenlerine onun gerçek kimliğini söylemesinden dolayı onu azarlamak için erken ziyaret edebilirdi ama burnunu sokmasının sonucu güzel olduğu için onun azarını umursayacağından emin değildi.

Bu sefer farklıydı. Ejderha başlı kapı tokmağını tuttuğu anda Kirkland tarafından çağırıldığı ve uzun süredir ortadan kaybolan Wyndham'ın canlı olup olmadığını saptamasının istenildiği o Ocak gününü hatırladı. Aradan geçen aylar olaylarla doluydu, o yüzden süreç daha da uzun göründü.

Bir kez daha uşak tarafından içeri alındı ve Kirkland'in

çalışma odasına doğru yola koyuldu. Cassie odaya girdiğinde Kirkland nazik bir şekilde ayağa kalktı.

"Bugün benim için neyin var James?" diye sordu Cassie yavaşça. "İngiltere'den Fransa'ya taşınması gereken bir bilgi ya da tam tersi? Gözcülük, suikast?"

"Vereceğim bilgi senin için," dedi Kirkland karamsarca. "Bu konuda ne yapmak istediğin sana kalmış."

Kirkland'in ifadesi karşısında bir sandalyeye oturdu Cassie. "Kulağa ciddi bir durum gibi geliyor."

"Öyle," dedi Kirkland ve bitkin bir şekilde yerine geri oturdu. "Fransız ve İngiliz hükümetlerinin birbirleriyle haberleşmek için gizli yöntemleri olduğunu biliyorsun değil mi?" Cassie başını sallayınca Kirkland devam etti: "Claude Durand tarafından gönderilmiş bir mesaj aldım. Benim elime ulaşmadan önce birçok kişinin elinden geçmiş. *Pére* Laurent'ı yeniden yakalamış, Wyndham'ın yoldaşı olan tutsağı. Ayrıca rahibi koruyan diğer insanları da tutuklamış."

"Boyer'ler." Cassie'nin midesi öyle kötü altüst oldu ki neredeyse kusacaktı. Durand'in *Pére* Laurent'i yakalaması yeterince kötü değilmiş gibi bir de Viole ve Romain Boyer'i tutsak almıştı. "Rahibin yeğeni ve ailesi. İhtiyacımız varken bize nezaket dolu tavırlar sergilediler ve koruma sağladılar. Durand onların çocuklarını da mı yakaladı?"

"Öyle görünüyor. Boyer ailesinin dört üyesini serbest bıraktığını söyledi."

Durand muhtemelen büyük evli kızı dert etmemişti ama bu küçük bir teselliydi. "O şeytan!" Anladığı şeyler buz gibi dalgalar halinde onu vuruyordu. "Durand bu bilgileri tuzak kurmak için gönderdi, değil mi? Wyndham'ın Fransa'ya geri dönmesini istiyor."

"Bu bilgileri İngilizlere sızdırmak için bu kadar çaba sarf etmesinin tek sebebi bu olabilir," diyerek katıldı Kirkland. "Sanırım amacına ulaşacak. Wyndham şu anda Fransa'ya doğru yola çıkmak için hazırlanıyor."

Nefesini tuttu Cassie. "Hangi akla hizmet Wyndham'a söyledin bunu? Boyer'leri kurtarmak eğitimli bir ajan için bile neredeyse imkansız. Eğer Fransa'ya giderse öldürülür!"

"Umarım öyle bir şey olmaz. Durand'in mesajını ona neden söylediğime gelince..." Kirkland yüzünü buruşturdu. "Senin benim olaylara burnumu sokmamla ilgili olan haksız yorumlarını bir kenara bırakırsak, insanlar hakkında kendi kendime karar almaktan hoşlanmam. İleride Wyndham, *Pére* Laurent'in yeniden yakalandığını ve zindanda öldüğünü öğrendiğinde nasıl hissederdi? Ve Boyer'lerin? Tek suçları Madam Boyer'in amcasına barınak sağlamak olan insanlar gibi görünüyorlar."

"Wyndham'ın Fransa'ya geri dönmek zorunda hissedeceğini biliyor olmalıydın." Cassie irkildi. "Onun Durand'le pazarlık ettiğini hayal edebiliyorum; *Pére* Laurent ve Boyer'lerin özgürlükleri karşısında kendisini teklif edecektir."

Kirkland gergin parmaklarla tüy kalemiyle oynadı. "Durand gibi bir yılanla pazarlığa girişmek mantıksız olur fakat eğer tek yol olduğunu düşünüyorsa, Wyndham'ın öyle yapacağını tahmin edebiliyorum."

Cassie'ye bir sükûnet çöktü. "Grey'i yalnız göndermeyeceğimi biliyor olmalısın."

"Onunla beraber gitmekte ısrarcı olacağını düşünmüştüm," diye kabul etti Kirkland.

"Tanrı'yı oynamaktan hiç sıkıldın mı Kirkland?" dedi Cassie iğneleyici bir ses tonuyla.

"Çoğu zaman." Tüy kalem ellerinde parçalandı. "Eğer Wyndham yalnız giderse, hayatta kalma ihtimali daha az, muhtemelen görevini tamamlayamayacaktır. Eğer sen onunla beraber gidersen, başarı ihtimali artar ama bu da iyi olmaz, çünkü bu kez de ben senin hayatını tehlikeye atmış olurum. Benim yerimde sen olsan ne yapardın?"

Cassie düşündü. "Senin yaptığını yapardım. Ancak benim birinden sinirimi çıkarmam lazım ve şu anda en yakınımda sen varsın."

"Beni lanetlemekte özgürsün. Ben artık alıştım." Çarpık bir şekilde gülümsedi Kirkland. "İşte sana yeni bir hayat. Sevgi dolu bir aile, bir gelecek, yapmak için doğduğun göreve geri dönüş. Ve seni casusluğun belirsiz ve tehlikeli dünyasına geri sürüklüyorum."

"Eğer sakıncası yoksa işe geri dönmeye hazırım, zaten sosyetik hayattan sıkılmıştım." Gözleri kısıldı. "Eğer bana haber vermeden Wyndham'ın gitmesine izin verseydin sana nasıl tepki vereceğimi eminim biliyordun."

"Hayatımın en korkunç anını yaşardım." dedi Kirkland.

"Akıllı adam." Cassie durdu, ne yapması gerektiğini biliyordu. "Wyndham'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Üst katta, benim odamda. Londra'da kaldığı süre boyunca burada kalması için davet ettim."

Cassie topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yol aldı. Arkasından Kirkland seslendi: "İkinci katta, koridorun sonunda."

Yol tarifini almasına gerek yoktu. Cassie, Grey'in yakı-

nında olduğunu biliyordu, onu bulmuştu. Ve onu durdurmaya çalışacak herkesi ancak Tanrı koruyabilirdi.

***

Odanın kapısı sessizce açıldığında, Grey göndermek zorunda kalmayacağını umduğu zor mektuplardan birini yazıyordu. Gelenin Kirkland'in sessiz hizmetçilerinden biri olduğunu sanarak kafasını kaldırdı, sonra dondu kaldı. Cassie.

Mavi sabah elbisesinin içinde sakin ve çok zarif duruyordu. Bir İngiliz soylusu olsa bu onun stili olabilirdi, diye düşündü Grey. Kusursuz dikişler, güzel kumaşlar, mükemmel vücudunun ve parlak koyu kestane saçlarının yarattığı şehveti dengelemek amaçlı yapılmış aşırıya kaçmayan bir kesim.

Cassie kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı, bir eli kapı kolunun üstündeydi sanki her an kaçmaya hazır gibiydi. Kalp atışlarıyla beraber ayağa kalktı, Kirkland'in Cassie'yi göndermesinin hiç de adil olmadığını düşündü. Ortamın atmosferini gerginlik sardı. Grey odanın karşısına ulaşmak, kollarını Cassie'nin etrafına sarmak ve onu yatağa atmak istiyordu.

Onun yerine, masanın arkasında kalmak için kendisini zorladı.

Grey ön konuşmaları geçerek, doğrudan, "Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi.

Cassie soğukkanlı bir bakış attı. "Yani önce kanaldan, sonra da Fransa'nın içinden geçebileceğini ve aralarından birinin sağlık durumunun kötü olduğu beş kişiyi Durand Kalesi'nden kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Grey dürüstçe. "Ama denemeli-

yim. *Pére* Laurent'e ve Boyer'lere yapabileceğimden çok daha fazlasını borçluyum."

"Emin misin?" diye sordu Cassie. "On yılını cehennemde harcadın. Şimdi her şeyini geri kazandın. Aileni, zenginliğini, hayattaki yerini. Bunların hepsini imkânsız bir arayış uğruna bir kenara atmaya hazır mısın?"

"Hazırım." Öfkesi ve vahşeti göz önünde bulundurulmazsa, hayat Cassie onu kurtardığından beri neredeyse katlanılamayacak kadar tatlıydı. Ne söyleyeceğini düşündükten sonra, tereddüt ederek devam etti: "Bunu yapmam gerekiyor. Doğumumla çok fazla kutsandım ve bunun karşılığında zor bir şey yapmam hiç beklenmedi. Kendimi başkası için tehlikeye atmadım hiç. Ben... Acemi bir oğlan değil de gerçek bir erkek olduğumu kendi kendime kanıtlamaya ihtiyacım var."

Dedikleri aklına yatıyormuş gibi kafasını salladı Cassie. "Fikrini değiştirmek için boşa nefes harcamaya gelmedim buraya. Onlara sırtını dönmeyeceğini biliyorum."

"Kapatmam gereken, boşa harcadığım çok yıl var. Bu yüzden..." Grey dikkatle ona baktı. "Eğer fikrimi değiştirmeye gelmediysen, neden geldin? Londra'dan gitmemi engellemek için beni bağlamaya ve bir dolaba kilitlemeye mi?"

Cassie'nin kaşları hafifçe kavislendi. "Bu görevde yer almak için geldim tabii ki. Seni kendi haline bırakırsam, kendini öldürteceksin ve sana bunca zamandır harcadığım zamanı ve emeği çöpe atmış olacaksın."

Gülmekle küfür etmek arasında gitti geldi Grey. "Hayır, benim için kendini zaten yeteri kadar riske attın. *Pére* Laurent ve ailesi benim sorumluluğum, senin değil."

"Bizi Boyer'lerin çiftliğine ben sürükledim ve onların

misafirperverliğinden yararlandık," dedi Cassie. "Ancak senin sağ salim Fransa'ya gitme ve oradan yine sağ salim dönme şansına sahip olabilecek kadar deneyim ve beceriye sahip olduğunu sanmıyorum."

"Beni küçümsüyorsun," dedi Grey kısa ve öz bir şekilde ama onun haklı olduğunu biliyordu. "Anadilim gibi Fransızca konuşurum ve seninle daha önce yolculuk ettim, yani böyle şeylerin nasıl yapıldığına dair fikrim var. Kirkland da bana yeni belgeler çıkarttıracağını söyledi."

"Kanaldan karşıya geçmek için vasıta bulabilecek misin? İngiltere'ye döndüğümüzde iki kurşun yarasından süründüğünü hatırlayınca, benim İngiliz gümrük kaçakçılarıma yeniden gidebileceğini hiç sanmıyorum."

Yaraları ve deniz korkusu yüzünden kararsızlık yaşadığı konusunda haklıydı Cassie ama bunları o da düşünmüştü. "Soyadları Nash ve karaya nereden çıktığımızı biliyorum. Onları bulacağım ve onlara reddedemeyecekleri kadar para teklif edeceğim."

"Bunları yapabilirsin," diye katıldı Cassie. "Durand Kalesi'ne doğru da yola çıkabilirsin ama doğru evrakları teslim edince, hoş bazı insanlar genç ve sağlıklı erkeğin neden askerde olmadığını sorgulayabilir. Peki ya kaleye vardığında? Tek kişilik istila yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu konuda bir şeyler düşüneceğim ve bu dosdoğru bir saldırı olmayacak. Deneyimsiz olabilirim fakat aptal değilim."

"Genelde aptal değilsin ama şu anda benim yardım teklifimi reddediyor olman teknik olarak seni aptal yapıyor. Beraber bir şansa sahip olabiliriz. Kendi başınayken..." Kafasını salladı. "Bana Peter'ın kontluğu miras almak iste-

mediğini söylemiştin. Onu bu unvanı almaya mecbur mu bırakacaksın?"

"Diyeceklerini dedin," dedi Grey hiddetle. Aralarındaki mesafeyi iki büyük adımda kapattı ve onu son gecelerini aratmayan bir tutkuyla öptü.

42

Grey dayanamayıp güldü. "Benimle gelmene izin verirsem, ödülüm bir yatağı paylaşmak mı olacak?"

"Belki de daha çok bir gerekçe. Durand Kalesi'nden birilerini kurtarmaya kalkıştığımız için ikimiz de deliyiz." İleri doğru bir adım attı ve kravatından çekerken onu öptü. "Ama tek başına gitmene izin vermeyeceğim konusunda ciddiyim. Denersen, kendini yeniden bir gardıroba tıkılmış olarak bulabilirsin sonuçta."

Onun elbisesini, ardından korsesini çözerken mantık eriyip yok oldu. Onun muhteşem varlığını özümsemek için her yerini görmeli ve dokunmalıydı.

O da aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki kendisininkine denk bir hararetle onun kıyafetlerine saldırıyordu. Son kez birlikte oluşlarının üzerinden sadece iki hafta geçmiş olsa da, yıllar geçmiş gibi geliyordu. Onu bir çırpıda silip süpürmek, parıldayan bakır saçlarında ve hafif kokusunda kaybolmak istiyordu.

Sonunda tenleri birbirine değdiğinde, acil bir ihtiyaçla öpüşerek ve dokunarak yatağa düştüler. Grey daha fazla

bekleyemeyip içine girdiğinde, zevkle inledi ve bunun ne kadar çabuk bitebileceğini bilerek kıpırdamadan durdu. Birleşmelerini uzatmak isteyerek, Cassie üstünde olacak şekilde yana yuvarlandı.

"Evet," dedi Cassie soluk soluğa, ikisine de uyacak bir ritim bulmak için kendisini ayarlarken. Ama aynı derecede sabırsızdı, aynı derecede muhtaçtı ve çok kısa bir süre sonra bedeni kasılmaya başladı.

Grey anında doruğa ulaştı, içine akarken onu sıkıca kavradı. Cassie, Cassie, Cassie...

Yorgun, nefes almaya çabalarken kadınının sırtını okşadı. Aklı başında konuşabildiğinde, "Bir rahip olarak seyahat etmeyi düşünmüştüm fakat bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

"Kesinlikle hayır," dedi Cassie gülerek. Grey'in üzerinden yana kaydı ve elini onun karnına koyarak sol tarafında yana dönük şekilde uzandı.

"Az sonra, bunun uzun dönemdeki durumumuzu değiştirmediğini ve bir geleceğimiz olmadığını açıklayacaksın bana," diye mırıldandı Grey. "Ama eğer birlikte seyahat ediyorsak, ayrı durmaya çalışmaktansa karı koca gibi davranmak daha mantıklı."

"Mantıklı," dedi Cassie düşünceli şekilde, parmağını onun göbeğinde gezdirirken. "Tam biz."

Grey onun parlak saçının bir tutamıyla oynarken sırıttı. "Belki bu o kadar da mantıklı değildir."

"Muhtemelen. *Père* Laurent ve ailesini başarıyla kurtarma şansımız en iyi ihtimalle yarı yarıya. Bu da şimdinin zevklerini, geleceğin acılarına değer kılıyor."

"Yani eğer başarısız olursak, ayrı düşmenin acısını yaşamak için hayatta olmayacak mıyız? Bu hastalıklı bir şekilde

mantıklı." Grey, bu yakınlığın çok yüksek bir bedele değdiğini düşünerek onun çıplak omzunu okşadı. Hayatının yıllarına bile değerdi.

Cassie, tüm sıcaklığı ve yumuşak kıvrımlarıyla kolunun altına sokuldu. "Summerhill'de nasıl gidiyordu hayatın?"

"Kendimi iyi hissettirdiği ve sağlıklı olduğu için keyfi koşuya başlamıştım. Ayrıca mülk sahiplerine kim olduğumu hatırlatmak ve güvenilir olduğum konusunda onları temin etmek için ziyaretlere giderken ata biniyordum." Kıkırdadı. "Hâlâ biraz şüphe var ama bir beyefendi gibi görünme konusunda başarılıyım. Ayrıca annem de komşularla ilişkilerimi yenileyebilmem için her seferinde bir aile olacak şekilde seçkin tabakayı davet ediyordu."

"Eğlenceyi küçük boyutlarda tutması akıllıca," diye yorumladı Cassie.

"İlk organizasyonu, kalabalık gruplardan kaçınmasını talep etmeme rağmen iki düzine misafir davet ettiği bir çaydı," dedi kuru kuru. "Kapıdan girip misafir odasındaki insanların sayısını görünce kibarca eğilip selam verdim ve odayı terk ettim. Bu onu talebimde ciddi olduğuma ikna etti."

"Ama genel olarak, kendini daha iyi hissediyorsun?"

Grey sesindeki endişeyi duyunca, rahatlatıcı şekilde cevapladı. "Çok daha iyi. Londra'da sosyal bir sonbahar sezonu geçirmeye hazır olabilirim." Eğer o zamana kadar sağ kalır ve İngiltere'ye dönmüş olursa. "Peki ya sen? Yengen ve amcan, kuzenlerin kadar iyi karşıladılar mı seni?"

"Ah, evet. Yengem Patience hep bir kızı olsun istemişti. Çocukken erkek gibiydim ama şimdi vekil kız evlat olmaktan nispeten zevk alıyorum."

Ve bir vekil anne sahibi olmaktan, diye şüphelendi Grey.

"Cassie, bana bu kadar çok şeyi kaybetme riskini almak istediğimden gerçekten emin olup olmadığımı sormuştun. Ben de sana aynı soruyu sormalıyım. Sonsuza denk kaybettiğini düşündüğün bir hayatı yeniden keşfettin. Gerçekten senin olmayan bir sebep uğruna, bunu kaybetme riskini almak istediğinden emin misin?"

"Eminim." Cassie alnını onun koluna yasladı. "Hayat kurallarımdan biri şudur; sana yardım eden insanları yarı yolda bırakma. Boyer'ler bize yardım etti. Durand'in onları seni Fransa'ya çekmek için kullanması iğrenç. Öylece geri çekilip, 'Ne şanssızlık, ama bu benim meselem değil,' diyemem."

Fransa'ya gitme kararını, başarı şansının çok düşük olduğunu bilerek almıştı ama yanında Cassie olursa... İçinde iyimserliğin kıpırdandığını hissediyordu. "Usta bir ajan olduğuna göre, nasıl ilerlememiz gerektiğini düşünüyorsun?"

"Kirkland bana çılgın planından bahsettiği andan itibaren düşünmeye başladım." Örtüleri üzerlerine çekti, bu rahatlarını arttırdı ve dikkat dağılmasını azalttı. "Fikirlerinde ne kadar ilerledin?"

"Saçımı boyamayı ve belki de yüz hatlarımı gizlemek için bıyık bırakmayı planlıyordum ama bu zaman alır. Gerçekçi görünen bir sahte bıyık takabilir miyim?"

"Sahte bıyıklar sahte görünür ve uzun süre takılı kalmaları zordur." Parmağını adamın üst dudağında gezdirip orada büyüyen neredeyse görünmez kılları hissetti. "Birkaç gün içinde bu kıllar boyanabilir. Kısa bir bıyık olur fakat dikkati yüzünün geri kalanından dağıtmaya yeter."

"Peki sen? Yine gri saçlı yaşlı leydi mi olacaksın?"

"Önceki seferden farklı görünmeliyim. Ayrıca, senin

inandırıcı bir koca olacak gri saçlı yaşlı bir adama dönüştürülebileceğini sanmıyorum." Dudaklarını düşünceyle büktü. "Orta gelirli, sıkıcı bir orta yaşlı çift olarak seyahat etmeliyiz. Sen bir kâtip ya da düşük seviyeli bir devlet memuru olabilirsin. Ben ciddi ve şakadan anlamayan biri olacağım. Mösyö ve Madam Harel. İnsanlar bizden uzak duracak."

Grey onun sevimli yüzünü inceledi. "Senin başta yaşlı ve sıkıcı olduğunu düşündüğümü hatırlamakta zorluk çekiyorum ama bir kez yaptıysan, yine yapabilirsin."

Cassie ona durgun bir bakış attı ve... silinip gitti. Kımıldamamıştı, yüz hatları ve rengi aynıydı ama daha soluk ve daha az ilgi çekiciydi. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye haykırdı Grey. "Sanki içinde bir mum yanıyormuş ve sen onu söndürmüşsün gibi."

"Nasıl olduğunu tam olarak tarif edemem. Sadece yavan olduğumu hayal ediyorum." Yarım ağız gülümsedi. "Yetişkin hayatımın yarısını herhangi bir adamın ilgisine layık olmayan yavan bir kadın olarak geçirdim. İçimden doğal olarak geliyor."

"Sıkıcı bir memurun donuk karısı olarak kılık değiştirsen de seni aynı derecede arzulayacağım." Grey kıkırdadı. "Altındaki saklı lezzetli gizemleri ortaya çıkartmak için sıkıcı katmanları soymak ne kadar eğlenceli olacak düşün."

Cassie onaylayarak gülümsedi. "Yalnızca, halk arasında düğün gecemizden bu yana birbirimize dokunmamış gibi görünmemiz gerektiğini unutma."

"Zor ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım." Bu kararlaştırıldığına göre, sonraki soruya geçti. "Fransa'ya ulaştıktan sonra nasıl seyahat edeceğiz? Daha önce sahip olduğun gibi bir arabayla mı?"

"Mösyö ve Madam Harel olarak, halka açık arabalarla seyahat edebiliriz, daha da hızlı olacaktır. Farklı da bir yol kullanacağız. Durand Kalesi'ne farklı bir yönden yaklaşacağız."

"Yaklaştığımız zaman bir çift yaşlı at almalı mıyız?" diye sordu. "Kendimize ait bir ulaşım yöntemimiz olmalı ve atlar arabaların gidemeyeceği yerlere gidebilir."

Cassie başıyla onayladı. "Hepsini birden Fransa'dan kaçırmak zorunda kalmayacağımızı umuyorum gerçi. Bu çok, çok daha zor olur. Harekete geçmeden önce bir tür güvenli ev ayarlamamız gerekecek. Ve her ihtimale karşı, Kirkland tüm aile için evrakları hazırlatmak üzere iyi kalpazanına ihtiyaç duyacak."

Daha yataktan bile çıkmamışlardı ve Grey deneyimli bir ajanla çalışıyor olmanın avantajlarından şimdiden etkilenmişti. "Durand benden nefret ediyor ve ölmemi istiyor, yoksa sırf beni uzanabileceği mesafelere çekmek için bu kadar uğraşmazdı. Mümkünse, Durand Kalesi'nde olmak isteyecektir fakat ne zaman geleceğimden, hatta gelip gelmeyeceğimden emin olamaz ve mutlaka Paris'te sorumlulukları var. Bu yüzden benim tahminimce, kaleyi korumaları için bir grup adam tutmuştur ve mümkünse beni öldürmektense sağ ele geçirmeleri emri verilmiştir. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Evet ancak senin çıkagelmenin en olası olduğu zamanı hesaplayarak kalede olabilir." Cassie kaşlarını çattı. "Amirlerine, Durand Kalesi yakınlarındaki bir hain çetesini araştırdığını ve hepsini ele geçirmek için kalede kalması gerektiğini söyleyebilir."

Grey öyle olduğunu umuyordu. Çıplak elleriyle öldürebilmek için o alçağın Durand Kalesi'nde olmasını arzu-

luyordu. Tüm avantajlar Durand'in tarafında olduğu için bu pek mümkün görünmüyordu ama insan hayal kurabilirdi. En büyük korkusunu dile getirerek sordu: "Durand'in *Père* Laurent ve Boyer'leri çoktan öldürmüş olabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle mümkün," dedi Cassie ciddiyetle. "Ama muhtemelen böyle olmadığını düşünüyorum. Fransa bir hukuk devleti ve devrimden bu yana, bu yasaların birçoğu güçsüzü güçlüden korumak üzere tasarlanmış durumda."

Grey homurtuyla güldüğünde, Cassie, "Gülme," dedi. "Napolyon Kanunu, imparatorun hakkını yiyemeyeceğim tek şey. Devrimden önce ülke, dayatılan soylu ve üst tabaka ayrımlarıyla feodal ve kilise kurallarının imkânsız bir yama işiydi. Napolyon Kanunu özellikle doğuştan gelen ayrıcalıkları yasaklar."

"Durand'in yaptıkları sınıra çok yakın, değil mi? Bir unvanı olmayabilir fakat birçok hareketi aristokrat ataları-nınkinden çok da farklı değil."

"Aynen öyle. Kalesinin duvarları içinde şahsi bir zindanı olması konusunda paçayı sıyırabildi, özellikle de bir papazı ve bir İngilizi esir tuttuğu için. Ama saygı duyulan bir yerel mülk sahibini ve ailesini öldürmek başını ciddi belaya sokacaktır." Cassie düşünceyle kaşlarını çattı. "En muhtemel senaryoda, *Père* Laurent'i vatan hainliğiyle suçlamıştır ve Boyer'leri de olası vatan hainleri olarak araştırıyordur. Bu ona, onları araştırırken bir süre alıkoymasına izin verir. Seni ele geçirirse onları bırakabilir."

"Yüce Tanrım, umarım." Grey'in sözleri gerçek bir duaydı. "Eğer haklıysan, şimdiye dek başını amirleriyle ciddi bir belaya sokacak hiçbir şey yapmadı. Dediğin gibi, devrim her zaman rahiplerden ve kilisenin gücünden nefret

etti ve kimse bir İngiliz ajanının öldürülmesini sorgulamazdı. Bu nedenle Boyer'ler güvende olabilir."

Cassie onun bakışlarını yakaladı ve buz gibi bir keskinlikle, "Hiçbir koşul altında, kesinlikle onların özgürlüğüne karşılık Durand'e kendini teklif etmeyeceksin. Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi.

Grey'in gözleri kısıldı. "Bana engel olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu ilgi çekici bir savaş olurdu, değil mi?" dedi Cassie yumuşakça. "Umalım ki mesele bu noktaya gelmesin."

Grey buna katılıyordu. Cassie ile ters düşmek istediği son şeydi. Konuyu değiştirerek, "Herkes hastayken Durand Kalesi'ne girmen mucizevî bir rastlantıydı. Bir kez daha bu kadar şanslı olmayacağız. Muhtemelen kale duvarlarına benden daha iyi göz atabildin. Doğru ekipmanla onları aşmamız mümkün olacak mı?" diye sordu.

"İkimiz de aşabiliriz ve aşacağız. Duvarları aşarsak bizi gizlemeleri için koyu renk kıyafetler giymeliyiz." Cassie düşünürken tavanda göz gezdirdi. "Tutsakların, seni ve *Père* Laurent'i tuttukları zindanlarda olduklarını farz etmek doğru mu?"

"Bence öyle. Dışarıdan yardım gelmeden kaçmaları imkânsız."

"Hatırladığıma göre, hücrelerin duvarının üst kısmında ince bir pencere vardı. Birinin kaçabilmesi için fazla yüksek ve dar ama yine de pencere. Nereye açıldıklarını biliyor musun?"

"Kale ve ahırlar arasındaki sessiz bir arka bahçeye sanırım. Çok az ses ya da trafik vardı. Pencereler yer seviyesinin hemen üzerindeydi. Ara sıra kale hizmetçileri gelir ve

biraz sohbet ederlerdi, bu yüzden bahçenin çok kullanıldığını düşünmüyorum."

Cassie kahkaha attı. "Hapishane rezilliği içinde bile flört etmeye devam edebildin mi?"

Grey ara ara uğrayıp birkaç kelime sohbet eden meraklı kızları düşündü. "İnsana o kadar açtım ki her türlü sesi memnuniyetle karşılıyordum. Bazı durumlarda, eğer gerçekten şanslıysam, hizmetçilerden biri içeri bir elma atardı."

Cassie'nin eğlencesi yok oldu. "Böylesi bir çileden bu kadar iyi kurtulmuş olman inanılmaz."

"*Père* Laurent olmasa, ancak Bedlam'a yakışır halde olurdum," dedi, aynı ciddiyetle. "Onun Durand'in zindanında öldüğünü düşünmeye dayanamıyorum."

"Bunun olmaması için elimizden geleni yapacağız." Cassie, Grey'e oldukça dikkat dağıtıcı gelen bir şekilde dudağını ısırdı. Vücudu tutkulu birleşmelerinin ardından toparlanıyor olmalıydı.

Cassie, aklı hâlâ işte olarak, "Kalenin etrafında dikkatli bir keşif yapmalıyız. Eğer bulabilirsek içerden bilgi paha biçilmez olur," dedi.

"Bu zor olabilir."

"Boyer çiftliğinden başlayabiliriz. Orada herhangi biri varsa, Boyer'ler ve Durand Kalesi hakkında bilgi sahibi olabilir."

"Durand'in çiftliği bir arkadaşına vermiş olması daha yüksek ihtimal," dedi Grey karamsarca. "Eğer yardım istersek, ajan olarak tutuklanırız."

"Fransa'nın bir hukuk devleti olmasıyla ilgili söylediklerimi hatırla," dedi Cassie. "Durand mülke el koyarsa ve

Boyer'ler henüz bir suçtan tutuklanmamışlarsa, halktan biri mahkemeye gidip şikâyette bulunur."

"Bu yüzden muhtemelen mülkü kendisi devralmaz. Çiftlik boş duruyor olabilir mi?"

Cassie başını iki yana salladı. "Bir çiftlik başıboş bırakılmaz, özellikle de bahar zamanı. Evli bir kızları var. Benim tahminim, kocasıyla birlikte hayvanlarla ve ekip biçmeyle ilgilenmek için çiftliğe dönmüştür. Muhtemelen ailesinin serbest bırakılması için dua ediyordur. Bırakılmazlarsa ya da idam edilirlerse, muhtemelen varis odur. Onu bulabilirsek, bilgi ve yardım kaynağı olacaktır."

"Umarım haklısındır. Çok fazla varsayımda bulunuyoruz."

Cassie alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunlara çıkarım de. Kulağa daha iyi geliyor."

Grey onun göğsünün ucunu başparmağıyla okşadı ve Cassie nefesini tuttu. "Bir orduya ihtiyacımız var," diye mırıldandı Grey. "Topçu birliği olan bir tanesine."

"Ben de öyle bir şey düşünüyordum." Cassie'nin eli uyluklarına indi.

"Ne?" Grey dirseğinden destek alarak doğruldu ve Cassie'ye tepeden baktı. "Burada deli olması gereken benim!"

"Kim sana böyle aptalca bir görev verdi ki?" Keyifli bir kahkaha attı. "Böyle bir şeye kalkıştığımız için ikimiz de deliyiz, bu yüzden deliliğin bir anını bile boşa harcamayalım." Kollarını Grey'in boynuna doladı ve öpmek için onu kendine çekti.

43

Gece karanlığında, Durand Kalesi on beşinci yüzyıldaki görünüşüne benzer şekilde ıssız ve ele geçirilmez bir şekilde yükseliyordu. Koyu renk kıyafetleri ve yüzlerinin çoğunu kapatan koyu renk atkılarıyla Cassie ve Grey, keşif yapmaya gelmişlerdi.

Fransa'ya olan yolculukları öyle sorunsuz geçmişti ki Cassie kendisini batıl bir inançla felaketin gelmesini beklerken buluyordu. Biraz yeşermiş olsa da Grey fırtınalı denizde hastalanmadan kanalı geçmeyi başarmıştı. Sıkıcı, donuk çift kılıkları oldukça etkili olmuştu. Hiçbir zorlukla karşılaşmamışlar ve çok az kişi Mösyö ve Madam Harel ile konuşmak istemişti.

Ama yolculuğun kolay kısmı sona ermişti. Önceki gece, Durand Kalesi'nin aşağısındaki köy olan St. Just du Sarthe'dan yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaki büyükçe bir kasabada durmuşlardı. Cassie boyun eğen eş rolünü oynarken, Grey dayanıklı binek atları satın aldı.

Basmakalıp Harel'lar olarak köye doğru yola çıktıktan sonra, yakınlarda ana yoldan oldukça içeride terk edilmiş

bir ahır buldular. Sessizce atlarını yerleştirdiler ve hırsızların koyu renk kıyafetlerine büründüler. Cassie'nin pantolonu hakkında tek bir müstehcen yorum yapmaması, Grey'in gerginliğinin göstergesiydi.

Ahırdan, ağaçların arasından kaleye gidiş sadece yarım saatlik bir yürüyüştü. Gece, küçülen ayın önünde hızla sürüklenen bulutlarla sert ve rüzgârlıydı. Grey'in bir keman yayı gibi gittikçe gerildiğini hissetti. On yıl tutsaklık çektiği yere dönmenin nasıl bir his olduğunu hayal dahi edemiyordu.

Kale görüş alanlarına girdiğinde, incelemek için ağaçların gölgesinde durdular. Cassie'nin ilk ziyaretindekinin aksine, girişler kapalıydı ve küçük bekçi yuvasında muhafız vardı. Mazgallı duvarların yüksekliği en az altı metre olmalıydı. Tabanlarında yaklaşık dokuz metre genişlikteki temiz bir alanla, kare şeklindeki kale arazisini çevreliyorlardı.

Her bir köşenin tepesinde bir muhafız kulesi vardı. Mangallardan sızan loş ışıklar dolu olduklarını gösteriyordu. Muhafızlar muhtemelen sıkılmışlardı ama birinin tırmanma ihtimaline karşı duvarları açıkça görüyorlardı.

Ana girişlerin karşısındaki gölgeler içindeki arka duvarda küçük bir yan kapı buldular. Cassie, kilidinde bir çift ince metal çubuğu deneyerek inceledi. Görünüşe bakılırsa paslanarak kilitlenmişti. Kapıyı açmak ne kolay ne de sessiz olurdu.

Solunda Grey, durumunu kontrol etmek için yüzeyinde ellerini gezdirerek taş duvarın kendisini inceliyordu. Bir ayak basma yeri buldu ve dokunarak duvarı tırmanmaya başladı. Cassie kısık, tilki gibi bir viyaklama sesi çıkardığında duvarı yarılamıştı.

Durdu. Yarım düzine kalp atışından sonra, sessizce yumuşak toprağa düştü. Cassie koluna dokundu ve temiz alanın diğer tarafındaki ağaçlıklara çekilmelerini işaret etti.

Yeniden güvenle gölgelere ulaştıklarında, Cassie sessizce sordu: "İyi misin?"

"Tırmanmaya devam etmek istedim." Duvarın dev boyutlarına gözlerini dikti. Sesi duyguyla kalınlaşmıştı. "İçeri girmek ve Durand'i çıplak ellerimle öldürmek sonra da tüm bu yeri havaya uçurmak istedim."

Cassie eliyle onun bileğini sıkıca kavradı. "Bu anlaşılabilir. Fakat içeri girme vakti geldiğinde, kendine hâkim olmak *zorundasın*! Eğer çıldırırsan, her şeyi riske atarsın. Herkesi."

Titreyerek nefes verdi Grey. "Haklı olduğunu biliyorum. Söz veriyorum seni, *Père* Laurent'i ya da ailesini tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmayacağım."

Cassie, sözünde durabilmesini umut ederek bileğini bıraktı. Zindandan ilk kaçtığı zamankinden çok daha dengeliydi ama aşırı bir durum onun yeniden dengesini bozabilirdi. Eldeki işe odaklanarak, "Bana duvardan bahset," dedi. "Kolayca tırmanıyor gibi görünüyordun."

"Taşların arasındaki harç birçok yerde ufalanıyor. Karanlıkta bile tırmanmak zor değildi. Yan kapı ne durumda?"

"Kapı ağır, hareket ettirmesi zor ve kilit paslanmış. Fark edilmeden içeri girmek için duvar daha iyi bir yol olabilir. Ama insanları dışarı çıkarmak için yan kapıyı patlatmamız gerekecek."

Başıyla onayladı. "Kalenin etrafında bir tur daha atmalıyız."

Onaylayarak yola koyuldu Cassie ve Grey de peşine

düştü. Bu gece keşif yapacaklardı. Yarın ise yardım arayacaklardı.

Eski ahırda güzel bir uykudan sonra, tutucu Harel'lar gibi giyindiler ve Boyer çiftliğine doğru yola çıktılar. At sırtında yolculuk, kar fırtınasında arabayı idare etmekten daha hızlıydı ve çiftliğe giden yol şimdi karla kaplı değilken çok daha güzeldi.

Cassie, çiftlikte Boyer'lerin evli kızını bulmaları için dua ediyordu. Kıymetli bir bilgi kaynağı olabilirdi. O olmadan, şansları daha da azalırdı.

Çiftlik arazisinde kimse görünmüyordu ancak mutfak bacasından duman tütüyordu. Ev boş değildi.

Tehlikenin Cassie kadar farkında olan Grey, dizginleri Cassie'ye fırlatarak atından atladı. Geleneksel Harel'lar olarak, Cassie kenarda durup gözlerini yere dikerken Grey her şeyde önde oluyordu.

Grey kapıya vurdu. İçeride birkaç köpek çılgınca havlamaya başladı. Sesleri kulağa, dışarıya çıkıp yabancıyı parçalara ayırmak için salya akıtıyorlarmış gibi geliyordu. Atlar gergince kıpırdandılar fakat Grey olduğu yerde kaldı.

Havlayan köpeklerden başka sesin duyulmadığı birkaç saniye geçti. Ardından baş yüksekliğinde küçük bir pencere açıldı ve bir kadın şüpheyle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Cassie konuşanı göremiyordu ama ses gençti. Grey sükûnetle, "Ben Mösyö ve Madam Boyer'in eski bir arkadaşıyım ve yakınlardaydım. Evdeler mi?" diye sordu.

Sertçe gelen cevap, "Hayır," oldu. "Gidin buradan!"

Kadın pencereyi kapatmaya çalışırken Grey tutarak engel oldu. "Peki *Père* Laurent? O hâlâ burada mı?"

"Kimsiniz siz?" Bu kez ses korkmuş geliyordu.

Dürüst olma zamanının geldiğini düşünerek cevapladı Grey: "Ben Mösyö Sommers. Büyük amcanızın zorluk zamanlarından yoldaşıydım."

Genç kadın nefesini tuttu. "İngiliz mi?"

"Ta kendisi. Siz Boyer'lerin evli kızı mısınız?"

"Evet, ben Jeanne Duval." Ses kararsızdı. "Neden buradasınız?"

"Ailenizi kurtarmak için," dedi Grey yumuşakça. "Yardım edebilir misiniz?" Bir uzun duraklama daha oldu. Ardından kilitte bir anahtar döndü ve kapı içeri doğru açıldı. Jeanne Duval yirmi yaşından büyük olamazdı ve endişeli yüz ifadesi olmasa parlak kahverengi saçları ve ela gözleri güzel sayılabilirdi. Saldırmaya hazır silahlar gibi köpekleri etrafında toplamıştı.

Grey aristokratik bir zarafetle eğilerek selam verdi. "Sizinle tanışmış olduğuma memnun oldum Madam Duval. Burada büyük amcanızla yalnızca birkaç gün geçirdim ama bu süre ebeveynlerinize en yüksek saygıyı duymak için yeterliydi."

Kadının gözleri doldu. "Gerçekten onları kurtarabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum fakat kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapacağım." Cassie'yi işaret etti. "Madam Renard'ı tanıştırmama izin verin. Beni ve *Père* Laurent'i kurtaran kendisiydi. İçeri girebilir miyiz?"

Jeanne huzursuzca önlüğünün kenarıyla oynadı. "Neden konuşmak istiyorsunuz?"

"Ailenizi kurtarmak için bir şansımız olsun istiyorsak, tutsaklıklarıyla ilgili olabildiğince fazla bilgi sahibi olmalıyız," dedi Grey sabırla.

Jeanne sarsakça başını salladı. "Siz atları ahıra yerleştirirken Madam Renard içeri gelebilir. Bize katılması için kocamı çağıracağım."

Grey, atından inmesi için Cassie'ye elini uzattı, ardından bineklerini ahırlara yönlendirdi. Jeanne üç halkanın her birini üç kez kullanarak kapının yanından sarkan büyük zili çaldı. Cassie bir önceki ziyaretlerinde zilin orada olmadığından emindi. Ev ahalisinin ne kadar streste olduğunun bir başka göstergesiydi.

Mutfağa geçtiler. Eşyalar ve geniş ocak başı tanıdıktı ama ev fazla sessizdi, artık tüm aileyle dolup taşmıyordu. Jeanne şimdi uysallaşan köpekleri arka bahçeye kovalarken, Cassie genç kadının temiz beyaz önlüğünün örttüğü tatlı hamilelik tümseğini fark etti.

"Bebek mi bekliyorsunuz?" dedi sempatiyle. "Aileniz için duyduğunuz endişenin üstüne ne kadar yorucu!"

Jeanne bir anda gözyaşlarına boğuldu. Panikleyen Cassie, onu ateşin yakınındaki bir sandalyeye götürdü. Kenarda katlanmış bir battaniye vardı, böylece onu açtı ve kızın etrafına sardı. "Bir şey ister misiniz? Bir bardak su?"

Jeanne zorlukla duyulan bir fısıltıyla cevapladı: "Annemi istiyorum."

Kendisini toparlayarak bir mendil çıkardı, gözlerini kuruladı ve burnunu sildi. "Üzgünüm, şu ara her şey beni ağlatıyor. Bana bir bebek taşıdığımı ilk söyleyen *Père* Laurent'ti. Kendim emin değildim ama ailemi ziyarete gelip onu burada bulduğumda yüzüme bir kez baktı, gülümsedi ve yakın zamanda büyük-büyük-amca olacağını söyledi." Daha çok gözyaşı döktü.

"Bunu anlayabilir mi?" dedi Cassie şaşkınlıkla.

"Ah, evet, bununla ünlüdür. Bir cemaati varken, kilo-

metrelerce uzaktan umutlarını doğrulayıp doğrulamayacağını görmek için genç kadınlar gelirdi. Hiç yanıldığını da duymadım." Koruyucu elini karnındaki küçük tümseğin kıvrımına koydu. "Bir oğlum olacağını düşünüyor, gerçi kız mı yoksa erkek mi olacağını tahmin etmekte o kadar hatasız değil."

Cassie hamilelikleri teşhis etmede çok iyi olan ebeler olduğunu duymuştu. Herhalde bilge ve gözlemci yaşlı bir rahip de benzer yeteneklere sahip olabilirdi.

Uzun, geniş omuzlu, siyah saçlı ve sol eli noksan genç bir adam mutfağa daldı, ifadesi belaya hazırdı. "Jeanne!"

Kadının arkasına geçti ve sağ elini onun omzuna koydu. "Bu bayan seni üzüyor mu?" Jeanne'in kocası kendisinden çok büyük değildi ama koruyucu olduğu kadar da bunu becerebilir görünüyordu. Noksan olan eli neden orduda olmadığını açıklıyordu.

Jeanne elini omzundaki elin üzerine koydu, ama o cevap veremeden Grey çıkageldi. Cassie onu, ne kadar iyi göründüğüne, o bıyığıyla bile harikaydı. Hâlâ zayıftı ama artık kemikleri sayılacak gibi görünmüyordu ve gerçek bir otorite havası taşıyordu, Mösyö Harel'in resmiyetini değil.

"Her şey yolunda Pierre," diye onu temin etti Jeanne. "Bu bey, *Père* Laurent ile birlikte tutsak olan İngiliz olduğunu ve ailemi kurtarmaya geldiğini söylüyor."

"Madam Boyer, İngiliz'in altın sarısı saçları olduğunu söylemişti," dedi Pierre şüpheyle.

"Daha az dikkat çekmek için saçımı kahverengiye boyadım." Grey ufacık gülümsedi. "Vücudumda doğal saç rengimin görülebileceği yerler var ama leydileri rahatsız etmeden size gösterebilmem için başka bir odaya geçmemiz gerek."

Pierre kızardı. "İngilizce bir şeyler söyleyin," diye buyurdu.

Bir an beklemeden İngilizce'ye geçti ve konuşmaya başladı Grey: "*Père* Laurent tanıdığım en bilge, en nazik insan. Eğer o olmasa, zindanda geçirdiğim on yılı sağ atlatamazdım. Ona, onun bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacım vardı."

Pierre kendi konuşamasa da İngilizce'nin tınısını tanıdı ve başıyla kısaca onayladı. "Jeanne'in ailesini Durand Kalesi'nden kurtarabileceğinizi düşünmenizi sağlayan nedir? Sadece kaleyle bile başa çıkılması zor ve Durand koruma için muhafızlar getirdi."

İlk kez söz alarak konuştu Cassie: "Muhafızları dün gece keşif yaparken gördük. Kaç tane olduklarını bilmemiz işimize yarayacaktır."

Pierre'in temkinli bakışları ona yöneldi. "Siz kimsiniz?"

"Ben Madam Renard."

Jeanne doğrulayarak başını salladı ama, "Annem daha yaşlı olduğunuzu söylemişti," yorumunu yaptı.

"Dış görünüşümü değiştirme konusunda biraz yeteneğim vardır," diye açıkladı Cassie. "Söylediğimiz kişiler olduğumuza dair sizi ikna edebildik mi? Tedbirli davrandığınız için sizi suçlayamam."

Jeanne gözlerini kocasına çevirdi, bakışları buluştu. Kısa bir an süren sessiz iletişimden sonra, Pierre konuştu: "Doğruyu söylüyor gibi görünüyorsunuz. Ama iyi korunmuş bir kaleden beş kişiyi kurtarabileceğinizi düşünmenizi sağlayan nedir? İçeri girmek için bir ordu gerekecektir!"

"Bir planımız var," dedi Grey. "Ancak daha çok bilgiye ihtiyacımız olacak. Öncelikle, orada tutulduklarına emin misiniz? Ve eğer öylelerse, zindanlardalar mı?"

Jeanne, güçlü, umutlu ve oldukça annesine benzer görünerek ayağa kalktı. "Bu meseleleri konuşacaksak, bu yemekte olmalı. Yemeğin bekliyor Pierre. Çorbam var, yani hepimize yetecektir."

Grey'in midesi bu öneriyi gürültüyle onayladı, gerilimi de azalttı. Cassie'nin midesi daha ketum olsa bile o da acıkmıştı. Ahırdaki sabah kahvaltıları ekmek, peynir ve suydu.

Jeanne, yoğun bir bezelye çorbası, taze ekmek, peynir ve domuz etli börek hazırlayarak annesinin kızı olduğunu kanıtladı. Cassie açgözlülükle mideye indirmemek için çabaladı.

Duval'lar misafirlerine buradan uzaklaşmalarını söyleseler bile, en azından ayrıldıklarında Cassie ve Grey'in karınları tok olacaktı.

44

İştahlar tatmin edildiğinde, Jeanne tabağını ileri doğru itti ve bakışlarını misafirlerine yöneltti. "Ailemi kurtarmak istiyorsunuz. Size yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Daha önce dediğim gibi, hayatta ve Durand Kalesi'nde olduklarından emin olmalıyız," dedi Grey ciddiyetle. "Ailenizi ziyaret etmenize izin verildi mi?"

Jeanne üzüntüyle başını iki yana salladı. "Onları ben görmedim ama Pierre'in kalede çalışan bir kuzeni var. Orada olduklarını, çok dar olan pencerelerden onlarla konuştuğunu söyledi. İki ayrı hücrede olduklarını anlattı, bir hücrede annem ve kız kardeşim, hemen yanındaki hücrede de babam, erkek kardeşim ve *Père* Laurent. Mutlu değiller ama kötü durumda da değiller, gerçi *Père* Laurent için biraz zor."

Grey, en büyük korkusu olan çoktan ölmüş olma ihtimali gerçek olmadığı için duyduğu rahatlamayla neredeyse sersemledi. "Bir şeyle suçlandılar mı?"

"Babam ve ben, haklarında konuşmak için yerel mahkemeye gittik," diye cevapladı Pierre. "*Père* Laurent vatan

hainliğiyle suçlanıyor ve Boyer'ler de yardım ve yataklık suçundan araştırılıyorlar." Genç adam tiksintiyle burnundan soludu. "Çok saçma ve hâkim de bunu biliyor fakat Durand'in şimdiye kadar kanunu çiğnemediğini söyledi."

Bir kez daha, bu durum da Cassie'nin tahmin ettiği gibiydi. Fransa'yı gerçekten anlayan bir kadınla işbirliği içinde olduğu için şükrederek sordu Grey: "Kuzenin kaleyi korumak için kaç tane muhafız getirildiğini söyledi mi?"

"Bir düzine ve bir de çavuş. Parayla tutulmuş muhafızlar fakat kuzenim hepsinin asker olduğunu düşünüyor." Pierre'in ifadesi kuşkuluydu. "Bu kadar fazla sayıda askere meydan okuyabileceğinizi ve kazanabileceğinizi düşünüyor musunuz? Yakınlarda gizlediğiniz bir bölük İngiliz askeriniz mi var?"

"Bölük yok ve doğruca bir saldırı yapmak da yok." Başıyla Cassie'yi işaret etti. "Dişi tilkim açıklayacak."

"Askerlerin dikkatini çekecek bir karışıklık yaratmaya niyetliyiz," dedi Cassie. "Onlar karışıklıkla meşgulken, kale duvarını tırmanacak ve zindan pencerelerine gideceğiz. Doğru araç gereçle pencerelerden bir tanesini açabilmeli ve tutsakları dışarı çıkarabilmeliyiz."

"Nasıl bir karışıklık çıkarmayı planladığınızı soracağım," dedi Pierre alayla. "Bir düzineden fazla adamı, kale zindanlarına girmeye yetecek kadar uzun süre çekmesi için sağlam bir şey olmalı."

"Patlayıcı el bombaları," dedi Cassie sakince.

Pierre ve Jeanne ağızları açık kalarak ona baktılar. Adamın, "Yanınızda el bombası mı var?" sorusu, eşinin, "Onlar oldukça tehlikeli ve sağı solu belli olmayan şeyler değiller mi?" sorusuyla çakıştı.

"Gerçekten tehlikeliler," diye kabul etti Cassie, "ama

zaten bu yüzden işe yarıyorlar. Yanımda, iki düzine kadar büyük bir elma büyüklüğünde el bombası yapmaya yetecek kadar barut ve fitil var." Boyutu bir eliyle gösterdi.

Pierre kuşkuluydu. "Kale duvarını yıkmaya yetecek kadar güçlü olacaklar mı?"

"Bir duvarı yıkmak istemiyoruz, sadece iki kapıyı ve kesinlikle kuzenin gibi kale hizmetkârlarına zarar vermek istemiyoruz," diye açıkladı Grey. "Ama bir düzine kadarı duvarı aşıp farklı yerlere düşerse, bir karışıklık yaratacaklardır."

İlgilenmeye başlamış gibi görünen Pierre, "El bombaları metal muhafazaların içine sıkıştırılmış barut, değil mi? Muhafazaları yanınızda getirdiniz mi?" diye sordu.

Cassie başını iki yana salladı. "Çok ağır olur ve fazla göze çarparlardı. Önceki sefer *Père* Laurent buradayken anneniz bana sağlam bir kil testiden brendi ikram etmişti. Muhafaza olarak kullanmak üzere bunun gibi başka testileriniz olduğunu umuyorum. İçine barutu koy, fitili ekle, ağzını kapat ve *voilà*! Oyalayıcı bir silah!"

Bu noktada Pierre, Cassie'ye apaçık korkuyla karışık saygıyla bakıyordu. Ama beyni çalışmayı bırakmamıştı. "İstediğiniz etkiyi yaratmak için yeterli sayıda el bombasını duvarın diğer tarafına atacak kadar hızlı olabilir misiniz? El bombalarının aynı anda patlaması için bolca koşma ve fırlatma gerekecek."

Genç adam planın zayıf noktalarından birine parmak basmıştı. Cassie cevapladı: "Fitilleri on dakika dayanacak şekilde yapmaya çalışacağım. El bombalarının zamanını ayarlamak zordur ama."

"Ya bir fitil sönerse ya da muhafızlar onları yanarken görür ve neler olduğunu anlarlarsa?"

Cassie omuzlarını silkti. "Bu olabilir. İhtiyaç duyduğumuz oyalamayı sağlamaya yetecek kadar el bombasının doğru zamanda patlayacağını ummak zorundayız."

"Daha fazla el bombası fırlatıcısına ihtiyacınız car." Pierre sırıttı. "Ben iyi atıcıyımdır."

"Hayır!" diye haykırdı Grey. "Bize yardım edemezsin."

Pierre kızardı. "Bunun yüzünden mi?" Sol kolunun kesik kısmını kaldırdı.

"Tabii ki hayır. Bu fırlatmana engel olmayacaktır," dedi Grey. "Ama onların kaçmasına yardım etmiş olmalarından şüphelenilecek ilk kişiler siz olacağınız için, bu işle hiçbir ilişkinizin olmaması hayati önem taşıyor."

"Haklı." Jeanne elini adamın sağ koluna koydu. "Şüphelerin dışında kalmalıyız. Bunun için bir fikrim var. Hâkim annemin kuzeni." Gülümsedi. "Buralarda hepimiz akrabayız. Hukuki konularda bize tavsiyeler veriyordu. Planınızı uygulayacağınız gece, ondan bizimle St. Just du Sarthe'daki meyhanede buluşmasını isteyebiliriz. Ona Madam Leroux'un güzel yemeklerinden bir tane ısmarlarız ve o da bize amirlerinden ailemizin tutuklanmasının yasallığıyla ilgili bilgi almayı başarıp başaramadığını anlatır."

"Bir başka soru daha," dedi Pierre. "Onları kurtarsanız bile nereye gidecekler? Durand peşlerinde olduğu sürece buraya geri dönemezler."

"Biliyorum. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar verirken kalmaları için geçici bir yer ayarladık. Ondan sonra..." Grey, oldukça Fransız bir jestle ellerini iki yana açtı. "Gerekirse, onları İngiltere'ye kadar götüreceğim. Bu savaş sonsuza dek sürmeyecek."

Cassie'nin endişeli bakışlarından kaçındı. Yolculukları

boyunca bunu birkaç kez tartışmışlardı. İkisini Fransa'dan kaçırmak zor olmuştu. Yedi kişi çok daha zor olacaktı. Ama arkadaşlarının güvende ve özgür olduğundan emin olmak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

"Sanırım kale baskınınıza dahil olmamam gerektiği konusunda haklısınız," dedi Pierre pişmanlıkla. "Fakat size yardım etmekten mutlu olacak başka adamlar bulabilirim."

Grey nefesini tuttu. "Eğer güvenilecek kişilerse, bu çok yardımcı olur."

"Durand pek sevilmez," dedi Jeanne. "*Père* Laurent ve ailemi tutukladığında büyük bir öfke oluştu."

"Ayrıca bu çevrede bolca kralcı var," diye ekledi Pierre. "Bu gibi şeyleri konuşmayız. Ve birbirimizi polis istihbaratına bildirmeyiz." Kesik kolunu kaldırdı. "Bunu Fransa ve ailem için savaşırken kaybettim, Napolyon ya da şişman, aptal bir Burbon kralı için değil. Önereceğim her adam güvenilirdir. Bu çiftlikte çalışan ve benim hayatımı emanet edecek kadar güvendiğim bir adam var."

Grey'in gülümsemesi alaycıydı. "Umarım ben de ona kendi hayatımı emanet edecek kadar güvenebilirim." Ve Cassie'nin.

Jeanne dışarı çıkmıştı, o anda küçük bir testi ve dört küçük seramik bardakla döndü. Testiyi Cassie'nin önüne koydu. "Annem elma brendisi ile ünlüdür. Kasaba pazarında satarız. Bundan iyi el bombası olur mu? Kilerde iki düzine kadar daha testi var."

Cassie, ağırlığına bakmak için testiyi kaldırdı ve çeperlerinin kalınlığını kontrol etmek için tıpayı çıkardı. "Bunlar işe yarar. Emin olmak için birkaç tane örnek el bombası yapmalı ve denemeliyiz."

"O halde testiyi boşaltmamız gerek." Jeanne küçük bar-

dakların her birine biraz doldurdu ve bardakları masadakilere uzattı. Kendisininkini kaldırdı. "Aileme özgürlük!"

Grey bunun şerefine içmekten mutluydu. Elma brendisi, buzlu gölette ilk tadına baktığındaki kadar kokulu ve meyveliydi.

Ve aynı o zamanki gibi çarpıyordu.

Grey ve Pierre atları yerleştirmek ve el bombasını test etmeye uygun bir yer bulmak için evden çıktıklarında, Cassie test silahlarını yapmak için Jeanne ile masaya oturdu. Yanında birkaç kilo barut ve metrelerce fitil getirmişti. Cassie ilk testiye barut doldurmak için kâğıttan bir huni yaparken tedirginlikle izledi.

"Bu şey patlayıp mutfağımı havaya uçurmaz, değil mi?"

"Hayır, barut oldukça güvenilirdir. Tutuşturulmuş bir fitil olmadan el bombası patlamaz." Cassie barutu döktükten sonra, bir miktar fitili kesti ve testinin ağzından içeri sarkıttı, ardından şişenin mantarını sıkıca yerleştirdi. İşi bittiğinde oldukça masum görünüyordu: İçinden dışarı bir sicim çıkan, küçük bir brendi testisi. "Değişik uzunlukta fitiller ve değişik miktarda barutlarla bir çift daha yapacağım."

O ikinciyi yapmaya başlarken Jeanne sordu: "Kaleye baskını ne kadar çabuk yapacaksınız?"

"Mümkün olduğunca çabuk." Cassie, ihtiyatla barutu testiye döktü. "Tercihen iki ya da üç gece içinde. Ay gittikçe büyüyor ve her geçen gece daha parlak olacak." Kaşlarını çatarak fitilden bir parça kesti. "Ayrıca, içgüdülerim bunun ne kadar çabuk hallolursa o kadar iyi olacağını söylüyor. Tüm ailenin, ama özellikle *Père* Laurent'in iyiliği için."

Jeanne ciddiyetle başını salladı. "Burada çiftlikte kalırken güçlenmişti fakat zayıf. Onca yılı geçirdiğiniz hücreye geri dönmüş olmanın dehşetini düşünün!"

"Düşünmemeye çalışıyorum." Cassie üçüncü deneme el bombasını hazırlarken dudağını kemirdi. Bu çok fazla değişken içeren, şansa dayalı bir operasyondu. *Père* Laurent'in ilahi güçle arasının iyi olduğunu umuyordu, çünkü her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

O gece hep birlikte el bombalarını denemek için ormanın derinliklerine ilerlediler. Jeanne bile geldi, aksiyonu kaçırmak istemeyerek. Grey ve Pierre, köyün ve kalenin aksi yönünde bakımsız bir yamaçta bir deneme alanı bulmuşlardı. Kilometrelerce ötede olsalar bile, ses mesafeleri kat ederdi ve patlayıcı kullanıldığı konusunda kimseyi alarma geçirmek istemiyorlardı.

İnceden bir yağmur yağıyordu, bu da patlamaların kulağa gök gürültüsü gibi geleceği anlamına geliyordu. Cassie korunaklı feneriyle ağaçlar arasında yolunu bulurken, böylesi ideal deneme koşulları için şükranlarını sundu.

Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra, alana ulaştılar. Bir çift kaya çıkıntısı arasında, kale duvarı yüksekliğinde birkaç ağacın yetiştiği topraktan bir cep vardı. Yalnızca atışlarını denemekle kalmayıp, aynı zamanda el bombalarının diğer taraftaki kayalara ne kadar zarar verdiğini de kendi taraflarındaki çıkıntıların arkasına gizlenerek görebileceklerdi.

Cassie ağaçlara göz attı. "Aşağı yukarı aynı ağırlıkta taşlarla atışlarımızı deneyerek mi başlasak?"

Grey başıyla onayladı. "Pierre ile ağırlığı uygun görü-

nenlerden bir miktarını önceden topladık. Şurada yığılılar."

Fenerini arkasındaki kayanın üzerine koydu ve eline bir taş aldı. Birkaç kez yukarı atıp yakaladıktan sonra, ağaçların tepesinden doğru fırlattı. Taş, arada biraz mesafe bırakarak ağaçları aştı ve diğer taraftaki kayalara çarptı.

"Fena değil," dedi Pierre bir taş seçerken. Ağırlığını test ettikten sonra fırlattı. Ağaçları büyük bir pay bırakarak aştı. Fırlatıcı kolunun iyiliği konusunda yalan söylemiyordu.

Sırada Cassie vardı. Taşı ağaçları aştığında arada büyük bir pay bırakmamıştı ama yeterli bir atıştı. Sonra Jeanne geldi. Yüzünde kararlılıkla, fırlattı ve taş, ağacın tomurcuklanmakta olan dallarına çarptı.

"Bence sizin hâkimle yemek yiyecek olmanız iyi bir şey," dedi Grey sırıtarak. "Ateşli mühimmata hazır mıyız?"

Cassie, dolgu malzemeleri olarak havlularla birlikte kanvas bir çantaya doldurduğu üç el bombasını çıkardı. "Bunlara değişik uzunlukta fitiller yerleştirdim. Bence beş, üç ve iki dakika sonunda patlayacaklar fakat bu benim tahminim ve tahminlerimi denemek istiyorum."

Fitili kısa olanı kaldırdı. "Bu da bir başka deneme - daha az barut. Küçük bir patlama, ön taraftaki patlamalar kadar dikkat çekmeden arka kapıyı açmakta işe yarayacaktır. Bir tane de hücrelere yolumuzu patlatarak açıp girmek istiyorsak ihtiyacımız olacak. Kurtarmaya çalıştığımız insanları öldürmek istemiyorum. Pierre, en iyi kol sende olduğu için, sen bu en kısa fitilli olanı biz diğer ikisini test ettikten sonra fırlatabilirsin."

Pierre memnun, başıyla onayladı. Grey en uzun fitili fenerin aleviyle tutuşturup, ardından el bombasını fırlata-

rak başladı. Kayalık çıkıntının arkasında Jeanne'e katıldılar ve Cassie zihninden geri sayarken kulaklarını kapadılar.

BOOOMMM!!! Yer sallandı, hava ve ses onları bariyerlerin ardında bile sarstı.

Düşen molozların sesleri sona erdikten sonra, "Zarara bakalım," dedi Grey.

El bombasının, toprağı ve taşları fırlatıp, arkadaki kayayı çatlatarak geride küçük bir krater bıraktığını gördüler. Grey, sıcak elini Cassie'nin omzuna koydu. "Beklediğin bu muydu?"

"Evet, gerçi fitil beklediğimden çabuk bitti. Daha uzun fitiller kesmeliyim." Cassie, yaklaşık aynı miktarda patlayıcı içeren bir sonraki bombayı fırlattı. Pierre'in az barutlu versiyonu, pencerelerde kullanmak için doğru güce sahip görünüyordu. Yarattığı küçük krateri incelerken, "Cephanemiz hazır," dedi Grey.

Sesi heyecanla titreyerek, "Planınız şimdi daha gerçek görünüyor. Belki de ailem birkaç gün içinde serbest kalacak!" dedi Jeanne.

Cassie el bombalarının işin kolay kısmı olduğunu söylemekle uğraşmadı.

45

İki gün sonra, her şey ayarlanmış ve baskın o gece için planlanmıştı. Pierre ve Jeanne çoktan bir arabaya binip hâkimle buluşmaya gitmişlerdi, Grey ve Cassie küçük yatak odalarında ihtiyaç duyacakları ekipmanları hazırlıyorlardı. Halatlar; kısa, ağır levye; silahlar. Grey, daha iyi silahlanmış olmalarını dileyerek kaşlarını çattı.

Ağır parçaları ve el bombalarının çoğunu, omzuna asması ve ellerini serbest bırakması için tasarladıkları heybede taşıyacaktı. Cassie ile ihtimaller üzerine sonu gelmeyen tartışmalar yaptı ve malzemelerini elden geçirmiş olsalar dahi yay gibi gergin olan sinirleri ile çantanın içindekileri iki kere -ve üç kere- kontrol etti. "Bu savaşa giderken hissedilen gibi bir gerginlik mi?" diye sordu. "Buna alışmak ne kadar sürüyor?"

Cassie henüz koyu renkli erkek kıyafetlerine bürünmemişti ama sönük saçları ve düz kahverengi elbisesiyle bile güzel görünüyordu. Sakin, kendinden emindi. Grey onun kızıl saçlarını özledi.

"Savaşa gidiyoruz, bu yüzden gerginlik normal," diye cevapladı. "Şimdi irkilmelerin olsa da ilk bomba patlar patlamaz sinirlerin yatışacak, iyi ve tehlikeli olacaksın. Elimizden geldiğince planladık. Gerisi Tanrı'nın ellerinde."

"Umarım Tanrı en iyi rahiplerinden birinin hayatını kurtarmak istiyordur ve yanı sıra da bizimkileri." Grey çantasını inceledi. "Keşke ateşli silahlarımız olsaydı."

"Bunu konuştuk," dedi Cassie sabırla. "Fransa'yı kat ederken dikkat çekmeden bir tüfek taşıyamazdık yanımızda ve bir bölük asker karşısında bir tüfek çok da işe yaramazdı. Tabancalar tam anlamıyla hassas değiller, özellikle de gece. Benim bıçağım var ve nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Silahla ateş etmek, insanın tek atış şansı olsa bile düşmanın siper almasını ve biraz zaman kazanmayı sağlar," dedi Grey.

"Doğru." El bombalarının geri kalanlarının içinde olduğu küçük çantasını sıvazladı. "Ama silahımız olmasa da patlayıcılarımız var."

Grey pencereden kararan gökyüzüne baktı. "Gitme zamanı geldi mi?"

Cassie kahkaha attı. "Daha değil. Gunter's'ta dondurma sözü verilmiş bir çocuk kadar sabırsızsın."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım." Cassie'ninkinin karşısındaki küçük yatağa oturdu. Jeanne ve Pierre misafirlerinin yatış düzenleri konusunda bir sıkıntıları olmadığını açıkça belirtmişlerdi, bu yüzden o ve Cassie daha önceden iki Boyer kızına ait olan odayı paylaşıyorlardı. Dar yataklardan sadece bir tanesini kullanıyorlardı, biraz sıkışıktı ama mümkün olduğunca yakın olmak istiyorlardı. Sevişmek için tek kişilik yatak yetiyordu.

"İnsanın ilk savaş deneyimi zordur," dedi Cassie. "Ama herkesin bir ilki vardır. En azından sen daha önce hiç düşmanla karşılaşmamış, on yedi yaşında toy bir genç değilsin."

"Bir korkak olmaktan korkmuyorum," dedi yavaşça, endişelerinden sıyrılırken. "Ama bahisler çok yüksek! Başarısız olacağımdan ve diğerlerine zarar vereceğimden korkuyorum."

"Yaşam ve ölüm, kaybedilebilecek en yüksek bahistir," dedi Cassie sakince. "Ama sonunda hepimiz öleceğiz. Umarım bu gece olmaz ama ikimizden biri burada olmamayı tercih eder miydi?"

"İngiltere'de söylediğim gibi, bu yapmak zorunda olduğum bir şey." Cassie'ye sertçe baktı. "Ama sen zorunda değilsin. Güvende ve Londra'da nasıl para harcayacağını öğreniyor olabilirdin. Bu tehlikeli oyundan emekli olmayı hiç düşünmüyor musun?"

"Düşündüm," dedi Cassie onu şaşırtarak. "Kuzenime hayatta olduğumu haber verdiği için Kirkland'i azarlamaya gittiğimde, bana ajanlığı arkamda bırakma zamanımın geldiğini söyledi. Soylu bir iş yaptım ve ülkeme yardım ettim fakat Napolyon'un sonu kaçınılmaz." Ufaktan gülümsedi. "Oldukça övgü dolu olsa da artık benim hizmetime ihtiyaç duymadığını açıkça belirtti."

Grey'in kaşları şaşkınlıkla yükseldi. "Tuhaf. Daha da tuhafı, bana bundan daha önce bahsetmemiş olman."

"Arada kaldım," diye itiraf etti Cassie. "Napolyon'un ölmesini ve tiranlığının sona ermesini hâlâ istiyor olsam da bunu kişisel olarak başarmam gerektiğini hissetmiyorum artık. Ama az uyuyup kötü kıyafetler giyerek Fransa'da sinsice dolaşmıyorsam, zamanımı nasıl dolduracağım?"

Grey güldü. "Eminim kısa zamanda yeni aktiviteler bulacaksın."

Bir süre sessizlikten sonra, tereddütle konuştu Cassie: "Norfolk'ta ailemin yakınında bir mülk satın almayı ve kendim idare etmeyi düşündüm. Kiracılarımın durumlarıyla ilgilenmek, belki okullar açmak bu uğraşmaya değer."

Grey'in kendisiyle evlenmesinin ona bu gibi şeyler yapması için fırsatlar sunacağını söylemesine fırsat kalmadan, devam etti Cassie: "Peki ya sen? Tanrı'nın izniyle, kontluğu devralmana yıllar var. Bu zamanı şarap, kadınlar ve sefahatle mi harcayacaksın?"

Grey ürperdi. "Gençken onları yeterince tattım. Doğrusu, Parlamento'yu düşünüyorum. Babamın birkaç koltuğu var ve parlamenterlerinden bir tanesinin sağlığı iyi değil ve emekli olmayı düşünüyor."

"Bu seni haylazlıktan uzak tutacaktır," dedi Cassie düşünceyle. "Ve mirasını devralıp Lordlar Kamarası'nda yerini alacağın gün için iyi bir tecrübe olacaktır."

"Kesinlikle!" Sesindeki heyecana engel olamadı. "Kayda değer şeylerle ilgilenmek istiyorum. Parlamenterler ve Lordlar arasına girdiğimde kullanabileceğim ilişkiler geliştirmek istiyorum. Dünya değişiyor Cassie. Bu devrimler çağı. Eğer Britanya'nın bir tanesinden kaçınmasını istiyorsak, sistemi ortalama bir vatandaşın çıkarına olacak şekilde değiştirmeliyiz." Gülümsedi. "İlk değişmesi gereken şeylerden bir tanesi de babam gibi soyluların Parlamento'da birden fazla koltuk sahibi oluşları."

Cassie kahkaha attı. "Yani reformcu olacaksın! Politikaya atılırsan haylazlıktan uzak duracağın hakkındaki sözlerimi geri alıyorum. Ama hedeflerine katılıyorum ve seni kolaylıkla bir parlamenter olarak hayal edebiliyorum."

Belki de. Grey ikisinin de bu gece tartıştıkları hedefleri gerçekleştirmek üzere hayatta kalıp kalmayacaklarını merak etti. Tekrar gerildiğini hissederek, ayağa kalktı. "Gitmek için çok erken olduğuna göre, sanıyorum ki bizi rahatlatacağı garanti olan bir yöntemle zaman geçirebiliriz." Elini uzattı.

Cassie'nin gözleri ışıldadı. "Harika bir plan."

Cassie kıvrakça ayağa kalktı ve onun kucağına doğru su gibi aktı. İçlerinde kaynayan gerginlik patlayarak yok edici bir tutkuya dönüşürken, öpücükleri ateşli ve açtı. Cassie'ye tapmalı, sahip olmalı ve onu sonsuza dek kendine bağlamalıydı.

Son fırsatları olması ihtimaliyle, tutkuları daha da parlak tutuştu.

★★★

Gece gökyüzü, yağmur ihtimaliyle karıştı. Grey ve Cassie, Durand Kalesi'nin aşağısındaki buluşma yerine erken gelmeyi amaçlamış olsalar da iki adam çoktan onları bekliyordu. Gönüllü askerler, Grey ve Cassie gibi koyu renk giymiş ve yüzlerini kapatmışlardı. Güvenli şekilde tanınmaz haldeydiler. Grey ve Cassie atlarından indiklerinde, gölgeler arasından öne çıktılar.

"*Liberté*," dedi iri yarı adam, boğuk bir sesle.

Grey cevapladı: "*Égalité.*"

"*Fraternité.*" Parolayı tamamladıktan sonra, iri yarı olan elini uzattı. Grey, Pierre'in bombacılarını bulmadaki yardımları için şükrederek adamın elini sıktı. Yarım düzine insan katılmayı kabul etmişti ve Pierre güvenilir, deneyimli halk adamları olduklarını tasdik etmişti. Kargaşa kaleyi sararsa, adamlar emniyetle uzaklaşabilirlerdi.

İkinci bombacı, daha ince ve hareketlerine daha çevik olan, "Biz buraya geldikten hemen sonra, yoldan yukarı süslü bir araba tırmandı ve kaleye girdi," dedi.

"Durand mı?" dedi Grey, kalp atışları hızlanarak.

"Olabilir. Muhafızlar kapıları çabucak açtılar."

Grey, karşı karşıya gelebilmeleri ve o şeytanı parçalara ayırabilmesi için Durand'in orada olmasını arzuluyordu. Ama sahibin evde olması, muhafızların daha tetikte olmasına neden olur muydu? Yoksa Durand'in gelişiyle birlikte dikkatleri mi dağılırdı?

Bilmek imkânsızdı. Her şekilde, yapacak bir şey yoktu. Görev başlamıştı ve devam etmek zorundaydılar.

Diğer gönüllüler hızla ulaştılar. Herkes geldiğinde, Cassie onları etrafında topladı ve el bombalarının nasıl kullanıldığını anlattı.

"Her birinizin farklı uzunlukta fitilleri olan el bombaları olacak," dedi, cinsiyetini saklayan alçak bir sesle. "Eğer fitillerden biri çok hızlı yanarsa, bombayı atın ya da fitilini çekin! Görevimiz hayat kurtarmak, arkadaşlarımızı havaya uçurmak değil."

"Fitilleri nasıl yakıyoruz?" diye sordu genç sesli bir bombacı.

"Bunlarla." Grey üç tane küçük, hırsız feneri çıkardı. Kav kutusunu kullanarak birini yaktı, ardından da diğerlerini. Kapakları sıkı sıkı kapalıyken, dışarıya neredeyse hiç ışık sızmıyordu.

"Her üçünüz için bir tane, sonuncusu bizim için. Gece vakti ışığın ve sesin ne kadar uzağa ulaşabileceğini hatırlayın ve her ikisini de mümkün olduğunca gizleyin. Biz arka duvarın orada ve arka kapıyı kullanarak kaçmayı planlıyor olacağız, bu yüzden siz kalenin ön tarafını bombalamalı-

sınız. Ana kapıya bir bomba ve ardından her iki taraftan duvarları aşırarak atın. Sorusu olan?"

Yoktu. Adamlardan biri, "Yıllardır Durand'i bombalamak isterim," dedi.

"Onu ellerimle öldürmek isterim," dedi iri yarı adam özlemle.

Alçak herif hiç sevilmiyordu. Grey uyardı: "Durand'in burada olduğundan bile emin değiliz. Unutmayın ki buradaki asıl görevimiz *Père* Laurent ve Boyer'leri kurtarmak ve bunu kimseyi kaybetmeden yapmak."

"Eğlence ve bombalarla dolu bir gece," dedi gönüllülerden biri neşeyle. "Beni askerlik günlerime geri götürüyor. Hazır mıyız?"

Hazırdılar. Sadece Grey ve Cassie'nin atı vardı. Atlarını ağaçların arasından kaleye doğru yönlendirdiler. Zemin önceki gecenin yağmurlarından dolayı yeterince yumuşamıştı, pek ses çıkmıyordu. Kalenin hemen altına geldiklerinde, Grey yavaşça, "Bize kalenin arkasına dolanmak için zaman tanıyın. *Bonne chance, mes amis** ve teşekkürler," dedi. En yakınındaki bombacıya elini uzattı.

Adam onun elini sıkarak, "Benim için zevkti!" dedi.

Herkes birbiriyle tokalaşıyordu. Ardından Grey ve Cassie ağaçların içinden kaleyi turladılar. Atlarını gölgeliklere ama ihtiyaç olursa diye çok da uzağa gitmeden bağladılar.

Sonra beklediler. Bombalar paylaştırıldığı için şimdi Grey'in çantası çok daha hafifti. Tırmanırken hırsız fenerini cebine koymayı planlamıştı ve alevin sönmeyeceğini umuyordu. Kav kutusunu kullanmada hızlıydı ama kaybedilen her saniye, kazanmak ve felaket arasındaki farkı belirliyor olabilirdi.

* Fr. İyi şanslar dostlarım.

Bekleyiş sonsuz gibi görünüyordu. Keşif turları sırasında, özellikle arka kapıyla sol köşedeki muhafız kulesi arasındaki pürüzlü bir duvar parçasını seçmişlerdi. Muhafızlar bombalarla oyalanırken tırmanmak için güvenli olmalıydı. Zindan pencerelerinin yakınına ineceklerdi.

BOOOMMM!!! İlk patlama geceyi sarstı. Sadece birkaç saniye sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Bombacılar zamanlama konusunda iyi iş çıkarıyorlardı.

Cassie haklıydı. Bomba patlar patlamaz, Grey'in sinirleri serinkanlı, odaklanmış bir hale dönüştü. Kısa fitilli bir bombayı yaktı ve arka kapının ayağına doğru attı. Ardından o ve Cassie duvarın seçtikleri kısmına doğru koşmaya başladılar.

Kalenin ön tarafından daha fazla patlama ve bağırışlar yükseldi. Alevler parladı, muhtemelen bombanın isabet ettiği ahşap bir barınaktı. Daha da fazla bağrışma oldu.

Arka kapı, yeri sarsarak ve kale duvarlarındaki gevşek taşları sallayarak patladı. Muhafızlardan arka kapıya gelen olup olmadığını görmeyi beklemeden, Grey ve Cassie tırmanmaya başladılar. Duvar tutacak ve ayak basacak yerler sunacak kadar yıpranmıştı ama karanlıkta dokunarak yol bulmaları korkunç yavaş geliyordu.

Hafif ve çevik, Cassie tepeye Grey'den önce ulaştı. Ayağının altında bir basamak ufalandığında, tepeye ulaşmak üzereydi. Taşıdığı çanta dengesini etkiledi ve az kalsın düşüyordu. Bir elini yukarı doğru savurdu ve bir mazgalın kenarını yakalayarak kendisini yere yuvarlanmaktan kurtardı.

Kalbi çarparak, kendisini yolun geri kalanında yukarı çekti ve zorlukla nefes alırken mazgallara diz çöktü. Cas-

sie onun yanına diz çöktü ve yarattıkları kaosu izlerlerken onun elini tuttu.

Kale görüş alanlarının bir kısmını kapatsa da gür sesli bir çavuşun bölüğünü parçalanan girişin yakınında toplamak için haykırdığını duyabiliyorlardı. Alevler koşan adamları aydınlattı ve görünüşe bakılırsa alevleri kontrol altına almak için uğraşıyorlardı. Pek başarılı değillerdi, çünkü alevlerden gelen ışık büyüyordu.

"Mükemmel," diye soluklandı Cassie. "İçeri girme zamanı."

Grey çantasından uzun, sarmal bir halat çıkarttı. Bir ucu ilmek yapılmıştı. İlmeği mazgallı siperlerin üzerinden attı ve diğer ucu yere bıraktı.

Hızla yere inerken, bombanın arka kapıyı içinden insanlar geçecek kadar bir delik açarak parçaladığını gördü. Neyse ki bu patlama hiç dikkat çekmemişti, çünkü muhafızlar kalenin önünde asıl saldırının olduğu yere toplanıyorlardı.

Grey yere temas eder etmez, Cassie halata atladı ve duvardan aşağıya yürüdü. Grey onun erkek gibi giyinmiş olsa da şeklinin bir erkek gibi olmadığını fark edebiliyordu. Cassie yanına iner inmez, zindanlar ve ahırlar arasındaki sakin bahçeye varmak üzere kalenin arka tarafından koşmaya başlamadan önce, bir saniyesini ayırıp onu öptü.

Görünürde kimse yoktu. Ana bahçede yanan barınaktan, zindan pencerelerinin dört yatay penceresini aydınlatmaya yetecek kadar ışık geliyordu. Grey, kendi eski hücresi olduğunu tahmin ettiği en yakındaki pencerenin önünde çöktü. "*Père* Laurent?" diye seslendi, sesini alçak tutarak. "Madam Boyer?"

"Grey, bu sen olabilir misin?" diye cevapladı rahip, şaşkın bir sesle.

"Benim ve sizi kurtarmaya geldik." Konuşurken, bir yandan parmaklıkları denedi. Gevşetilemeyecek kadar sağlamca yerleştirilmişlerdi. "Orada Romain ve André ile birlikte misiniz?"

"Buradayız," dedi Romain yumuşakça. "Viole ve Yvette yan hücredeler."

Cassie diğer pencereleri inceliyordu. Grey'e, "Bu parmaklıkları asla zamanında gevşetemeyiz. Tutsaklardan en uzaktaki bu pencereyi patlatmalıyız," dedi.

Onun haklı olduğunu bilerek, adamlara seslendi: "Kendinizi koruyun. En uzaktaki hücreye girmek için el bombası kullanacağız."

"El bombası mı?" Yan pencereden gelen Viole'nın sesiydi. "Demek duyduklarımız buymuş! Gel Yvette, tilki gibi bir köşeye sıkışacağız."

Grey gücü azaltılmış, kısa fitilli el bombalarından birini yakarken, ön bahçeden bir el daha patlama sesi duyuldu. Şanslılardı ki fenerdeki alev karşılaştıkları zorluklar sırasında sönmemişti.

Fitil yanmaya başlar başlamaz, bombayı boş bir hücreye açılan dördüncü pencerenin önüne yerleştirdi. Ardından o ve Cassie yakındaki taştan payandanın arkasına çekildiler.

Bomba, ana bahçede patlayan iki bombanın arasında patladı. Kendilerininki diğerlerinin yanında mütevazı olsa da yine de kulak uyuşturan bir patlama ve bahçenin her yanına saçılan molozlar vardı.

"Daha az barut kullanmalıydım!" diye dalga geçti Cassie, patlayan pencereye doğru koşarlarken. Bir enkaz yığını ve Cassie'nin ancak girebileceği genişlikte bir boşluk vardı.

Grey'in bir halatı daha vardı. Bunu beline birkaç kez doladı, ardından boştaki ucunu delikten aşağı sarkıttı. Cassie parçalanmış pencereden içeri geri geri emekleyerek girdi. Bir eli halatta içeri girdiğinde, Grey feneri ona uzattı. "Ben deliği genişletmeye çalışacağım."

"Tamam." Karanlık, rutubetli hücreye doğru gözden kayboldu.

Grey çantasından kısa levyeyi çıkardı ve pencere açıklığının etrafındaki gevşek taşları yerlerinden çıkarmak için uğraşmaya başladı. Şu ana denk her şey plana uygun gidiyordu.

Bunun hep böyle sürmesi mümkün değildi.

46

Cassie, patlayan pencerenin altındaki oynak enkaza indi, bileğini burktu ve az kalsın düşüyordu. Grey'in halattaki gücü onu ayakta tuttu.

Bileğini yokladı, ciddi bir zarar görmediğine karar verdi ve cehennem karanlığına biraz ışık tutabilmek için fenerin kapağını açtı. Kapıya doğru hücreyi geçti ve kilitsiz bulduğuna sevindi.

Kilidi açmakla uğraşmak zorunda kalmadığı için şükranlarını mırıldanarak, koridora adım attı. Gardiyanın odasının kapısının altındaki boşluktan ışık sızıyordu. Koştu ve kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi, içeriden bir ses duyulmuyordu. Gardiyanın saldırganlarla ilgilenmek için dışarı çıkmış olması için dua ederek, kilit açma aletlerini çıkardı.

Kilit eski ve basitti, açması bir dakikadan az zamanını aldı. Sinirleri gergin, diğer tarafta gardiyanın onu vurmak için bekliyor olması ihtimaline karşı kapıyı dikkatle açtı. Oda boştu. Ve ne harikadır ki anahtar halkası duvarda ası-

lıydı! Bir kancada yanar halde bırakılmış büyükçe bir fenerle birlikte anahtarları kaptı.

Erkeklerin olduğu hücrenin anahtarını bulması üç denemeye mal oldu ama sonunda kapı savrularak açıldı. "Madam Tilki?" dedi Romain, şaşkınlıkla. Yanında gözleri kocaman açılmış küçük oğlu ve onu bu cehennem çukurundan son kurtarışındakinden daha az kırılgan duran *Père* Laurent vardı. Her iki adamın da tıraş olmaya ihtiyacı vardı fakat genele bakınca, iyi durumda görünüyorlardı.

"Ta kendisi," dedi Cassie, koyu renk atkısının boynuna kadar inip yüz hatlarını ortaya çıkardığını fark ederek. "Pencereyi büyüttük, bir halat sarkan sondaki hücreden çıkacağız. André, en hafif sensin. Baban seni yukarı kaldırıp dışarı itebilir. Sonra sen ve Sommers, *Père* Laurent'i çekebilirsiniz."

Romain inatlaşacak gibi görünüyordu. "Karım ve kızım olmadan buradan gitmem!"

"André ve *Père* Laurent dışarı çıktıklarında, kadınlarınız da serbest kalmış olacak. Şimdi *kıpırdayın!*"

Büyükçe olan feneri Romain'e verdi, ardından kadınların hücresinin kapısıyla uğraşmaya gitti. Bir kez daha, doğru anahtarı bulmak dayanılmaz biçimde uzun sürdü. Kapı açılır açılmaz, Viole ve Yvette dışarı doğru fırladılar. Viole, Cassie'ye sarıldı. "*Mon ange!*"*

"Ben melek değilim!" Cassie, arkadaşlarının esareti iyi bir şekilde atlatmış olmalarının rahatlığıyla, kısa bir an sarılmaya karşılık verdi. "Gelin şimdi. Ne kadar çabuk ayrılırsak o kadar iyi."

Hücreden kaçmak için hareket ettiler ve *Père* Laurent'i, Romain tarafından kucaklanarak kaldırılırken yukarıdan

* Fr. Meleğim!

da Grey tarafından sürüklenerek çekilirken buldular. Acı verici ve zor olmalıydı ama rahip sahip olduğu tüm gücüyle destek verdi ve şikâyet etmedi.

Père Laurent zeminin yukarısında gözden kaybolurken, Romain karısına ve kızına sıkıca sarıldı. "Yvette, önce sen," dedi boğuk bir sesle. "Seni yukarı iteceğim. Sonra halatı yakala, Sommers ve André'nin seni çekmelerine izin ver."

"*Oui* baba." Kız enkaz içinde yolunu buldu, sonra yetişebileceği en yüksek noktadan halatı kavradı. Romain onu neredeyse elleri çıkışa değecek kadar yukarı kaldırdı. Bir anlık çırpınma oldu ve sonrasında geçti.

"Viole sıra sende," dedi Cassie.

Viole kızından daha ağırdı, bu yüzden kaldırmaya Cassie de yardım etti. Viole'nın güzel kıvrımlı kalçaları genişletilmiş delikten ucu ucuna sığdı. "Biliyorsunuz," dedi Romain, "beni yukarı çekmek için herkesin kuvveti gerekecek."

Cassie adamın haklı olduğunu bilerek, kendisini kaldırmasına izin verdi. Dışarıya çıkıp kendilerine doğru koşan muhafızlar olduğunu görmemenin verdiği rahatlama inanılmazdı. İçten gelen bir rahatlamayla Grey'in kolunu sıktı. "Romain'in o delikten sığabileceğini düşünüyor musun?"

"Biraz sıkışacak ama sığacak." Grey halatı belinden çözdü ve diğerlerine uzattı. "Kendisini yeterince güçlü hisseden herkes yardım etsin."

Cassie ve tüm Boyer'ler halatı kavradı. *Père* Laurent kederle, "Benim gücüm ancak dua etmeye yeter," dedi.

"Et duanı peder!" Cassie, Romain'in ağırlığını halatta hissetti. Yerden yükselmiş olmalıydı ve geniş vücuduyla çiftçilikten gelişen kasları onu ağırlaştırıyordu.

Romain'in başı göründü, ardından omuzları. Gerçekten de sıkışabilirdi ancak parçalanmış pencereden ilerlemeye devam ettikçe, Cassie rahatlayarak bir nefes verdi. Neredeyse oluyordu...

Rahatlamak için çok erkendi. Romain emekleyerek sert zemine yeni ulaşmıştı ki duvarlardan gürleyen bir ses yankılandı. "Wyndham! Geleceğini biliyordum!"

Cassie başını kaldırıp Claude Durand'in kendilerine doğru kasılarak yürüdüğünü gördü, koyu renkli pelerini arkasından gelen yarım düzine silahlı muhafızın meşalelerine karşı savruluyordu.

Cassie ve Grey'in zamanları tükenmişti.

Grey, Cassie'ye tısladı: "Ben onun dikkatini dağıtırken diğerlerini buradan uzaklaştır!"

Cassie ızdırap dolu bir ses çıkardı ama itiraz etmedi. "Dikkatli ol, seni lanet olası!"

"Ölü bir kahraman olmaktansa sağ bir korkak olmayı tercih ederim," diye onu temin etti. Ama Grey Durand'e dönerken, bir seçim şansı kalmamış olabileceğini fark etti. Kader bir tam tur atmış, onu bu yere ve bu düşmana geri getirmişti.

Grey, arkasındaki karanlığın Durand ve adamlarının kaçanları görmelerine engel olduğunu tahmin etti. Eğer dikkatlerini kendi üzerinde tutmaya devam edebilirse, Cassie'nin diğerlerini emniyete götürdüğünü fark etmeyebilirlerdi.

Şimdi o oyalamayı yapma zamanıydı. Atkısını açtı, yüzünü ortaya çıkarttı. Arkasında ayak sesleri uzaklaşırken, bunun adamın dikkatini üstünde toplayacağını düşünerek bir aristokrat kibriyle Durand'e doğru sallanarak yürüdü.

"Tabii ki buradayım Durand," dedi ağır ağır konuşarak.

"Beni Fransa'ya geri getirmek için masumları hapse atman çok ayıp. Burada olduğum on yıl boyunca beni istediğin zaman öldürebilirdin. Bu çocukça kedi-fare oyunlarını oynamaktansa öylesini tercih ederdim."

"Bu telafi edeceğim bir hata!" Durand, elleri öfkeden titreyerek, bir tabanca doğrulttu ve horozunu çekti.

Tabancanın ateşlememesinin ya da Durand'in bu atışı ıskalamasının ihtimali ne kadardı? Çok da mühim değildi, çünkü Durand'in arkasında yarım düzine silahlı asker vardı ve bunlar profesyonellerdi, çıldırmış amatörler değil.

"Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordu Grey, sohbet eder bir tonla. "Beni en başında vursan bunu anlardım. Aşk cinayeti, çok geleneksel. Ama aptal bir oğlanı on yıl boyunca zindana atmak neden?"

"Senin *çekmeni* istedim!" Durand delirmişten fazlası gibi görünüyordu ve tabancayı, erkenden ateş etmek istemeyerek, bu anın tadını çıkarmak istercesine kavramıştı. "Senin gibi şımarık, bencil aristokratlar Fransa'nın çöküşü oldu. Seni giyotine gönderirdim fakat bu ölümü çok kolay hale getirirdi ve senin hayatındaki her şey çok kolaydı. Zor bir ölümü hak ettin."

"Haklısın, şımarık ve bencildim ama en azından bunun bir kısmı gençliğimden kaynaklanıyordu, soylu kanımdan değil." Grey diğer adamdan yirmi adım kadar uzakta durakladı. Korkusuz, kaygısız bir İngiliz gibi ölebilmek için savurabileceği gerçekten güzel bir hakaret düşünüyordu. Olayların onu burada ölmeye geri getirmesi tuhaftı. Ama Cassie'nin onu kurtarmaya geldiği günden bu yana hayatının en güzel haftalarını geçirmişti.

Bu ona bir fikir verdi. Hakaret etmek yerine, tembel tembel konuştu. "Esaretim sonucunda daha iyi bir insan

olmakla kalmayıp, serbest kaldığımdan bu yana geçen aylar boyunca bir ömre yetecek kadar mutlu olduğumu bilmek seni dehşete düşürecektir."

"Daha fazlasına sahip olamayacaksın!" Durand kısık gözlerle tabancasının namlusuna baktı. "Seni dizinden vurmalıyım ki ölümün acılar içinde bağırarak günler sürsün. Yoksa kafana tek kurşunla bu işe son mu vermeliyim?"

"Bana bir seçim mi sunuyorsun? Ne kadar da centilmence." Grey eğilerek kısa, alaycı bir selam verdi. "Bunun üzerine düşünmeliyim. Dizimden vurulmayı sağ atlatabilecek olsam da eğer atlatamazsam bu ölmek için pis bir yol. Ancak başından vurulmak da çok nihai."

"Sana seçim sunmuyorum, seni lanet olası İngiliz!" diye hırladı Durand.

Karanlık bir şekil yürüyerek Grey'in yanından geçip ilerlediğinde, kolunu hizalıyordu. Yüce Tanrım, *Père* Laurent! Yaşlı rahip itibarını kaybetmiş görünüyordu ama başı dikti.

Bir kiliseyi doldurabilecek sesle konuştu: "Bir başka masumu daha öldürme Claude. Ruhunda yeterince günah taşıyorsun."

Durand'in silahı titremeye başladı. "Benden uzak dur, seni aşağılık moruk! Sen benim yargıcım değilsin!"

"Sadece günah çıkarttığın papazım," dedi *Père* Laurent sakince, Grey ve Durand'in arasına adım atarken. "Senin yargıcın Tanrı ama merhametli bir yargıç. Gerçek bir pişmanlık varsa, en büyük günahkârlar için bile telafi mümkündür. Çok geç olmadan tövbe et."

"Ben çoktan lanetlendim!" Durand tetiği çekti. Aynı anda, Grey'in arkasındaki karanlıktan bir hançer uçarak gelip Durand'in elini kesti. Cassie.

Durand küfretti ve tabanca ateş alırken eli sarsıldı. *Père* Laurent yere yıkılırken, patlama duvarlarda yankılandı.

Père Laurent! Kurşun kendi kalbine saplanmış gibi hissederek rahibin ilerisine doğru atıldı Grey ve iblis silahını yeniden dolduramadan Durand'i yere yıktı. Sonları gelmiş olabilirdi ama Grey elbette Durand'i de yanlarında götürecekti.

Yumruklar ve birbirine giren uzuvlardan oluşan bir düğüm halinde yere düştüler. Çavuş yanlış kişiyi vurabilecekleri için adamlarına ateş etmemelerini haykırırken, Durand tısladı: "Seni ahmak, kokuşmuş, lanet olası! Sağ kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Muhtemelen hayır." Grey, kendisi esareti yüzünden zayıf düşmüşken kavga edişlerini hatırladı. Durand yaşına göre hâlâ şaşırtıcı biçimde güçlüydü ve sert, alçak bir dövüşçüydü ama şimdi Grey daha güçlüydü ve öldürecek kadar öfkeliydi. "Ama yalnız gitmiyorum!"

Bir küfür dizisini yarıda keserek ellerini Durand'in boğazında düğümledi. Gözünün kenarıyla, askerlerin onları ayırmak amacıyla yaklaştıklarını gördü. Buna son verme zamanı gelmişti. "Adalet adına, seni infaz ediyorum Claude Durand!"

Yaşlı adamın boğazını burktu. Duyulabilir bir çatırtı sesi çıktı ve Durand'in gözlerindeki hayat ışığı kayboldu.

Bir an sonra, sert eller onu kavradı ve sürükleyerek ayağa kaldırdı. Çavuş silahını doğrulttu ve doğrudan Grey'in göğsüne nişan aldı. Grey hiçbir korku hissetmiyordu, sadece tek pişmanlığı vardı. *Cassie'ye onu sevdiğimi söylemeliydim.*

Güçlü bir kadın sesi bağırdığında, çavuş tüfeğinin horozunu kaldırıyordu. "Durun! Bu adamı vurmayın!"

Durand'in askerleri ve Grey bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Uzun, balıketli bir kadın, pelerini ardında dalgalanarak hızla onlara doğru geliyordu. Yanan barakaya karşı yürürken kara bir melek gibi görünüyordu.

Grey'den üç metre kadar uzakta durdu, nefes nefese. "Daha fazla ateş etmek yok, daha fazla şiddet yok! Buradaki işiniz için sen ya da adamların paranızın ödenmesini istiyorsanız, olmayacak. Şimdi sözümü dinlerseniz her birinize ikramiye vereceğim."

Çavuş kekeledi: "Madam, bu domuz kocanızı öldürdü! Bir devlet görevlisini!"

"Adam nefs-i müdafaada bulundu." Camille kocasının bedenini süzdü. İstavroz çıkararak ekledi: "Durand bir rahibi vurdu. Tanrı'nın merhametini reddetti ve Tanrı tarafından cezalandırıldı."

Grey, mırıldanan küfürler duysa da serbest bırakıldı. Ancak bu adamlar paralı asker olduklarından, para vaadi işbirliklerini satın almak için yeterliydi.

"Çavuş Dupuy, yangına müdahale etmek için adamlarınızı toplayın," diye emretti Camille. "Bu kale beş yüzyıldır ayakta. Bu gece yandığını görmek istemiyorum." Sarsılarak yutkundu. "Kale kâhyasına kocamın cesedini şapele götürmesini ve marangoza bir tabut yaptırmasını söyleyin."

Dupuy, kaşlarını çatarak bir bakışıyla adamlarını topladı ve alevlere doğru yöneldi. Grey kurtarıcısı karşısında yere kadar eğildi. "En içten teşekkürlerimi sunarım Madam Durand."

"Grey. Uzun zaman oldu," dedi kadın sessizce. "Bana Camille diye hitap etmeni tercih ederim."

"İyi görünüyorsun Camille." Öyleydi de. Biraz daha dolgun bir vücut ve saçlarında gümüş dokunuşlar ama hâlâ güzel bir kadındı. "Kocanın ölümünü görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben değilim." Metanetini korumak için çabalarken ifadesi değişti. "Aramızda geçen... çok şey vardı fakat o bir canavardı."

Grey gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve döndüğünde Cassie'nin *Père* Laurent'e ayağa kalkması için yardım ettiğini gördü. "*Père* Laurent yaşıyorsunuz!"

"Gerçekten de öyle, mermi sadece sıyırıp geçti." Cassie'nin destek olan elini sıvazladı. "Madam Renard'ın hançeri Durand'in atışını mahvetti ama yaşlı olduğum için, omzumu sıyırması beni yere yıkmaya yetti."

"Tanrı'ya şükürler olsun!" Camille rahibin ellerini ellerine aldı. "Yemin ederim ki Durand'in size ve Lord Wyndham'a neler yaptığını bilmiyordum. Bana hiç anlatmadı ve ben de sevmediğim için kaleye hiç gelmedim."

"Burası mutlu bir yer değildi," diye onayladı *Père* Laurent. Camille taş duvarları ürpertiyle inceledi. "Paris'i çok daha fazla tercih ederim. Ama Durand bu kez burada hoşuma gidecek bir şey olduğunu söyleyerek ısrar etti."

Durand onun Grey ve *Père* Laurent'in ölüşünü görmesini istemişti. Görünüşe bakılırsa adam gerçekten sapkındı ve karısını çılgın isteklerine tanıklık etmeye zorlamıştı.

"Hiçbir zaman onun davranışlarını onayladığınıza inanmadım," dedi rahip sakinleştirici bir sesle.

Camille rahibin ellerini bıraktı ve Grey'e döndü. "Üzgünüm altın çocuk. Bir parça eğlencenin böyle korkunç sonuçları olacağını hiç düşünmemiştim." Dudakları büküldü. "Durand benim ihanetlerimden tahrik olurdu.

Ama yatağıma bir İngiliz'i almamam gerektiğini bilmeliydim. Buna tahammül edemedi."

Tüm bunlar Grey için fazla Fransız'dı. Kadının elini tuttu ve hafifçe öpmek için eğildi. "Özür dilemeye gerek yok. İkimiz de hata yaptık. Bunlar geçmişte kaldı. Önemli olan şimdiki zaman. *Père* Laurent'in yeğeni ve ailesi herhangi bir yaptırım olmadan evlerine güvenle dönebilirler mi?"

"Tabii ki. Asla hapse atılmamış olmalılardı. Onları eve ulaştırmak için bir araba ödünç alabilirsiniz. *Père* Laurent, sabaha dek kalır mısınız? Yaranızla ilgilenilmesi gerek ve benim şiddetle günah çıkarmaya ihtiyacım var." Camille'in bakışları yeniden Durand'in cesedine kaydı. "Ayrıca... ayarlanması gereken bir cenaze var."

"Tabii ki sevgili kızım." Durand'in gözlerini kapamak için diz çökmüş olan rahip Camille'in koluna girmek için ilerledi ve birlikte kale girişine yöneldiler.

Grey'in gözleri Durand'in cesedine çevrildi. Zafer kazanmış hissetmiyordu. Bir canavarı öldürdüğü için suçluluk hissetmiyordu. Sarsılmış, yorgun ve uzun bir kâbus sona erdiği ve kendisi de arkadaşları da sağ kurtulduğu için memnun hissediyordu.

Cassie sessizce gölgelerde bekliyordu ama o anda Grey'in yanına geldi. "Metresler konusunda tuhaf bir zevkin var ve bunun için Tanrı'ya minnettarım."

Bir kolunu Cassie'nin etrafına sardı, öyle yorgundu ki ayakta zor duruyordu. "Belki de *Père* Laurent'in duaları onu bir mucize için tam zamanında buraya getirdi. Şimdi güzel bir uykuya ve İngiltere'ye kadar güvenli bir yolculuğa ihtiyacımız var. Bunu sağ atlatıp da Fransa'dan çıkarken kendimizi öldürtmemiz fazla ironik olur."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Cassie kendinden emin.

"Yakında Londra'da güvende olacağız ve Kirkland rahatlayıp derin bir nefes alacak."

Grey zihnini şimdiki zamana güçlükle geri getirerek sordu, "Boyer'ler güvenli bir şekilde kaçtılar mı?"

"Yardıma ihtiyacın olabilir diye gitmediler."

Grey döndü; Viole, Romain ve çocuklarının ona doğru aceleyle ilerlediklerini gördü. Şiddetle banyoya ve temiz kıyafetlere ihtiyaçları vardı ama yüzlerindeki ışıldayan gülümsemeleri seçebiliyordu.

Viole, Grey'in yanına kadar geldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sizde aslan cesareti var Mösyö Sommers!"

Grey yorgunlukla gülümsedi. "O halde amcanız yüz aslan cesaretine sahip."

"Bence dualarıyla bize bir mucize getirdi." Bir kolunu Romain'in beline dolayarak sıkıca tuttu. "Çiftliğe kadar uzun bir yol var. Madam Durand'in teklif ettiği arabayı nerede bulabiliriz?"

"Ahırda." Grey bir kolunu Cassie'nin omuzlarına doladı ve önden ilerledi. "Biz atla geleceğiz. Yola çıkmadan önce bir ya da iki gün çiftlikte dinlenebilir miyiz?"

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz, *mon heroes**," dedi Romain coşkuyla.

Ana bahçeye girdiklerinde, Grey iki barınağın yanmakta olduğunu gördü ama askerlerin ve bazı kale çalışanlarının çabalarıyla alevler kontrol altına alınmıştı.

Bombacılardan hiç iz yoktu. Adamlar belli bir mesafeden izlemek için ağaçların arasına geri çekilmiş olmalılardı. Duvarların iç tarafında çokça bomba krateri olsa da hiçbir kanayan beden görünmüyordu.

Viole haklıydı. Gerçekten bir mucize gerçekleşmişti.

* Fr. Kahramanlarım.

47

Cassie ve Grey çiftlik evine vardıklarında saat çok geç olmuştu. Dar yataklarını birleştirdiler ve yatakların arasındaki tuhaf boşluğa rağmen birbirlerinin kollarında uyudular. Cassie öyle yorgundu ki çivili yatakta bile uyuyabilirdi.

Uyandığında saat öğlene geliyordu. Gözlerini açmayarak bir süre uyukladı. Yeni bir güne uyanabileceğine dair ciddi kuşkuları vardı ama işte buradaydı. Ve İngiltere'ye ulaşıp birbirlerine veda etmeden önce Grey ile geçirecekleri bir-iki hafta daha vardı.

"Mutlu bir kedi gibi sırıtıyorsun," diye mırıldandı Grey kulağına, sıcak nefesiyle. "Kalkıp yiyecek bir şeyler bulsak mı? Ben kurt gibi açım."

"Hayatı riske atan cinsten maceralar insanın iştahını açıyor." Grey'i baştan çıkarmayı düşündü -bu hiçbir zaman zor değildi- fakat kendisi de açtı ve herkesin gerçekten iyi durumda olduğundan emin olmak istiyordu.

Yataktan kalktı, hızla lavaboda temizlendi ve sıkıcı Madam Harel elbisesini giydi. İngiltere'ye ulaştığında bu korkunç şeyi yakacaktı.

Mutfağa doğru kahkaha seslerini takip ettiler. Cassie ve Grey içeri girdiklerinde Boyer'ler, Duval'lar ve göz kamaştırıcı bir mutlulukla karşılaştılar. O ve Grey karşılama sesleriyle selamlanıp uzun masada Durand Kalesi'ndeki görevlerinden henüz dönmüş olan *Père* Laurent'in karşısına oturtuldular. Cassie, Grey'in insan kalabalığı karşısında irkilmemesinden oldukça memnun oldu.

"İyi görünüyorsunuz peder," dedi Cassie. Büyük bir peynirli omleti yerken temiz ve rahattı rahip. "Omzunuzdaki sıyırık derin değil miydi?"

Père Laurent sinsice gülümsedi. "Hastalıklı bir bebek olduğum için insanlar benim ölümümün an meselesi olduğunu tahmin etmişlerdi ama hâlâ buralardayım. Mermi bana ucu ucuna değdi. Bence beni yıkmasının sebebi daha çok ceketimin kumaşına denk gelmiş olmasıydı."

Grey arkadaşının elini coşkuyla sıktı. "Seni Durand'e karşı çıkarken gördüğümde inanamadım! Gördüğüm en cesurca şeydi."

Père Laurent omuzlarını silkti. "Yapabileceği en kötü şey beni öldürmek olurdu, bu da inanan bir adam için bir felaket değil. Ama bir kiliseye ve cemaate dönmekten mutlu olacağım." Grey'i sertçe süzdü. "Hayatını benim gibi yaşlı bir adam için riske atmanı istemezdim fakat Viole'm ve ailesi adına, sana derinden minnettarım."

Grey teşekkürlerden rahatsız olmuş gibi görünürken Viole, Cassie ve Grey'in önüne dumanı tüten iki fincan kahve koydu. "Birbirimize bu kadar iyiliğimizin dokunuyor olması güzel değil mi?"

"Azıcık şans verilse Fransız ve İngilizlerin dost olabileceğinin ispatı." Cassie kahvesine krema ve şeker ekledi, sonra da büyük bir yudum aldı. Lezzetli, sıcak ve canlan-

dırıcıydı. Yorgun vücudunda, sıcaklık ve enerji kıvrılarak dolaştı.

"Gelecek barış getirsin ve bu yakın zamanda olsun." Grey, gözleri sıcacık, kahve kupasını Cassie'nin şerefine kaldırdı. Hem Fransız hem İngiliz bir kadın olarak, buna daha fazla katılamazdı. İki anavatanı arasında asla savaş olmasını istemiyordu.

Cassie, Yvette'in önüne koyduğu omleti yemeye başlarken, *Père* Laurent düşünceli bir sesle, "Saçlarının doğal rengi, lakabın olan tilkininki gibi kızıl değil mi?" diye sordu.

Cassie cevap vermeden önce yutkundu. "Çocukken andırdığım havuca daha az, tilkiye daha çok benziyor."

Rahip güldü. "Çocuğunun da saçları kızıl mı olacak acaba?"

Cassie gözlerini rahibe dikerken kahve kupası havada donakaldı.

Rahibin gür kaşları yukarı kalktı. "Bebek beklediğini bilmiyor muydun? Tabii, daha çok başındasın ve başka meselelerle meşguldün."

Cassie, herkes ona ilgiyle bakarken açık renkli teninin parlak bir kırmızıya dönüştüğünü hissetti. Yanında Grey ayağa kalktı, onun kolunu üst kısmından sıkıca kavradı ve hoş bir sesle, "İzin verirseniz nişanlım ve ben konuşmalıyız," dedi.

Onu mutfaktan çıkartıp odalarına götürdü. Titreyen bedenini yataklardan birine yerleştirdikten sonra diz çöktü ve ateşi yakmaya girişti. Cassie şokta olduğu için sıcaklık için minnettardı.

Grey ayağa kalktı ve Cassie'yi dikkatle inceledi, olduk-

ça uzun ve geniş omuzlu görünüyordu. "Anlıyorum ki bu senin için yeni bir haber?"

Cassie, midesi dönerek başıyla onayladı. "Jeanne bana *Père* Laurent'in bir kadının bebek beklediğini anlamasıyla ünlü olduğunu anlatmıştı. Ben... kendimi biraz tuhaf hissediyordum ama bunun endişe ve tehlikeden kaynaklandığını düşündüm."

"Güvenilir bir korunma yöntemin olduğunu söylemiştin?"

"Yabani havuç tohumları. Oldukça işe yarıyorlar fakat hiçbir yöntem mükemmel değildir." Alayla gülümsedi. "Tanrı biliyor ya, yabani havuç tohumlarına bolca mücadele malzemesi veriyorduk."

"Ben..." Grey söyleyecek kelime arayarak başını iki yana salladı. "Huşu içindeyim. Şaşırdım. Sevindim. Bir gün baba olacak kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim." Cassie'nin karşısındaki yatağa oturdu, dizleri onunkilerden bir adım ötedeydi, bakışları kararlıydı. "Bu ani durum değişikliği karşısında ne hissediyorsun?"

Cassie, zihni çalkalanarak duraksadı. "Mutlu, çünkü ben de hiç çocuk sahibi olacağımı düşünmemiştim. Perişan bir de çünkü zamanlama... çok münasebetsiz." Ona kaşlarını çattı. "Ve gerçekten sinirli, çünkü şimdi kendini benimle evlenmek zorunda hissedeceksin."

"Yanlış."

Cassie gözlerini kırpıştırdı. "Bir anda centilmen ve onurlu kesilip bebek yüzünden evlenmemiz gerektiğinde ısrar etmeyecek misin?"

"Hayır, etmeyeceğim." Grey ileriye doğru eğildi, onun ellerini yakaladı. "Bebek bir sevinç kaynağı olacak ama evlilik niyetimle alakası yok. Benim, benimle evlenmen için

seni ikna etmek konusunda her türlü isteğim zaten vardı. Sadece bu tartışmayı beklediğimden daha erken yapıyoruz."

Cassie başarısızca ellerini çekmeye çalıştı ama Grey'in kavrayışı nazikçe amansızdı ve şu anda bir güreş müsabakasına girişmek uygun olmaz görünüyordu. "Hafızam yanılmıyorsa bir konuşmamız olmuştu, bana ihtiyaç duyuyor olmanın evlenmek için temel oluşturmayacağını ve bir yıl sonra şimdi istediğinden farklı şeyler istiyor olacağını açıklamıştım," dedi çileden çıkarak. "Bana katıldığını sanıyordum."

Grey sırıttı, öyle çekici göründü ki Cassie neredeyse eridi. "Sadece bir kısmına katıldım. O sırada, benim gibi yarı deli bir adamı hayatına almak için çıldırmış olman gerektiğini düşünüyordum. Ama ben düzeldim. Neredeyse bir aydır kimseyi mantıklı bir nedenim olmadan öldürmeye çalışmadım."

Cassie gözlerini devirdi. "Daha ikna edici savlar duymuştum."

"Pekâlâ." Bakışları Cassie'de, koyu kenarlı gri gözleri canlı bir halde öne doğru eğildi. "Son iki ayda çok değiştim fakat sen de öyle."

Cassie, Kirkland'in kendisini Durand Kalesi'ne gönderdiğinde olduğu katılaşmış, temkinli ajanı düşündü ve başıyla onayladı. "Efsanevi caziben, yarı deli olsan bile işe yarıyor."

Efsanevi cazibeden bahsedince, gözlerini devirme sırası Grey'deydi. "Başka bir insana ihtiyaç duymakta yanlış bir şey yok," dedi keskince. "Anne babam birbirlerine her günün her saati ihtiyaç duyuyorlar, çünkü birbirlerine adanmışlar. En çok birliktelerken mutlular."

"Oldukça düşkün görünüyorlar."

Grey onun sesinde şüphe tınısı duymuş olmalıydı ki sağduyulu bir şekilde konuştu: "Her zaman kadınlardan hoşlanmış olduğum için sadık kalamayacağımdan mı endişe ediyorsun? Yanıldığın nokta bu. Bana anlatıldığına göre babam da bana çok benzermiş. Sonra annemle tanışmış. O günden sonra da bir başka kadına bakmadı. Ben de ona çok benziyorum. Çılgınlıklar yaptım, doğru kadınla tanışana kadar. Seninle. Seni seviyorum ve bir yıl beklesek de hiçbir şey değişmeyecek."

Cassie ona çaresizlikle baktı, inanmak istiyordu. Elinden gelmiyordu.

Grey onun ellerini kaldırdı, önce birinin, sonra diğerinin arkasına birer öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Cassie, Catherine, Cat," dedi nazikçe. "Senin gücüne, zarafetine ve su katılmamış güvenilirliğine sahip başka bir kadın daha tanımadım. Beni daha iyi anlayabilecek bir eş de hayal edemiyorum ve burada anlayacak çok şey var."

Cassie bunu düşünmemişti. Her şeyden korunmuş genç bir leydi onun dönüştüğü yaralı, karmaşık adamla ne yapardı? Onu, zor kazanılmış gücünün, direncinin ve cesaretinin değerini tam anlamıyla bilemeyecek birinin şefkatli insafına terk etmek istemediğini fark ettiğinde elleri Grey'in ellerini koruyucu bir edayla kavradı.

Onun ifadesinin değiştiğini görünce, ağır başlılıkla devam etti Grey: "Hayatımı oldukça iyi idame ettirebiliyorum ama herhangi birinin normal olarak tanımlayabileceği biri değilim. Kalabalıklara asla katlanamayabilirim, asabiyetim hep sınırda olabilir. Benim sorumluluğumu almaya istekli misin? Bir yıl beklemeye hazırdım ama şimdi

durum değişti." Geniş, sıcak eliyle onun karnını okşadı. "Çocuğumuzun meşru olmasını tercih ederim."

Cassie onun elini tuttu ve birlikte yaptıkları bebeği düşünerek eli göğsüne bastırdı. *Père* Laurent o sözleri söylediği anda, Cassie onun haklı olduğunu iliklerinde hissetmişti. Çocuğuna bir baba borçlu değil miydi?

Ama yine de... "Ben çok şey gördüm, çok şey yaşadım," dedi duraksayarak. "Bir gün bundan pişmanlık duymanı istemem."

"Asla sıkıcı bir masumu istemeyeceğime seni ne ikna edecek?" diye sordu Grey bezginlikle. "Seni olduğun kişi, dayanılmaz güçte ve bilgelikte bir kadın yapan yaşadığın deneyimler."

Grey bir anda ileri atılarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu dar yatağa sıkıştırdı, boynunu öpüp son derece saygıdeğer Madam Harel eteğinin altında bir elini kalçalarında gezdirdi. "Aynı zamanda tanıdığım en çekici kadın olduğun gerçeği seninle ilgili en önemli nokta değil."

Bir an için başını kaldırdı ve düşündü Grey. "Gerçi yakın." Yeni bir öpücük için kadının dudaklarını yakaladı.

İnanç ve arzu vücudunda kol gezerken gülmeye başladı Cassie. "Peki ya ben seninle sırf harika yüzün, vücudun ve... ileri yatak odası tekniklerin için evlenmek isteyen sığ, şehvet düşkünü bir kadınsam?"

"O da sorun değil." Grey umutla baktı. "Gerçekten benimle dış görünüşüm için evlenmek ve beni utanmazca kullanmak mı istiyorsun? Servetim ve unvanım için kovalanmaktansa bunu tercih ederim."

Cassie'nin boğazı düğümlendi ve altın rengi olması gereken sönük kahverengi bir saçı eliyle geriye taradı. Birbirlerini değiştirmişlerdi ve iyiye doğru. Cassie onu

kurtarmış ve dünyada yeniden yaşamayı öğretmişti. O da Cassie'ye kalbini açmayı öğretmişti. Sevmeyi. Hatta daha da zorunu, sevilmeyi.

Boğuk bir sesle konuştu: "Seninle dış görünüşün, tutkun ya da pozisyonun ve servetin için evlenmek istemiyorum." Kelimeleri dile getirmek için sertçe yutkundu. "Sadece... seni sevdiğim için evlenmek istiyorum."

Grey'in yüzü onunkine eşdeğer bir sevinçle aydınlandı. "Bu daha da iyi." Gözleri kahkahayla kırıştı. "Seni şimdi utanmazca kullanabilir miyim?"

Cassie kollarını onun geniş göğsünün etrafına doladı. "Ah, lütfen yap!"

Zihin ve ruhun tüm mahremiyet bariyerlerinin yıkıldığı tatlı bir şehvetle, birlikte doyuma ulaştılar. Tutku, bildiği diğer her şeyden daha tatmin ediciydi.

Fazlasıyla küçük olan yatakta beraber sarmaş dolaş uzanırlarken, Cassie rüyada gibi, "*Père* Laurent bizi evlilik beyannamesi olmadan evlendirir mi? Böylesi, bebeğin doğum gününün daha az sıra dışı görünmesini sağlar," dedi.

Grey onu şakağından öptü. "Eminim evlendirir, gerçi ailelerimizin ikinci ve tam anlamıyla münasip bir İngiliz Kilisesi düğünü de isteyeceğini garanti ederim."

"Benim için sorun değil. Eğer bir kere evlenmek güzelse, iki kez evlenmek daha da güzel olmalı."

"Birincisi güzel, ikincisi daha da güzel olan tek şey evlilik değil." Cassie'nin karnını imalı biçimde okşadı.

Arzu içinde kıvrılsa da nefes nefese cevapladı Cassie: "Eğer düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünüyorsan gücünden etkilendim!"

Grey, gözleri haylazlıkla parlayarak sırıttı. "Viole'dan ikinci bir fincan kahve istesek mi?"

SONSÖZ

"Sizi karı-koca ilan ediyorum."

Düğün töreni bittiğinde, Grey neşeli bir kilise orgu müziği eşliğinde ailesinin kilisesinin koridorunda göz alıcı gelinine eşlik etti. Gerçekten de düğün ilkinde güzel, ikincide daha da güzeldi.

Baskının ertesi sabah, *Père* Laurent onları Boyer'lerin çiftlik evinde evlendirmişti ilk olarak. Grey, Cassie'nin fikrini değiştireceğini sanmıyordu ama yine de işini şansa bırakmak istememişti.

Birlikte tehlikeyi paylaştıktan sonra, Boyer'ler ve Duval'lar aileleri gibi olmuştu ve *Père* Laurent, Cassie ile ikisini karı koca ilan ettiği andakinden daha mutlu olamayacağını düşünmüştü Grey. Cassie parlıyordu ve Grey yaz güneşi gibi ışık saçıyordu. Sıradan kahvaltı, Boyer'lerin özel zamanlar için sakladıkları bir şişe güzel şarabın eklenmesiyle kolayca düğün yemeğine dönüştürülmüştü.

Gelin ve damat kilisenin verandasına çıktılar. Misafirler avuç dolusu çiçek yaprağı fırlatırken, Grey eğilip fısıldadı: "Bu düğün daha da güzel çünkü doğal saç renklerimizleyiz."

Gülerek onun parlak, koyu bakır renkli saçlarına bir öpücük kondurdu. İngiltere'ye döndüklerinden bu yana geçen iki haftada, bahar tüm gücüyle gelmiş, hava kuş cıvıltıları ve tomurcukların kokularıyla dolmuştu. "Gül gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Grey.

Cassie'nin yengesi, gelinin annesi rolünü üstlendi ve Cassie'nin rengini nefes kesen zenginlikte vurgulayan bronz bir elbiseyle başlayarak çeyize yardım etti. Grey özel evlilik ilamını halletti. Yoldaki bebekle birlikte, ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi. Ayrıca, gecelerini Cassie ile geçirmek için evde gizli gizli dolaşmaktan nefret ediyordu.

Leydi Kiri Mackenzie baş nedimeydi ve egzotik, siyah saçlı Kiri ile göz alıcı kızıl saçlı Cassie her adamı kendinden geçirecek kadar büyüleyici bir ikili oluşturdular. Peter, Grey'in sağdıcıydı ve ikisinin yan yana ne kadar çarpıcı göründüklerini bütün hanımlar fark etmişti.

Grey artık uygun olmadığı ve başka bir kadına ilgi göstermeyeceğinden, kadınların bakışları Peter'ı değerlendiriyordu. Gerçi bu çok da işlerine yaramayacaktı. Peter, Bay Burke'ün tiyatrosuna kabul edildikten sonra, Lord ve Leydi Costain onun bu seçimini kabullenmişlerdi. Şimdi o evlilikten çok oyunculukla ilgileniyordu.

Misafirler bireysel olarak iyi dileklerini sunmak için verandada diziliyorlardı ve Grey iki eski sınıf arkadaşının yetiştiklerini gördüğüne sevindi. "Ashton! Randall! Sizi burada gördüğüme sevindim."

Ashton Dükü kocaman gülümseyerek Grey'in elini iki eliyle birden kavradı. "Randall ve ben kırılan bir araba tekerleği yüzünden geciktik fakat posta arabalarına binmek zorunda kalsak bile yetişmeye kararlıydık. Bugünü göreceğimi hiç düşünmezdim!"

"Ben de öyle." İnce ve sarışın olan Randall, bir elini Grey'in omzuna koydu. "Dürüst olmak gerekirse, senden umudu kesmiştim Wyndham."

"İyi oldu diye de düşünmüşsündür, eminim." Grey, Randall'ın elini kavrarken güldü. "Leydi Agnes'in öğrencilerinden birine koruyucu aile olduğunu duydum. Babalıktan memnun musun?"

Randall, çocukken sahip olduklarından çok daha mutlu bir gülümsemeyle cevap verdi. "Tavsiye ederim, özellikle de Benjamin gibi on iki yaşında bir tanesiyle başlayabiliyorsanız. Böylece pasaklı aşamaları atlamış oluyorsunuz."

Leydi Agnes, General Rawlings ve Bayan Emily kutlama için Westerfield Akademi'den gelmişlerdi. Summerhill sakinlerinin hepsi oradaydı tabii. Gelecek Costain neslinin emniyette olduğunu bilmekten hoşnut oluyorlardı.

St. Ives'lar tam kadro mevcutlardı, Oxford'dan gelen en küçük oğulları George da gruba dahildi. Cassie kendi kızları ve kardeşleri olsa daha mutlu olamazlardı. Amcası ona koridoru geçerken eşlik etmişti, gerçi Cassie'yi Grey'e "teslim ediyor" olmakla ilgili herhangi bir saçmalık olmamıştı. Cassie çok uzun yıllardır başının çaresine bakıyordu.

Sıranın sonunda Kirkland vardı; yakışıklı, soğuk suratı rahatlatmıştı. "Yapmam gereken her şeyi hatırlayabilmek için okulda sürekli yaptığım o listeleri hatırlıyor musun?"

Grey güldü. "Kim unutabilir ki? O zaman bile korku verici derecede düzenliydin."

Kirkland göğüs cebinden yıpranmış bir kâğıt parçası ile birlikte bir kalem çıkardı ve Grey'in görebilmesi için kaldırdı. Diğer tüm maddelerin üstünün çizili olduğu bir listenin ortasında 'Wyndham' ismi yazıyordu. Kirkland,

gösterişli bir hareketle ismin üzerine bir çizik attı. "Artık endişelenmemi gerektirecek şeyler bir adet azaldı!"

Grey önce kahkaha attı, sonra ciddileşti. "Sana yaptıklarından ötürü asla teşekkür edemeyeceğim. Bana özgürlüğümü ve Cassie'yi verdin." Grey bir kolunu karısının omuzlarına doladı. "Mutluluğumu tamamlamak için tek ihtiyacım Régine."

Kirkland güldü. "Cassie'nin ima edilen kıyaslamadan alınmadığına eminim."

O uzaklaşırken, Cassie rahatça Grey'e sokuldu. "Bir-iki hafta daha sonra, Leydi Agnes onu almana izin verecek."

"Sırf Leydi Agnes şımartmak için yavrulardan bir tanesini kendisine saklayacağı için."

Cassie bakışlarını yukarı çevirdi. Grey seve seve o koyu mavi, sabır ve bilgelik havuzlarında boğulurdu. "Kalabalık seni rahatsız ediyor mu?"

Cassie'ye yalan söylemeyecek kadar akıllıydı, çünkü Cassie onun içini görebiliyordu. "Biraz," diye kabul etti. "Ama burası evim ve bunlar arkadaşlarım ve düğün yemeği sırasında birkaç dakikalığına kaçabilirim. Benimle birlikte kaçar mısın?"

Cassie gülümsedi. "Elbette. İnsanlar fark edecek ve skandallar düşünerek mutlu olacaklar."

Costain arabası, Grey ve Cassie'yi düğün kahvaltısı için Summerhill'e götürmek üzere kilisenin önüne geldi. Misafirler büyük eve doğru giden yoldan yürümeye başlarlarken, Costain'ler ve Cassie'nin amcası ile yengesi başka bir arabayla götürülmüşlerdi. İçeride yakın arkadaşlar ve akrabalar için ziyafet, dışarıda ise bölge sakinleri için festival olacaktı. Sonunda kaçınılmaz olarak iki grup karışacaktı.

Grey, arabaya binmesi için Cassie'ye yardım etti, ardından kendisi bindi. Kapı kapanır kapanmaz, kilisede skandal yaratacak kadar ateşli bir öpücük için Cassie'yi kollarına aldı.

Hava almak için ayrıldıklarında, Cassie'nin çiçekli tacı düşmüş ve güzel, çıplak omuzlarında pembe taç yapraklarından bir iz bırakmıştı. Cassie ona kalbini eriten bir şefkatle gülümsedi. "Bu gece deniz kenarındaki kulübemizde uyuyacağız, altın lordum. Her ne kadar orası aslında bir çiftlik evi olsa da."

"Seni bulmak, zindanda on yıl geçirmiş olmaya değer, benim biricik ve tek aşkım," dedi Grey yumuşakça.

Cassie avcunu onun yanağına koydu. "Kaderin bana böyle bir mutluluğu getireceğine hiç inanmazdım." Ağırbaşlılığı yerini kahkahaya bıraktı. "Tüm bu zaman boyunca, birçok kişi tarafından senin benimle asla, asla evlenmeyeceğin konusunda uyarıldım. Hep onlara tüm kalbimle katılmıştım."

Grey de onun kahkahasına katıldı. "Bu, iki düğün yapmak için iyi bir neden." Boynundaki narin yapraklardan birini öptü. "Böylece gerçekten ve sonsuza dek evli olduğumuz gerçeği hakkında kimse şüphe duymayacaktır." Ciddiyeti bir kenara bırakıp ekledi: "Benimle ne zaman yeniden evlenmek istersen, sorman yeterli!"